

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BÜŞRA KÜÇÜK

KÖTÜ ÇOCUK

IV

EPHESUS

1. BASKI
100.000

Biraz geç kaldı ama
artık ertelemenin bir anlamı
yok. Bir daha buralarda
hiç olmayacağım. Sen artık
hiç olmayacaksın. Ben seni
hiç hak etmedim ama
bu sergi benden sonra senin
aslında...Gelirsen...
Lütfen, gel.

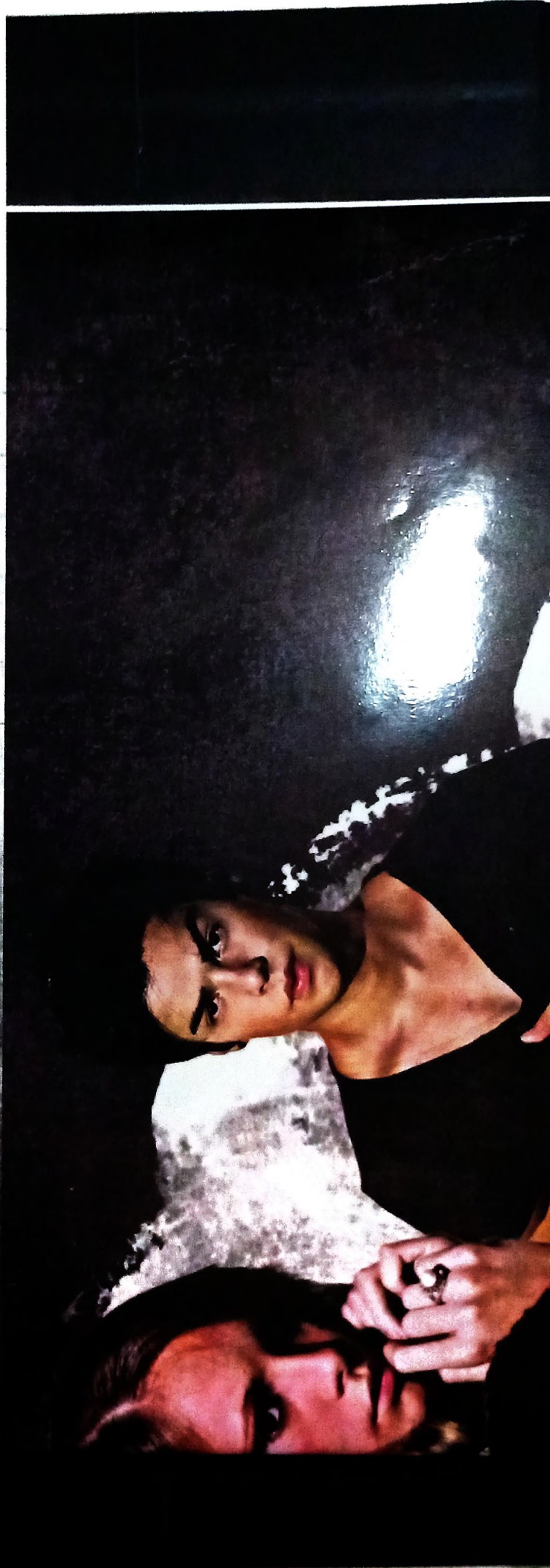
Meriç

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kit

IV

KÖTÜ ÇOCUK

BÜŞRA KÜÇÜK

KÖTÜ ÇOCUK - IV

Yazarı: Büşra Küçük

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Nilüfer Savaşer Nişli

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Basım yılı: 2017

ISBN: 978-605-5358-87-6

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2017, Büşra Küçük

Türkçe Yayın Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Fazılpaşa Cd. No. 8/4

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.bioofset.com / info@bioofset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Süleyman Seba Cad. Sıraevler F1 Blok D:3

Akaretler - Beşiktaş – İstanbul

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

IV

KÖTÜ ÇOCUK

BÜŞRA KÜÇÜK

EPHESUS®

Şans meleklerim Semanur ve Buse'ye...

IV
KÖTÜ ÇOCUK

I. KISIM

TURUNCU

Yeniden doğuş... Yeni başlangıçlar...

Onu ilk gördüğümde benim karanlık dünyamdaki son günümdü. Yıllarca ı ışık görmemiş, aydınlığı unutmak üzere olan bir hayalettim. Yedi yaşındaki zayıf bedenimin arasında sıkışıp kalmış on sekiz yaşındaki ruhum son kez çırpınıyordu. Bitmek bilmeyen kavgalar, annemin giderek aklını yitirmesine şahit olmam, korkmam, babamı suçlamam, ondan nefret etmem ama onu hâlâ sevmem... Her boğulmak üzere olduğumda yaptığım gibi resme sığındığım bir an, üzerime kusan karanlığın içinde gözlerimi kamaştıran bir turuncu belirdi korkarak.

Her karanlık sabah oradan geçerdim. Başkalarıyla aynı gökyüzünün altında farklı bir güne başlardık. Kiminin yüzü bembeyaz, kimininki tozpembe olurdu. Ertesi gün renkler değişirdi ama ben hep aynı bakardım. Değişmeyen ve bitmek bilmeyen bir hastalıktı. Kaderim üstüme siyah bir kan kusuyordu.

Etrafımızda dönen o kader bağlarında bir şey oldu. Bir... Şey... Bir mucize! Biri yanlışlıkla düştü. Yanlış bir karar verdi. Belki de hata yaptı ve o mucize imkânsızlıkların arasında gerçekleşti. Karşıma o çıktı.

Başlarda fark etmedim. Sonra günden güne büyüyen turuncu ışığı görmek istemedim. Arkamı döndüm. Kaçtım. Giderek karanlığı parçaladı, güneşim oldu. Kaçamaz oldum.

O renge anlam veremediğim bir sempatisi vardı ve şimdi bayginken, hayata tutunmaya çalışırken bile etrafında o renk vardı. Küçük ampullerin etraflarına yaydığı turuncu renk bugün biraz daha iyiyi haber veriyordu. Soluk bir kâğıt gibi olan ten rengi biraz daha yakışmıştı turuncuya. Neredeyse her saat başı onu izlediğim için değişikliği fark edemeyeceğimi bildiğimden, belirli aralıklarla video kaydı alıyordum. Doktorlardan gizli. O işe yaramaz doktorlara hâlâ güvenmiyordum. Soruşturma çoktan açılmıştı. Kayla on beş gündür etrafını saran ve bedeninin ısısının normale dönmesine yardımcı olan ampullerin arasında yatarken, onu buna mecbur bırakan doktorlar savunma dilekçeleriyle uğraşıyorlardı. Ama boşuna bir uğraştı onlarınki... Kayla'nın bu hale gelmesinde büyük pay sahibi olan kara listedeki iki düşmanımın kendilerini unutturmak için ortadan kaybolmalarının olduğu gibi.

Ellerimi cama yasladım. Ona uzanabilirmişim gibi. O orada ampullerin arasında uzanmış günden güne iyi olmaya çalışırken ve aramızda bu cam varken kendimi zavallı gibi hissediyordum. Bu şeylerin hepsi benim yüzümden başına gelmişti. Bu beni daha da vicdanıma mahkûm ediyordu. Elim kolum bağlı, iyi olmasını bekliyordum.

Benimle hiç tanışmasaydı, peşime hiç takılmasa ya da onu bırakıp gitseydim, o çocuklarla hiç karşılaşmayacaktı. Hepsi benim pisiğimdi. Benim pisiğim yüzümden orada yatıyordu.

“Meriç... Çay getirdim.”

Nefesimi dışarı bıraktığımda önümdeki camda bir buğu oluştu. Gücsüz bedenine bir kez daha bakıp camın önünden ayrıldım. Ömer’in uzattığı bardağı aldım ve birlikte yan odaya geçtik. Koltuklardan birine oturdum. Ömer hemen yanımdaydı. Çayından bir yudum içip uzayan saçlarını karıştırdı. Bukleleri kendini göstermeye başlamıştı. İki haftadır hepimiz hayattan kopmuş gibi yaşıyorduk. Kayla gibi...

“İyi haberlerim var.”

Herkesin sandığı gibi boş durmuyordum. Onlara sakin olduğumu gösteriyordum sadece. Çaydan büyük bir yudum alıp boğazımı yumuşatmasını bekledikten sonra Bora’ya başımla işaret verdim. Karşımıza oturdu.

“İki maymun sonunda saklandıkları yerden kafalarını gösterdi.”

Çok uzun süre saklanacaklarını düşünmüştüm ama ne kadar aptal olduklarını unutmuştum. Benim iki hafta ortalıkta gözükmemem onlara cesaret vermişti.

Kayla’ya bu şerefsizliği yapan o iki çocuğu arama görevini Bora’ya vermiştim. Bana boş gelmeyeceğinden emin dim. Sakin görünürdü ama fare deliğine girmiş birini bile bulurdu. Çok yeri biliyordu. Benim aksime Bora, gerçekten o mahallelerde, gerçek kabadayılarla büyümüştü. Bizim takıldığımız ortamda da ihtiyarlar vardı ama kabadayı

olmaktan çok sarhoştular. Bora'nın babası da eski bir kabadayı olduğu için ihtiyarlar arasında sözü geçiyordu. Bu sayede istediği kişiyi kolayca bulabiliyordu. Bora doğduğunda yaşadıkları bir kaçırılma olayından sonra yemin ettiği için, oğlunun da bu işlerden uzak durmasını istiyordu. Fakat önemli durumlarda ahbablarına ulaşmamızda bize yardımcı oluyordu. Benim babam gibi değildi.

"Hamamların olduğu caddede pis bir delik var. Tahminimce hamama giden kadınları izliyor pislik herifler."

Gözlerimi devirdim. O iki uçkuruna düşkün çocuktan intikamımı fena alacaktım ama bunun için hazırlık yapmam gerekiyordu.

"Mekân buldun mu?"

Başını salladı. Bardağımı alıp kafasına dikledikten sonra yeniden duvarlarla aynı renkte olan sehpanın üstüne bıraktı.

"Cidden filmlerdeki gibi işkence yapıp bu işten zararsız kurtulacağını sanmıyorsun, değil mi?"

"Onları öldürmeyeceğim, Ömer. Aslında hak ettikleri bu ama hesabımı gördükten sonra polise teslim edeceğim."

"Ve onlar da seni şikâyet etmeyecekler?"

"Etsinler."

Nefesini dışarı bıraktıktan sonra arkasına yaslandı. Beni annemden çok düşünmesi bazen bunaltıcı oluyordu. Babamla annem iki haftada toplam üç kez ziyarete gelmişlerdi. Gitmelerini istemiştim. Mükemmel tatillerine ara vermişlerdi ne de olsa ama ikisi de Kayla uyanmadan gitmeyeceklerini söylemişti. Bir ara samimiyetlerine gerçekten inanmışım hatta.

Bora, "Ruşen Amca var. Babamın eski dostlarından. Şehrin dışında terk edilmiş bir arazisi varmış. O arazide bir de terk edilmiş bir bina. İki katlı bir şey. Bir kere babamla gitmiştik. Bana bir çeşit ders veriyordu," dedikten sonra alnını kaşıdı.

Canım sıkkın olmasa gerçekten gülmeyi başarabilirdim ama sadece tebessüm ettim. Babası onu serserilikten uzak tutmak için çeşitli numaralar yapmıştı. Her defasında Bora kendini bir süre eve kapatır ve ders çalışırdı. Sonra sokağa çıkmaya başladığında yavaş yavaş unuttur ve yeniden aramıza katılırdı.

"Nasıl olsa seni kurtaracak bir baban var, istediğini yap tabii."

Ömer'in sızlanmalarına kulak asmadım. Dizimle Bora'yı dürttüm.

"Tamam. Uygunsa eğer orası olsun."

"Uygun tabii. Konuştum ben. Hem istersek adam da ayarlarmış Ruşen Amca."

"Bir mafyaya bulaşmadığınız kalmıştı. On yıl falan yer misiniz?"

Bora, Ömer'e tuhaf bir bakış attıktan sonra yeniden bana döndü ve ciddiyetini korudu.

"Babam *siz bulaşmayın adamlar halletsin* dedi ama *olmaz* dedim."

"İyi yapmışsın," diye karşılık verdim oturduğum yerde yayılırken. Tüm gece uyanık kalmıştım. Yorgunluk kürklü bir manto gibi omuzlarıma ağırlık veriyordu. Kıvrılıp uyumak istiyordum. Beni ayakta tutan tek şey intikam alma düşüncesiydi.

"Seni de baban kurtarır ya da içeride bir adam ayarlayıp ikinizi de korur. On yıl sonra da mafya olarak çıkarsınız."

Bora, Ömer'e inanamıyormuş gibi bakarken içimi çektim. Ben onun bu zırvalıklarına alıştım ama herkes değildi.

"Seni de alırsız yemeklerimizi yaparsın," diye dalga geçtiğimde yalandan güldü. Endişeleniyordu. Haklıydı. Belki de söylediği şeyler olacaktı ama ben onun gibi endişelenemezdim. Buna hakkım yoktu.

Uzanılmaması gereken kişiye uzanan ellere kelepçe takılmadan önce görülecek hesabım vardı. Bana yaşattıkları korkunun daha beterini onlara yaşatmadan rahat edemezdim. Benim olayım buydu. Kimse benden doğru olanı yapmamı beklemiyordu.

"Seni ancak ziyarete gelirim, yavrum. Kirli çamaşırlarını almak için."

Oturduğum yerden doğrularak ayağa kalktım.

"Biraz eve gideceğim. Yalnız bırakmayın."

"Oradan kalkıp bir yere kaçamaz, Meriç."

"Buraya hâlâ güvenmiyorum, Ömer. Arada bir kontrol et."

"Tamam. Merak etme. Git biraz uyu."

"Görüşürüz," dedikten sonra odadan ayrıldım. Koridora çıkmadan önce yeniden Kayla'nın odasına doğru yürüdüm. Camın önüne geçtikten sonra, bir aksilik var mı diye bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. Ampuller hâlâ etrafındaydı ve yanıyordu. Bedeninin ısınısını yerine

getirme görevini üstlenmiş o küçük ampullere doktorlardan daha fazla güveniyordum.

Zayıf düşmüş bir melek gibiydi. Dokunsam incinecekti sanki. Elimi camın üstüne koydum. Aramızda bu cam olmasa bile ona dokunamazdım sanırım. Yaşadığından emin olmak için biraz daha canlı görünmesine ihtiyacım vardı. Sadece biraz daha aralık dudaklar, kusurlu baygın gözler ve al olmuş yanaklar...

"Biraz daha dayan, baş belası. Az kaldı."

∞

Akşamüzeri...

Kendimi odama kapattığım bir saatin ardından fırçayı bırakıp lavaboya gittim. Beni ayakta tutan müzik evin içinde gümbürderken duvarlardaki titreşimi hissediyordum. Ellerimi yıkayıp boyaları temizledikten sonra odaya geri döndüm. Kumandayı bulup müzik çaları kapattım. Klimayı ayarladıktan sonra odadan çıktım ve kapıyı kilitledim.

Geçen yıla oranla havalar daha sıcaktı. Kayla'nın buz gibi olan bedenine karşı havanın sıcaklığı... Hastaneden uzun süre ayrı kalmak istemiyordum. Benim gitmemi bekliyorlarmış gibi anında kurtlar türüyordu. Kayla'nın babasının koruduğu bir Caner belasına ilaveten, Kayla'nın annesinin koruduğu bir Berkan belası vardı. İkisini de ona yakın görmek istemiyordum. Neyse ki o cam beni ondan uzak tuttuğu gibi diğerlerini de tutuyordu.

Yaz tatiline girdiğimiz için şehir nüfusu azalmıştı. Trafikte fazla oyalanmayacağımı bildiğim için hastaneye geri

denmeden önce biraz dinlenip duş almaya karar verdim. İlk saat uyursam gece orada olabilirdim.

Annem ve babam Kayla'yla ilgilenmemden memnundular. Duygularımı belli ettiğim için daha insansı gözüktüğümle ilgili şeyler söylüyorlardı. Endişelendiğimi görmenin onları mutlu edeceğini bilmiyordum. Endişelenmişim. Tersi nasıl mümkün olabilirdi ki? Hayatımı 'çevremdekiler rahatsız olmasın' kuralına uyarak geçirmeye çalışıyordum. Benim için hiçbir değeri olmayan, sadece yattığım kızlar bile benimleyken iyi vakit geçirsinler istiyordum. Annem ve babam sanki hep benden rahatsız oluyorlardı. Çocukluğumu onların kavga ederlerken benim orada olmamdan rahatsız oluşlarını izleyerek geçirmişim. Çevremdekilerin benim yanımda iyi hissetmelerini isterken tam tersi olmuştu. Benim yüzümden ona zarar vermişlerdi. Onun değer verdiği bir şeyi ondan almışlardı. Başka neler olduğunu bilmiyordum ama o çocukların nasıl insanlar olduklarını bilmek bile daha fazlası olduğuna beni inandırıyordu.

Sadece bir kere kızgınlığıma yenik düşüp onu yalnız bırakmak için oyalanmışım ve başına bir şey gelmişti. Sanki bunu bekler gibi...

Onu neredeyse kaybediyordum.

Ona söylediklerim aklımdan geçerken korkunun esiri olduğumu kendime hatırlattım. Kaybetme korkusu beni zayıf düşürmüştü. Kimse bunu bilmiyordu. Kayla bile.

İnsanların zayıf anları üzerine kitaplar okumuştum. Benimkinin sadece ailem ve unutamadığım çocukluğun kırmızı noktalı görüntüleri olduğunu sanıyordum. Beklemediğim bir anda hayatıma giren ve gezdiği her yere

ona dair bir kırıntı bırakan kızın beni bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Kalbinin attığını duyduğumda yıllar sonra ilk kez bir şeyi hissettim.

Yıllardır kayıp olan bir şeyi... Neredeyse unuttuğum bir şeyi...

Yatağımın kenarındaki resim kâğıdını elime aldım. Baygın gözleriyle bana bakan kızı izledim. Resmi yerine bıraktıktan sonra yatağa uzanıp, onun sustuğu günlerde yapmayı alışkanlık haline getirdiğim kitabı açıp okumaya başladım.

... “Ben yıktım onu” diyorsun; ben de, senin kendini nasıl yiyip bitirdiğini görmüyor muyum? “Sokağa çıkınca rahat bir soluk alabiliyorum ancak” diyorsun; ama ben burada sıcacık odamda oturuyorum, sırtımda sabahlığım, ayağımda terlikler, rahatım, gözüm saatte... (Ne yapayım? Saati izlemek zorundayım.)

Avusturya’dan izin kâğıdım gelmeden çıkamam yola. Üç günden uzun sürecektir kalmalar için özel bir izin gerekiyor. Bir hafta önce yazdım, karşılığını bekliyorum.

*“Ben yıktım onu” sözü çıkmıyor usumdan. Tersine inanmak kadar gerçeğe aykırı bu söz. Bu ne benim suçum, ne de başkalarının. Ben karanlıkların adamıyım, ortalara çıkmamam gerekir, en doğrusu bu.**

“Tanıdık...” diye mırıldandıktan sonra kitabı kapatıp çekmecenin içine attım. Karanlığa saklanıp sızlanmaktan başka bir şey yapmayan korkağın teki. Seviyormuş! Tek derdi daha fazla acı çekmek. Hiçbir zaman gerçekten istemedi ki. İstese karanlıktan kurtulurdu. Acı bir şekilde benzerliğimiz beni suçlu

* Milena'ya Mektuplar, Franz Kafka

hissettirirken inledim. Yıllardır karanlığa saklanıyordum. Aydınlık gözümü kör eder diye korkuyordum. Ne farkım vardı ki o ahmaktan! Resmi yeniden elime alınca hatırladım kalp atışlarını. Benim o ahmaktan farkım vardı. Yıllar önce kaybettiğim bir şey... Umut. Parmaklarımı resmin üzerinde gezdirdim.

“O umut sensin, Kayla.”

1

On beş gün sonra...

“**A**rtık bir şeyler daha fazla ağır geliyor.”

Başımı duvara yaslayıp duyduğum şeyin keyfini çıkardım. Yalnız olmadığımı hissettirdiği için bu kadınla aynı mekânı paylaşmayı seviyordum. Şu bir ayda her gün vücuduma batırılan iğnelerden bir tanesi acı verilerek çıkarılmıştı. Her gün benden daha acınası halde olan insanlara yakınlaşmıştım. Zavallı adamların yazdığı zavallı yaşam hikâyeleri, çaresizlikleri, çırpınışları, zavallı bir hayatı anlatan şarkılar, umutsuz, paranoyak, depresif insanları anlatan filmler ve Nazlı Hanım... Yakınımdaki en canlı patetik o olduğu için daha değerliydi gözümde. Oldukça zavallıydı. Her geçen gün, Kayla'nın uyanmadığı her saat biraz daha dibe batıyordu. Umutsuzluğu elle tutulur bir hal almaya yakındı. Ben öyle değildim. O kalbin attığını duymuştum ve Kayla'nın savaştığını biliyordum. O baş belası kolay pes edecek bir kız değildi. Daha

başını ağrıatacağı, hayatlarına karışacağı, kendi çevresine çekeceği, kendinden çok düşüneceği insanlar vardı.

Neşe elini Kayla'nın annesinin omzuna koydu. Her gün birlikte vakit geçirdiğimiz için birbirimize alışmıştık. Onu morgdan çıkardığım gün Neşe yanıma ilk gelenlerden biriydi. Şaşkınca bana bakmış, sonra anlamıştı. Konuşmadan daha iyi anlaşıyorduk. Annesi ve babası ise daha çok minnet duyuyordu. Açıkça konuşmamıştık. Buna gerek de yoktu. Uyandığında, bir süre sonra onu benden uzak tutmak isteyeceklerini biliyordum.

"Hiçbir şey yapamıyorum. O burada böyle yaşamaya çalışırken, yaptığım her şey kızıma saygısızlık gibi."

"Öyle değil. O sadece dinleniyor."

Neşe'nin saçma tesellisine gözlerimi devirip ayağımı kaldırdım. Oturduğum yere bastıktan sonra başımı dizime yasladım. Bir aydır o odada, etrafındaki ampullerin arasında uyuyordu ya da her ne haltsa... Uyanık değildi. İlk zamanlara oranla daha canlı gözüküyordu. Hatta son iki gündür eskisi gibi bile denilebilirdi. Daha zayıf ve yanakları içeri çökmüş, göz altları morarmış bir Kayla. O halde bile Neşe denen bu kızıdan daha iyi bir haldeydi. Ömer bu kıza nasıl tahammül ediyordu anlam veremiyordum. Benim göremediğim iyi bir yanı olduğundan bahsediyordu. Neşe bana benim yüzümden o yanını göstermiyormuş. Hem suçlu hem güçlü oluyordum kısaca.

Kayla'nın annesi peçeteyle burnunu sildikten sonra titreyerek içini çekti. Bazı günler fazla dirençli gözüküyordu, sanki kimse onu yıldırılmazmış gibi. Bazı günler ise Kayla kadar zayıf oluyordu. Yine de onu ağlarken hiç

görmemiştim. Garip bir kadındı. Kayla'nın bizi hissettiğine inanıyordu. Bu yüzden çoğunlukla güçlü gibi davranıyordu.

Eğer Kayla bizi hissetseydi... Uyanmamakta haklıydı. Gerçeklerle yüzleşmek zor olacaktı.

Kapı açıldığında ayağa kalktık. Sedyeyle onu çıkarmalarını izledim. Elimini enseme atıp yaklaştım. Bir ayın ardından ilk kez aramızda cam yoktu. Annesi ve Neşe sedyenin bir ucuna geçerken hemşire bir şeyler söyledi. Söyledikleri uğultu gibi duyuluyordu. Koridorda ilerlemeye başladılar. Ensemdeki saçlarla oynarken mesafeyi açmadan onları takip ettim. Gözlerimi bir an bile ondan ayırmadan...

Etrafında ampuller varken teni daha canlı gözüküyordu. Şimdi ise soluktu. Uyanık olsa kendisiyle vampir diye dalga geçip sonra da huysuzlanırdı ama hâlâ uyanmamıştı. Asansörün yanından geçerken kapı açılınca duraksadım. Bir an Kayla'nın babasıyla göz göze geldik. Bakışlarımı tekrar Kayla'ya çevirdiğimde yeni odasından içeri girmek üzereydiler. Bakışlarımı takip eden Vural Bey büyük adımlar atarak onlara yetiştiğinde, enseme kaşımaya bırakıp soğuk duvarların olduğu hastane koridorunda ilerledim. Kapının önüne gelince durdum. İçeride onu seven, ona zarar vermeyen insanlar vardı. Ellerimi kapının iki yanına yaslayıp sesleri dinledim. Kayla'ya sesleniyorlar, iyi olacağına dair şeyler söylüyorlardı.

Yavaşça kapıdan uzaklaşıp duvarın dibindeki koltuğa oturdum. Ellerimin arasına aldığım başımı eğerek gözlerimi kapattım. Görüntüsünü gözümün önüne getirmeye çalıştım. Biraz daha iyi olmaya ihtiyacı vardı. Bir

ayı atlatmıştı, şimdi yeni bir süreç başlıyordu. Daha kendinde olduğu bir süreç.

“Neden içeri girmedin?”

Babası yanıma oturduğunda başımı kaldırdım. Oda-
nın içine doğru baktığımda yatak bile gözükmüyordu. İçe-
ride dolanan bir hemşire vardı.

“Birlikte oturmamız onu fazla heyecanlandırır. An-
nesi garip şekilde onun bizi hissettiğini düşünüyor. Eğer
öyleyse bu, yorgun kalbi için fazla olur.”

Üzerime diktiği bakışları dikkatimi çekince başımı ona
doğru çevirdim. Sorarcasına baktığımda dudağını yukarı
kaldırdı. Bir ay içinde yaşlanmıştı. Benim nasıl göründü-
ğümü merak ettim.

“Kayla’yla gerçekten uzun vakit geçirmişsin. Onun
gibi konuştuğunun farkında olmadığına bahse girerim.”

Söylediklerini düşündüm. Sonra da kendi söyledikle-
rimi... Cidden saçmalamıştım.

“Korkuyorsun, değil mi?”

“Neden korkacaktım?”

“Sigara içsem fena olmaz aslında,” diye mırıldandı-
ğında içimi çektim. *Sen bir de bana sor!* “Korkma. O de-
ğişmez. Hâlâ benim herkese değer veren küçük kızım.”

Bakışlarımı yeniden ona çevirdim. Kızını morgdan çı-
kardığım için bana minnettardı ama bunu Kayla’nın an-
nesi kadar göstermiyordu. Baba olarak hâlâ korumaya ça-
lıştığı bir ağırlığı vardı.

Bir zamanlar birbirimizi yumrukladığımızı hatırla-
yınca başımı diğer tarafa çevirdim.

Tanışmamız iyi olmamıştı. Kabul.

“Nazlı’yla Neşe’yi yemeğe götüreceğim. Korkunu biz yokken yen.”

Gülümsedim. Kızıyla birlikte olduğumu bildiği halde bilmiyor gibi davranıyordu. Buna saygı duyarak başımı salladım.

Söylediği gibi bir saat sonra Nazlı Hanım ve Neşe’yi alıp yemeğe götürdü. Çocuklar yarın geleceklerdi. Nazlı Hanım’ın kesin emri vardı. İlk günden fazla ziyaretçi istemiyordu.

Doktorlar odadan çıktıktan sonra yarım saat kadar koridorda dolandım. Son hemşire kapıyı açıp çıktığında çenemi kaşıyordum. Başımı kaldırıp baktığımda gülümsedi.

“Uyanıyor. Görmek istersiniz belki.”

Elimi aşağı indirip dudaklarımı araladıktan sonra durdum. Babası hâlâ kızının aynı olduğunu düşünüyor ya da umuyordu. Bir ay ölümle yaşamın arasında kalmıştı. Bir ayı hayatından çalınmıştı. Değer verdiği bir şeyi kaybetmişti ve toparlanmaya ihtiyacı vardı. Beni suçlayabilirdi. Görmek istemeyebilirdi. Her şey olabilirdi, çünkü onun değer verdiği bir şeyi ben hiç umursamamıştım.

Hemşire tereddüt ederek bana baktıktan sonra, “Ailesinden kimse yok. Tanıdık birilerini görmeyi isteyebilir,” dedi ve arkasını dönüp yürümeye başladı.

Elimi saçlarımın arasından geçirip inledim. Hastane-nin ona ayrılan koridorundaki boşlukta sesim yankılandı. Bir aydır on beş adım uzağında durup onu izlemiştim ve şimdi ondan kaçıyor muydum?

“O aynı Kayla. Bir şey değişmedi.”

Kendi kendime bir yalan fısıldadıktan sonra avuç içlerimi şakaklarıma vurdum.

“Aynı Kayla!”

Derin bir nefes alıp son söylediğimi tekrarlayarak odaya doğru ilerledim. Aralık duran kapıyı açıp içeri girdikten sonra arkamdan kapattım. İniltilerini duyduğumda gözlerimi yumdum. Gerçekten yaşıyordu! Sırtımı duvara yaslayıp ellerimle yüzümü sıvazladım. Yaşıyordu!

Cansız bir beden gibi duran vücuttan ibaret değildi artık. Yüzümü tekrar sıvazladıktan sonra sessizce nefes alıp verdim ve sırtımı duvardan ayırdım. Üç uzun adım attığımda görüş açıma girdi. Gözlerini ağır hareketlerle açmaya çalışıyordu. Aralık dudaklarının arasından çıkan fısıltıyı andıran iniltileri dinledikten sonra yatağa doğru yürüdüm.

“Kayla?”

Gözlerini bu sefer daha hızlı ama hâlâ yavaş sayılabilecek ağırlıkta açtı. Yanına yaklaştım. Dizimi yatağın üstüne koyup alnını öptüm. Kokusunu bir ay sonra içime çektim. Kayla kokuyordu.

Soğuk değildi teni. Her zamanki gibiydi. Cansız olmayan Kayla.

Başını eğip karnına doğru baktığında elini tuttum.

“Yaşıyorsun.”

Bakışlarını karnından ayırmadı. Öncelik o bebekteydi. Ölümüne sebep olacak olan bebekte.

“Her şey şimdi daha güzel olacak.”

Elini avucumun içinden çekip karnına götürdüğünde yanağından çenesine doğru bir yaş süzüldü.

Hâlâ karnına bakıyordu. Yatağa dikkatlice oturup elimi karnının üstüne koyduktan sonra, "Sana söz veriyorum, istediğin zaman bunu yeniden yapabiliriz, Kayla. Kendini üzme. Önemli olan sensin," diye yalan söyledim. Şu an sadece kendini düşünmesini istiyordum. Dudaklarını birbirine bastırdı. Bir yaş daha çenesine doğru akarken elimi karnından ayırıp yanaklarındaki ıslaklığı sildim.

Alnını bir kez daha öptükten sonra kulağına eğilip fısıldadım.

"Sana bunu yaşatanlardan intikamımızı alacağım. İstersen benden kaç... Sevme beni. Çünkü ona senin kadar değer vermedim. Şimdi bile bana kıızıyorsun biliyorum. Sen ona üzülüyorsun ama benim umurumda bile değil. Çünkü sen varsın, Kayla. Uyandın. Yaşıyorsun ve inan bana tek umursadığım şey bu. Benim yüzümden başına gelenler için özür dilerim. Eğer istemiyorum seni dersen... Ne kadar istemezsen isteme, arada gelip seni göreceğim. İyi olduğunu bilmem gerek. İntikamımızı aldıktan sonrasına... O zaman karar veririz."

Uyandığına göre başının çaresine bakabilirdi. Şimdi sıra intikamdaydı.

"Ve... Seni özledim, baş belası."

∞

“Merhaba, Kayla. Ben Umut Oylum. Kenan Bey’in yakın dostuyum. Vural Bey’le de daha önce tanışmıştık. Sizinle ilgilenmek benim için büyük bir deneyimdi.”

Hayat hiç olmadığı kadar garipti. Karşımda hiç tanımadığım bir adam duruyordu. Turuncuya dönük hafif kıvrımlı saçları, İngilizleri andıran bir siması vardı. Yüzündeki çilleri zar zor seçiyordum. El kol hareketleri de oldukça zarifti. Bana benimle ilgilenmenin büyük bir deneyim olduğunu söyleyecek kadar da sevimli olmaya çalışıyordu. Kötü bir hasta olduğum için özel mi hissetmeliydim? İşin tuhaf yanına gelecek olursak, kendimi bu adama yakın hissediyordum.

“Zor bir dönem geçirdik. Tanışıyor sayılıyoruz ancak...” Elindeki dosyayı kaldırdığında, arkasındaki beyaz önlüklü hemşire hemen uzanıp aldı. “Gözlerinizle tanıştığımız ilk günü not edelim,” diye devam ettikten sonra yanıma geldi.

Annem ve babam duvarın dibinde endişeyle bizi izlerken Meriç kapıya yakın duruyordu. Neşe annemin hemen yanında tırnaklarını kemirirken, bu kadar ziyaretçinin fazla olup olmadığına karar vermeye çalıştım.

“Bana bak lütfen.”

Doktorun ricasıyla gözlerimi yukarı kaldırdığımda başparmağını kaşımın altına koyup alnuma doğru hafifçe çekti.

“Oldukça büyük ve güzel gözlerin var.”

Doktor beni incelerken, ben de onun yüzündeki çillere baktım. Hepsi farklı tonlardaydı. Biri kahverengiye yakın soluk bir renkti. Bir diğeri turuncu gibiydi. İrili ufaklı çilleri gözlerinin altını süslüyordu. Sevimli değil daha çok çekici gösteriyordu doktoru. Saçlarına bakılacak olursa sakalları da kızılımsı bir renge sahip ve muhtemelen kıvrımlı olurdu. Tahminimce babamla aynı yaşlardaydı. İyi bir doktor olmak için fazla gençti. İyi olduğuna emindim. Kenan Amca gösterişli, başarılı olan insanları çevresinde tutardı. Vasat ya da sıradan bir doktorla 'yakın arkadaş' olmazdı.

"Ve biraz da baygın. Şiir yazılabilecek kadar karakteristik."

Parmağını kaşımdan çekip doğrulduktan sonra hemşireye dönerek bir şeyler fısıldadı. Kız telaşla söylediklerini dosyaya yazarken doktor yeniden bana döndü.

"İyi bir hasta doktor ilişkisi kurmak için sana karşı açık olmam gerek. Duyacağın şeyler seni şaşırtabilir..." Parmaklarını ovaladıktan sonra zarifçe önlüğünün ceplerine koydu. "Ailen senin için endişeleniyor ama bazı gerçekleri saklamak sonradan sende daha büyük etkiler yaratabilir."

Bakışlarımı ondan bir an bile ayırmadım. Dudağını ıslattıktan sonra başıyla arkasındaki duvara monte edilmiş televizyonu işaret etti.

"Sadece televizyonu açman bile yeterli. Hastaneye getirildiğinde çok kan kaybetmişsin. Ameliyatınla görevli doktor bebeği kurtarmak istemiş ancak bu kesinlikle senin açından iyi bir tercih değilmiş ve sonucunda daha çok zarar görmüşsün."

Benimle ilgilenen ve bebeğimi kurtarmaya çalışan doktorun kim olduğunu merak ettim. Biraz daha deneyemez miydi? Neden o burada değildi? Ona sormak istediğim şeyler vardı. Geçmiş zaman kipiyle kurduğu cümlelere bakılırsa, bu doktorun sonradan geldiği anlaşılıyordu. Özel olarak getirilmiş bir doktor... Babam ve ortağının ekonomik gücüne karşı annem her zaman tepki gösterirdi. Bu sefer de göstermiş miydi acaba?

“Kalbinin durduğunu düşünüp ameliyata son vermişler.”

Bakışlarımı kavuniçi rengindeki duvardan ayırıp yeniden doktora çevirdim. Beni *deneyim* olarak görmesinin sebebi bebeğimi kaybetmem ya da Kenan Amca’nın bir tanıdığı olmam değildi. Ses tonundaki değişiklikten bir şeylerin olduğunu anlayabiliyordum. Devam etmesi için bekledim. Acele etmedi. Bakışlarını anne ve babamın olduğu tarafa çevirdi. Bense sadece ona baktım. Saniyeler sonra yeniden gözlerimiz buluştu.

“Kötü bir deneyim. Morgdan çıkarıldın ve bir aydır vücudunun normal ısisına dönmesini sağlamak için geleneksel bir tedavi yöntemi uyguladık.”

Bir aydır uyuyor muydum?

“Sonunda hayata tutundun. Seni biraz daha hastanede gözetim altında tutacağız ve sonra hayatına yeniden devam edeceksin ya da... Yeni bir hayata hoş geldin, Kayla.”

Tepkimi bekleyen sadece doktor değildi. Odadaki herkes benden bir tepki bekliyordu. Onları nasıl memnun edeceğimi bilmiyordum. Bir ayı hayatlarından çalmıştım. Bebeğimi kaybetmişim. Onlara kim bilir ne tür acılar yaşatmışım. Bir fikrim bile yoktu. Morgda kaldığım süre boyunca onlara ne olmuştu?

Gizlice hamile kalma kararı almış ve herkesi kandır-
muştım. Gerçekleri saklayıp onları dinlememiş ve bebeği
dünyaya getirme konusunda diretmişim. Sonunda ya-
pabildiğim tek şey onlara kaybetme hissini yaşatmak ve
sonrasında geri gelmekti. Harika iş! Tam da benden bek-
lenileceği gibi.

"Sen mucizesin, Kayla."

Annemin ağlamaklı sesini duyduğumda gözlerimi
kapattım.

Ben hatayım, anne.

∞

İki hafta sonra...

Tam bir ay... Dünyaya gözlerimi kapadığım bir ay. An-
nemin deyimiyle ben güzellik uykusundayken, çevremde-
kilerin hayatında pek bir değişiklik olmamış. Hepsi hayat-
larını ağırdan alarak sekteye uğratmış. Benim yüzümden.

Babam hastanedeki işlemleri sonlandırırken, annem
çantaları arabaya taşıyordu. Rüzgâr saçlarımı uçurduğunda
üzerimdeki polar hırkaya daha sıkı sarındım. Annem bu
sırada bagajı açmış, kendi kendine bir şeyler söyleyerek
çantaları yerleştiriyordu. Hayat onların söylediğine göre
normale dönmüştü. Bunu anlamıyordum, çünkü hatırla-
dığım son şey Meriç'in kollarında oluşumdu. Sonra uyan-
mış ve yeni bir güne başlamıştım. Bebeğim olmadan. Bazı
şeyler, bunun bu kadar basit olmadığını ağır bir metalle
kafama vurup beni sarsarak öğretmişti. Bir ay... Çevrem-
deki herkesin hayatından bir parça kopardığım bir ay.

Babam elini omzuma koyduğunda dağınık kafamı to-
parladım.

"Gidelim."

Arabaya doğru yürümeye başladık.

Annem "Bitti mi?" diye gereksiz bir soru sorduğunda babam daha gereksiz bir şey yapıp ona cevap verdi. "Bitti, gidebiliriz."

Büyük Escalade'in arka koltuğuna yerleştim. Annem kemerini takarken babam arabayı çalıştırdı. Sabahın erken saatleri olduğu için trafik yoktu. Yolun üstünde kayar gibiydik. Annem trafiğin rahatlığı hakkında bir şeyler söylediğinde, babam da onu destekleyici bir şeyler mırıldandı. Aradan geçen bir ay, onların iletişim kurmasında yararlı birtakım olanaklar sağlamıştı belki de... Uyuduğum için bilemiyordum.

Kulaklığımı taktıktan sonra müziği başlattım ve başımı cama yasladım. Psikolog erken dönemde yaşadığım hamileliğin yükünü taşıyamadığımı, bu yüzden kendimi suçladığımı düşünüyordu. Bir çeşit travmaymış. Bu nedenle konuşmuyormuşum. Annem ve babam bunları duyduktan sonra bana daha fazla sevgi göstermeye başladıkları için o kadını hapse atmaları gerektiğini düşünüyordum. İhtiyacım olan bana ilgi göstermeleri değildi. Onları kandırmış, korkutmuş ve hayatlarından çalmıştım. Beni suçlamaları kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı ancak bu yönde tek bir adım atmamışlardı. En azından yargılayıcı bakışlar atabilirlerdi ama tek yaptıkları mutlu olmaktı.

İki hafta boyunca doktorları ikna edecek bir performans sergileyip hastaneden erken ayrılmayı başardığımda biraz iyi hissetmiştim. Onun dışında Ömer ve Neşe'nin tüm şaklabanlıklarına karşı bile içimde bir kıpırtı olmamıştı.

Ben onlara haksızlık ediyordum ama onlar beni gülümsetmeye çalışıyorlardı. Bu adil değildi.

Yolculuğa devam ederken aynı şarkıyı tekrar dinledim.

Meriç iki hafta boyunca sadece üç kez yanıma uğramıştı. Uzaktan bakmış, birileriyle konuşmuş ve sonra da gitmişti. Diğerlerinin aksine benimle konuşmaya çalışmamıştı. İlk uyandığımda gerekli konuşmayı yapmıştı. On dan beklenilecek şeyleri söylemiş ve ardından gitmişti. İlgilenmemişti. Başka biri olsa nasıl hissederdi bilmiyordum. Kendimi bile tanıyamıyordum.

Onun yanımda olması ve diğerleri gibi davranması gerektiğini düşünen sevgiye muhtaç, güçsüz yanımdı. Hastanedeki odanın kapısı her açıldığında umutlanan ve başka biri girdiğinde öfkelenen bir yan. Günler boyunca ona öfkelenmiştim. Öfkem o kadar büyümüştü ki, yanıma uğradığında da sırtımı dönüp yüzüne bakmamakla cezalandırmıştım onu. Belki de kendimi.

Diğer yanımda ise, kurumuş yapraklarla kaplı içime ferahlatıcı bir rüzgâr üflüyordu. Başından beri onda dikkatimi çeken şeyi hâlâ koruyordu. Başkaları gibi beni kandırmıyor, gerçekleri saklamıyor ya da bana iyi gelmeye çalışmıyordu. Ne istiyorsa onu yapıyordu ki bu bana sadece bir insan olduğumu hatırlatıyordu. Yüce bir kişi gibi hatalarımın saklandığı, görmezden gelindiği ve ne yaparsam yapayım en iyisini hak ettiğim oyununa dâhil olmadı. Hiçbir zaman. Gerçek olan oydu ve ben onun yanında nefes aldığımı hissediyordum.

Yanıma geldiği zamanlarda sadece bir konudan bahsetti. Beni şaşırtmadı.

O çocuklardan intikam almasını istemiyordum.

Polis, yazılı ifademi aldıktan sonra gerekli şeyleri yapmak için harekete geçmişti. Onları Meriç'ten önce bulmalarını diliyordum ancak buna pek inandığım söylenemezdi.

Araba evin önünde durunca kapıyı açtım. Annem ve babamı beklemeden dışarı çıktım. Babam çantaları alırken annem peşime takılıp koluma girdi. Her şey yolundaymış gibi davranıyordu. Hiçbir şeyin yolunda olmadığını görmezden gelmek sadece benim için imkânsızdı anlaşılan. Annem uzanıp zile bastığında sakince nefes aldım. Bir ay sonra evime adım atacaktım. Galiba. Bana bir ay gibi gelmiyordu. Bir ay uyumuş olduğuma hâlâ inanamıyordum. Bu bana yapılan bir şaka olsaydı daha kolay kabul lenebilirdim. Morgda kaldığımı hayal dahi edemiyordum.

Kapı açıldığında Nursena Hanım "Kuzum," diyerek kollarını boynuma doladı. Eğilip hafifçe sarıldım. Annem paltosunu çıkarırken Nursiş kollarını çözdü. Üzerimdeki hırkayı alırken takip edemediğim onlarca şeyi sıraladı. Konuşmamak bir süre sonra duyma yetimin tembellleşmesine de sebep olmuştu. Herkes benden mucizeymişim gibi bahsederken kulaklarımı tıkamayı alışkanlık haline getirmiştım. Nursena Hanım'ın söylediği çoğu şeyi de bu yüzden kaçırdım.

Kazağımın kollarını düzelterip içeri doğru yürüdüm. Annemi beklemedim. Bir an önce odama gidip sessizliğimle baş başa kalmak istiyordum. Salonun kapısına yaklaştığımda Neşe önüme atlayıp "Sürpriz!" diye bağırınca nefesimi tuttum. Bileğime yapışıp beni içeri çektiğinde dengemi sağlayana kadar birkaç saniye tökezledim. Cansu kollarını boynuma dolayıp "Hoş geldin, bir tanem," derken, Ömer ve Semih kafalarındaki kukuletaları çıkarıp

sehpanın üzerine bıraktılar. Etrafta renk renk balonlar vardı. Hayatlarını zehir etmemi mi kutluyorlardı? Arkadaşlarım gerçekten tuhaftı.

Cansu kollarını çözdüğünde Semih yanıma geldi. "Sarışın," dedikten sonra nazikçe sarıldı. Nefesini saçlarımın arasında hissettiğimde içim titredi. Ayrıldığında Ömer uzanıp yanağımı öptü. Hastanede sürekli başımdaydı zaten. Neşe kolumu tutup çektiğinde hareket etmedim. Dönüp bana bakınca bileğimi kendime çektim. Beni konuşturmak için bunları organize ettiğinin farkındaydım ama hastaneden yeni çıkmıştım, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bunu bilmesi gerekiyordu. Kendi içimde onu böyle yargılamam, bir an sivri bir cisim vücuduma girmiş gibi acıttı. Sesli bir şekilde bunu söylesem bana öfkelenir, kızar ama fazla umursamazdı. Şimdi o duymadığı için ona haksızlık etmiş gibi hissediyordum. Karmaşık duygularımı önemsemem gerekmiyordu. Konuşmak zorunda değildim.

Arkamı dönüp yürümeye başladığımda, "Kayla?" dedi kırılgan bir sesle. Zaten kırılgan ve kızgın olması gerekiyordu. Duraksamadan devam ettim. Ta ki biri kollarını belime dolayana kadar.

"Kaçamazsın, sarışın. Bizimle biraz otur. Senin için pasta aldım. Sonra istersen seni yatağına kucağımda taşıyım."

Merdivenlere yönelmek için bir hamle yaptığımda, itiraz ettiğini belli eden bir ses çıkardı ve ardından bileğimi tutup beni yeniden salonun ortasına çekti. Diğerleri bana endişeyle bakarken, Semih koltuğa oturtup "Pastalarımız nerede?" diye sordu umarsızca. Hiçbir sorun yokmuş gibi. Biraz tanıdıktı. Sanki... Bana benziyordu.

Baş belası bir çocuktü.

Konuşmadığım için hayatımı yönetemeyeceğimi sanan insanların arasında kalmak can sıkıcıydı. Sadece konuşmuyordum ama çevremdekilere kalırsa yemek yemeyi, dışarı çıkıp hava almayı, uyumayı, dinlenmeyi akıl edemeyen bir varlığa dönmüştüm. Yalnızca istemiyor olabileceğimi düşünmüyorlardı. Onların fikirlerine ihtiyacım varmış gibi kendilerini benim için düşünmeye programlamışlardı. Meriç, ondan dört adım geride olan babam, Semih, Caner ve Berkan dışında. Meriç bu konuda kesinlikle ilk sıradaydı.

Annem ve diğer tüm hemcinslerim bebekmişim gibi davranıyorlardı. Uyandığım anda tüm işkence başa sarıyordu, bu yüzden yatakta daha uzun vakit geçirir hale gelmiştim. Uyuduğumu düşündüklerinde o kadar karışmıyorlardı neyse ki. Yataktan dışarı çıkmak zorunda olduğum anlarda yakalanmamaya çalışıyordum. Yakalandığımda ise tüm o *'Şunu ister misin? Buna ihtiyacın vardır!'* saçmalıkları yeniden başlıyordu.

"Çok iyi ya!"

Bakışlarımı yanımda oturan ve uzun bacaklarının yardımıyla salıncağı sallayan Caner'e çevirdim. Yüzünde herhangi bir kavganın hatırası olacak tek bir çizik dahi yoktu. Çenesinde çıkmaya başlamış sakalları dışında yüzü pürüzsüzdü. Dolgun dudaklarını hareket ettirmeye devam etti.

"Konuşmaman. Böyle bir kız olacağını tahmin etmezdim. Siz buna programlanmış gibisiniz ama şu an bir buluşu ilk görenlerden biri gibi heyecanlıyım."

Dudaklarım yukarı kıvrıldığında gözlerini büyütüp, “Vay canına! Gülebiliyorsun,” dedi.

Utanarak elimi dudağımın üstüne kapattığımda yüzümü saklamaya çalışıyordum.

“Hey, gerçekten gülüyorsun.”

Elini uzatıp yüzümü saklamada bana yardımcı olan saçımı nazikçe tuttu. Kulağımın arkasına sıkıştırırken, “Bunu ilk kez yapıyorsun, değil mi? Annen hiç tepki vermediğinden bahsetti,” dedi yumuşak bir tonda.

Annem herkese durumumun özetini değil de detaylarını anlatıyordu anlaşılan. Endişelendiğini görebiliyordum ama biraz abartıyordu.

“Aramızda özel bir şey var, biliyorsun, değil mi? Meriç olsun ya da olmasın... Bu bağ bizim elimizde.”

Elimi dudağımdan çekip yüzüne baktım. Geriye doğru çekildiğimde elini saçımdan ayırıp arkasına yaslandı. Onun aksine ben dizlerimi kendime doğru çekmiştim ve salıncığı sallandırma görevini tamamen ona bıraktığım için kontrol ondaydı. Bacakları bizi hareket ettirmek için görevini yerine getirirken, çenesindeki seyrek çıkmış tüylerin olduğu bölgeyi kaşıdı.

“Merak etme, bunu kimseye söylemem. Gülümsemen sır.”

Önüme düşen saçı arkaya attıktan sonra bileğimdeki tokayla saçlarımı topladım. Üzerimdeki hırkaya biraz daha sıkı sarındım. Son günlerde hava biraz soğuktu. Haberlerde gelecek haftanın çok sıcak geçeceğini söylemişlerdi. Annem buna sevinmişti. Çabuk üşüyordu.

“Meriç ortalarda yok.”

Bakışlarımı yeniden ona çevirdiğimde, gözlerini bahçenin diğer ucuna dikmiş parmaklarıyla dizinde ritim tutuyordu.

“Seni önemseddiğini söyleyip aranızın bozulmamasını istediğimden değil ama haklı.”

Dizimi karnıma doğru iyice çektikten sonra çenemi yasladım. Caner gibi birinin Meriç’in planlarını desteklemesi kadar normal bir şey yoktu.

“Bil diye söylüyorum... Eğer ihtiyacı olursa onun yanında olurum.”

Bu biraz şaşırtıcı olurdu işte. Caner’in bana karşı tutumu değişti. İyi biri olmaya çalışıyordu ama başkalarına karşı hâlâ aynı çocuktur. Özellikle Meriç ile hâlâ zıt kutuplardaydılar. Kavgaya etme potansiyelleri çok yüksekti. İkisinin yan yana durması sürpriz olurdu. Meriç bunu istemeyeceği için üstünde fazla düşünmedim. Nefesimi dışarı bırakıp bacaklarımı aşağı doğru sallandırdıktan sonra, bahçe salıncağının kenarındaki demir zincire tutundum.

“Gitme vakti mi?”

Ayağa kalktığımda benimle birlikte harekete geçti. Eve doğru birlikte yürüdük. Berkan içeride beni bekliyordu. Caner ile vakit geçirmem için izin vermişti. Annem ziyaret sürelerini eşit tutmaya özen gösteriyordu. Söz hakkı ondaydı ne de olsa. Caner yanağımı öperken sabun kokusu gülümsememe sebep oldu.

“Temiz olmamı sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadıktan sonra parmaklarıyla hafifçe yanağımı sıktı. Önümde durduğu için Berkan’ın beni görmesini engelliyordu. “Sır,” dedikten sonra göz kırptı ve arkasını döndü.

Annem ona kapiya kadar eşlik ederken koltuğun kenarına oturdum. Hastanedeysen yeterince ziyaret etmişlerdi ama evde de peşimi bırakmamakta ısrarcıydılar.

"O çocuğu gözüüm tutmuyor."

Berkan hâlâ birlikteymişiz gibi davranmaya devam ediyordu. Sehpanın üzerindeki kumandayı alıp televizyonu açtım.

"Aranızda bir şey geçmedi, değil mi?"

Tahmin edemezsin.

"Boş ver. Aptalca bir soruydu."

Onu öptüm.

"Sen belki Meriç'e bakarsın sonuçta çocuk resim filan çiziyormuş, değil mi? Ama bu çocukta senin etkileneceğin bir şey yok."

Boynunda dudaklarımı gezdirdiğime inanabiliyor musun?

"Cidden saçmaladım."

Bana özel bile hissettirdi. Senin yapamadığın kadar...

Uzanıp elimi tuttuğunda gözlerimi televizyondan ayırmadım. Bir komedyenin konuk olduğu sabah programında reklama girilmişti. Bebek maması reklamındaki çocuk etrafa gülücükler saçıyordu.

"Sesini duymayı özledim, Kayla. Bu... Senin en uzun susma rekorundan bile fazla."

Parmakları avucumun içinde gezinirken iyice yaklaştı. Onu hissediyordum ama gözlerimi televizyondan ayırmamakta ısrar ettim. Bahsettiği şeyde haklıydı. Alışveriş merkezinde beni tek başıma bırakıp arkadaşlarıyla futbol menajerlik oyunu oynamak için gittiğinde onunla

tam üç gün konuşmamıştım. Hiçbir şekilde sesimi duymamıştı. Tabii o yakınlarımda değilken başkalarıyla konuşuyordum. Şimdi ise sadece kendimle konuşuyordum ve bu içimde bir volkan gibi büyürken tek yapabildiğim başkalarını dinlemektir.

Annem boğazını temizlediğinde kafamı kapıya doğru çevirdim. Berkan'ın eli hâlâ benimkinin üstündeydi.

“Kayla, misafirin var.”

Meriç annemin arkasından salona girdiğinde kıpırdamadım. Kafamı televizyona çevirmek üzereydim ki görüş açıma uzun boylu bir kız girince duraksadım. Elimi kendime çekip bacaklarımın arasına aldıktan sonra arkama yaslandım. Hastaneden çıkarken uğramamasını anlayabilirdim. Annem kalabalık istemiyordu. Gerçi biraz kurcalayacak olursam, Meriç annemin ne düşündüğünü umursamazdı ama bunu yapmamayı tercih etmişti. Eve geldiğimde gelmesini beklemiştim ama o yine gelmemişti. Şimdi gelmeye zahmet etmişti. Yanında Hayal'i getirme inceliğini göstererek üstelik.

“Senin kalacak bir yerin yok mu?”

Gelir gelmez ilk sözü de bana değildi tabii ki. Berkan koltuğa biraz daha yayıldı. “Çok ince düşüncelisin, dostum.”

Meriç ona cevap vermek yerine elini boynuma koyup üzerime eğildi. Dudaklarını alnıma bastırduğunda gözlerimi kapadım. Vanilya kokusu ruhumu yumuşatırken dudakları tenimden ayrılınca gözlerimi açtım.

“Hayal seni ziyaret etmek istedi.”

“Merhaba, Kayla.”

Bakışlarını Meriç'in üzerindeki gece mavisi gömlekten alıp ona çevirdiğimde gülümsedi. Annem oturması için işaret edince çaprazımdaki koltuğun kenarına hanımetendi edasıyla oturdu. Kazağının kolunu parmaklarının üstüne kadar çektikten sonra konuşmaya başladı.

"Sana çikolata getirdik. Tam olarak neli sevdiğini bilmediğim için karışık aldım."

Annem benim yerime nazikçe teşekkür edip çikolata paketini açtı ve sehpanın üstüne bıraktı. Bakışlarını üzerime diktiğini hissetmeme rağmen gözlerimi televizyondan ayırmadım ancak bir tane çikolata alıp ağzına attığını görmüştüm. Annem enfes olduğunu mırıldanırken bir tane de Berkan yedi.

Annem Hayal'e nasıl olduğunu, ne okumak istediğini sorarken sadece televizyon izledim. Reklam bittiğinde dizi tanıtımlarını izlemek de üç dakikamı almıştı. Program yeniden başladığında ekrandaki sarışın kadın reklamların bittiğini ve sohbete kaldıkları yerden devam ettiklerini söyledi. Komedyen konuğunun espri yapmasını istiyordu. Bunun için yem olacak birkaç şey söylemesi gerekiyordu ki bu konuda oldukça başarılıydı. Komedyen onun ufak eksiklerinden yararlanarak espri yaparken, kadın konuyu toparlamak yerine gülmeyi tercih etti. Ekranın altında sonraki konuğun bir astrolog olduğu haberi geçerken kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Annem ise hâlâ Hayal'e sorular soruyordu.

On dakika kadar orada oturma işkencesine devam ettikten sonra ayağa kalkıp odama gitmek için salonun kapısına yöneldim. Bir anda sessizlik olmuştu ama annem hemen duruma el atıp yorgun olduğumu söyledi.

Merdivenleri çıkarken hâlâ toparlanamadığımı anlattığımı duydum.

Annemin söylediklerine fazla takılmadım. İnsanlara kabalık yapmamın üstünü örtmeye ve beni temize çıkarmaya çalışıyordu. Odama girdikten sonra tüm bunlardan kaçış yöntemim olan yatağıma yöneldim. Meriç'in gelmeyeceğini biliyordum. Çok değer verdiği arkadaşı Hayal'i evine bırakacaktı. Başımı yastığa koyduktan sonra gözlerimi kapattım. Tenimi sarmalayan gerginlik yüzünden uyuyamayacağımı biliyordum. Bir süre sonra yatmaktan vazgeçip doğruldum. Komodinin üstündeki kitabı alıp okumaya başladım.

Kitap okumaya öyle çok dalmıştım ki, babam seslendiğinde kendime gelmem birkaç saniyemi aldı. Saate baktığımda akşam olduğunu fark ettim. Kitabı kapatıp komodinin üstüne bıraktım.

Aşağı inerken babam merdivenlerin başındaydı.

"Ben de seni uyandırmaya gelecektim."

Basamakların sonuna geldiğimde kolunu omzuma atıp beni mutfığa yönlendirdi. Karşılıklı oturduktan sonra annem ve Nursena Hanım'ı bekledik. Onlar da bize katılınca yemeğimizi yemeye başladık. Nursiş patates kızartması ve köfte yapmıştı. Babam çorba kâsesini önüme bırakıp "Önce bu," dediğinde annem boğazını temizledi.

"Kayla ve ben yazın pek çorba içmeyiz."

Babam arkasına yaslanıp kaşığını eline aldıktan sonra devam etti. "Burası benim evim ve Kayla'nın önce biraz çorba içmesini istiyorum. İstemezsen sen içmezsin, Nazlı."

Nursiş dalgınlıkla bana bakarken annem "Kayla'yı sevmediği yemekleri yemeye mi zorluyorsun?" diye sordu.

"Sağlıklı olmasını istiyorum."

"Kızım benimleyken de yeterince sağlıklıydı."

"Kahvaltı yapmadan çocuğunu okula gönderen bir anne mi söylüyor bunu?"

Annemin kaşları çatıldı. Öfkelendiğini görebiliyordum. Çatalını bıraktı. "Sen... Ne demeye çalışıyorsun? Kızıma bakamıyor muyum ben? Unutma Vural, sadece Kayla için onu almana izin verdim."

Babam çorbasından bir kaşık aldıktan sonra ona cevap verdi. "Neyse ki boşa çabalamaktan kurtardın kendini."

Kaşığı elime alıp çorbadan içmeye başladığımda, sıkça yapılan bu tartışmaya son vermeyi diledim. Masada bir sessizlik oldu. Annemin kendini tuttuğunu biliyordum. Babam buraya ilk geldiğimdeki adama dönmüştü. Şu güçlü, pençeleri olan ve sinir bozucu adam... Bu tartışmayı laflarının bir kısmını değiştirip sıkça tekrarlıyorlardı. Annem benim için susarken babam çorbasına devam etti. Bir süre sonra annem de tabağındaki patatesleri yemeye başladı.

"Ve sana söylemek istediğim bir şey var, kızım." Çorba kâsesini sandalyesiyle birlikte geriye doğru uzanıp tezgâhın üstüne bıraktıktan sonra tekrar sandalyesine düzgünce yerleşti. Nursiş onun servisini önüne bırakırken konuşmaya başladı. "Yeşim ile ilişkimizi bir boyut atlatmak istiyoruz."

Anneme baktım. Yüzünü tabağından kaldırmadı. Çatalıyla köfteyi ikiye bölerken yeniden babama döndüm.

“Bir kış düğünü düşünüyoruz. O zamana kadar bir yüzük takabiliriz. Yeşim’in ailesi seni de tanımak istiyor.”

Babamın yüzük takmak istediğini belirttiği kadın, hastanedeiken beni sürekli ziyaret etmişti. Ama bu, birbirimizi iyi tanıdığımız ve aramızdaki ilişkinin süper olduğu anlamına gelmiyordu. Onu hâlâ tanı mıyordum ve babamla evlenmesini istediğimden de emin değildim. Bu kadar sorunum varken bir de ailesiyle tanışacağımı hiç san mıyordum.

Nursiş çorba kâsesini alıp servisi bıraktığında önüme döndüm. Başımı tabağıma eğdikten sonra göz ucuyla anneme baktım. Yüzü kızarmıştı ama yemeğine ara vermedi. Tabağımdakileri hızlıca yedim ve onların bir şey söylemesine izin vermeden yerimden kalkıp mutfaktan çıktım.

Odama gidip yatağıma uzandım. Yaklaşık bir saat sonra annem geldi. Uyuyor gibi yaptım. Yüzündeki kırgınlığı ya da öfkeyi görmek istemiyordum. Alnımı öptükten sonra sessizce odadan çıktı.

Dakikalar sonra aşağıdan gelen kapı sesini duydum. Annem bir süreliğine Nursena Hanım’ın evine taşınmıştı. Nursiş bazen bu evdeki odasında kal ırdı ama annem varken her gece eve gideceğini babama iletmişti. Bunu bilmek içimi biraz rahatlatıyordu. Annemin yalnız kalmasını istemiyordum.

Başımı tekrar yastığa koydum. Babamın bunu yaptığına inanamıyordum. En azından annem yokken söyleyebilirdi. Bu üzerimdeki yükü azaltmıştı belki ama bunu istemiyordum. Evlenmesini istemiyordum. Başka bir kadınla birlikte olduğunu görmek istemediğim gibi, annemin üzü lmesini de istemiyordum. Bir yanı m beni

konuşturmak için yaptığına inanıyordu ama bu kesinlikle berbat bir yöntemdi.

Huzursuzca yatağın içinde kıvrıldım ve cenin pozisyonunu aldım.

Yarın kim bilir neler olacaktı...

Uykunun derinliklerine düşerken bir tıkırtı duyunca babamın geldiğini düşünüp gözlerimi araladım. Yorgan açılıp vücuduma soğuk çarptığında ve yatağın diğer tarafı çöktüğünde gelenin babam olmadığını anladım.

Konuşmamak zor değildi. Çünkü kelimelerin canımı acıtacağını biliyordum. Kimse beni cezalandırmazken, ben kendimi susmakla cezalandırıyordum. Fakat şu an susmakta en çok zorlanacağım anlardan birini yaşıyordum. Hastanedeyken çok sık gelmemesine biraz bozulmuştum ama bir yandan da rahattım. Şimdi ise kendi hamlesini gerçekleştirme vakti gelmişti. Bu beni delicesine korkuturken, nasıl mücadele edeceğimi bilmiyordum. Kolu usulca belime dolanırken burnunu saçlarımın arasında gezdirdi. Kulağıma kadar ulaştığında "Bana dön," diye fısıldadı.

Kıpırdamadım. Ona dönersem, yüzünü görürsem her şey daha zor olacaktı.

"Kapını kilitledim. Üstelik baban annenleri bırakmaya gitmiş olabilir. Onu görmedim. Yalnızız."

Blöf yaptığına emindim. Babam beni asla evde yalnız bırakıp gitmezdi. Taksi çağırmıştı muhtemelen. Birazdan da gelip bana iyi geceler dileyecekti.

Parmakları kolumu kavradı.

"Bana dön, sevgilim."

Biz hâlâ sevgili miydik? Biz hiç sevgili olmuş muyduk?

Enseme küçük bir öpücük bıraktıktan sonra beni harekete geçirmek için kolumu okşadı. Direnmekten vazgeçip kıpırdandım.

“Demek bu susma oyununa devam edeceksin.”

Gözlerim çenesindeydi. Gözlerine bakmamakta ısrar ettim. Buna da zorlayamazdı beni herhalde.

“Neşe cadısı seni konuşturamadı, değil mi? Hiç şaşırmadım.”

Neşe’ye laf atmak için geldiyse onu dinleyebilirdim. Buna alışmıştım zaten. Neşe de sürekli onun ne kadar sorumsuz olduğundan bahsediyor, yanımda olması gerektiğini söyleyip duruyordu. Ama Ömer yanımdayken Meriç hakkında pek konuşmuyordu. Araları onun yüzünden bir kez bozulmuştu ve Neşe akıllı bir kızdı benim aksime. Aynı konuyu bir daha gündeme getirmezdi. Bense çocuk gibi davranıp Hayal’e kendi evimde kabalık etmiştim. Üstelik o olgunluk gösterip beni ziyarete gelmişti. Ne kadar varlığından rahatsız olsam da misafirimdi ama bunu umursamamıştım. Meriç istese beni bırakıp ona gidebilirdi. Karamel ten rengi ve dolgun saçlarıyla çok duru bir güzelliği vardı. Benim gibi ruhsuz değildi. Sevecen ve olgundu. Meriç’in başını ağrıtmayacağı kesindi. Zaten bunca yıl arkadaş olduklarına göre tüm bunları Meriç de düşünüyordu.

“Altı haftadır uzağımdasın. Yakındın ama sana dokunamıyordum. Şimdi nefesim yeniden tenine çarpıyor.”

Parmağı yanağımu okşarken dudaklarını yukarı doğru kıvırdı.

“Dudaklarını konuşmaktan başka şeylere harcayabilirsin, baş belası.”

Ne yapacağımı bilmiyordum. Diş fırçalamak ve yemek yemek dışında ağzımı uzun zamandır başka bir şey için harekete geçirmemiştim. Dudağını yanağıma bastırduğunda kokumu içine çektiğini duydum. Ruhumun okşandığını hissettim. Bunu uzun zamandır yaşamamıştım. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Tıpkı geçmişteki gibi hissediyordum. Buna hakkım varmış gibi. Babamın beni karanlıktan korumak için yatağımın iki başına yerleştirdiği özel aydınlatmaların tavanımda yarattığı turuncu yıldızlara bakmaktan vazgeçip gözlerimi kapattım ve sessizce vanilya kokusunu içime çektim.

Birçok şey yaşamıştık. Onunla kimseyle paylaşmayacağım şeyleri paylaşmıştım. Kendimden bile beklemediğim şeyleri onun için yapmıştım. Hakarete uğrayıp sineye çekmiş, kabul etmeyeceğim şeyleri kabul etmiş, ahlaksızca şeyler yapmıştım. Şu an burada olması bile ahlaksızcaydı. İnsanlar benden annem gibi olmamı bekliyorlardı. Anneannem hastanedeyken bir hafta kadar yanımda kalmıştı. Kırgındı. Belli etmemeye çalışmıştı ama hissetmiştim. Annem onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Benden de fazla umutlu değildi. Küçükken hep babasız büyümenin benim için iyi olmadığını, bazı şeylerden eksik olduğumu ve sonumun onun gibi olacağını söylerdi aneme. Baba korkusu dediği şey bende yoktu çünkü. Annemi beni mutlu etmek ve eksik hissettirmemek için sürekli anlayışlı davranmakla suçlar, bunun benim için iyi olmadığını söylerdi. Annemse her defasında ona beni iyi yetiştirdiğini söyleyerek konuyu geçici bir süreliğine kapatırdı. Kimileri tarafından ahlaksızca şeyler yapmıştım.

Annemin babamla ne yaşadığını bilmiyordum ama Meriç bana normalde herkesin yaşamadığı şeyleri yaşatmıştı. Üstelik bunlar bana iyi hissettirmişti. Arzularının esiri olan genç bir kız gibi davranmıştım. Mantığımı hiçbir zaman devreye sokamamıştım. Neşe benim olmak istediğim kızdı. İkimiz de küçükken insanların öpüşmesini ve birlikte olmasını iğrenç bulurduk. Erkeklerle güvenmeyen iki kızdık. Ve sonunda yine güvenmediğim için, hamile kalmak gibi dâhiyane bir plan yapmıştım.

Sevginin resmiyetle sınırlandırılmayacağını savunanlar beni acımasızca yargılamazlardı belki. Yine de bu benim hata yaptığım gerçeğini değiştirmiyordu. Hata yaptığımı biliyordum. Hayatımın hiçbir zaman eskisi gibi olmayacağını da biliyordum. Sadece hatanın içinde alabileceğim kadar iyi nefes almak istiyordum. Eğer elimde geçmişe dönmek gibi bir fırsat olsaydı, bunları yaşamamayı tercih ederdim. Cinsel ilişkiden uzak kalıp, annem gibi olmamak... Bunu kesinlikle isterdim, çünkü hayatımın çizgisini tamamen değiştirmiştım. Ben annem kadar güçlü bir kadın değildim.

“Orada öyle uzanıyordun, Kayla. Öldüğünü sanmıştım.”

Gözünü silerek yanağımdan ayrıldığında ona baktım. Gözleri kızarmıştı. O ve diğerleri öldüğümü düşünmüştü.

“Sonra bir ay boyunca senin yaşamayı bekledim. Ne ölüydün, ne de yaşıyordun. Her gün... Her gün öyle beklemek... Ya ölürsen, ya yaşarsan... Sen orada yatarken hepimizi değiştirdin. Benden hep iyi olmamı bekledin ama bunu diğerleri gibi yapmadın.”

Parmakları saçımdan bir tutamı tarayarak omzuma kadar indi.

“Nasıl yaptın bilmiyorum ama içimdeki o küçük çocuğu gördün. Onu duydun. Bu yetmiyormuş gibi ona uzandın.”

Tenime değen parmaklarını elime doğru yavaş yavaş indirdi.

“Zayıf kalp atışlarını o duydu. Sen orada ölümle yaşam arasında yatarken, bu sefer o seni gördü. Direnmeyi bıraktım. Sen hayatıma girdiğin gün, bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Seni istemedim. Kaçmak istedim, çünkü yeniden o çocuk olmak istemiyordum. İncinmek istemedim ama sen beni darmadağın ettin.”

Gözünde biriken yaş akmadan elinin tersiyle gözlemini tekrar sildi. Boğazını temizledikten sonra uzanıp alnını öptü.

“İstediğin kadar sus. Seni duymak için sesine ihtiyacı olmayan biri var.” Parmakları saçıyla oynarken alnından aşağı doğru inen dudağı benimkinin üstünde durdu. “İçimde.”

Dudağıma bir öpücük bıraktıktan sonra yataktan kalktı. Hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Sırtüstü uzanıp tavandaki turuncu yıldızları izlemeye başladım.

Bazı şeyler hiç değişmez. Hayatınızın çizgisini değiştirecek bir adım atarsınız, herkesin hayatından geri gelmeyecek zamanları çalarsınız, onlara en büyük korkulardan birini yaşatırsınız, ölümle yaşam arasında uzunca bir süre kalırsınız ama hayata döndüğünüzde bazı şeyler tanıdık ve onları unutmazsınız.

Durumlar ve yaşanan olaylar tepkilerinizi değiştirir sadece...

Benim de öyle oldu.

Neşe bahçeye çağırdığı için aşağıya inmiştim. Bahçeye adım attığımda yalnız olmadığımı fark ettim. Neşe, Ömer, Berkan, Cansu, Bora, Semih, Caner hepsi benimle birlikte bahçedeydi. Kendimi sirke çıkarılmış ve bir şeyler yapması beklenen bir maymun gibi hissediyordum. Kaçmak için gerilediğimde biri arkamdan sarıldı. Bu Meriç'ti.

"Boşuna direnme. Bazı şeyleri öğrenmen gerek, aptal sarışın."

Kulağıma doğru fısıldadıktan sonra çenesini başıma yasladı ve daha yüksek sesle konuştu.

"Anlat, Neşe!"

Neşe kolunu sıvazlayıp bir adım yaklaştıktan sonra dudaklarını araladı.

"Meriç, Ömer'e haber verdiğinde birlikteydik. Kahvaltı için buluşmuştuk. Günümüz süper başladığı için süper geçeceğini falan düşünüyorduk ama sonra her şey darma-duman oldu, Kayla. Hastaneye gidene kadar yol bitmek bilmedi. Sonra Meriç'i gördük. Üzerindeki tişörtte senin kanın vardı ve o an..."

Durup elinin tersiyle gözünü sildi. Ömer ona yaklaşıp omzunu öptüğünde Neşe devam etti.

"Hayatımda hiç o kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Bir keresinde seninle kaybolmuştuk ve çok küçüktük. Telefonlarımız yoktu. Hatırlıyor musun? Deli gibi korkuyorduk ama birbirimize belli etmemeye çalışıyorduk. Sonra ikimiz de dayanamadık ve ağlamaya başladık ama yanımda

sen vardın. O kadar da korkunç değildi, çünkü birbirimize destek olacağımızı biliyorduk. Sonra sanki bizi hiç bulamayacaklarmış ve biz yeni bir hayata başlayacakmışız gibi, birbirimizi her zaman koruyacağımıza dair söz verdik.” Gözlerinde biriken yaşı silip gülümseyerek devam etti. “Sonra polisler bizi buldu. Annen polis karakolunu ayağa kaldırmasaydı daha geç bulacaklardı belki de ama o yarım saatte çok korkmuştum. Meriç’i o halde, üzerinde senin kanınla gördüğümde ise, o korkunun hiçbir anlamı kalmadı. Çünkü ilk defa seni kaybedeceğimi düşündüm.”

“Hepimiz birbirimize sahte inançlar aşılamaaya çalıştık, Kayla.”

“Hiçbirimiz inanmıyorduk ama.”

Semih, Cansu’yu desteklerken Meriç’in kollarından kurtulmaya çalıştım.

“Doktor bebeğini kaybettiğini söylediğinde pek umurunda olmadı. O an bunun için bana kızacağını bile düşündüm ama tek önemli olan sendin. Seni bizden alacak olan o bebek değil.”

Semih’in itirafına karşı burnumu çektim. Bebeğimi kaybetmemi kimse umursamamıştı yani. Oysa en çok Semih kabullenmişti onu.

Caner dudağını ısırarak bana bakarken yorgunca göz kırptı. Berkan onun hemen önünde duruyordu. Hastaneye sonradan geldiği için, benim gibi yabancıydı tüm bu anlatılanlara.

“Doktor ikinci kez çıktığında neredeyse her tarafında kan vardı. Biz senin için kan verirken, seni kurtaracağımızı düşünmüştük.”

Onları benim için endişelenirken hayal etmek istemiyordum. Ben belki de gerçekten bir bebek istemiyordum bile. Buna hazır olup olmadığımı bilmiyordum ama onun için mücadele etmişim. Oysa onlar sadece beni düşünmüşlerdi. Ben... Onları düşünseydim... Bunların hiçbiri olmayacaktı belki de.

"Oysa doktor 'kaybettik' dedi. O aptal doktor çıkıp senin öldüğünü söyledi. İşte o an bir parçam koptu. Sen benim kardeşimdin. Ağladım. Bunun böyle devam edeceğini biliyordum ama sonra düşündüm ki... Zamanla alışacaktım. Bir süre sonra sen hiç var olmamışsın gibi hayatıma devam edecek, senin için gözyaşı bile akıtamayacak kadar normal olacaktım. O an kendimi öyle suçlu hissettim ki."

"Seni o yere götürürlerken annen üşüyeceğini söyledi," dedi Cansu. Gözündeki yaşı silip gülümsedikten sonra ekledi. "Haklıydı."

Annem... O her zaman benim için iyi olanı düşünmüştü ve onu dinlemediğim her planda ayağıma dolanan ipleri bu sefer boynuma dolamıştım. Anneme ne kadar büyük bir acı yaşattığımı düşününce kollarımı kurtarmak için çırpındım.

"Susun artık!"

Bu yaptıkları, onlara yaşattıklarımı hatırlatıp kendimi daha da suçlamamdan başka bir işe yaramıyordu.

Neşe gözlerini sildi. "Sen sus! Daha bitmedi, tamam mı?" Ömer'in tuttuğu kolunu çekip biraz daha yaklaştı. "Kendimi suçladım. Neden ben değil de sen diye düşündüm. Annenin yüzüne bakamayacağımı düşündüm. Herkes *Neden Kayla?* diyecekti. İkimizi karşılaştırıp duracaklardı. Yaşasaydın benimle aynı yaşta olacağını söyleyip,

hayatının nasıl devam edeceğiyle ilgili tahminler yapacaklardı."

"Kapa çeneni!"

"O kadar şımarıksın ki..." diye bağırdığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Kimse konuşmuyordu. Sadece biz bağırıyorduk.

"Sadece bana kızın istedim, çünkü hepsi benim hatamdı!"

"Hayır! Hepsi o doktorun hatasıydı, aptal!"

"Hayır!"

"Ne oluyor burada?"

Annemin sesini duyduğumda, yanağımdan çeneme doğru akan yaşlarla birlikte "Anne!" diye seslendim. Boğuk çıkan sesimi duyup duymadığından emin olamadığım için bir kez daha seslendim.

Annem "Bırak kızımı!" deyip Meriç'in kollarını çözdükten sonra bana sarıldı.

"Götür beni buradan, anne."

"Hepiniz gidin! Gösteri bitti. Çabuk! Bahçeyi boşaltın derhal!"

Annemin sıcaklığına sarılırken ağlamaya devam ettim.

Odama çıktığımızda "Özür dilerim," dedim.

Annem gözyaşlarımı silerken sesi titriyordu. "Geçti, bebeğim."

"Sana yaşattıklarım için özür dilerim, anne. Ben korktum. Konuşmaktan ve her şeyin benim hatam olmasını söylemekten, her şeyi duymaktan korktum ama Meriç..."

Ondan nefret ediyorum, çünkü kaçtığımı her şeyle beni yüzleştirdi."

"Hiçbir şey senin hatan değil."

İçimi çekerek ağlamaya devam ederken beni yatağa yatırdı ve yanıma uzandı. Her şey olmadan önce sözleştiğimiz gibi yine birlikteydik.

Odanın kapısı açıldığında babamın sesini duydum. Kısa bir an sonra o da yanıma uzandı. "Özür dilerim, baba," dediğimde alnımı öptü.

"Geçti."

Derin bir nefes verdiğini duyduğumda kolunu tutup gitmesini engelledim. Anneme ve babama sarılarak ağlamaya devam ettim.

2

Yeni bir güne uyandığımda bazı şeylerden kaçmamın son bulduğunun bilincindeydim. Susma sona erdiğine göre artık kaçtığım sorumluluklarla yüzleşecektim. Kahvaltıda bize Meriç de katılmıştı. Mutfak kapısının önünde kısaca “Özür dilerim,” dedikten hemen sonra.

Kimse onun kahvaltıda bize eşlik etmesini umursamıyordu. Ben uyurken her şey sandığımdan daha hızlı ilerlemişti. Belki de bu konuşmada burada olmalıydı. Ailem bu yüzden bu kadar sessizdi. Bunu kahvaltının ilerleyen dakikalarında anladım.

“Özel Atahan Üniversitesi’ne kaydın yaptırıldı.” Kaşlarımı kaldırdığımda babam devam etti. “Biz senin bu şansını kaybetmek istemeyeceğini düşündük ve yakınımızda olman daha iyi olurdu ama eğer istersen bu yıl dondura bilirsin. Hazır değilsen yani.”

“Eee...” Saçımı kulağımın arkasına attım. “Ben hiç böyle düşünmemiştim. Açıkçası sürpriz oldu.”

Özel üniversitede okumayı kesinlikle düşünmemiştim. Bakışlarım anneme kaydığında aklımdan geçenleri okur gibi konuştu.

"Baban oradaki eğitimin senin için daha uygun olduğunu söyledi."

Böyle düşündükleri için onları suçlayamazdım. Ya Meriç? O ne yapacaktı? Bu şehirde kalmak istemiyordu. Onu anlıyordum. Gitmek istiyordu. Çırpınan ruhunu görebiliyordum. Ailesinden, sorunlarından, ona geçmişî hatırlatan bu şehirden gitmek istiyordu.

"Sen? İtalya'ya ya da başka bir yere gidecek misin?"

"Aslında daha önemli işlerim var. Onları halletmeden buradan ayrılmayı düşünmüyorum. Resim hocam görüşmeyi sürdürüyor. Okula kabul edildim ama bir dahaki dönem ya da bir sonraki yıl gitmem için."

"O zamana kadar ne yapacaksın?" diye sordum ilgimi ondan bir an olsun ayırmadan. Meriç ise bana bakmadan, tabağındaki sosislerle oynayarak konuşuyordu.

"Semih ve ben de Atahan'a kaydolduk."

"Semih ve sen?" dedim onaylatmak istercesine.

Meriç kafasını sallarken babam yeniden söz aldı.

"Kenan'la bunun daha iyi olduğunu düşündük. Ayrıca Meriç'in yurt dışındaki okuluyla ilişkileri var. Eğer sen de istersen..."

Bu konuşmaya bakılırsa Semih'e söz hakkı tanınmamıştı. Kim bilir ne kadar kızmıştı ama benim durumum varken babasıyla bu konu hakkında çok da konuşabildiğini

düşünmüyordum. Kenan Amca buna muhtemelen izin vermemişti.

“Ben de istersem ne?”

“Sen de kabul edildin, Kayla.”

Meriç babamın yerine cevapladığında sabah sabah bu kadar şokun yeterli olduğunu düşünüp arkama yaslandım. Yurt dışında eğitim hakkım vardı ki bu Neşe’nin annesinin hayaliydi.

“Neşe?” diye sorduğumda annem dudağını peçeteyle sildi.

“Ömer ve Neşe Ankara Üniversitesi’ne kayıt yaptırdı. ERASMUS ile birlikte bir yıl İngiltere’de okuma hayalleri var.”

“Peki ya Caner? Kazanabildi mi?”

“Evet. Spor akademisinde okumaya hak kazandı.”

“Berkan da İzmir’de okuyacak. İsteddiği gibi. Cansu da İzmir’de ve diğer arkadaşınız...”

“Bora.”

Annem Meriç’e teşekkür ettikten sonra devam etti. “Evet, Bora... O da Aydın’da okuyacak.”

Benim, Semih’in ve Meriç’inki dışında herkesin hayatı planladığı yönde ilerliyordu. Onlar için sevinmiştim ama kendim için emin değildim. Yeni bir özel okul düşüncesi beni geriyordu. Atahan Koleji alışkın olduğum gibi değildi. Görünmez bir sınır vardı burslular ile diğerlerini ayıran. Kimse sesini çıkartıp tek bir şey demiyordu ama herkes o sınırın farkındaydı. Üniversitenin nasıl olduğunu

bilmiyordum ama içimden bir ses fazla lüks olduğunu söylüyordu. Ben sıradan bir hayat istiyordum halbuki.

“Yine de karar senin, kızım. İstedğin her şeye biz saygı duyarız.”

Kafamı salladıktan sonra çayımın son yudumu aldım.

“Umut Bey’i bir akşam yemeğe davet etmek istiyoruz. Seninle çok ilgilendi.”

“Olur.”

Kahvaltıdan sonra Meriç’in ailesinin görkemli evine doğru yola çıktık. Aslında onlar bize gelmeyi teklif etmişlerdi ama Meriç ailelerimizin birlikte çok vakit geçirmesini istemiyordu. Babasıyla arasında her an bir kıvılcımlanma olabileceğinden, ailemin buna şahit olmasından kaçıyordu. Zaten hastanedeyken ziyaretime gelmişlerdi. Yeniden konuşmaya başladığım için annesi beni yine görmek istemişti. Ben daha söylemeden Meriç iyi ve düşünceli çocuk rolünü oynayarak birini aradı. Dobby’nin kulübede ve bağlı olmasını tembihledi. Arabayı evin önüne park ettikten sonra, “Annemler arka bahçededir. Ben tıraş olup geleceğim. Dobby kulübesinde,” dedi. Ben kafamı sallarken o merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı.

Gösterişli evin arka tarafına geçmek için etrafını dolaşmaya başladım. Bahçedeki otları kesen adam beni gördüğünde gülümseyerek elini kaldırdı. Tebessüm edip ona el salladıktan sonra yürümeye devam ettim. Buraya geldiğim zamanlarda onunla kısa diyaloglarımız olmuştu. Anlattığına göre, Meriç’i doğduğundan beri tanıyormuş. Sakin bir çocukmuş ama Semih ve Ömer geldiğinde işler çabucak değişirmiş.

“Her şey bizim suçumuz. Meriç’e biraz daha iyi davranamaz mısın?”

Nermin Hanım’ın sesini duyduğumda adım atmayı bıraktım. Aile kavgalarından birini yapıyorlardı ve Meriç bunun çok sık olduğunu, garipsememem gerektiğini söylemişti birkaç kez. Yine de onları rahatsız etmek istemedim. Arkamı dönmek üzereydim ki Aytaç Bey’in sesini duydum.

“Gelecekler şimdi, kapat şu konuyu artık.”

Her zamanki aldatma konusundan bahsetmediklerini anladığımda, dinlemenin ayıp olduğunu bilmeme rağmen orada kaldım. Duvara yaslanıp görünmediğimden emin oldum. O sırada Nermin Hanım’ın sesini duydum.

“Belki de bilmeli.”

Nermin Hanım’ın bu sözüne karşı Aytaç Bey’in sesi daha da hiddetli çıktı.

“Öğrenirse bizimle arasında olan bağı tamamen koparacağını biliyorsun, değil mi?”

Bahçıvanın bana baktığını fark ettiğimde ellerimi eteğimin ceplerinde gezdirdim. Telaşla geldiğim yöne doğru koşarken beceriksizce gülümseyip, “Sanırım telefonumu arabada unuttum,” dedim. Tekrar evin önüne geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Meriç’in anne ve babasının ondan sakladığı bir şey vardı. Meriç’in öğrenmesinden korkuyorlardı.

“Kayla, ne yapıyorsun burada?”

Olduğum yerde sıçradım.

“Sadece benim.”

"Şey... Telefonumu arabada unuttum sandım ama cebimdeymiş."

Merdivenleri hızlıca inip önümde durdu. Bir süre beni inceledikten sonra yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Bazen seni bir daha hiç böyle göremeyeceğim his-sine kapılıyorum."

Yavaşça eğildiğinde midemde o eski heyecan dalgası kendini gösterdi. Dudakları dikkatli bir şekilde benimkini öperken tüm organlarımda titrediğini hissettim.

Onu öpmek, dokunduğunda buzun içinde saklı kalan ateşi büyütüyor ve patlatıyordu. Tüm hücrelerim alev topuna dönüşüyordu ve bu, ben her hücremi kaybedene kadar devam ediyordu. Dudaklarını çektiğinde küller bir araya gelip kendini yeniliyor ve o beni her öptüğünde tekrarlanıyordu.

"Ama işte buradasın. Canlı bir şekilde. Sanırım bunun için beyaz temalı bir şeyler çizme vakti geldi."

Dudakları bir kez daha nazikçe benimkileri bulduğunda, patlama ve kül olma evresi tekrarlandı. Tüm bedenim soğuyor ama aynı zamanda içim yanıyordu. Bu zıtlıkların arasında sersemliyordum fakat her şeye rağmen tarif edemeyeceğim kadar iyi hissettiriyordu.

Elleri boynuma indiğinde dudağının hareketi biraz şiddetlendi ama hâlâ normal Meriç'e göre fazla nazikti. Dudağını tekrar çektiğinde sıcak nefesi benimkilere çarptı. Gözlerimi açıp ona baktığımda onunkiler kapalıydı.

"Seni, suratıma çarpan bu nefesini benden almaya çalışanlara her günün, her dakikanın, her saniyenin bedelini teker teker ödeteceğim, Kayla. Hiç acımadan."

Elleri tekrar yanaklarıma çıktı ve başparmaklarıyla tenimi okşadı.

“Ve sen de her zamankinden daha güçlü olacaksın. Bu senin yeni hayatın. Hâlâ benimleysen savaşmayı öğrenmelisin. Senin isteklerin, senin arzuların... Başkalarını değil, sadece seni düşünmelisin.”

Konuşmama izin vermeden dudağını alnıma bastırdı. Vanilya kokusu etrafımı sararken gözlerimi kapadım. Ellerimi beline koyduğumda yeniden yüzüme baktı.

“Karşımda dur, bana savaş aç istersen ama sadece kendin için yap bunu. Başkasını düşünmeden. Seni bir kere kaybettim ya da öyle sandım ve inan bana bu boktan hayatımdaki en büyük yara o zaman açıldı. Beni sebepsizce, karşılıksız, hak etmediğim kadar seven tek kişi sendin ve birinin seni benden almış olma düşüncesi beceriksiz, çaresiz, hiç olmadığım kadar zayıf hissettirdi. Artık kimse-nin seni elimden almasına izin vermem. Senden tek bir şey istiyorum, Kayla. Güçlü ol. Sadece bu.”

Dudağı tekrar benimkini bulduğunda gözlerimi kapadım. Şimdi biraz daha kendi gibiydi. Daha tutkulu ve Meriç gibi öpüyordu. Dili benimkinin üstünde sert ve bir o kadar da yumuşak darbeler bırakıp kayarken tişörtünü ellerimin arasına aldım. Hissettiklerini hissetmeye çalışmak bile zordu. O bunları yaşamıştı. Biri onu benden almaya çalışsa ve benim yapacak hiçbir şeyim olmasa, işe yaramaz hissederdim. Onun hissettiği gibi...

Yeniden çekildiğinde nefes nefese kalmıştım. O ise her zamanki gibi normaldi.

“Hadi gidelim,” deyip elimi tuttu.

Onu takip ettim ve biraz önce yalnız yürüdüğüm yolu bu kez birlikte geçtik. Neyse ki anne ve babası büyük sırları hakkında konuşmayı kesmişlerdi de Meriç şüphelenecek hiçbir şey duymadı.

Ne olduğunu öğrenmeden ona bir şey söyleyemezdim. Ailesiyle arasındaki zayıf bağa bir de güvensizlik eklemek istemiyordum ama her ne saklıyorlarsa bunu bilmek istediğime emindim.

"Aynı okulda olmanıza çok sevindik. Ömer de keşke burada kalsaydı ama aile okulunda daha fazla kalmak istemedi herhalde."

"Ağabeyi onun için en iyisini düşünüyor ama gençler bunu anlamıyor ki."

Aytaç Bey homurdanırken başımı eğip alnımı kaşıdım. Sessizliği yeniden Nermin Hanım bozdu. Bana masadaki kurabiyelerden ikram ettiğinde, makaronla yaşadıklarımız aklıma geldiğinden kibarca reddettim. Birbirimizi ilk kez, ben bir korumanın omuzlarında rezil olduktan hemen sonra Meriç'e küfrederken tanımıştık. Hatıralar yanaklarımı kızartırken başımı biraz daha eğdim. Dobby arada sırada havlıyordu. Bağlı olduğunu bilmeme rağmen endişeliydim. Tasmasını koparabilme ihtimali bana çok yakın geliyordu. Korkum eskisinden daha fazlaydı artık.

"Yurt dışı hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Kafamı çevirip Meriç'e baktığımda iyi çocuk rolünü sürdürüp benim yerime cevap verdi. "Bunun için daha erken."

Nermin Hanım kafasını sallayıp kahvesinden bir yudum alırken Aytaç Bey ayağa kalktı. "Şirkette işlerim var.

Sağlığına kavuşmana çok sevindik, kızım. Tekrar görüşmek dileğiyle."

Ailesine soğuk ve kaba davranmasına rağmen dışarıya karşı oldukça kibardı.

Başımı sallayıp "Görüşmek üzere," dedim.

Aytaç Bey, Nermin Hanım'a baş işareti yaptıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

Meriç babasının gidişiyle rahatlayıp oturduğu yerde yayılırken "Sonunda işleri aklına geldi," dedi.

Annesi kaşlarını muzipçe çatarak baktıktan sonra cevap verdi. "Hafta sonu arkadaşı gelecek diye önceden toplantıları halletmeye çalışıyor."

Meriç inleyerek başını geriye attığında onu izliyordum. Bu misafir Meriç'i de ilgilendiriyordu anlaşılan. Nermin Hanım "Seni biraz yoracağız ama en azından birlikte bir yemek yeriz," dediğinde haklı olduğumu anladım. Bundan bana bahsetmemişti.

"Biliyorum ama yıllar önce gördüğüm insanlarla uzun vakit geçireceğimi sanma."

Nermin Hanım uzanıp oğlunun dizini okşarken gülümsüyordu. "Sen ölçünü bilirsin."

Ona bu kadar güveniyor muydu, yoksa böyle söyleyerek onu ölçülü olmaya mı sevk ediyordu emin olamadım.

"Kaylacığım, sen de gel. Hem böylece Meriç daha az sıkılmış olur."

Meriç kafasını çevirip bana baktığında, "Çok nazıksınız ama gelmesem daha iyi," dedim. Tanımadığım insanlarla

doğu bir yemekte bulunma düşüncesi beni geriyordu. Yabancılık çekip daha da gerileceğime emindim.

"Sıkıcı iş konuşmaları olmayacak. Hem Meriç'in çocukluk arkadaşları var. Halil Mert ve Hazan çok tatlı çocuklardır."

"Şımarık," diyerek Meriç araya girince Nermin Hanım dizine kibarca vurdu. "Herkesin senin gibi paraya bağımlı olmamasını bekleyemezsin."

Meriç bu konuşmadan sıkıldığını mimikleriyle belli ederken uzanıp yanaklarına dokunmak istedim. Annesinin yanında bu hoş olmazdı. Şişirdiği yanaklarındaki havayı dışarı bıraktıktan sonra bakışları beni buldu.

"Yukarı çıkalım, Kayla. Annem de bu arada biraz beni özlesin de üstüme gelmesin."

Ayağa kalktığımda annesinin alnını öpüyordu. Doğrulduğunda elini nazikçe belime koyduğunu hissettim. Dokunuşları beni heyecanlandırırken eve doğru yönlendirdi. Yürürken birkaç kez kafamı çevirip ona baktım ama tepki vermedi.

İçeri girdiğimizde elini belimden ayırınca hayal kırıklığı yaşadım. Ona dokunmayı ve onun dokunuşlarını hissetmeyi seviyordum. Üst kata çıkan merdivenleri işaret edince hiçbir şey demeden yukarı çıktım. Odasına gitmek yerine resim odasını gösterince oraya yöneldim. Cebinden çıkardığı anahtarla kilidi açmasını izledim. Bir şeye odaklandığında yüzündeki tüm kaslar görevini yerine getirmek için özenle çalışıyordu. Bu yüzden resim yaparken onu izlemeyi seviyordum.

Kapıyı açıp geçmem için bekledi. İçeri adım attığımda gözlerimi birkaç kez kırptırdım. En az yirmi tane şövale vardı. Hepsinin üzerinde de başlanmış ama henüz bitmemiş resimler. Elini tekrar belimde hissettiğimde başımı çevirip ona baktım.

“Buradaki ilk şahsi sergim için özel bir konu olmasını istiyordum. Bir de lisenin bitmesini... Şimdiye kadar bu yüzden bekledik. Sana yaptığım şeyleri göstermekten hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Nefesi boynuma çarparken heyecanlanmamak elimde değildi. Başımı salladığımda diğer eli karnımın üstünde dolaştı. O belki farkında olmadan elini hareket ettiriyordu ama bu benim dikkatimden kaçmıyor, beni heyecanlandırıyordu.

“Sana belki hatırlamak istemeyeceğin şeyleri hatırlatacak bunlar. O yüzden önce sana söylemek istedim. İznini almam gerek.”

“Benden izin mi istiyorsun?” diye hayretle sordum.

“Bir kısmı seninle alakalı olduğu için...” Pencerenin önündeki şövaleyi gösterdi. “O senin masumluğunu, daha doğrusu utangaçlığını ilk kırışın. Nü bir çalışma değil. Sadece konusu bu. Bitmeden anlayamazsın. Lütfen bana güven.”

Başımı salladığımda başka birini işaret etti. Çizgiler bunda daha kalın ve belirgindi. Diğerindeki yumuşak dokunuşların aksine, henüz gün yüzüne çıkmamış çizimin ilk adımları bile göz dolduruyordu.

“O senin direnişlerini anlatıyor. Eee... Ailene karşı.”

Üstü siyah, zarif bir kumaşla örtülü olanı gösterip “O ne?” diye sorduğumda elimi tuttu.

“Aşağı inelim. Bugünlük bu kadar.”

“Meriç...”

“Hadi Kayla,” deyip beni odanın dışına sürükledikten sonra anahtarı deliğine sokup kilidi çevirdi. Ne olduğunu saklıyordu. Diğerleri gibi bitmemişse saklamasının bir anlamı yoktu. Zaten ne çizdiğini çıkaramıyordum bile. Yüzüne baktığımda “Hadi,” dedi yeniden ve hızla ilerledi.

Merdivenlerin başına geldiğinde biriyle konuştuğunu duydum. “Senin burada ne işin var?” Ona yetiştiğimde Semih’i gördüm. Meriç’e ortaklık ettiği için onlara kızgındım ama babasının onu burada zorla tuttuğunu hatırlayınca ona olan öfkemi yitiriyordum.

“Annemle geldik. Sarışın, sen de mi buradaydın?”

Başımı sallayıp merdivenlerden inmeye başladım. Yanına vardığımda kollarını belime doladı. Meriç’in tepkisini düşünmeden ona eşlik ettiğimde mırıldandı. Meriç kolunu tutup onu çekince yüzüne yayılan alaycı bir ifadeyle, “Sana da merhaba, Meriç. Çok kibarsın,” dedi.

“Uzatma. Gidelim, Kayla.”

“Ah! Kayla da mı burada?”

Alev Teyze’nin sesi geniş salonu doldurduğunda Semih’in yüzüne muzip bir ifade yerleşti. Meriç’in sessizce inlediğini duysam da tebessüm ederek Alev Teyze’ye döndüm. Aramızdaki mesafeyi kısa sürede kapatıp kollarını boynuma doladı.

“Mutlu haberleri aldım.”

"Nasılsınız?"

Yüzüme bakıp yanaklarımı sıktıktan sonra "Şahane," diye cırladı.

Nermin Hanım imdadıma yetişen kişi oldu. "Çocuklar gidecek herhalde."

Meriç onu onayladığında Alev Teyze beni bırakıp ona sarıldı. Meriç'in tepkisini endişeyle beklerken gözlerimi ondan ayırmadım. Bana bakarken "Nasılsınız?" diye sordu benim gibi.

"Ne çok özledim seni. Bir akşam yemeğe gelin. Annene bunu söylemeye gelmiştim. Yeterince uzak kaldık."

Meriç kafasını salladı. "Siz halledin. Bizim şimdi çıkmamız gerek."

Sözü bittiğinde elini bana doğru uzattı. Bakışlar üzerimizde gezerken tereddüt ederek elimi uzattım ve hemen tuttu.

"Ben de sizinle geleyim. Nermin Teyze, sonra görüşürüz."

Semih, Nermin Hanım'ı öperken Meriç beni çoktan kapıya kadar ilerletmişti. Dışarı çıktığımızda Semih arkamızdan yetişti. Arabaya yaklaştığımızda "Bizimle gelmek gibi bir planın yok, değil mi?" diye sordu Meriç.

Kapıyı açarken Semih'e bakıp gülümsedim. Peşimize takılacağına emindim.

"Arabayı annem kullanacak. Bu durumda tabii ki sizinle geliyorum. Şehir merkezinde bırakırsın beni."

Meriç'in cevabını beklemeden arabanın arka kapısını açıp kendini içeri attığında ön koltuğa yerleşip kemerimi

bağladım. Bir süre sonra Meriç inat etmeyi bırakıp arabaya bindi ve oyalanmadan çalıştırdı.

∞

Umut Bey, benimle bir ay boyunca ilgilenen doktorum, uyandığımda ilk gördüğüm yüz, ilk duyduğum sesin sahibi çok kibar ve bir o kadar da nazikti. Evimize üç demet çiçekle gelecek kadar zarifti. Anneme, bana ve evimizde yaşadığını bildiği Nursena Hanım'a. Babamla onun sevdiği konular hakkında derin sohbet edecek kadar düşünceli ve sıra bana geldiğinde sanki hiç öyle arafta kalmış bir dönem geçirmemişim gibi davranan bir doktor.

Semih ve ailesi de yemeğimize katıldığı için masa oldukça kalabalıktı. Kenan Amca'yla Umut Bey uzun yıllardır arkadaşarmış. Bir yurt dışı seyahatinde tanışmışlar ve Kenan Amca tabii ki böyle başarılı bir doktorla ilişkisini koparmamış.

O gece hakkında bana söyledikleri tek şey morga kaldırıldığım ve Meriç'in beni oradan çıkardığıydı. Neden morga girdiğini, kalbimin attığını nasıl anladığını bilmiyordum. Apar topar beni oradan çıkarmış ve zaten yolda olan Umut Bey geldiğinde de onun hastası olmuşum. Umut Bey'in onaylamadığı hiçbir doktor benimle ilgilenmemiş. Ameliyatıma giren doktor hâlâ yargılanma sürecindeymiş. Savunmasını okumadım ama Meriç'in ameliyattan önce onu mesleğiyle tehdit ettiğini ve bu şartlar altında konsantre olamadığını anlattığı komik bir dilekçe verdiğini öğrendim.

Umut Bey bunun mesleki açıdan büyük bir hata olduğunu, hasta yakınlarının psikolojisinin onu etkilememesi gerektiğini savundu. Babam ve Meriç bu konuda oldukça

sertti. En ağır cezayı alması için araya en iyi avukatları koymuşlardı. Kaya-Er Ortak İnşaat Şirketi'nin avukatlarına ilaveten Tuna Holding'in en iyi avukatı da benim için bir davaya hazırlanıyordu.

"Meriç, şu tuzu uzatsana."

Beni derin düşüncelerden ayıran Semih'in sesi oldu. Sırıtan bir ifadeyle Meriç'e bakıyordu. Tuzluk tam ortada duruyordu. Uzansa alabilirdi ama karşısında duran Meriç'ten rica ediyordu. Uzanıp tuzu elime aldıktan sonra tabağımdaki fasulyelerin üstüne serptim. Gülümseyerek ona uzattığımda dudaklarını birbirine bastırıp tuzu aldı. Küçük bir çocuk gibi Meriç'e sataşıyordu. Şu an iki ailenin bulunduğu bir yemekte olmaktan rahatsızlık duyan bir çocuğu sinir etmek hoşuna gidiyordu.

"Kayla, edebiyat okuyacağını duydum. Daha önceden bir merakın vardı muhakkak."

Gülümsedim. "Biraz."

"Kayla bu konuda çok gizlidir."

"Okul dergisinde bir denemesi yayınlanmıştı. Edebiyat öğretmenimizin gözde öğrencisi."

Semih göz kırptığında "Kes şunu," diye mırıldandım.

"Çok iyi yürekli bir kızsın, Kaylacığım. Senin kalemin-den huzur verici şeyler çıkıyordur eminim."

Semih "Öyle," diyerek annesini destekledi.

Bu sırada doktorum yeniden söz aldı. "Bir arkadaşım gençlik dergisi editörü. Eğer istersen onunla görüşmen için bir randevu ayarlayabilirim. Senin için iyi bir deneyim olur."

O konuşurken, tabağındaki tavuk etini kesişini izliyordum. Masada bir sessizlik olunca bakışlarımı yüzüne kaldırdım ve turuncu saçlarının yansıması gibi duran yüzündeki küçük çillere baktım.

“Teşekkür ederim. Gerçekten iyi olabilir. Çevremde iyi vakit geçirebileceğim bir editör bulmak zor.” Babamın huzursuzca yerinde kıpırdandığı gözümünden kaçmasa da direkt ona bakmadım.

“Kendini hazır hissettiğin zaman beni araman yeterli. Çok yakın dostumdur.”

Tekrar teşekkür edip yemeğime geri döndüğümde Alev Teyze neşeli sesiyle “Harika!” diye cırladı. “Semih, Kayla, Meriç’in aynı üniversitede olması büyük şans.”

Annem ve babam tereddüt ederek bana bakarken “Gerçekten öyle,” dedim. Semih’in bu konuda mutlu bir profil sergileyeceğinden emin değildim. Meriç daha çok tepkisiz kalacak taraftı ve bir tepki bekleyen ebeveynlere verilebileceğin en iyisini vermek bana düşüyordu.

Annem gözle görülür bir şekilde rahatlayarak “Bu konuda şanslılar,” dedi.

Semih’in kalantor babası şişinerek Semih’i gıcık etmek için ağzını açtığı anda kimse onu susturamazdı. “Biz bir şey biliyoruz da konuşuyoruz. Sonra çok dua edeceksiniz.”

Bakışlarım Semih’i bulduğunda üzgün ve kızgın gözüküyordu. Gülümseyerek ona güç vermek istedim. Bakışlarını tabağına indirip yemeğine geri döndüğünde Alev Teyze elini onun omzuna koyup okşadı.

“Oğlumla daha sık vakit geçirmek için iyi bir fırsat. Seyahatlere elimden geldiğince ara vereceğim. Hem önümüzde bir düğün de var. Burada olmak lazım.”

Babam öksürerek boğazını temizlerken, Alev Teyze yaptığı patavatsızlığı fark edip çenesini kapadı. Anneme baktığımda omuzları düşmüştü. Başını tabağına eğerek yüzünü saklarken güçsüzlüğü canımı acıttı. O kadar derin bir acıydı ki, babamdan nefret ettiğimi düşündüm. Kenan Amca kadar düşüncesiz davranıp herkesin içinde çenemi açmak istemiyordum ama annemin kırgınlığı beni öfkeliendiriyordu.

“İlgileneceğiniz bir düğün var, ne yorucu. Neyse ki benim öyle sıkıntıları yok. Size afiyet olsun.”

Sandalyemi geriye ittirip kalktıktan sonra merdivenlere doğru yürüdüm. Salonda oluşan sessizlik işkence gibiydi. Merdivenlere ulaştığımda hızlıca basamakları tırmanıp odama çıktım. Kapıyı daha yeni kapatmışım ki tekrar açıldı. Odanın içinde volta atarken Meriç’i görünce hızlıca aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı boynuna doladım. İyi davranma limitinin az olduğunu biliyordum, bu davranışından rahatsız olacağını da... Yine de ona sarılmak istemiştim.

Ellerini belimdeki hassas noktada hissettiğimde “Kendine gel,” dedi.

Başımı omzuyla boynunun birleştiği yumuşak kıvrımdan ayırmadan salladığımda burnum tenine sürttü.

“Sen babasız büyümüş bir çocuksun, Kayla. Bununla yıllarca başa çıktın, şimdi saçma bir evliliğin seni bu kadar küçültmesine izin verme.”

"Kendimi küçültüyor muyum?" Kollarımı çözüp ondan ayrıldım. "Annem yıllarca kendimi ezik hissetmeye-yim diye bana güçlü gözüktü. Denedi en azından. Herke-sin kahramanı babasıyken benimki annemdi!"

"Senin en azından bir kahramanın vardı." O ana ka-dar gözyaşlarımı umursamamıştım. Ellerimi kaldırıp ya-naklarımı sildiğimde kalbimi kırmaya devam etti. "Şıma-rık bir çocuk gibi davranma."

"Annem gözümün önünde ilk kez kalkanlarını bu ka-dar indirirken nasıl güçlü olmamı beklersin? Canım acı-yor, anlamıyor musun?" deyip tekrar ağlamaya başladım.

Yatağın üstüne oturduğumda odanın kapısı açıldı ve annem içeri girdi. Meriç yanıma gelip elini yanağıma koy-duktan sonra eğildi. "Pencereni açık bırak." Kulağımın ya-kınında fısıldadıktan sonra dudağını alnıma bastırdı. Ben-den uzaklaştığında gözlerimi yeniden sildim.

Meriç odadan çıktıktan sonra annem yanıma gelip yatağa oturdu. "Sana bunları yaşattığım için üzgünüm."

"Ben bir şey yaşamadım, Kayla. Kendini neden suç-luyorsun?"

"Burada olmasaydın bunları görmek zorunda kalmaz-dın. Bu yemek saçmaydı zaten. Her şeyin en başından beri saçma olduğu gibi. Ben olmasaydım, sen babamla birlikte olacaktın, anne."

Annem kollarını boynuma dolayıp saçlarımı okşamaya başladığında ona sıkıca sarıldım.

"Ben pişman değilim. Seni herkesten çok seviyorum. Yanımda olmanı hiçbir şeye değişmezdim, bebeğim. Baban

istediği kişiyle birlikte olabilir. Bizim üstümüzden uzun yıllar geçti. Hatırlamıyorum bile.”

“Yalan söylüyorsun,” deyip tekrar ağlamaya başladığımda güldüğünü duydum.

“Haklısın. Yalandı ama hatırladığımda canım acımıyor. Sadece evlilik hayalleri kurduğum adamın başka biriyle bunları gerçekleştirecek olması tuhaf geldi. Sadece bu ama babanın bunları yaşamaya hakkı var, Kayla.”

“İstemiyorum. Seninle evlenmeyecek korkaklığı yaptıysa başka biriyle birlikte olmaya hakkı yok.”

Omuzlarımdan tutup beni kendinden ayırdığında kahkaha atmıştı ama bu yalancı bir kahkahaydı.

“Şımarık bir kız gibi davranıyorsun ve öfken geçtiğinde bu yaptıklarından utanacaksın. Şimdi biraz dinlen. Nursena’yla birlikte çıkacağız. Yarın yeniden görüşürüz akıllı kızım. Tamam mı?”

Başımı salladığımda yanaklarımı öptü.

“İyi geceler, bebeğim.”

“İyi geceler, anne.”

O gittikten sonra kapıyı kilitledim. Babamla konuşmak istemiyordum. Duşa girip bir buçuk saate yakın suyun altında kaldım. Parmaklarım buruşmaya başladığında sudan çıkıp kendimi kuruladım. Saçlarımı tarayıp odaya geçtikten sonra pencereyi açtım. Kapıma iki kez vurulunca oraya doğru yürüdüm ama ses vermedim. Bir süre sonra babamın sesini duydum.

“Kayla, duştan çıktıysan bana iyi olup olmadığını söyler misin?”

Tırnaklarımı kemirecek kadar gergindim. Derin bir nefes aldıktan sonra ağzımı açtım.

“Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Tamam.”

Bir daha da ses gelmedi. Yatağıma çıkıp başucumdaki kitabı okumaya çalıştım. Bir süre sonra gerçekten kendi dünyamdan kopup karakterlerin dünyasına dalmıştım. Onların hayatı bana kendiminkini unuttururken rahatlıyordum. Göz kapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı ki, pencereden gelen seslerle kitabı kapatıp yatağın üzerinde doğruldum.

Meriç saniyeler sonra gövdesini tamamen içeri sokmayı başardı. Dikkatle onu izlerken “Uykun var mı?” diye sordu. Başımı salladığımda pantolonunun düğmesini çözdü. Ardından fermuarını indirisini izledim. Kafasını kaldırıp yeniden bana baktı. “Kapı kilitli mi?”

Ben kafamı sallarken o pantolonunu bacaklarından sıyırmıştı. Yanıma geldiğinde “Tişörtün?” diye sordum.

Üzerindeki tişörte baktı. “Yeni değiştirdim. Sorun mu?”

Kafamı iki yana sallasam da omuz silkip tişörtü çıkardı. Yarı çıplak halde yanıma uzandı.

“Ne yaptın?”

“Duş aldım ve biraz kitap okudum.”

Kafasını uzatıp komodinin üstündeki kitaba baktıktan sonra dudaklarını büzdü. “Daha klasik şeyler okumalısın.”

Modern aşk romanlarını okumamı destekleyeceğini düşünmemiştim zaten.

“Onları da okuyorum.”

Söylediğimi duymazdan geldi. "Ve duş aldın," deyip saçlarıma doğru eğildi. Nefesini içine çekerek saçlarımı kokladığında tenime çarpan nefesinin etkisiyle kıkırdadım.

"Sen ne okuyorsun?"

"Seninkilerden."

Parmağıyla burnunun üstünde bir yeri kaşırken beni dinliyor gibi gözüküyordu. Bu konu umurunda değil gibiydi. Gözleri yatağın üstünde herhangi bir noktaya dalmıştı. Vanilya kokusu yatağıma yayılmaya devam ederken sonunda gözleri benimkileri buldu.

"Daha yeni uyandın."

"Hayır, aslında daha uyumamıştım. Seni..."

"Ölümden daha yeni uyandın," diyerek sözümü kesti ve özür dilemeden devam etti. "Sustun. Buna izin vermedik. Susarken kendi içinde çözmeye çalıştın belki. Üstesinden gelmeye çabaladın ama hiç konuşmadın bunları. Kimse sana sormadı muhtemelen. Ben de sormadım."

Başımı iki yana salladım. "Sorun değil."

"O şeyi... Sana hissettirdiklerini önemsediyini bildiğim halde nasıl hissettiğini sormadım. Sustuğun zamanda kaldı sanki hepsi. Sonra bir de baban ve şu saçma evlilik muhabbeti."

Elimi uzatıp yanağını okşadım. "Bana öyle davranman sorun değil. İçin rahat edecekse sadece özür dile. Böyle af dileme, bütün suçları üstüne çekme."

Yatağın içinde ona doğru biraz daha kaydım. Kolu boynumun altından dolanıp saçlarımla oynamaya başladığında

dirseğimden destek aldım. Meriç başını yastığa yaslamış bana bakarken yanağını okşamaya devam ettim.

“Ben buna alıştım, Meriç. Kaybettiğim şeylerin acısını yaşamak nasıl, bilmiyorum. Korkma... Babamın yokluğuyla o kadar uzun süre mücadele ettim ki, bunun da üstesinden gelirim.”

“Nasıl?”

“Başka şansımız yok. Ben bunu çok erken öğrendim. Ne olursa olsun yaşamaya devam ediyorsun. Ağlıyorsun... Yemek yemiyorsun... Canın acıyor... O kadar çok acıyor ki, parçalanacağını sanıyorsun. Böyle kalbinden göğsüne doğru uzun uzun bir sızı...” Burnumu çektim. Gülümserken elimin tersiyle gözümünden akan yaşları sildim. “Ama ölmüyorsun işte. Bazen kendin istesen de olmuyor. Yaşamaya devam ediyorsun. Hayat öyle bir şey ki, sen düşerken bile seni ayakta tutuyor.”

Meriç başparmağıyla gözümünden akan yaş sildikten sonra, yanağını okşayan elimi tutup dudağına yaklaştırdı ve üstüne ufak bir öpücük bıraktı.

“Kendin ayaklarını yere basınca daha az acıyor. Yürümeye başladığında bir şeyler kopuyor senden. Geriye dönüp baktıkça canın yine acıyor ama insan yürümeye devam ediyor.”

“Benimle birlikte yürü.”

Elimin üstüne küçük bir öpücük daha bıraktı. Gülümsemeyi yanağımda kuruyan gözyaşlarımdan arasından. Omzuna doğru kaydım. Başımı yasladım ve kokusunu sessizce içime çektim.

BUŞRA KUÇUK

*Sen arkana bakmaya korkuyorsun, Meriç. Kim var arkanda?
Kimi bıraktın? Kimi görmek seni bu kadar korkutuyor? Tanıdık
biri mi? Sen gibi biri mi? Yoksa sen mi?*

3

Sabah uyandıgımda Meriç çoktan gitmişti. Yüzümü yıkayıp odaya geri döndüğümde başucumdaki kitabın üstüne bıraktığı notu fark ettim. Yatağa oturup kâğıdı elime aldım ve düzgün el yazısının üstünde parmaklarımı gezdirdim.

Birkaç gün ortalıkta olmayacağım. Yanında olmayacağım ama içimde olacaksın. Sergi için sana ihtiyacım var. Lütfen... Dışarıda yalnız olma.

Bu süre içinde yanımda olmasan da benimle ol. Seni hissedirim, sen beni hissettiğin sürece.

Kâğıdı ikiye katlayıp kitabın arasına yerleştirdikten sonra, üzerimi değiştirmek için hareketlendim. O ortalıkta yokken, onun için bir şeyler yapabilirdim. Her ne kadar resimle ilgilense de, intikam planlarını unutmadığına emindim. O benim için bir şeyler yapabiliyorsa, ben de onun için ailesinin ondan sakladığı şeyi bulabilirdim.

Annem bana hiçbir şeyin saklı kalmaması gerektiğini öğretmişti. Babamın bizi terk ettiğini bilerek büyümüştüm. Bunu bilmeseydim, babam sonradan ortaya çıktığında anemi de kaybederdim. Bana yalan söylediği için onu affetmezdim. Bundan emindim, çünkü beni doğruyla büyüttüğü için anneme minnettardım.

Bir saat sonra Kahverengi Kafe'deydim. Semih beni beş dakika kadar bekletince, kafenin ismiyle uyumlu renkteki dekorasyonunu inceleme fırsatı doğmuştu. Turuncu, kırmızı ve sarı renkleri şaha kalkmış bir atı anımsatan duvardaki aydınlatmanın gerçekten bir at olduğunu beş dakikanın sonunda fark edebilmişim.

"Güzel, değil mi?"

"Öyle."

"Geç kaldım, kusura bakma."

Karşıma oturduğunda, içerin dekorasyonunu incelemeyi bırakıp ona döndüm.

"Okulla ilgili birkaç şey vardı. Oraya daha önce hiç gitmedim. Babam birkaç kez okuduğum lisenin adına bir de üniversite olduğunu söylemişti ama hiç merak etmemiştim. Şimdi orada okuyor olacağıma inanamıyorum."

"Ben orayı seçenek olarak bile yazmayı düşünmüyordum." Elime biraz daha yaslandıktan sonra, "Neden karşı çıkmıyorsun?" diye sordum.

Arkasına yaslanıp gömleğinin yakalarını düzeltti. Yüz hatları biraz gerilmişti.

"Çünkü o benim babam. Yaşadığım hayatı bana o sağladı. Onun parasıyla ve sahip olduğum soyadıyla bir yere geldim. Belki bunlar hiç olmasaydı yine iyi bir sporcu

olabilirdim ama bu kadar kolay olmazdı. Ona nankörlük edemem. Eğer eğitim açısından bakacak olursak o haklı, burası bana daha iyi eğitim verecek. Ondaki uzaklaşmak istememi bununla kıyaslayamam. İkimiz de beni düşünüyoruz. O sadece mantıklı olan taraf. Her neyse. Bu konu oldukça sıkıcı.”

Gülümseyerek elini tuttum. “Sen her babanın sahip olmayı isteyeceği bir çocuksun.”

“Ya, ne demezsin!”

Elini çekip alnını kaşıdı. Bu konu onu rahatsız ediyordu. Belki böyle düşündüğü için ona süt çocuğu gibi yakıştırmalar yapılacağından çekiniyordu. O kesinlikle düşünceli ve nankör olmayan bir çocuktur. Ben kendi hayatımı kendim çizmek istiyordum ama o, en az babası kadar mantıklı davranıp ona hak veriyordu.

“Cansu ve Bora yeniden birlikte. Bu konuda senin bir payın var mı?”

Gülümseyerek başını yere eğdi. Kesinlikle onun bir payı vardı.

“Sadece ona hiçbir zaman birlikte olamayacağımızı söyledim. Kafası karışmıştı ve bunu çözüme ulaştırdım.”

“Senin açısından hiçbir sorun yok yani?”

“Ne sorunu olabilir ki? O kız sıkıcı bir hayat demek. Ben böyle oldukça iyiyim.”

Gözlerinde bir kırgınlık görsem de üstüne gitmedim. Onları hiç başlamadan yarım kalmış bir ilişki gibiydi. Böyle olmaları ona ceza mı hediye mi bilmiyordum. Kendimi Cansu’nun yerine koyduğumda ne isteyeceğime karar

veremiyordum. Semih'in yerine koyamıyordum bile. O tam bir gizli kutuydu. Gerçekte ne istediğini göstermiyordu.

"Yeniden böyle olduğunu görmek güzel." Kafamı kaldırıp ona baktığımda tebessüm ederek "Boş ver," dedi.

Ben ameliyattayken ya da baygınken neler yaşadığını bilmiyordum. Bu yüzden suçluluk hissetmeyi bırakamıyordum ama bunun onlara bir faydası olmadığını idrak ettiğimden beri bu konuda ağzımı açmama kararı almıştım.

"Semih, sana söylemem gereken bir şey var. Bana yardım edebilecek tek kişi senmişsin gibi gözüküyor."

"Söyle bakalım. Kahraman olmaya bayılırım."

Siparişlerimiz geldiğinde garsonun uzaklaşmasını sabırla bekledim. Portakal suyumdan birkaç yudum aldıktan sonra, masanın üstündeki ellerimi birbirine kenetledim.

"Meriç'in anne ve babasının ondan gizlediği bir şey var."

"Ah! Dur bakalım! Tuna Ailesi ve sırları! Ben almayayım!"

"Semih! Yardımına ihtiyacım var diyorum."

"Kayla, ciddiym. O aile... Bırak her şeyi kendi aralarında halletsinler. O kadar şey oldu. Bak yine onlar birlikte ama biz... Koptuk. Eskiden birlikte vakit geçirirdik, şimdi ise sadece özel günlerde nezaketen birbirine selam veren ailelere dönüştük. Onlar fırtına gibi. Çevrelerindeki herkesi parçalara ayırıyorlar."

"Meriç için?"

"Meriç benim için bugüne dek ne yaptı? Neden onun için bir şeyler yapayım ki?"

Derin bir nefes alıp verdim. Meriç'i ona karşı savunmıyordum. Semih haklıydı. O ailede tuhaf bir şeyler vardı. Herkesten uzak, buz gibi ve karanlıktılar.

"Tamam, ben kendi başıma hallederim."

"İyi yaparsın. Bir hata yapıp Omer'e böyle bir teklifle sakın gitme. O kıvırcık asla değerli Meriç'in arkasından iş çevirmez, buna müsaade bile etmez."

Hiçbir şey söylemeden portakal suyumdan yudumladım. Yalnızdım. Belki Semih'i ikna ederdim ama Ömer asla benim yanımda yer almayacaktı. Anne ve babasının Meriç'ten ne sakladığını öğrenmeden, Meriç'in bu sırdan haberdar olmasını göze alamazdım. Onu üzecek bir şeyse annesiyle görüşebilirdim. Onları ikna edebilirdim. İçimden bir ses bunca zaman sakladıkları şeyin Meriç'in yararına olmayacağını söylüyordu.

Akşam kızlarla bizim evde toplandık. Babam biz rahat edelim diye ya da sevgilisiyle daha fazla vakit geçirmek için eve her zamankinden geç geldi. Nursiş bizimle birlikte olduğu için sık sık arayıp nasıl olduğumuzu da sormadı. Buna inanmak istiyordum, çünkü başka bir kadınla vakit geçirirken beni unutma ihtimalini düşünmek istemiyordum.

Hayatımda hiçbir şey çok hızlı geçmiyordu ama çok yavaş ilerlediği de söylenilemezdi.

"Kayla!"

Neşe'nin suratıma fırlattığı patlamış mısır yanağıma çarpıp kucağıma düşünce onu alıp ağzıma attım.

"Üniversite zamanı görüşemeyeceğiz yani."

Neşe kafasını kaldırıp "Kaykay," dedi ve uzanıp ya-
nağını öptü.

Bu sefer gerçekten ayrı okullarda olacaktık. Bu da adını
koymadığımız bir veda partisiydi.

"Neyse ki tatillerimiz var. Bayram tatilleri, vize son-
raları... Tabii siz burada olursanız. Yani Eskişehir'e git-
mezseniz." dedi Cansu.

"Ben mutlaka gelirim buraya."

"Ben de. Sanırım." İkisi de kafasını kaldırıp bir açık-
lama beklercesine bana bakınca devam ettim. "Babam
evlenirse bu evde yaşamam. Tatilimi yurttan geçirmek de
istemem. Bilmiyorum. Eskişehir'de olabilirim ya da size
kalmaya gelirim."

Cansu yüzüne buruk bir tebessüm yerleştirdi. "Tabii
ki gelirsin."

"Babanla görüşmeyecek misin?"

"Tabii ki görüşeceğim. Yani birkaç saat. Dışarıda. Bil-
miyorum işte, hallederiz sanırım."

"Sonsuza dek kadına bir yabancı gibi davranamazsın."

Neşe'nin mantıklı tarafına gözlerimi devirdiğimde
omuz silkti.

"Zorunlu zamanlarda selamlaşırım."

"Harika çözüm."

Bu sefer ben elimdeki mısırları ona fırlatınca gülerek
birer birer topladı ve ağzına attı.

"Semih, Meriç ve sen ne güzel birlikte olacaksınız."

“Öyle,” diye mırıldandım. Muhtemelen hiçbirimizin asıl tercihi değildi Özel Atahan Üniversitesi ama bir şekilde orada okuyacaktık.

“Bora’yla yakınsın.”

“Sen de Ömer’le aynı okuldasin.”

Birbirlerini omuzlarıyla dürttüklerinde gülümsedim. Lisede iyi arkadaşlar edinmiştik. Eskişehir’deki gibi değildi hiçbir şey. Daha yakındı.

“Bir şey itiraf edeyim mi?” İkimiz de Neşe’ye baktığımızda dudağını kemirdi. “Kayla hastanedeyken sen ve Semih’in arasında bir şey olacak sandım. Yani ben sizi hep bekledim aslında.”

Cansu’nun yüzü kızarıırken başını önündeki kâseye eğdi. “Sadece birbirimize destek oluyorduk.”

“Biliyorum. Sadece ben Semih’in sana karşı direndiğine inanıyorum.”

“Öyle bir şey yok. Biz hiç olmayız. Zaten benimki platonik bir şeydi. Yani bilirsiniz, o popüler çocuktu. Her kız ona âşıktı ve ben de onlardan biriydim işte.”

Dudaklarından hızlıca çıkan kelimeler onun heyecanını ele verirken sessiz kaldım. Bir ara ben de Semih’in ondan hoşlandığını düşünmüştüm. Bora için üzülmeştim hatta. Ama şimdi düşününce, belki de o zaman Semih daha çok üzülmişti. O gözümde öyle bir yerdeydi ki, bir kız için asla üzülmez diye düşünüyordum. Bir an bunun için kendimi suçlu hissettim.

“Bence çok çabuk vazgeçtin. Yani ne bileyim... Evet, Bora’yla tanıştın ama Semih’le olan yaşanmamışlığın sana zarar verebilir.”

Neşe'nin sözleriyle zihnimin içindeki vicdan mahkemesinden ayrılıp tekrar odaya döndüğümde, Cansu'nun kafasını iki yana salladığını gördüm.

"Bora'yla ayrıyken Semih bana yakın olduğunda aklım karıştı evet. Tüm o *Biz birlikte olabilir miyiz?* hayallerini hatırladım. Bu bana sadece daha fazla acı yaşattı. Ben yıllarca ona karşı kendimi çirkin, güçsüz ve zayıf gördüm. O hep yukarıdaydı. Ben sanki onun asla bakmayacağı, her zaman ezeceği hizmetçi kızdım. Sonra bir anda çıkıp beni öptü. Bu, *beni sevebilir* anlamına gelmiyor. O erkek, Neşe. Çapkın bir erkek. Bora'yı ondan küçük görüyorum belki ama bu aşağılamak için değil. Biz Bora'yla neredeyse aynı yerdeyiz. Ona ulaşabiliyorum ya da o bana ulaşabiliyor. Onun beni sevmesi o kadar da imkânsız değil ama Semih asla ve asla benimle olmaz. Bunu anla lütfen."

Konuşma onu yormuştu. Gözlerinin altı kızarmıştı. Nefesinin düzene girmesi için bekledi. Gözlerini kaldırıp bana baktığında gülümsemeye çalıştım. Hayatımda hiç iki erkek arasında kalmamıştım. Meriç'le takıldığım ilk zamanlar hayatımda Berkan vardı ama onunla ilişkimize ara verdiğimiz bir dönemdi. Berkan'a çok bağlı değildim. O daha çok benim arkadaşım gibiydi üstelik. Meriç ise hayatımda tatmadığım yeni bir heyecandı. Onun derinliğini keşfettikçe bu heyecan sevgiye dönüşmüştü ama Cansu'nunki bambaşkaydı. Semih'i uzun yıllar karşılıksız sevmişti, sonra karşısına bambaşka biri çıkmıştı. O daha sakin ve huzurlu bir sevgiydi. Oldukça zordu. Bana bir şey söylemem için bakıyordu ama bu konuda o kadar deneyimsizdim ki, söylenecek doğru kelimeleri bulamıyordum.

"Her şey senin düşündüğün kadar sınırlarla belli olmaz."

"Öyle değil işte, Neşe! Ömer herkesle muhabbet edebilecek biri. Sen onunla hiçbir şey anlamıyorsun ama ailesinin içine girdiğinde kendini yabancı hissedeceksin. Onlar, Semihler ve... Meriçler. O kadar farklılar ki. Evet, bizim de maddi durumumuz iyi ama babam beni o koleje gönderdiğinde ailemizde bir şeyler kısıyordu. Sadece daha iyi bir eğitim almam için buna katlandılar ki benim akrabalarım bizim kadar bile para kazanmıyorlar. Benim çevrem onlara göre daha sakın, mülayim belki. Eminim ki sen de böyle bir çevrede yetiştin ama Semih, Ömer ve öğrendiğim kadarıyla Meriç hep öyle bir ortamda büyüdüler. Bizim ortamlarımız farklı ve bu bir yerde onlara yansıyor. Belki Semih bunu hayatının her anında belli ediyor ama bir gün gelecek ve o görmek istemediğin sınırı Ömer de sana gösterecek."

"Belki haklısın... Dediğin gibi olacak ve canım yanacak. Belki ailesinin içinde kendimi yabancı hissedeceğim ama bu kadar mantıklı düşünmek beni daha çok yorar. Yine de sen bilirsin."

"Ben sadece Bora'yı kırdığım için üzgünüm."

İkisi arasındaki gerilim çok derin çizgilere sahip değildi ama yine de bunu uzatmak istemiyordum.

"Meriç ortalarda yok."

"Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Resim yapacakmış."

"Resim yapacağı zamanlar okuldan izin alırdı," dedi Cansu.

Neşe gözlerini devirdi. "Sanatçı kompleksi." Yanımdaki yastığı alıp ona fırlattığımda güldü. "Kızma, Kay-kay. Tamam, ondan nefret ediyorum diyemem. Seni kurtardığı için ona minnettarım aslına bakarsan. Sadece biraz fazla bencil."

"Beni nasıl kurtardı?"

Sorum karşısında ikisi de oturdukları yerde rahatsızca kıpırdandı.

"Her gece bunu düşünerek uyuyorum zaten. Bilmiyorum. Belki de çok yeni olduğu ve tam anlamıyla onu hissedemediğim için bebeğimi kaybetmek beni o kadar da derinden sarsmadı. Evet, içim acıyor ama benim için yaptıklarınızı düşündükçe biraz iyi hissediyorum. Hâlâ siz varsınız en azından. Bu yüzden konuşmaktan kaçmamam gerekiyor diye düşünüyorum."

Neşe ağzına bir cips attıktan sonra çiğnemeye başladı.

"Biz haberi aldığımızda Meriç yoktu. Bir ara ayrıldı hastaneden, nedenini bilmiyorum. Döndüğünde sen oradaydın işte. O da seni görmek istedi. Tabii önce doktora saldırdı. Sonra biz bahçeye çıktık. Bir an sonra onu gördüm. Kucağında sen vardın."

Elini kaldırıp gözünü sildiğinde tepkisizce onu izledim. Morg demekten çekinmişti.

"Kalbinin attığını duymadım ama ona orada deli gibi davranmadım. İnandım."

"Neredeyse tüm hastane çalışanları, özellikle senin yattığın katta çalışanlar bir ay boyunca senden mucize olarak bahsettiler. Senin konuşmadığını öğrenince psikologunun raporuyla neredeyse hepsi uyarıldı. Bu yüzden

seni kimse rahatsız etmedi ama hepsi uyandığını görmeyi bekliyordu.”

Tebessüm ettim.

“Berbat bir arkadaş olarak o zaman sana sormadım ama nasıldı? Yani hamile olmak?”

Başımı kaldırıp Neşe’ye bakarken omuzlarımı düşürdüm. “Belki bir hareketini hissetsem ona daha çok bağlanırdım ama bizim aramızdaki şey onun varlığını bilmemdi. Ayrıca Meriç ve bana ait ortak bir şey olduğunu bilmek... Çok özeldi.”

“Biraz beklenmedik ve erken oldu ama bunu yeniden yapabileceğini biliyorsun.”

“Sanmıyorum.”

İkisi de merakla bana bakarken elimin tersiyle alnımı kaşıdım. Parmaklarımı silmem gerekiyordu. Mısır yüzünden tuz ve yağ bulaşmıştı.

“Meriç her şeyden çok çabuk etkilenen biri. Bebek yüzünden çok kan kaybettiğimi söylediler. Olabilecek bir kazaya karşı bu riske girmek istemez. Üstelik çocuk sevdiği pek söylenemez. Çocuğu olacağını öğrendiğinde biraz bile sevinmedi ya da benimsemedi. Tabii ki bu yaşta evlenmeyi düşünmüyorum ama Meriç buna o kadar uzak ki... Evliliği ailesi yüzünden ilişkileri bozan bir yapı olarak görüyor. Aslında korkuyor demek daha doğru.”

“Birine bağlanmasını da kimse beklemezdi.”

Bakışlarımı Cansu’ya çevirip, “Bağlanmadı,” dedim. “Kendini suçladığı için o kadar önemsiyormuş gibi davranıyor. Ne kadar umursamaz gözükse de, kendisinin neden olduğu her şeyde fazla duyarlı.”

“Bunu söylemek her ne kadar hoşuma gitmese de, seni seviyor, Kayla. Sana farklı bakıyor. Sen onun bir parçasıymışsın gibi.”

Güldüm.

“Belki de öyle ama Meriç sadece bunu bilerek o parçadan uzakta yaşayabilecek biri.”

Cansu’nun telefonu çalmaya başladığında sohbetimiz sona erince hepimizde gözle görülür bir rahatlama oldu. Yüzündeki gülümsemeden arayanın Bora olduğu belli oluyordu. Konuşmak için banyoya geçtiğinde Neşe ellerini silip telefonunu kurcalamaya başladı.

“Ömer’i arasam iyi olur.”

Başımı sallayıp ellerimi temizledikten sonra telefonumu elime aldım. Berkan’dan bir mesaj vardı.

Gönderen: Berkan

Eskişehir’den ayrılmana hiç izin vermemeliydim, Kayla. Aptalın tekiyim! Daha erken gelecektim. Annene söylemiştim ama olmadı işte. Yakında oradayım.

Cevaplaya bastım.

Gönderilen: Berkan

Biz hâlâ arkadaşız, Berkan. Geldiğinde görüşürüz.

Umutsuzca telefonu yatağın üstüne bırakıp ayağa kalktım ve etrafı toplamaya başladım. Topladığım şeyleri mutfığa götürdükten sonra kâseleri bulaşık makinesine yerleştirdim. Babamın salonda televizyon izlediğini

duyabiliyordum. Merdivenlere yöneldiğimde bana seslenince duraksadım.

“Kızlar bekliyor.”

“Biraz bekleyebilirler.” Sert ses tonuna karşı gözlerimi kapatıp nefes aldım ve salona yöneldim. Karşısına geçtiğimde televizyonun sesini kısıtı. “Otur, kızım.”

Gergin ve yorgun gözüküyordu. Oturduğumda nefesini dışarı üfleyerek yüzünü sıvazladı.

“Mutlu olmam senin için önemli değil mi? Sadece bunu öğrenmek istiyorum.”

Ben yıllarca babam olmadan acı çekerek yaşamıştım. Şimdi kızının ona tepki göstermesi ve göreceli mutluluğunu istememesi onun canını acıتیorsa, bunu yaşamasında hiçbir yanlış yoktu. Sorun bunları nasıl dile getireceğimdi. Onun kalbini sert sözlerimle yeterince kırmıştım. Şimdi birkaç süslü sözle içini rahatlatmasına izin vermeli miydim?

“Babam olmadan doğdum. Annem birine *baba* dememe izin vermedi. Bunun için biriyle evlenmedi. Bana hep bir babam olduğunu tüm gerçekleriyle anlattı. Kendimi kandırmayayım diye. Niye evlenmedi, biliyor musun? Başka birini senin yerine koymamam için. Ben ikinizin sebep olduğu mutlu bir an hatırlamıyorum ama ikinizin sebep olduğu o kadar çok mutsuz hatıram var ki... Şimdi sen, ben evliliğini onaylamadığım için biraz mutsuz olacaksan eğer, bu gerçekten benim için sorun değil. Benden evliliğini desteklememi ya da destekliyor gibi yapmamı beklemen çok bencilce, baba. Zaten ne olduysa sizin bencillikleriniz yüzünden oldu. Şimdi izin verirsen, beni biraz olsun mutlu eden arkadaşlarımın yanına gitmek istiyorum.”

Babamı salonda tek başına bırakıp merdivenlere yöneldiğimde içim biraz buruktu. Ona, kendime, anneme üzü-lüyordum. Hepimiz mutlu olmayı hak ediyorduk ama bir türlü işleri yoluna sokamıyorduk. Bu olmayan ailenin laneti bendim. Annemle babam arasında olabilecek her şeyi ben bozmuştum. Şimdi de onların ayrı ayrı mutlu olmalarının önündeki engeldim.

4

Semih'ten...

Yorgunluktan başımın içinde büyük bir ağrı meydana gelmişti. Aslında daha çok, ıslak bir yığın kıyafet top haline getirilip beynimin yerine konulmuş gibiydi. Ağırlık kafamı kaldırmada bana zorluk yaşıtıyordu. Çalışmaya alışkın değildim. Ben, Semih Taşer... Bir restoranda çalıştıyordum. Soyadımdaki her harfin var oluşuna aykırı olarak ben, çalıştıyordum! Başımdaki diktatör çekici patronum da bana işkence eden kötü bir melekti. Beni küçük görmesi yetmiyormuş gibi, bir de inadına sevgilisiyle yakınlaşıyordu. Kadınları tanıyordum. Bana bakmamaya çalıştıyordu. Bunu hissedebiliyordum. Ona olan ilgimin farkında olacak kadar zeki bir kadındı ve dikkatini çekmeyi başarmıştım.

Beynimin ağrısıyla hesabı alıp arkamı döndüğümde, o adamın eli patronum Öykü'nün belindeydi. Evet, benden daha güçlü olduğu kesindi. Bir kere kendi işi vardı.

Bense hâlâ babamın emri altında yaşayan bir çocuktum ve bu rahatsız ediciydi ama tüm bunlar umurumda değildi.

Sabahtan beri çalışıyordum. Daha önce çalışmadığım için çabuk yoruluyorum diye kendimi kandırmıştım ama kahretsin ki yıllardır spor yapıyordum. Evet, ıksısı aynı şey değildi biliyordum. Bunun farkındaydım ama bu kadar yorulmamın tek bir açıklaması vardı.

Duygularını aldırılmış patronum!

Kimseye biraz bile acıımıyordu. Tek düşündüğü şey müşteri memnuniyeti başlığı altında, işletmenin sekteye uğramadan çalışmaya devam etmesiydi. Gözünü hırs bürümüş sarışının akli fikri başarılı olmaktaydı. Birkaç gün içinde bunu anlamam zor olmamıştı. Bizi sürekli çalıştırırken, yorulmamızı hiç umursamıyordu. Önemli olan bu değildi çünkü, işimizi yerine getirip getirmediğimizdi. Bunu iyi bir şekilde yaptığımız sürece nasıl olduğumuz biraz bile umurunda değildi.

Hesabı tezgâhın üstüne sertçe bırakıp kral ve kraliçenin yanından geçtikten sonra hızla mutfağa girdim. Önüme çıkan aşçıya çarpıp özür dilemeden arka kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda temiz havayı içime çekerek sırtımı duvara yasladım.

“Ne yapıyorsun sen?”

Onun sesini duyduğumda gözlerimi açıp gökyüzüne baktım.

“Senin kölen olacağımı falan sandın sanırım ama ben ekmek parasına muhtaç olduğu için ne dersin yapacak olan adamlardan değilim. En fazla babamdan biraz azar işitirim. Rahat bırak şimdi beni.”

“Saygısızlık etme! Burada çalışıyorsan herkesle eşitsin!”

Başımı çevirip ona baktıktan sonra karşısına geçtim. İsterse yirmi santim topuklu giysin, yine de benden kısaydı. Başımı hafifçe eğdim. “Para kazanmak isteyen insanları robot gibi çalıştırmak saygı mı senin için? Aferin, süper bir patronsun. Herkesten çok kazanıyorsun. Gözünü başarı hırsı bürümüş senin!”

Elini yanağıma indirdiğinde bileğini tuttum. Burada babam istedi diye işe başlamıştım. İşe ihtiyacım yoktu. O yüzden istediğim her şeyi korkmadan söyleyebiliyordum ve buna alışkın olmayan patronum kolay öfkelenmişti.

“Çabuk işinin başına geri dön!” derken kolunu çekmeye çalıştı ama bırakmadım.

“Çalışanlarını robot gibi görüp nasıl duygusuz patron olduğunu düşündükten sonra hâlâ kendini haklı buluyorsan, yarın beni kov. Öyle biriyle çalışmayı bırak, konuşmayı bile zaman kaybı olarak görürüm.”

Kolunu hızlıca çekip demir kapıyı açtıktan sonra içeri girdi. Sırtımı tekrar duvara yaslayıp gözlerimi yeniden kapadım ve bir şarkı mırıldanmaya başladım.

Demir kapı gürültüyle açıldığında başımı çevirip kim olduğuna baktım. Burada çalışanlardan biriydi.

Akın dışarı çıkıp kapıyı kapattıktan sonra, “Ne dedin Öykü Hanım’a?” diye sordu.

Omuz silktim. “Hiç. Azarlamaya gelmiş beni.”

“Ağladığını sandım ama sonra gözünü sildi. İşine geri dönmeni söyledi. Kızdırma istersen. Sinirleri bozuk gibi.”

Akın tekrar içeri girerken susuzluktan ve yorgunluktan kurumuş dudağımı yaladım. Hâlâ sahip olduğu duyguları vardı yani. Bunları ortaya çıkardığım için pişmanlık duymuyordum. Doğruları söylemiştim.

Keyifle ıslık öttürmeye başladım. Kahverengi'deki iş hayatım sandığımdan daha eğlenceli olacaktı.

∞

Annemin eski bir dükkândan aldığı çalar saat zırlamaya devam ediyordu. Ne çabuk sabah olmuştu? Yüzümü buruşturup başımı biraz daha yastığa bastırdım. Elimi uzatıp zırlayan aleti parçalamadan susturduktan sonra inleyerek doğruldum. Kemiklerim ağrıyordu. Hafta sonu masaja gitsem iyi olurdu. Antrenmanlar başladığında ne halt yiyecektim bilmiyordum. Babam o zaman için konuşmamıştı. Okul açılana kadar çalışacağımdan bahsetmişti ki antrenmanlarımın başlamasına az kalmıştı.

Kim derdi ki Semih Taşer okulun açılmasını isteyecek?

Bacaklarımı yataktan aşağı uzattım. İnleyerek alnımı ovaladım. Cidden köle gibi çalıştırılıyordum ve yorgunluğumu atmak için iki gün hiç kalkmadan yatakta kalabiliirdim. Bunun için vakit yoktu maalesef. Saate baktığımda altı buçuğu biraz geçtiğini fark ettim. En azından küvette biraz oyalanmak için vaktim vardı. Ağrıyan vücudumu kaldırıp banyoya doğru yürümeye başladım. Ayaklarım babamı şirkette çalışmaya ikna edemediğim için bana hakaret ediyordu. Topuğumdan diz kapağıma kadar ince bir sızı vardı, oradan da kalçama doğru uzanan daha hafifçe bir sızı. Tepsi taşımaktan güçsüzleşmiş kollarımı saymıyordum bile. Evet, tatilde formumu biraz düşürmüştüm.

Antrenman yapmamıştım ama arada bir koşmuştum. Bir anda vücuduma bu kadar yüklendiğim hiç olmamıştı.

Kesinlikle dinlenmeye ihtiyacım vardı. Suyu açıp so-
vunduktan sonra aynanın karşısına geçtim. Dişlerimi fır-
çaladım ve aynadaki yorgun surata baktım. Uyumak is-
tediğini haykıran yakışıklı bir yüz... Sırıttığımda böyle
daha iyi olduğuna karar verdim.

Elimi aynanın yanından duvara yasladıktan sonra bi-
raz daha yaklaştım. Tenim lavabonun soğuk zeminine
değdiğinde inleyerek geriye sıçradım.

Elimi göbeğimin altına koyup okşadım. Cidden so-
ğuktu. Ve çıplak olarak banyoda dolanmayı kesmeliydim.
Suyun içine girdikten sonra uyumamayı kendime hatır-
latarak mayıştım. Gözlerimin üstündeki ağırlık beni ele
geçirirken nefesimi tutup kafamı suyun altına soktum.
Yaklaşık bir dakika orada kaldıktan sonra kafamı su yü-
züne çıkarıp derin bir nefes aldım. Şimdi biraz açılmıştım.

Havluyu belime sarıp odama geçtiğimde saate tekrar
baktım. İş yerinde olmam için tam tamına otuz beş daki-
kam vardı. Keten pantolonumun üstüne gömleğimi geçir-
dikten sonra saçlarımı hızlıca kuruttum. Cep telefonumu
alıp odadan çıktığımda mutfaktan sesler geliyordu. Oraya
doğru yöneldim. Annem arada bir erken kalkıyordu.

“Günaydın,” dediğimde bana gülerek karşılık verdi
ve oturmam için işaret yaptı.

Babam yoktu. Belki de çoktan çıkmıştı.

Annem aklımdan geçenleri okumuşçasına, “Baban
duşta. Biraz beklersen seni bırakır,” dedi.

“Ah, kendi arabamı tercih ederim,” deyip kahvaltı etmeye başladım. Annem daha ağır yiyordu. Babama da eşlik etmek istediğini anlıyordum. Bir süre ağzıma bir sürü şey tikip karnımı doyurduktan sonra yavaşladım. Sonra aklıma Kayla gelince anneme baktım. Meriç’in aile sırrını ben de merak ediyordum.

“Düşündüm de, *Desperate Housewives** gibiyiz. Geçen yemekte kırdığın pottan sonra aklıma geldi bu.”

Annem kızarak başını saklarken kendini savundu. “Siz yetişkinsiniz, bunun üstesinden gelebilirsiniz diye düşündüm.”

“Kayla farklı anne ve başka biriyle evlenecek olsan o adamı iyi bir benzetirdim.”

“Kıskanç oğlum.”

Şımarık annem!

“Meriç’in zengin olduğunu gizlemesi, Ömer, ben ve onun dostluğumuzu gizlememiz, senin yaptıkların, Vural Amca’nın Nazlı Hanım’la yaşadıkları, Meriç’in babasının annesini aldatması... Ne bileyim, fazla entrika. Bizden iyi bir film çıkarmış.”

Annem ondan da bahsettiğimde biraz utandı. O konuyu çoktan unutmuştum. Babamla çoğu zaman kavga ederdi. Şımarık bir kadındı ve sürekli sevilmek istiyordu. Babamın despot tavırlarından sıkılıp onu kıskandırmak istemişti. Neyse ki Aytaç Amca ona karşılık vermemişti de, işler iyice raydan çıkmamıştı.

“Öyle gibi ama bizden daha fenaları da var.”

* *Desperate Housewives*: Televizyon dizisi (Umutsuz Ev Kadınları).

“Daha çok deşilse bizden daha ne oyunlar çıkar kim bilir. Buna eminim.”

Annemin mimiklerini dikkatlice takip ettim. Önce boğazını temizledi. Sonra gözlerini kaçırdı. Annem duygularını gizleyemeyen biriydi. Kendini çabuk ele veriyordu. Sonrasında toparlasa da...

“Ah! Gözünde bizi bu kadar da büyütme, oğlum. Sadece gençlik hataları işte.” Hızlıca yerinden kalktığı anda, kahvaltı etmeyi bırakmış onu izliyordum. “Babana eşlik etmek için de midemde biraz yer kalsın.”

Oturduğum yerden kalktım. Fazla tatlı bir annem vardı. Yanağından öptüm.

“Ben çıkıyorum. Size afiyet olsun.”

“Kolay gelsin, bir tanem.”

Bu iyi temenniye inanmasam da gülümsedim. Evden çıktıktan sonra Kayla’ya mesaj yolladım.

Gönderilen: Sarışın

Günaydın, fıstık. Annem hâlâ birkaç sırrın var olduğunun belirtilerini verdi. Bu özel olarak Meriçlerin ailesine mi ait, yoksa ucu sana ya da bana dokunur mu bilmiyorum ama ne fark eder ki? Gizli bir şey varsa ortaya çıkmalı. İşe gidiyorum. İnan ben de çok şaşkınım ama işe başladım! Sonra bunun üzerinde konuşalım. Öptüğümü hisset... ;)

Onunla konuşurken eğleniyordum. Utandırmak ve öfkelendirmek hobilerim arasına girmişti. Annem gibiydi.

Duygularını gizlemekte tam bir beceriksizdi. Onu düşünerek biraz keyiflenmiştim. Kahverengi'nin park yerine geldiğimde ise yorgunluğum kafama balyozla vurarak varlığını hatırlattı.

Arabayı kilitleyip arka kapıya doğru yürüdüm. Mutfığa girdiğimde herkesi selamladım. Dünkü asi tavrıma rağmen darılmışa benzemeyen aşçı gülümseyerek bana karşılık verdi. Önlüğümü alıp belime taktığımda, "Bugün iyisin ha?" diye sordu.

"Akşama doğru yapacaklarıma aldırma. Sabrım tükeniyor." Göz kırptıktan sonra mutfaktan çıktım. Sabahın bu saatinde çok az müşteri vardı.

"Sem! Şunları beş numaralı masaya götürsene."

"Sana da günaydın, Leyla," deyip elindeki tepsiyi aldığımda mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Günaydın, Semih."

Beş numaralı masaya kahve servislerini yaptıktan sonra çapkın gülümsemelerimden birini gönderdim. İki genç kızdan biri içini geçirirken diğeri kibarca teşekkür etmişti. Neyse ki arada kibar müşteriler de oluyordu. Tüm gün burada birilerine hizmet ediyordum ve bazı suratsızlar tek kelime dahi etmiyordu. Bu bana kendimi hatırlatmıyor değildi ama bundan ders çıkarmıştım işte. Bence artık babam beni buradan almalıydı.

"Semih, buraya bir bakar mısın?"

Leyla'nın yanına gittiğimde bana gülümseyerek bir tepsi daha uzattı. Kendi işlerini bana yaptıracak kadar kurnaz bir kızdı. Sabahki enerjimin verdiği güce tutunarak centilmenlik yapmaya karar verdim ve gülümsedim.

“Hangi masa?”

Kırmızı ojeli, törpülü tırnaklara sahip bir el tepsiyi tuttuğunda Leyla kızarıp bozararak başını yere eğdi. Öykü direkt ona bakıyordu.

“Kendi işlerini başkalarına yaptırmak çok kurnazca ve bir o kadar da takım işine aykırı. Öyle değil mi, Leyla? Şimdi kendine ait masalarla sen ilgilen. Bir başkası değil.”

“Şu an ilgileneceğim bir müşteri yok, ben hallederim,” diye araya girdiğimde hâlâ elimde olan tepsiyi Leyla’ya doğru ittirdi.

“Hemen dediğimi yap!”

“Peki, efendim.”

“Sen de odama gel,” deyip yürümeye başladığında bana söylediğini biliyordum. Yine de onun peşine takılmak yerine, Leyla’nın kolunu tutup durdurdum. Kulığına eğildim.

“Huysuzun teki işte. Sen çok tatlıydın, boş ver.”

Öykü adımı sessiz ama derin bir şekilde vurguladı. Leyla gülümserken onu bırakıp Öykü’nün peşine takıldım. Zümrüt yeşili, dizinin altına kadar inen dar bir eteğin üstüne krem rengi, tül den bir gömlek giymişti. Sırtarak peşinden yürümeye devam ettim. Odasına girdiğimde o çoktan kestane ağacından yapılmış masasının arkasına geçmişti. Karşısındaki koltuklardan birine oturduğumda altın rengi kaplaması olan kaleminin arkasını masasının üstüne vurdu.

“Seni kaç kez daha uyaracağım, Semih?”

“Bence ilk olarak dün dediğim şeyi yaptın mı onu konuşalım, Öykü. Zira seninle çalışmam ve senin bana hesap sorman buna bağlı,” dediğimde dişlerinin arasından “Öykü Hanım!” diye düzeltti. Onu umursamadım. “Hâlâ cevabımı almadım.”

Bacağımı diğerinin üstüne kabaca attığımda daha çok gerildi. Sırtını zarifçe dikleştirdi.

“Eğer çok bilmek istiyorsan bunu sen çöz. Baban benimle konuşmadığı sürece hâlâ burada çalışan birisin benim gözümde ve çalışanlarımın önünde benim kararlarımı sorgulamaktan vazgeç. Yıllardır kurduğum düzeni anarşistlik yaparak bozamazsın.”

“Anarşistlik?” deyip gülmeye başlayınca daha da öfkelendi. Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi üstüne örttüğümde, kalemin arkasını masaya vurmaya kaldığı yerden devam etti.

“Üniversiteye gitmeden içinde isyankâr bir ruh oluşmuş ama burası benim dünyam. Burada benim kurallarına boyun eğmekten başka şansın yok.”

“Sadece çok katırsın, Öykü. Leyla’ya kendim yardım ediyordum. Bana zorla bir şey yaptırmıyordu.”

“Leyla bugün bunu sana yapıyorsa, yarın herkese yapmaya cesaret eder. Üstelik neden çok yorulduğun şimdi belli oluyor. Kızlara centilmenlik yapacağım derken kendini fazla yoruyorsun ve sonra bana başkaldırıyorsun. Dün söylediklerini tekrar gözden geçirmeliyim.”

Söylediklerimi cidden düşünmüştü yani. Bu iyiydi işte.

“Leyla’yı kıskanmana gerek yok. Onun için sana başkaldırmıyorum, Öykü.”

Dışletini birbirine bastırıp göğsünü yukarı kaldırdı. Netesini bıraktıktan sonra, “Öykü Hanım demek bu kadar zor mu?” diye sordu sabırla.

Bu soru beni gülümsetti. “Ondan daha iyi seçenekler var sadece.”

“Tuttun kurallarına saygılı ol ve babana karşı beni zor durumda bırakma. Şimdi çıkabilirsin.”

Onu dinleyip ayağa kalktıktan sonra hiçbir şey söylemeden odasından çıktım. Bana her ne kadar diğer çalışanlarından biriymişim gibi davranmaya çalışsa da, öyle olmadığımı her ikimiz de biliyorduk. Babamın kurallarına ikimiz de boyun eğmiştik sadece.

5

Günlerdir Meriç'i görmüyordum.

Neşe ve Cansu, üniversiteye başka bir şehirde gidecekleri için günlerini alışveriş yaparak ya da toparlanarak geçiriyorlardı. Semih işe girmişti. Bense evdeydim.

Bugün bir değişiklik yapıp Nursiş'le alışverişe çıkmıştık. Kendimize yeni giysiler aldıktan sonra onu kuaföre bile götürmüştüm. Güzel bir yemeğin ardından birlikte taksiye bindik. Onu evine bıraktıktan sonra yola sessizce Meriç'i düşünerek devam ettim. Sergisi yaklaştığı için yaptığı işe, yalnızlığına saygı duyuyordum ama içimden bir ses sadece sergiyle uğraşmadığını söylüyordu. O çocuklardan intikam almak istediğini biliyordum ama bunun ne boyutta olduğunu kestiremiyordum. Kötü şeyler yaşamıştık. Yine de onun bu intikam arzusundan vazgeçmesini istiyordum. Benim için birilerine zarar vermesini ya da benim yüzümden zarar görmesini istemiyordum. Onun yapacaklarından ve başına gelebileceklerden korkarak taksiden indikten sonra eve doğru sallanarak yürüdüm.

“Ne cüretle bunu bana söylersin?”

Annemin çığlığını duyduğumda, Meriç’le ilgili olan tüm düşüncelerim koşarak zihnimin içindeki gölgelerin arkasına saklandı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken sessizce anahtarı cebime atıp içeri girdim.

Bu sefer sesi çıkan babam oldu.

“Kızının söylediklerini hatırla.”

Annemin dudaklarından çıkan “Hah!” sesini duyduğumda kapıyı sessizce kapatıp yaslandım. Ne söylemiştim?

“Kayla küçük bir çocukken ne istiyorsa şu anda buna inanıyor ama sen onu o kadar az tanıyorsun ki bunun farkında bile değilsin!”

“Bu konuya yeniden girme, Nazlı! Oldu ve bitti. Şimdi kızım ile aramı düzeltmeye çalışıyorum ve sen buna izin vermiyorsun.”

Kaşlarımı çatarak babamın söylediklerine bir anlam kazandırmaya çalıştım. Annemin bu işle alakası neydi? Son günlerde aramız biraz kötüyse bu tamamen onun evlilik kararıyla ilgiliydi.

“Oldu ve bitti! Öyle mi? Oldu ve bitti! Hamile kaldığımda da böyle demiştin, hatırlıyor musun, Vural? Oldu ve bitti. Senin tüm hayatın bu iki kelimeyi mi kapsıyor? Oldu ve bitti!”

“Başlama yine, Nazlı.”

“Biliyor musun, sana laf atmaya çalışmayacağım. Ne halin varsa gör. Ben, sen yokken yıllarca kızıma neden bir babası olmadığını, bizim evimizde neden bir erkek

olmadığını, insanların bana orospuymuşum gibi davranıp neden öyle ahlaksız tekliflerde bulunduğunu anlattım..."

Annemin burnunu çektiğini duyduğumda elimi dudaklarımın üstüne kapattım. Daha önce kimseye karşı bu itiraflarda bulunmamıştı. O her zaman güçlüydü.

"Senin yüzünden duymayı hak etmediğim o kadar çirkin şey duydum ki... Senin yüzünden bana kızımı satmayı teklif ettiler. Senin bizi terk edip gittiğin o cehennemde, ben kızımı tüm pisliklerden uzak tutmak için her şeyimi feda ettim. Şimdi seni anlasın diye yardımcı falan olmayacağım, Vural. Kendi yıkıntılarını sakın bana bulaştırayım deme."

Annemin sesi kısıldıktan hemen sonra onu holde gördüm. Beni fark ettiğinde gözleri büyüse de hırsla yürümeye devam etti. Gözlerimi silip "Anne," diye fısıldadığımda kolumu tuttu.

"Çekil, Kayla."

Ona itiraz etmeye çalışırken beni şaşırtarak kapının önünden çekti ve kapıyı açıp dışarı çıktı. Nemli gözlerimi silip bu sefer daha yüksek sesle "Anne!" diye seslendim ve peşinden dışarı çıkıp arkasından koştum. Ağlamaya devam ederken bir kez daha seslendiğimde durdu. Burnumu çekerek ona doğru yürürken yüzünü bana döndü. Öfkeden yüzü kızarmıştı. Saçlarıyla oynayarak onları dağıttığını görebiliyordum. Saçını zarifçe ama bir o kadar da öfkeyle kulağının arkasına itişini izlerken, "Ben de seninle geleceğim," dedim. Babamla olmam en başından beri hataydı.

"Eve dön, Kayla."

“Benim evim orası değil.”

“Evet, orası. Şimdi hemen oraya dön!”

Başımı iki yana sallayıp elimin tersiyle burnumu sil-dim. “Beni yine terk etme, anne. Beni burada bırakıp sırtını dönme. Yine yapma.”

Parmaklarını gözlerine bastırdıktan sonra birkaç adım attı. Ellerini omuzlarıma koyup bana doğru eğildiğinde burnumu çektim.

“Yıllarca sen güçlü bir kız ol diye debelendim, Kayla. Her battığımda senin için yeniden çıktım. Neden? Sen zayıf ol diye mi sence? Kaç diye mi?” Ellerini omuzlarımdan aşağı düşürüp bir adım uzaklaştı. Bir elini tekrar kaldırıp saçını geriye doğru attıktan sonra bağırmaya devam etti. “Baban gibi kaçıp git diye mi?” Ardından eliyle evi gösterip fısıldadı. “Oraya dön ve bir daha asla *korkakça* davranma!”

Arkasını dönüp hızla uzaklaştı. Zihnimin içinde iğrenerek tonladığı kelime yankılanıyordu. Babam seslenene kadar da bu devam etti. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra arkamı döndüm ve eve doğru yürüdüm.

“Kayla?”

“Başka biriyle evlenmeni asla desteklemeyeceğim, baba! Asla!”

Merdivenleri hızla çıkıp odama girdim ve kilidi çevirip ağlamaya başladım. Anneme yapılanları hatırlamak beni yaralıyordu. O başına gelen kötü hiçbir şeyi hak etmemişti. Sadece birini sevip ona güvenmişti. Yaptığı belki hataydı ama o çirkin yakıştırmaların hiçbirini hak etmiyordu benim annem. İnsanlar ucu kendilerine dokunmadığında,

bazen çok acımasız olabiliyorlardı. Anneme karşı oldukları gibi. Eskişehir benim için hem cennet hem de cehennemdi. Orada doğmuş, orada büyümüştüm. Orayı seviyordum ama anneme yapılanlar aklıma geldikçe orası bir cehenneme dönüşüyor ve beni boğuyordu. Burada yaşamayı bu yüzden de biraz kabullenmiştim. Annem hiçbir zaman ona yapılanları böyle sesli bir şekilde dile getirmemişti. Şimdi onun ağzından bunları duyduğumda garip olmuştum. Sanki annem o çirkin şeyleri hiç duymuyor gibiydi önceden. Güçlüydü. Fakat şimdi duyduğunu ve bunun onu ne kadar etkilediğini biliyordum. Annemi üzen herkesten nefret ediyordum.

Gözyaşlarımı silip yataktan aşağı inerken hâlâ burnumu çekiyordum. Telefonumu alıp Meriç'e bir mesaj yazdıktan sonra çantamı koluma takıp odadan çıktım ve babama hiçbir şey söylemeden evden ayrıldım.

Bir saat sonra Meriç'in dairesindeydim. Kanepeye kurulup televizyonu açtım ve rastgele bir kanalda durup ekranda dönen gösteriyi boş gözlerle izlemeye başladım. O morgdan çıkamasaydım bunların hiçbirini için üzölmeyecektim. Babama kızmayacaktım ama annem bensiz daha çok üzölecekti Benden güçlü olmamı istiyordu. Her şeyi ben güçlü olayım diye yapmıştı. Büyüdüğümde nelerle karşılaşacağımı biliyordu. Bana bakarken acıyan gözlere beni alıştırmıştı. Bir gün onun çektiği zorluklarla, o görmezden gelmeye alıştığım çirkin düşöncelerle karşılaşacağımı biliyordu. Beni her şeye karşı güçlü olmam için yetiştirmişti. Şimdi onun kızı gibi davranmam gerekiyordu. Annemin kızıydım ben, hiçbir zaman babamın kızı olmamıştım.

“Kayla?” Başımı çevirip Meriç’i görene kadar anahtarın kapıda çıkardığı sesi duymamıştım. Anahtarı, anahtar deliğinden çıkarıp içeri girerken “İyi misin?” diye sordu.

Başımı salladım. Çok daha iyi olacaktım ama bunun için hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Gözlerim yeniden televizyon ekranına kilitlendi. Meriç gelip yanıma oturana dek öyle kaldım.

“Baban?”

“İkisi de.”

Elini saçlarının arasından geçirdiğini göz ucuyla görebilmiştim. Hâlâ ekrana kilitliydim. Bir dakika sonra başka bir yere baksam televizyonda ne olduğunu söyleyemezdim ama gözlerim oradaydı.

Meriç koltuğa yan oturup beni bacaklarının arasına çektiğinde gözlerimi televizyon ekranından ayırabildim. Sırtımı onun göğsüne yasladıktan sonra saçlarımı koklamasını hissetmeye çalıştım. Elleriyle parmak boğumlarımı okşarken hiçbir şey konuşmadık. Ne olduğunu ya da neden olduğunu sormadı. Belki de biliyordu. Belki de konuşmadan anlaşıyorduk yine. O sihir yine gerçekleşiyordu. Belki sesim çıkmadan duyuyordu beni.

Güneş batarken odanın içine sızmayı başaran turuncu ışık pencerenin önüne koyduğum kaktüslerin üzerinden süzülerek zemine vururken, Meriç yastığın arasından bir kitap çıkardı. Ben ne yapacağını beklerken kitabı önüme kadar getirdi.

“Bir sayfa aç.”

Onu dinleyip rastgele bir sayfa açtım. Başka hiçbir şey konuşmadık. Meriç mucizevi sesiyle kitabı okumaya

başladı, kelimelere can verdi. Ben de başımı onun omzuna yaslayıp sakallarının saçlarımin arasına karışmasına ses çıkarmadan onu dinledim.

O nahoş sesiyle kelimelere can vermeye devam ederken, başımı hafifçe çevirip onu izlemeye başladım. Herkese gösterdiği kişiliğinin aksine yüzü kesinlikle masumdu. Ona baktığımda daha çok sevmek istiyordum. Her haliyle seviyordum onu. Ne yaparsa yapsın, ondan uzak kalmam gerekse bile o hep içimde olacaktı. Buna emindim. Sanki başka birini sevmem mümkün değildi. Onu sevmekle görevlendirilmiş ve bu göreve mahkûm edilmiş gibiydim.

Öyle bir mahkûmiyetti ki bu, okyanus gibi sonsuz bir armağandı.

Omzunda uyuyakalmıştım. Gözlerimi tekrar açtığımda koltukta yalnızdım. Odanın içi aydınlıktı. Telefonuma uzanıp baktığımda babamın aradığını gördüm ama ona geri dönmedim. Annemin mesajını iyi olduğumu yazıp yanıtladıktan sonra üstümdeki örtüyü katlayıp koltuğun kenarına bıraktım.

“Günaydın!”

“Günaydın! Eee... Bir yere mi gidiyorsun?”

Saçımı kulağımin arkasına sıkıştırırken takım elbise içindeki Meriç’i izliyordum.

“Holding. Gitmem gerek ama... Sen de gel. Sonra seni bırakırım.”

“Benim gelmem doğru olur mu?”

Meriç nefesini sessizce alıp verdikten sonra “Toparlan, çikalım,” dedi.

Tuna Holding tahmin ettiğimden daha görkemliydi. Şehir merkezinden biraz uzakta kalıyordu. Meriç bana personel için özel servisler olduğundan bahsetmişti. İçeriye girdiğimizde Meriç'in varlığı yüzünden kimse işine ara vermedi. Görünmez sınırlar ve belirli işler vardı. Herkes kendi üstüne düşeni yapıyordu. Kibarca Meriç'e selam verip işlerine devam ediyorlardı. Kimsenin patronun oğlunun gözünü boyamak gibi bir derdi yoktu. Herkes işiyle ilgiliydi. Bu ilk kat için geçerliydi belki de. Statünün arttığı üst katlarda Meriç'e selam verme zamanı daha uzun sürmüştü. Birkaç kişi nasıl olduğunu sormaya bile zaman ayırmıştı. Meriç ise onlara hiç ilgilenmeden soğuk cevaplar vermişti. Kibar sayılmayacak kadar soğuktu ama kimse bunu önemsiyor gibi durmuyordu. Meriç'le ilgilenmek görevleriymiş gibi profesyonelce yaklaşıyorlardı. Bu durum ne kadar profesyonel olabilirse...

İlk katın duruluğuna karşı bulunduğum kat fazla gösterişliydi. Değişik bir mimarisi vardı. Asansörden indiğimizde sanki farklı bir binaya geçiş yapmışız gibi hissettim. Her şey parlaktı öncelikle. Sanki özenle içinden su akarmış gibi parlaklık sağlanan camlar duvarları kaplamıştı. Yerdeki zemin öylesine temizdi ki, eğilsem yüzümü görecekmişim gibi hissediyordum. Bir taksinin sığabileceği genişlikteki koridorda karşılıklı sıralanmış, yaklaşık on tane kapının önünden geçtik. Odaların içi gözüксе de fazla ilgilenmeden önüme bakmıştım. L biçiminde olan koridorun diğer ucunu döndüğümüzde, bu sefer yolumuzun daha uzun olduğunun farkına vardım. Duvarlarda simetrik olarak yerleştirilmiş tablolar ve ışıklandırmalar vardı.

Her şey ne fazla, ne de eksikti. Ne çok abartı, ne de çok duru. Gece mavisi, siyah ve beyaz. İşte bu katın renkleri bunlardı. Oldukça ilgi çekici ve bir o kadar da masum.

“Siktiğimin uzun koridorları, değil mi?”

Dikkatimi Meriç’e verdiğimde sendeleyince dirseğimden tutup yere kapaklanmamı engelledi. Elimi tuttuğunda benimle dalga geçse de onu umursamadım. “Düz yolda bile düşmeyi becerebilen bir kızla işlerim ne kadar sekteye uğrayabilir ki?”

Boşluğuma denk gelmişti. Elimi tutmaktan rahatsız olduğunu biliyordum. Koridorun sonuna geldiğimizde elimi bırakıp belime dokundu.

Köşeyi döndüğümüzde bizi büyük bir alan karşıladı. Burada özel odalar yoktu. Sekreter olduğunu tahmin ettiğim kadının yanına doğru ilerlerken Meriç acele etmem için belime bastırıyordu. Adımlarımı hızlandırdığım sırada kadın bizi fark edip ayağa kalktı.

Burada içerideki renk hâkimiyeti siyahtan arınmış ve mavinin tonunu biraz açmıştı. Göğüslerine kadar üç düğmesi açık olan, tülü andıran bir gömlek giyen siyah, küt saçlı kadın yüzüne bir gülümseme yerleştirip “Hoş geldiniz, Meriç Bey,” dediğinde durmuştuk.

“Avukat nerede?”

Kadın gülümsemeye devam ederek cevap verdi. “Odasında. Sizi bekliyorlar. Misafirinize ne ikram edeyim?”

Meriç bana döndü. “Sen burada takıl. Şu ileride...” deyip duraksadıktan sonra kafasını sol tarafa çevirdi. “Kahve makineleri var,” diye devam ettiğinde başımı salladım.

Meriç'in kadını biraz olsun umursamadığı dikkatimi çekmişti. Yeniden bana döndü. "Uzun sürmez."

"Tamam."

Oval bir meydana benzeyen yerde sekreter masasının önünde dikilirken beni bekleyen kadına gülümseyip ortadaki deri koltuklara doğru ilerledim. Koltukların ortasındaki sehpa ve yerdeki zemin neredeyse birbiriyle aynıydı. Biraz önce Meriç'le benim yürüdüğüm koridordan gelen bir adam telaşla olduğum yere yaklaşırken bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Önümdeki sehpa bir yığın dosya yerleştirdiğini göz ucuyla görmüştüm.

"Merhaba!"

Bakışlarımı telaş içindeki adama çevirdim. "Merhaba."

"Bana yardım eder misin?"

Tereddüt ederek "Tabii," dediğimde kucağıma kalın bir klasör koydu.

"İçinde boş bir dosya olup olmadığını acil bulman gerek."

"Pekâlâ," deyip klasörün kapağını açtım.

"Bu arada sen kimsin?"

Dosyaları birer birer çevirirken ona cevap verdim. "İsmim Kayla."

"Güzelmiş. Yeni misin?"

"Hayır. Burada çalışmıyorum."

"Bu daha da iyi. Çalışanlardan birine kendi işlerimi yaptırdığımı görürlerse dedikodu malzemesi olurum."

Dosyaları tek tek çevirmeye devam ederken sehpayı kendine doğru çekmiş adama baktım. Kâğıtları dörtlü gruplara ayırmış, üst üste diziyordu.

“Kesinlikle öyle değilim,” deyip dosyaları kontrol etmeye geri döndüm.

“Buna cidden sevindim, Kayla. Bu arada benim isimim de Demir.”

“Memnun oldum. Burada bir tane boş dosya var.”

Kafasını kaldırıp kucağımdaki klasöre baktıktan sonra önündeki kâğıtlara döndü. Kenara ayırdıklarının en altındaki bana uzatınca alıp boş dosyaya yerleştirdim. Dosyaları çevirmeye devam ettim.

“İnsanlar sürekli bir açığımlı arıyorlar. Bu şartlar altında sakın olmam çok zor.”

“Stajyer misin?”

Demir soruma karşılık güldü.

“Keşke öyle olsam. Holding sahibinin yeğeniyim. Torpille alındığımı falan düşünüyorlar ama inan bana bu holdinge girmek için çok çalıştım.”

Meriç’in kuzeni? Meriç bana akrabalarından hiç bahsetmemişti. Onlarla görüştüğünü bile bilmiyordum. Babam gibi kendi ailesinden kopuk yaşadığını düşünüyordum ama anlaşılan öyle değildi.

“Şey, bir tane daha boş buldum.”

Yine altta kalan kâğıdı çıkarıp bana uzattı.

“Ayrıca amcam sırf yeğeniyim diye beni işe alacak biri değil. Buradakilerin düşünmediği şey bu.”

Onu dinliyormuş gibi yaparken daha dikkatli inceledim. Meriç babasına da benziyordu ama annesini daha çok andırıyordu. Dikkatlice baktığımda Demir'in Aytaç Amca'ya daha çok benzediğini fark ettim.

"Zaten birkaç aylığına buradayım. Sonra Ankara'ya gidip özgür olacağım. Yani bunu umuyorum."

Tuna erkeklerinin Ankara'da özgürlük bulacaklarını düşünmesine sebep olan neydi?

"Neden öyle düşündün?"

Bir an olsun işine ara vermeden bana cevap verdi. "Orada daha küçük bir şirket var. Hem kimse buradaki kadar bilmiş değil," dedikten sonra etrafa bakındı. "Her şeyi bildiğini sanan ahlak bekçileri."

Fısıltısı karşısında Meriç'in buradan ne kadar rahatsız olduğunu hatırladım. Çoğu kişinin ona acıyarak baktığını iddia etmişti. Demek bundan Demir de rahatsız oluyordu.

"Bir boş daha," dediğimde kenara ayırdığı son kâğıdı uzattı.

"Teşekkürler. Sanırım bu sondu."

Kâğıdı dosyanın içine yerleştirdikten sonra klasörün kapakını kapattım. Sehpanın üstüne bıraktığımda o da ayırdığı kâğıtları diğer klasörlerin içine yerleştirdi.

"Teşekkürler, Kayla. Bir can kurtardın," deyip üst üste koyduğu klasörleri kucakladıktan sonra göz kırptı.

"Rica ederim."

Meriç'in kuzeni gözden kaybolurken etrafa bir göz gezdirdim. Sekreter ve benim dışımda kimse yoktu. Meriç de henüz avukatla görüşmesine son vermemiştii. Ayaga kalkıp

taraf ettiği yere doğru yürüdü. Oval şekildeki meydanın bir tarafında bizim geçtiğimiz koridorun daha darına açılan bir geçiş vardı. O tarafa yöneldiğimde kahve makinelerini ve orada dikilen iki kadını fark ettim. Ben onların yanına gidene kadar üç kez kaçamak bakışlar atmışlardı.

“Merhaba,” diye mırıldanıp çantamdan bozuk para çıkardım.

“Merhaba. Şey, seni biraz önce gördüm. Demir Bey’e yardım ediyordun sanırım.”

Bizi izleyen birini fark etmemiştim. Yine de başımı salladım. “Evet.”

“Hep gergindir. Tabii Aytaç Bey’e mahcup olmak istemiyor.” Sarışın kadının bu yorumuyla diğeri omzunu sıktı. “Babası gibi uzakta kalmalıydı bence. Burada boşa çırpınıyor.”

İki kadının konuşmasını dinlemek için hangi kahveyi seçeceğime karar verme işini biraz uzattım.

“Yapma ama. Adam biraz fazla laubali olabilir ama oğlu hiç de öyle değil.”

Sarışın olan, diğerkadının omzunu dürttü. “Yoksa Demir Bey’den mi hoşlanıyorsun?”

“Saçmalama!”

Kıkırdayarak uzaklaştıklarında bol şekerli sade kahvemi alıp geldiğim yere doğru yürümeye başladım. Meriç’in amcası burada çalışmıyordu yani. Her ne iş yapıyorsa Demir’e uygun değildi anlaşılan. Amcasının yanında olmayı seçtiğine göre...

“Kayla! Ben de seni arıyordum. Gidelim mi?”

"Olur," dediğimde Meriç yanındaki şık giyimli adamın elini sıktı. Avukat olmalıydı büyük ihtimalle. Adam açık kapıdan içeri girdiğinde Meriç bana yaklaştı.

"Kahve içmek mi istiyorsun?"

"Aslında sadece oyalanmak içindi," dediğimde, elimdeki bardağı alıp kafasına dikti.

"İşte bitti. Gidebiliriz."

Meriç bardağı sekreterin masasının üstüne bırakıp elini belime yerleştirdikten sonra yürümeye başladık. Koridor bu kez biraz hareketliydi. İnsanlar odalarından dışarı çıkıp başka odalara geçerken sürekli durup Meriç'e selam verdiler. Ben onun arkasından önüme bakarak yürümeye devam ederken, bakışların ondan sonra bana geçtiğini biliyordum. Yine de kimseyle göz teması kurmamaya özen gösterdim. Asansöre bindiğimizde nefesini sesli bir şekilde dışarı bırakınca ona döndüm.

"Burada ne kadar az vakit geçirirsen o kadar huzurlu olursun."

"Sadece sana selam veriyorlar."

"Sadece beni sinir ediyorlar," dedikten sonra elini ensesinde gezdirdi.

Asansör durduğunda belime dokunup beni hızlı adımlar atmaya zorlayınca ona ayak uydurmaya çalıştım. Dışarı çıktığımızda "Bir kuzenin olduğunu bilmiyordum," dedim. Sürekli konu değiştirmem karşısında başını sıkıntıyla iki yana salladı ve son söylediğim şeye odaklandı.

Önce biraz sessiz kalsa da sonra hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Yokmuş gibi devam edebilirsin."

"Onun hakkında konuşuyorlardı. Amcan gibi sizden uzak durmasının daha iyi olduğunu düşünen birkaç kadın."

"Birkaç geveze. Bu beni ilgilendirmiyor, Kayla. Amcam ıvı adamdır ama pek görüşmeyiz. Uzak durmayı tercih ediyor. Demir onun aksine düzenli bir işi olmasını istediği için burada ama ilişkilerimiz o kadar sağlam değil."

"O senin kuzenin."

Arabanın kapısını açtığında durup yüzüme baktı. "Ne önemli ama! Daha anne ve babamla doğru düzgün geçi-nemezken kuzenim pek umurumda değil. Şimdi otur da defolup gidelim şuradan."

Sürücü koltuğunun yanındaki koltuğa yerleştiğimde kapımı kapatıp kendi tarafına geçti.

"Benim hiç kuzenim yok ya da ben bilmiyorum. Babamla bu konu üzerinde fazla konuşmadık. Güzel bir şey olabilir. Yani kardeşin gibi."

"Bilmiyorum," deyip omuz silktikten sonra arabayı çalıştırdı. Umursamazlığının doruklarında bir Meriç Tuna'ydı yine.

Yola çıktığımızda dikkatini dağıtmamak için konuşmadım. Bunun yerine radyoyu açıp güzel bir şarkı buldum ve yola şarkı dinleyerek devam ettik.

Meriç beni eve bıraktığında bir sürpriz beni bekliyordu. Mutfaktan gelen sadece kurabiye kokusu değildi. Nursiş'in kahkahasına eşlik eden farklı bir ton vardı. Ömer.

Ayakkabılarımı çıkarıp çantamı yere bıraktıktan sonra mutfağa doğru ilerledim.

"Selam!"

Ağzını kurabiyeyle dolduran Ömer'in yüzünde hâlâ büyük bir gülümseme vardı.

"Kuzum, hoş geldin! Biz de Ömer'le azcık laflıyorduk."

"Hoş buldum. Ben de kurabiye istiyorum."

"Tabii, kuzum. Siz bahçeye çıkın, burayı biraz havalandırayım ben. Size de kurabiye getireyim sonra."

İkimiz de aynı anda onu onayladıktan sonra birlikte bahçeye çıktık. Sallanan koltuğa yerleştiğimde Ömer yüzümü inceliyordu.

"Bir şey mi oldu, Kayla?"

"Neden?"

"Benden kaçırıyorsun."

"Hayır. Şey... Annem ve babam... Sorunlar yaşadığımız bir dönem."

Evet, ondan kaçırıyordum. Meriç'in ailesiyle ilgili merakımın onu rahatsız edeceğini biliyordum. Meriç için endişelenmesini istemiyordum. Eğer iyi bir şeyse, o zaman Meriç de Ömer de öğrenebilirdi ama iyi olup olmadığını öğrenene kadar onlara bir şey belli etmemem gerekiyordu.

"Hadi ya! Atlatılacak gibi mi?"

"Bilmem. Yetişkinlere akıl sır ermiyor. Sen nasılsın? Kızlar üniversite için alışveriş yapıp duruyor. Semih çalışıyor."

"Çalıştığını duydum. Biraz olgunlaşır umarım."

"Onun hakkında fazla acımasısın, Ömer. Aslında fazla olgun bir çocuk. Bunu sen de biliyorsun."

"Belki," deyip kafasını kaşımaya başlayınca ona döndüm.

“Gergin gözüküyorsun.”

“Evet. Aslında konu tam da bu. Herkese sataşmaya başladım.”

“Ne olduğunu anlat artık.”

“Bu sıralar kendimi sorgular oldum, Kayla. Benim içimdeki sesin gevezeliği ve filozof kesilmesi yetmiyor-muş gibi, bir de annem, abim ve Meriç üstüme geliyor. Neyse ki Neşe anlayışlı bir kız. Onu üzme istemiyorum ama bu dönemde belki de ayrı kalmalıyız. Onun duygularını incitmekten korkuyorum.”

“Ona her şeyi güzelce anlatırsan seni anlayacaktır,” dedim konunun ne olduğunu bilmeden. Kafasını sallayıp öyle olmasını umduğunu belli eden bir ifadeyle bana baktığında, sabırla devam etmesini bekliyordum.

“Evin küçük çocuğu olmak çok zor. Yıllarca beni şımarttılar ve şimdi bunu sorguluyorlar.”

“Neyi?”

“Çocukluğumu,” deyip sesli bir nefes bıraktıktan sonra devam etti. “Tüm bu olanlar... Senin başına gelenler... Hastanede yaşadıklarım... Sanki hepimiz için bir dersti. O olaydan ve vücudunun ısisının yerine gelmesini beklediğimiz o uzun günlerden etkilenmemem imkânsız. Bu, hayatımda belki de sadece bir kez tanık olacağım bir şey. Bir insanı hayatta tutmaya çalışan ampullerin bu kadar önemli olabileceğini daha önce hiç düşünmemiştim. Hayata daha farklı bir gözle bakar oldum. Meriç bu durumum karşısında kız gibi düşündüğümünden şikâyet ediyor. Annem fazla pımpirikli olduğumu, bu şekilde beni

Ankara'ya gönderemeyeceğini söylüyor. Abimin üzerinde baskı yapıyor. Aslında babamı da ele geçirmiş durumda."

"Ama kaydını yaptırdın, değil mi?"

"Kaydımı Atahan'a aldırmaları o kadar da zor değil. Neşe'ye bunu nasıl açıklarım?"

"Sen ne istiyorsun?"

"Ankara'yı istiyorum. Belki de istediğimi sanıyorum. Emin değilim. Orası benim için daha iyi ama Meriç ve Semih burada. Yine birlikteler. Yani çok yakın olmasalar da aynı yerde olduklarını bilmek bile yeterli. Biz çocukluğumuzdan beri birlikteyiz. Onların burada olduğunu bilip Ankara'ya gitmek zor geliyor. Babam bunu çocukça buluyor ama annem Ankara'ya gidersem sarsılacağımdan endişeleniyor. Ne olacağını bilmiyorum ve kendime güvenim şu sıralar gerçekten yeterli değil."

"Buraya ilk geldiğimde her şey benim için berbattı. Hep öyle kalacağını sandım ama görüyorsun işte... Size sahibim."

Başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki çaresizliği gördüm.

"Seni orada tutan bir şey yoktu, Kayla. O yüzden buraya ve bize alışman zor olmadı. Neşe de geldi zaten. Senin aksine ben gerçek arkadaşlarıma burada sahibim ve onlar hep burada kalacaklar. Neşe'nin orada olması tabii ki sahip olacağım en iyi şeylerden. Sadece hiçbir şeyden emin değilim."

"Bu çok normal. Biz aslında hâlâ çocuğuz. Üniversiteye başlıyoruz diye bir anda yetişkin olmuyoruz ki... Korkman, korkmamız çok doğal. Belki orada çok mutlu

olacaksın. Belki geri döneceksin. Kimse seçimlerin yüzünden sana kıyamaz. Sadece yapmak istediklerini yap. Anneni, babanı, bizi ya da Neşe'yi düşünmeden."

"Sanırım öyle yapacağım. Gidip göreceğiz. Deneyeceğim. Olmadı geri dönerim, değil mi? Ailem için bu o kadar da zor değil. Hem Meriç ve Semih bensiz burada birbirini yer."

Hâlâ Meriç ve Semih'i düşünmesi beni güldürmüştü. Meriç ve Semih dışındaki diğer tüm endişeleri yersiz gibi geliyordu. Onlardan uzakta olmak istemiyordu. Onların kardeş gibi büyüdüğünü anlamamı sağlayan şey Ömer'di. Diğer ikisi bunu başarılı bir şekilde gizlese de, Ömer geçmişteki izleri saklamıyordu.

"Arkadaşlar demişken, ben de Eskişehir'e gitmeyi düşünüyorum. Annem oraya döndü. Telefonda çok konuşmuyoruz. Eski arkadaşlarımı da görmüş olurum. Hepsi bir yerlere dağılmadan önce..."

Nursiş elinde kurabiyelerin olduğu tabakla geldiğinde sohbetimize ara verdik ve iki obur birlikte kurabiye yedik.

6

Eskişehir’de olmak beni mutlu ediyordu. Kendi evimde, kendi yuvamda... İçime çektiğim hava dünyanın en temiz havası, baktığım yerler en güzel yeriymiş sanki. Kent Park’ta yaptığım bir saatlik yürüyüşün ardından banklardan birine oturmuş dinleniyordum. Eve yürümek için enerjimin yerine gelmesini beklerken temiz havayı sık sık içime çektim. Üzerimdeki şişme, rengi kavuniçini andıran yelek beni biraz terletmişti. Hava ne kadar sıcak olsa da üstümden çıkarmadım. Telefonumu ve paralarımı onun cebinde taşıyordum.

Oturduğum bankın hemen yanındaki büfeden aldığım su şişesinin kapağını açıp kuru boğazımı ıslattım. Birkaç yudumdan sonra kapağı kapattım. Şişeyi yarılamıştım. Benim gibi sabah yürüyüşü yapanların yanında, sabahın bu saatlerinde yüzmeye gelenler de vardı. Kahkahalar eşliğinde önümden geçen grubun ellerindeki plaj çantalarından bunu anlamıştım.

Lisedeki arkadaşlarımla birkaç kez biz de gelmiştik. O zamanlar insanlara aldırmadan gürültü çıkaran

gençlerden biriydim. Üzerinden Forsuk'un suyu kadar zaman geçmiş gibiydi. Kim derdi ki bir şehir değişikliği bu kadar şeye yol açacak?

Avaya kalkıp bacaklarımı esnettikten sonra telefonumu cebimden çıkarıp baktım. Hiçbir şey yoktu. Alışkın olduğum bu manzara karşısında telefonu yeniden cebime atıp köprüye doğru yürümeye başladım. Karşıya geçip eve gidecektim. Annem çoktan kahvaltıyı hazırlamış olmalıydı.

Dönüş yolunda ekmek alıp eve ulaştığımda tahmin ettiğim gibi kahvaltı hazırdı. Duş aldıktan sonra annemle birlikte kahvaltı yaptık. Ardından onu uğurladım. Mutfağı topladıktan sonra evi havalandırmak için odaların camlarını açtım. Kendi odama geçip dikkatle etrafa bakındım. Yatağımı ayakucundan tutup odanın ortasına doğru çektim. Kayıp popomun üstüne düşsem de yatağı yerinden oynatabilmiştım.

Dün gece hazırladığım gazeteleri duvarın dibine serdikten sonra, büyükbabamdan kalma küçük iskemleyi gazetelerin üstüne yerleştirdim. Tekrar mutfağa gidip kendim için büyük bir bardağa soğuk su doldurdum. Odaya geri döndüğümde sudan bir yudum alıp bardağı eskiden çalışma masasının durduğu yerdeki kitaplığın bir rafına bıraktım. Dün aldığım boya kutularını duvarın dibine kadar taşıdıktan sonra fırçaya uzandım.

Annemin yardımıyla en az elli kere silip yeniden çizerek bitirdiğimiz sonsuzluk işaretinin önündeki iskemleye çıktım. Fırçayı boya kutusuna batırdıktan sonra önüme baktım. Sonsuzluk işaretinin kalın çizgisinin üstünden turuncu boya fırçasını geçirirken elimin titrememesine özen gösterdim. İşaretin üst kısmındaki eğimin ortasına

geldiğimde fırçayı tekrar boya kutusunun içine batırdım. Acele etmeden işareti boyamam, yeniden üstünden geçmem yirmi dakikamı almıştı.

Daha ince olan fırçayı alıp siyah boya kutusunun içine batırdıktan sonra duvara döndüm. İşaretin sol tarafındaki eğimler arasında oluşan boşluğa kurşun kalemle bastırmadan çizdiğimiz harfin üstünde fırçayı gezdirdim. Harf olduğu için daha zor oluyordu. Fırça izi kalmaması için daha dikkatli olmam gerekmişti. Harflerin üstünden geçmek işareti yapmaktan daha uzun sürdüğünden, kolumu biraz dinlendirmek zorunda kaldım. Daha sonra sağ taraftaki boşluktaki harfleri boyamaya devam ettim.

Sonunda boyama işi bittiğinde boya fırçalarını ve kutularını kaldırıp etrafı temizledim. Yatağı eski yerine ittikten sonra Meriç için hazırladığım albümdeki çoğaltılmış fotoğrafların olduğu kutuyu çıkardım. Bir fotoğrafın üç kopyası vardı. Kutunun içinden poster boyutunda olanını çıkardıktan sonra çalışma masasının üstünden makası alıp kesmeye başladım.

Lise mezuniyet törenine giderken çekilen bir fotoğraftı. O gün Meriç'in ifadesini görmek için kendi kendimi yiyip bitirmiştım. O gün hamileydim... Bakışlarımı tavana dikip "Bunu düşünme, Kayla!" diye mırıldandıktan sonra gözlerimi kırptırdım. Yeniden fotoğrafa baktığımda Meriç'in yüzüne odaklandım. Onu karizmatik gösteren takım elbisenin içinde sıkılğan gözüküyordu. Yine de objektife karşı biraz tebessüm etmişti. Gülümseme ifadesini dudağının ufak kıvrımlarından anlamak için bir dakikaya yakın süre bakmak gerekiyordu. Belimi kavrayan elinin varlığını hâlâ hissedebiliyordum. Onun

yanında ben tam bir ahmak gibi duruyordum. O özgüvenli, karizmatik, sanatçı ruhu yüzüne yansımış çocuğa karşı ezik, ahmak ve aptal bir kız vardı.

Makası hareket ettirmeye devam ettiğimde yüzlerimizi kesmemeye özen gösterdim. Sonunda kalp şekline getirebildiğim fotoğrafı sonsuzluk işaretinin ortasına yapıştırmak için kenara bıraktım. Boyanın kuruduğundan emin olmam gerekiyordu.

O sırada telefon çalmaya başlayınca heyecanlanarak yataktan aşağı indim. Berkan'ın aradığını görünce yaşadığım hayal kırıklığı heyecanımı yerle bir etmişti. Telefonu sessize aldıktan sonra yere oturup bağdaş kurdum.

Arama sonlanınca duvarın son halinin fotoğrafını çekip ona gönderdim. Bir cevap beklemediğimden, annemin yanına gitmek için hazırlandım ve oyalanmadan evden çıktım. Dükkânla ev arasında minibüse binecek kadar uzun bir mesafe olmasa da yürüyünce biraz vakit alıyordu.

Günün erken saatleri ve okul dönemi olmadığı için sokaklar her zamankinden daha boştu. Banklarda oturmuş gazete okuyan ihtiyarların oralarda olmasına alışkın olduğum için yalnız hissetmiyordum. Sonunda dükkâna yaklaştığımda adımlarımı hızlandırdım. Dükkânın kapısının önündekeyken içeride beni fark edip gülümseyen annemi gördüm. Telefonla konuştuğunu seçebiliyordum. Kapıyı ittirip içeri girdiğimde ona yardımcı olan Çetin'in olmadığını anladım. Kim bilir yine nereye gitmişti. Annemin bir eskiciden temiz bulup aldığı tekli koltuklardan birine oturduktan sonra telefonumu elime aldım. Neşe'yle dün gecedan beri görüşmemiştik. Muhtemelen hâlâ uyuyordu. Güne benim kadar erken başlamaya üşenen bir yapısı

vardı. Anneme göstermek için çektiğim fotoğrafa bakarken, annemin dün geceki söyledikleri ve benim ona verdiğim cevaplar beynimin içinde yankılandı.

"Bu sence de çok saçma değil mi, Kayla?"

"Bunu son günlerde çoğu çift yapıyor, anne. Yabancı ünlülerden sonra popüler oldu."

"Onların isimlerini kısaltma gibi huyları da var benim tatlı kızım ama bu onların isimlerine uyuyor. Bizimkilere değil."

"Sadece bir simge. Kimse bize böyle seslenmiyor."

"Kay-Riç."

"Bence sevimli. Sanırım. Neyse... Dedim ya kimse bize öyle seslenmiyor."

Ekrandaki fotoğraf kararıp üstüne açılan yeni pencerede Meriç'in adı yazınca heyecandan kusacağımı sandım. Bir mesaj gelmişti. Meriç'ten.

Ah! Gerçekten heyecandan kusmak üzereydim.

Gönderen: Meriç ♥

İnsanlar yaşlandıkça çocuklaşırlarmış. Sen şimdiden başladın, Kayla. Benjamin Button gibi olursan seni kucağıma alıp ağzına emzik tıkmam, haberin olsun.

Mesajı en az on kez okumuştum. Annem bana seslenene kadar okumaya devam ettim. Neden bu kadar huy-suz ve sinir bozucuydu?

"Bir tanem, sana sesleniyorum."

Dikkatimi anneme verdiğimde gülümsediğini gördüm.

“Ne yapıyorsun öyle telefonla?”

“Sana göstereyim,” dedikten sonra, asıl amacı anneme gösterilmek olan fotoğrafı açtım ve ayağa kalkıp tezgâha yaklaştım. Annem camın altındaki yüzükleri yerleştirmeyi bırakıp bana baktığında telefonu ona uzattım.

“Çok sevimli olmuş. Hâlâ bana biraz anlamsız gelse de.”

“Meriç çocukça buldu.”

Annem zarif bir kahkaha atıp telefonumu camın üstüne bıraktıktan sonra, Erzurum’dan getirttiği taşlarla yapılmış yüzükleri yerleştirmeye devam etti.

“Bunu sevimli bulması garip olurdu. O bir erkek.”

“Öyle ama Meriç’in çocukça bulması normal bir çocukça bulma değil, anne. Benimle dalga geçiyor.”

Telefonumu alıp cebime tıktırdığımda annem zümrüt yeşilini andıran taşlı yüzüğü alıp parmağına taktı ve inceledi. Parmağı taşın üstünde gezinirken efsanevi bir olayı anlatan metni okur gibi konuştu.

“Onu öyle seviyor olmalısın. Yoksa bu kadar şeyi yapmazdın, değil mi?”

Annemin söylediklerini düşündüm.

“Öyle,” diye mırıldandım ve dönüp tekrar koltuğa oturdum. “Anne... Ben, ben olmaktan çıktım mı? Bazen kendimi tanıyamıyorum.”

Yüzüğü çıkarıp diğerlerinin arasına yerleştirdikten sonra bana bakarak o çok sevdiğim anne gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. İçimi ısıtan o gülümsemesi...

“Sadece büyüyorsun.”

Yüzüklerin olduğu kadifemsi kutuyu camın önüne doğru ittirdikten sonra bilekliklere geçti.

“Babanın yanında olmanı istedim, çünkü büyürken ona da ihtiyacın vardı. Sadece benim etki alanımın uzandığı bir çevrede yeterince büyüdün. Burada hayatını şekillendirecek temel düşüncelere sahip olduğunu düşünüyorum ama biraz da babana ihtiyacın vardı. Onun bir gün geleceğini biliyordum, Kayla. O beni terk etmişti, seni değil.”

“Beni terk etti. Sonra geldi ve şimdi yeniden terk ediyor.”

“Acımasız olma.”

Kapı açıldığında ikimiz de sustuk.

Çetin elinde bir tepsiyle içeri girdi. “Kahveler geldi,” deyip sırıttıktan sonra bardakları tezgâhın üstüne bıraktı.

“Sağ ol, Çetin.”

“Ne demek efendim. Siz yokken yalnız kahve içmek berbattı. Şu tepsiyi bırakıp geliyorum.”

Babamın mevzusu kapandığı için tekrar açmaya yeltenmedim. Buradayken kendimi dinlendirmek istiyordum. Bunları tekrar düşünüp yormak değil.

Telefonumu elime aldığımda annem bilekliklerle uğraşıyordu. Berkan’ın mesajına hâlâ cevap vermemiştim. Umursamadan Meriç’in mesajına geri döndüm.

Gönderilen: Meriç ♥

Onu yapacak erkekler varken benim o duvara adının harflerini yazmam senin için bir şey ifade etmiyor mu gerçekten?

Unuttuğum şey, Meriç'le konuşurken dikkat etmem gerektiği idi.

Gönderen: Meriç ♥

Onu yapacak erkeklerle tartış bu konuyu.

"Senden nefret ediyorum."

"Kimden?"

Fısıldadığımı sanıyordum ama öfkem buna müsaade etmemişti anlaşılan. Başımı kaldırıp anneme baktıktan sonra ayağa kalktım.

Tezgâhın arkasına geçip kolyeleri askılarına takmaya başladığımda içeri bir müşteri girdi. Ortaokul çağındaki kızlar anneme ismiyle seslenince buraya sık sık geldiklerini düşündüm. Annem de onları sıcakkanlılıkla karşılamıştı. Benim yüzümden buradan uzun süre uzak kalmıştı. Küçük kızlarla kısa bir sohbet ettikten sonra bileklikleri çıkarıp onlara gösterdi. Arada bir bana kaçamak bakışlar atan kızlar, bir yandan da bilekliklerle ilgileniyorlardı.

Yakın arkadaş oldukları her hallerinden belli oluyordu. Annem onlara üzerinde kelebekli bir taş olan farklı renklerde iki bileklik sattıktan sonra dükkândan ayrılmışlardı.

"Neşe ve senin gibiler. Her ay gelip arkadaşlıklarının simgesi olarak birer bileklik alırlar. Bu zamana kadar onlara sekiz arkadaş bilekliği sattım."

"Güzelmış."

"Öyle. Bana iyi bir şeye ortak olduğumu hissettiriyorlar."

Dirseğimi cam tezgâha dayayıp "Bir şeye daha ortak olur musun?" diye sorduğumda, kaşını kaldırarak bana döndü.

"Meriç ve sana mı?"

"Evet. Şu kalın iplerle yapılan bilekliklerden takıyordu. Eskiden. Şu sıralar neredeyse hiç aksesuar kullanmasa da belki... Saklar en azından."

"Nasıl olmasını istiyorsun?"

"Sana güveniyorum. Usta sensin."

Öğleden sonra dükkân neredeyse hiç boş kalmadı. Biri gelip biri gitti. Bazıları bir şey almasa da akşama doğru annem iyi satış yapmıştı. Ayakta durmaktan yorulmuş-tum. Çetin de benimle birlikte olmasına rağmen hiç yorulmuşa benzemiyordu. Annem altıya doğru ikimize de izin verdiğinde Çetin kalmak için ısrar etmişti. Annemi yalnız bırakmak istemiyordu. Ona bu yüzden minnettardım.

Akşam Neşe'yle buluşmak için dükkândan ayrıldığımda Berkan yeniden aradı. Geldiğimde onunla bir kez görüş-müştük ama Berkan'ın hâlâ sevgili olabileceğimize inan-dığını görmem sonucunda bir daha onunla görüşmeme kararı almıştım. Ama o her gün ısrarla aramaya, mesaj bırakmaya devam ediyordu. Ondandır ne kadar kaçsam da, Neşe'yi kandırabilmeyi başarmıştı. Buluşacağımız kafeye gittiğimde yanında Berkan'ın da olmasının anlamı buydu.

Neşe lavaboya gittiğinde yalnız kalmıştık.

"Söylesene, Kayla... Sana tasma takmış gibi davranan o çocuk nasıl oluyor da bir hafta olmasına rağmen orta-larda gözüküyor?"

Gözlerimi devirip masada duran dondurmanın üstünde kaşıkla elips çizmeye devam ettim. Eskişehir’de kafamı dinlemeye çalışıyordum. Bu yüzden buraya gelmiştim. Berkan ise sanki her fırsatta bana laf sokuyordu. Kendini buna programlamış gibiydi. Bu canımı sıkıyordu ama onu incitmemek için bir şey söylememiştim bu zamana kadar.

“Öncelikle onun hakkında böyle düşünüsen bile bana yansıtma lütfen.”

“Hah! Unutmuşum. Konuşma özgürlüğünü de elinden alıyor, değil mi?”

“Değil! Onu tanımıyorsun. Bizi bilmiyorsun, Berkan! Meriç ve ben birbirimizi anlıyoruz. O sadece daha önce önemseyemediği herkesi kaybettiği için bana böyle davranıyor. Onu anlamadan onun hakkında konuşamazsın!”

“Kendini kandırıyorsun. Senin için üzülüyorum.”

“Seninle olsaydım da ben kendim için üzülürdüm, Berkan.”

Son sözüm aramıza soğuk bir duvar ördüğünde neredeyse titremiştim. Kollarımı bedenime dolayıp soğuk havanın etkisinden kaçmayı bile deneyecektim. Berkan yüzünde zorlama bir gülümsemeyle bana bakıp elini saçlarının arasına attığında “Özür dilerim,” diye fısıldadım. Kafasını ağır hareketlerle iki yana salladı. Kırıldığını görebiliyordum ama zamanı geri alamazdım.

“Seni mutlu edeceğime inanmaman kırıcı. Bense bizim bir gün gerçekten birlikte olacağımızı düşünüyordum. Bilirsin işte, ikimiz de bazı zamanlar farklı heyecanlar istedik. Bu çocuk da senin için öyleydi. Buna inanıyordum en

azından. Fırtına durduğunda yeniden sakin kasaba olacaktı. Orada biz olacaktık."

"Üzgünüm. Seni kaybetmek istemiyorum. Seni çok seviyorum ama..."

"Onu daha çok seviyorsun," diye cümlemi tamamladığında uzanıp elini tuttum. Meriç'in erkeksi yapıdaki ince parmaklarının aksine yamuk ve sevimli olan parmaklarını okşadım.

"Senin ve onun yeri çok ayrı."

"Bununla yetinmeli miyim?"

"Sen bana âşık değilsin, Berkan. Lütfen öyleymiş gibi davranma. Başka biriyle çok mutlu olacağını ikimiz de biliyoruz."

Elini parmaklarımın arasından çekip kucağına koyduktan sonra başını kaldırıp yüzüme baktı. Her zaman çocuksu bir muziplikle gülen gözlerinde sanki bir sis bulutu vardı. İlk defa bu kadar olgun gözüküyordu.

"Sen benim için hep ilk olandın, Kayla. İlk sırada hep sen vardın. Gezip tozduğum kızları hiç senin rakibin olarak görmedim ama sen beni çok yanlış anlamışsın. Neyse... Ben artık gideyim. Sonra görüşürüz."

Ben hiçbir şey söyleyemeden ayaklandı. Arkasından sadece onu izledim.

Neşe gelip yerine oturduğunda "Berkan nerede?" diye sordu.

Gözümü kapıdan ayırıp "Gitti," dediğimde omzunu silkti.

"Zaten onun yanında rahatça konuşamıyorum. Ömer şu sıra öyle içine kapanık ki... Bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum. Sanki ağzımı açsam beni terk edecekmiş gibi."

"Seni seviyor, neden terk etsin ki?" dedikten sonra dikkatimi tamamen ona verdim. Berkan'ı sonra düşünecektim. Bugün beni gerçekten şaşırtmıştı. Sanki onu tanıımıyormuşum gibi hissetmiştim ve bu canımı acıtmıştı. Çok derinden.

"Çünkü arkadaşlarını daha çok seviyor."

'Daha çok seviyor' kısmını göz ardı ettim. Bir tercih yaparken en zorlanılan durum buydu. Seversin ya da sevmersin. Seçim o zaman kolay olur. Ama işin içine 'daha' girdiğinde acı verici bir seçim oluyordu. Bir parçan koparılmış gibi.

"Mantıklı davranacağına eminim. Hepimiz büyüydük. Seni çok seviyorum ama ayrı kalacağımız zamanlar da olacak. O yüzden Atahan'a gideceğim. Her ne kadar kendi seçimim olmasa da."

"Ben de seni seviyorum, Kaykay," deyip elimi tuttuğunda gülümsedim. Olabilecek en iyi dosta sahiptim. Şimdi onun için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Ömer'in seçimlerine ne kadar karışmak istemesem de, doğru şeyi yapmasında ona destek olabilirdim.

"Ömer'in ailesi nasıldı?"

"Şeker insanlar ama çok kalamadım zaten. Cansu'nun şu bahsettiği sınırları görecektim kadar kalmadım en azından," dediğinde tekrar gülümsedim. Telefonu çalmaya başladığında heyecanlanarak "Ömer!" diye cırladı ve oturduğu

sandalyeyi geriye ittirdi. Rahat konuşmak için kafeden dışarı çıkarken onu izledim. Havuza gidip biraz esmerleşmişti. Şortu yanmış bacaklarını çok güzel gösteriyordu.

Telefonumu elime alıp boş boş bakındıktan sonra umutsuzca tekrar çantanın içine attım. Zihnimi istemesem de Berkan'ın sözleri kurcalıyordu. Bundan nefret ederek gözlerimi sıkıca yumdum. Derin bir nefes aldıktan sonra yeniden açtım.

Kafenin tam karşısındaki hediyelik eşya satan dükkânın önünde duran insan topluluğu arasında bakışlarımı gezdirirken bir yandan da Neşe'yi gözetliyordum. Eli belinde başını omzuna yatırmış halde telefonla konuşurken sırtı bana dönük olduğu için yüzündeki ifadeyi göremiyordum. Bakışlarım tekrar hediyelik eşya satan dükkânın önüne gittiğinde orada kulağımı deldirdiğim günü hatırladım. Ortaokuldaydık ve okuldan kaçtığımız bir gündü. Neşe'yle birlikte aldığımız arkadaşlık küpelerini takabilmemiz için bunu yaptırmıştım. Yoksa uzunca bir süre daha korkumdan o koltuğa oturamazdım. Küçükken her şeyden fazlaca korkan bir çocuktum. Köpek korkum hâlâ devam ediyordu. Hız da öyle. Meriç'in motoruna bindiğim zamanlar kendimi özgür hissetmem gerekirken, kaza yapabileceğimizi düşünerek tedirgin oluyordum. Bunu yapmaya son vermem gerekiyordu ama korkularımın esiri olmuş gibiydim.

Dükkânın önündeki kalabalığa bir şeyler satmaya çalışan adamın tahtadan yapılma bir kılıç uzattığı çocuğu bir an Meriç'e benzetince sandalyemi hızla geriye ittirdim. Kalbim ağzımın içinde atarken çocuk tahta kılıcı savurdu. Yüzünün Meriç ile alakası olmadığını gördüğümde elimi

kalbimin üstüne koyup sandalyeyi eski yerine doğru çektim. Onun buraya geleceğini düşünmek aptalcaydı. Düşünmeden hareket etmişim zaten. Beynim onun Eskişehir'de hediyelik eşya satan bir dükkânda bulunmasının mümkün olmadığını sinyallerini vermeden heyecanlanmışım.

Onu özliyordum.

Neşe'den ayrılıp eve döndüğümde geç olmuştu. Anemle birlikte yemek yedikten sonra odama geçtim. Şarjda olan telefonumu kontrol ettiğimde bir sesli mesaj olduğunu gördüm. Meriç'tendi!

Bir haftadır görüşmüyoruz.

Mesajı durdurup derin bir nefes aldım. Gergin miydi? Sesinden mutsuz olduğunu hissetmişim. Sadece saçmalıyor da olabilirdim. Yine o rüyalardan birini mi görmüştü? Babası ve annesi belki yeniden tartışmıştı. Ben burada, ondan uzaktayken rüya mı görmüştü? Bunlarla kendi kendine başa çıkmaya çalıştığını biliyordum. Son zamanlarda eğer gördüyse bile bunu bana hiç yansıtmamıştı. Toparlandığını düşünmüştüm ama belki de bu sefer her şey daha ağır olmuştu. Ne olduğunu öğrenmek için mesajın devamını dinlemem gerekiyordu.

Evet.

Derin bir nefes alıp devam etmesi için tuşa bastım.

Sesini bile duymuyorum. Bu beni rahatsız etti mi diye sorarsan sana yalan söylemem. Hayır. Yokluğunu fazla hissetmedim. Sen yokken nasılsam öyle yaşadım. Yine de neden seni rüyamda gördüğümü bilmiyorum.

Mesajı yeniden durdurdum. Rüyasında beni mi görmüştü? Biraz önce aklımda kurduğum her şeyi yerle bir

etmişti. Evet, anlaşılan onu uykusundan eden bir rüyaydı ama tahmin ettiğim gibi annesi ve babasına dair bir rüya değildi. Benim içinde olduğum bir rüyaydı. Beni rüyasında görmüş olması bile tuhaftı. Mesajı dinlemeye devam etmek için tuşa bastıktan sonra telefonu kendime doğru iyice yaklaştırdım.

Seni kaybettiğimi sandığım o anı tekrar yaşadım.

Bu sefer o susmuştu. Beş saniye kadar dinlendikten sonra nefes aldığını duydum. Titrek ve boğuk bir uğultu gibiydi. Nedenini bilmediğim bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken, tekrar konuşmaya başlayan Meriç'i dinledim.

Çok kötüydü, Kayla. O anı sana asla anlatamam. Bana yaşarken cehennemi yaşattığın o anı anlatmaya gücüm yok.

Meriç tekrar nefes aldığı anda sigara içtiğini anladım. Dumanının kokusu sanki burnuma kadar gelmişti. Gözümden akan yaşlar yanağımı ıslatırken burnumu çektim. Midemde ince bir sızı vardı. Her tarafım titriyordu ve buna engel olamıyordum. Telefonun elimden düşmesi için parmaklarımı iyice sıkmam gerekmişti.

Orada olman çok saçma. Seni görmemem çok saçma. Bize bahşedilen her gün yakınımda olmalısın oysa. Birlikte olmalıyız. Anlıyor musun beni? Sana mecbur değilim ama nefes alacağım her gün benimle olmasan bile seni görmek istiyorum.

Sigaradan bir nefes daha çektiğini belli eden o boğuk ses çıktıktan sonra mesaj sona erdi.

Cevaplaya bastıktan sonra parmaklarım tuşların üstünde gezindi.

Gönderilen: Meriç ♥

Gel.

Onu hayal ederek uykuya daldığımda içimdeki kıpırtı dinlenmeye çekilmişti.

Rüyamda Meriç'i takım elbiseyle haber sunuculuğu yaparken görüyorum. Kıyametin koptuğunu haber vermek yerine sıradan bir spor haberinden bahsediyor. Sigarasını da yakmamış. Sıkıcı bir haber sunuyor. Sonra aniden her şey değişiyor. Meriç'in ailesinin evindeyiz. Nermin Hanım ve Aytaç Bey'in baş başa vermiş bir şey konuştuğunu uzaktan izliyorum. Bir anda Meriç de onların yanında bitiyor ve konuştukları şeyi ondan nasıl sakladıklarını soruluyor. Nermin Hanım fenalaşırken yerimden kıpırdamıyorum. Aytaç Bey karısına bakıp her şeyin, başlarına gelen tüm rahatsızlıkların Meriç yüzünden olduğunu söylerken, Meriç'in yanında bir kız olduğunu fark ediyorum. Kısa sarı saçları olan bir kız. Boyu Meriç'ten daha kısa ama yaşça ondan büyük görünen bir kız. Aytaç Bey'in Meriç'e bağırması üzerine elini kaldırıp Meriç'in omzuna koyuyor ve hiçbir şeyin onun suçu olmadığını söylüyor. Dudaklarını hareket ettirmese de sesini duyduğuma neredeyse eminim. İçimden onun Meriç'in ablası olduğunu geçiriyorum. Meriç'in bilmediği ablası. Aytaç Bey tekrar Meriç'e bağırduğunda bu sefer kızıdan önce Meriç babasına karşı çıkıyor. Her şeyin benim yüzümden olduğunu bilirken saklandığım yerden çıkamıyorum. Tüm bunların sebebi benim. Meriç'in her şeyi öğrenmesinin sebebi benim. Bu aileyi yeniden parçalara bölen benim.

Aytaç Bey'in Meriç'in suratına inen eliyle gözlerini açtım.

Yeniden odamdaydım. Ter içinde uyanmıştım. Saçları-
mın enseme yapıştığını hissediyordum. Her şeyin bir rüya
olduğunu idrak ettiğimde yüzümü buruşturarak yataktan
aşağı indim. Güzel bir şeyler görmeyi hiç beceremeyecek-
tim. Abla mı? Gerçekten bilinçaltım bundan daha iyisini
türetememiş miydi? Aile sırrı Aytaç Bey'in katil olduğu
olabilirdi. O kadar parayı nasıl kazanmıştı sahiden? Baba-
mın ortaklık üzerine kurulu bir şirketi vardı ama Meriç-
ler kadar lüks bir hayatımız yoktu. İki katlı, çok da büyük
olmayan bir ev babama göre idealdi. Aytaç Bey'in yaşa-
dığı ev ise zenginlik kokuyordu. Büyük bir arsanın tam
ortasındaydı. İki katlı villaların olduğu bir sitenin de üs-
tünde kalıyordu. Çevresindeki villalar da lükstü ama Tuna
Malikânesi bunlardan ayrı, tek başına tepeye kurulmuştu.

Fantastik romanlara konu olacak kadar yalnız başı-
naydı ama aynı romanlara uygun olmayacak kadar da
canlıydı. Terk edilmiş ya da Nora Grey'in* evi kadar sisle
kaplı bir yolu yoktu en azından. Daha çok MTV'de yayın-
lanan zenginlerin evi gibiydi. Sinema salonu ya da bod-
rum katına kurulmuş bir oyun salonu yoktu. Belki de ben
bilmiyordum ama büyüklük açısından bunlara müsaitti.

Vücudumu esnettikten sonra bunları düşünmeye son
verdim. Bu kadar zengin olması katil, hırsız ya da kaçakçı
olacağı anlamına gelmiyordu. Çok zeki ya da çalışkan da
olabilirdi. Aile sırrı her neyse bunun Aytaç Bey'in para-
sıyla ilgili olduğunu sanmıyordum.

Dün gece olanlar aklıma geldiğinde esneme hareket-
lerini bırakıp yatağın içinde telefonumu aradım. Yastığı-
mın hemen yanındaydı. Umut ederek ekrana baktım ama

* Nora Grey: Ülkemizde de yayımlanan *Hush Hush* Serisinin ana karakteri.

hiçbir şey yoktu. Meriç'e attığım mesaja hiçbir yanıt gelmemişti. Belki de gece mesaj atmak yerine yola çıkmıştı. O zaman çoktan şehirde olurdu. Bunu düşünüp pencerenin önüne koştum ve kalbimin olduğu yerde bir kelebek kanat çırparken perdeyi çekip dışarı baktım. Gözlerim onu aradı ama Meriç'i bırakın bir insan bile yoktu.

Saçma düşüncelerimi bir kenara bırakıp buluşma için hazırlandım. Lisedekilerle buluşma günü gelmişti.

Lise arkadaşlarımla buluşmak garipti. Aradan sanki uzun yıllar geçmiş gibiydi. O kadar çok şey yaşamıştım ki, kendimi onlara çok uzak hissediyordum. Sohbetlerine bile ayak uyduramıyordum. Berkan da benim gibi pek sohbete katılmıyordu. Daha çok elindeki bira bardağını ağzına götürüp yudumlamak ve beni izlemekle meşguldü. Neşe kahkahalar atarak kolumu hafifçe dürttüğünde sohbete kulak kesildim.

"Berkan ile Kayla yine çok uyumlu. Bizimle ilgilenmiyorlar."

Sude'nin sözüyle sohbet kesildiğinde Neşe sırtını dikleştirip oturduğu sandalyede geriye doğru kaydı.

"Onlar artık bir çift değil, biliyorsunuz değil mi? Kayla'nın sevgilisi var ve bu konunun konuşulmasından bile memnun kalmaz."

Neşe'ye *Ne yapıyorsun sen?* bakışlarımı yolladım. Şu an en son konuşmak istediğim şey Meriç ve onunla olan ilişkimdi.

İmge kızıla boyattığı saçlarını omzunun arkasına atıp merakla bize döndü. "Vay canına! Kimmiş o kiskanç?"

Neşe ona bakıp “Meriç... Meriç Tuna. Ressam,” dediğinde ne yapmaya çalıştığını anladım. Berkan yüzünden Meriç’ten bahsediyordu ama Neşe’yi bunu yapmaya iten ne olmuştu bilmiyordum.

“Meriç Tuna mı?”

Sarhoş olmaya başladığını bakışlarından anladığım Serhat, İmge’ye doğru eğilip “Ne o? Eskilerinden mi?” diye sorduğunda bunun gerçek olup olmayacağını düşündüm. Gerilmiş bir halde İmge’nin cevabını beklerken tırnaklarımı avucumun içine batırdım.

“Saçmala!”

Neşe, Berkan’a sert sert bakarken İmge tekrar konuşunca ona odaklandım.

“Tanıyorum ben o çocuğu. Kuzenimin resim yarışmasına gitmiştim. Orada görmüştüm. Çok soğuk bir şey. Kimseyle konuşmuyordu. İtici bir çocuk. Yani tuhaf... Berkan gibi neşeli bir çocuktan ayrılıp onun gibi biriyle nasıl oldun?”

Ben daha ağzımı açamadan Serhat lafa atladı. “Sanki Kayla çok farklı! Yanlış anlama fıstık ama sen hep şu canavarlardan daha olgun oldun. Yani biraz soğuksun aslında ama seni böyle seviyoruz.”

“Serhat haklı. Ben Kayla’ya ilk zamanlar alışamamıştım. Biraz soğuk ama sonra tanıdıkça alıştım.”

Simge bana bakıp sırtınca gülümsedim. İlk tanıştığımız zamanlarda hemen yakınlaşmamıştık. Biz zaten hep Neşe’yle birlikteydik. Onunlayken başka birini aramıyordum.

“Her neyse... Siz çocuğu görmediniz tamam mı? Cidden itici bir soğukluğu var. Yakışıklı olsa anlayacağım ama öyle çok dikkat çeken biri de değil.”

Meriç’i bu kadar yargılamasına dayanamayıp “Ben seviyorum,” dediğimde Serhat büyük bir kahkaha attı.

Berkan masanın üstündeki bardağı alıp kafasına diklediğinde kollarımı etrafıma sardım. Buradan gitmek istiyordum. Hiçbir şey eskisi değildi. Ben artık buraya ait değildim. Kendimi yabancı hissediyordum ve yabancı hissettiğim bir ortamda olmaktan mutlu değildim.

“Belki de hayat ona etrafındaki kızlara yılışıklık edecek ya da çekici gözükmek için kasacak kadar çamur atmamıştır. Kimseye gülümsemek ya da sıcak gözükmek zorunda değil. Derin düşünebilen bir çocuk o. Kayla da onunla güçlü oluyor.”

Neşe’den beklemediğim bu tepki karşısında İmge pes ederek ellerini kaldırdı.

“Ben gidiyorum. Annemin yanına uğramam gerek.”

Gerginliğim herkes tarafından hissediliyordu. Ben bu şehirden ayrılırken bu ortamdan da ayrılmıştım. Eskiden neredeyse her gün birlikte olup eğlendiğim arkadaşlarımla yanında şimdi huzursuzdum. Cansu, Ömer, Semih, Bora, hatta Caner... Onlarla birlikte daha mutluydum. Huzurlu.

Kimse ses çıkarmayınca “Görüşürüz,” deyip arkamı döndüm. Arkamdan onlar da aynı şeyi mırıldanmışlardı. Böyle olacağını düşünmemiştim. Kimse beni bu şehirden, şehirle aramdaki bağdan, arkadaşlarımdan koparamaz sanıyordum ama olmuştu. Buradayken hamurdum,

sonra ekmek olmuşum. Şimdi yeniden hamur olma ihtimalim yoktu.

“Kayla!” Kapıyı açıp dışarı çıkmıştım ki, Berkan’ın sesiyle arkamı döndüm. Yanıma gelip kapıyı kapattı. “Konuşalım mı?”

Elini ensesine atıp masumca baktığında “Tamam,” dedim. Sırtımı duvara yaslayıp onu inceledim. “Ne zamandır bu kadar çok içiyorsun?”

“Hayatını kurtardığını biliyorum. Bu yüzden mi her şey?”

Anlaşılan ikimiz farklı şeylerden bahsediyorduk.

“Lütfen, Berkan. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

Ellerini ceplerinden çıkarıp iki yanımdan duvara yasladığında huzursuzca kıpırdandım.

“Kes şunu. Annem beni bekliyor. Konuşmayacaksan gideceğim.”

Beni dinlemeyip yüzüme doğru eğildiğinde ellerimi kaldırıp omuzlarına yerleştirdim. “Lütfen, Berkan. Sarhoşsun ve ne yaptığını bilmiyorsun.”

“Benden uzak durman mı gerekiyor, Kayla? Erkek arkadaşına ihanet edemez misin? Bana ettin ama! Beni terk edip başka birine gittin. Onunla neler yaşadın anlatsana!”

Sarhoştı ve bu beni korkutuyordu. Omuzlarını itirmeye çalıştım. “Lütfen, bırak gideyim.”

Sırtımı duvara iyice yaslayıp güç alarak onu itirmeye devam etsem de gücüm yeterli olmamıştı. Dirseklerimi yavaşça aşağı doğru kırılmış ve onun bana yaklaşmasını

engelleyememiştim. Güçlü bir çocuktur. Onu ne kadar ittirmeye çalışsam da başarılı olamıyordum. Bana bu şekilde yakınlaşacak biri değildi ama şu an sarhoştur. Akli yerinde değildi.

“Sana böyle yaklaşıyor mu, Kayla?” diye fısıldadığında bir elini duvardan ayırıp bacağıma dokundu. Parmakları eteğimin altından kalçama doğru çıkarken o çocuğun dokunuşlarını yeniden hissettim. Sahilde yaşadıklarımı tekrar yaşıyormuş gibi hissetmeye başladığımda “Lütfen, yapma!” diye yalvardım.

Sesim bana ait değildi. Korkuyordum.

“Lütfen, Berkan. Bırak beni.”

Elini duvara vurdu. “Ne var, Kayla?” diye bağırdığında ellerimle kulaklarımı kapadım. “Bundan hoşlanmadın mı?” diye kükreyerek bağırmaya devam ettiğinde duvara doğru iyice sindim. Çenemi tuttuğunda hıçkırmamak için dudaklarımı sıkıca bastırdım. “Biz, Kayla... Biz olacaktık. Sen. Her şeyi. Mahvettin! Ama ben buna izin vermeyeceğim. Benimle ne kadar mutlu olduğunu hatırlayacaksın, sevgilim.”

Dudağını benimkinin üstüne bastırdığında ellerimi omuzlarına vurup onu uzaklaştırmaya çalıştım ama bu onu daha çok bana yaklaştırıyordu. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Onu ittirmeye çalışırken yorulmuştum.

Sinirlenip benden uzaklaştığında “İnat etme!” diye bağırdı.

Onu dinlemeyip yaş dolu gözlerimle koşmaya başladım ama çok uzaklaşmadan beni yakalayıp kollarını

bedenime sardı. Nasıl böyle birine dönüşmüştü? Nasıl bu hale gelecek kadar içmişti?

Ağlamaya devam ederken bir kez daha "Bırak!" diye yalvardım. Her şeyi bana yeniden yaşatıyordu. Yaşadıklarımın ne kadarından haberdardı bilmiyordum ama bilse bile şu an sarhoştı. Dudağını boynuma bastırduğunda sesimin dışarı çıkmasına aldırmadan ağlamaya devam ettim.

Karanlık sinsiydi. Dünyaya tertemiz geliyorduk ve karanlık en ufak bir zayıflık anını kolluyordu. O anı yakaladığında usulca sokuluyordu. Ruhuna bulaştığını anlamıyordun en başta. Bir şey olmaz diyordun. Bir şey olmaz. Tertemiz ruhuna bulaşmış küçük siyah bir noktadan ne zarar gelir ki? Bir şey olmaz. Bir kere bulaştı mı, diğer seferler daha kolay ilerliyordu. Her zayıf anında yayılıyordu. Bir şey oluyordu. Sen fark etmiyordun ama usul usul bir şey oluyordu. Sonunda karanlık, içinde küçük beyaz bir nokta kalana kadar büyüyor ve onu da yok edene kadar durmuyordu.

Ben o karanlıkta doğmuştum. Ben bir günahın çocuğuydum. Ben annemin hırsı, babamın bencilliğinin çocuğuydum. Doğduğumdan beri karanlıktaydım. Yıllarca karanlığın içinde boğuşmuştum. Kendimi kurtarmaya çalıştıkça daha da karanlığa boğulmuştum. Belki kurtulabilirdim. Belki kendimi kurtarmak için bana bir şans verilmişti. Yeniden doğmuştum. Öyle sanıyordum. Yanılmışım. Bu sinsi karanlık beni hiçbir zaman bırakmayacaktı. Şimdi en yakınımından saldırıyordu ruhuma.

"Kayla!"

Meriç'in sesi kulaklarımı doldurduğunda Berkan'ın vücudumu saran kolları gevşedi. Yeniden beni kurtaracak

mıydı? Beyaz noktayı kaybetmemek için avuçlarının içine alıp beni yine kurtaracak mıydı? Çünkü ben tek başıma o beyaz noktayı kurtaramıyordum. Ellerim titriyordu. Kaybetmekten o kadar çok korkuyordum ki... Karanlığa gömülmeğe o kadar çok korkuyordum ki...

Meriç kolumu tutup beni ondan ayırdıktan sonra yumruk yaptığı elini Berkan'ın suratına indirdi. Duvara yaslanıp elimi dudağımın üstüne kapattım. Her tarafımın titrediğini yeni fark ediyordum. Berkan yere yığıldığında ellerimi birbirine kenetledim.

Benim titreyen ellerimin arasında tutmaya korktuğum beyaz nokta kaybolmasın diye o vardı. Birlikte tutuyorduk küçük beyaz noktayı.

"Sen mi benden daha iyisin, lan!"

Ayağını Berkan'ın karnına geçirdikten sonra üzerine eğilip suratını yumruklamaya başladı. Berkan'ın ona karşılık verebileceğini biliyordum ama sarhoş olduğundan ya da yaptıklarının farkına vardığından tepki vermiyordu.

"Sen mi seviyorsun bu kızı?" diye bağırıp karnını tekmeleyen Berkan'ın ağzından akan kanı fark ettim.

Zorla çıkan sesimle "Meriç..." diye seslendiğimde ona vurmaya devam ediyordu.

Berkan öğürerek dizlerini karnına çekmeye çalışırken Meriç onu tekmelemeye devam etti. Savurduğu küfürler sokağın ortasında yankılanırken bir adam kapıyı açıp dışarı çıktı. Başka bir barın arka kapısıydı. Önce Meriç ve Berkan'a, ardından bana baktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi tekrar içeri girdi. Polisi arayacaktı.

"Meriç! Götür beni buradan."

Nihayet dikkatini çekebilmiştim. Başını çevirip bana baktı. "Gidelim," dediğimde yere eğilip Berkan'ı yakalarından tuttu. "Seni gebertmediğime şükret."

Onu sertçe bırakıp karnına bir tekme daha attı. Elimi tutup beni peşinden sürüklemeye başladığında dönüp Berkan'a baktım. Kafasını hafifçe kaldırmış ağzındaki kanı yere tükürüyordu.

Sokaktan uzaklaştığımızda elini tuttuğum parmaklarımı sıkıp durdum.

"Meriç, yapma," deyip onu durdurmaya çalıştığımda bağırarak omuzlarımı tuttu. "Bir kere! Lanet olsun! Sadece bir kere beni dinle! Sana ondan uzak dur dediğim halde sürekli arkadaşım deyip durdun! Şimdi ne oldu?"

"Meriç, lütfen. O sarhoştur."

Şok olmuş gibi bir ifadeyle bana bakıp omuzlarımı bıraktıktan sonra, bağırarak yumruğunu duvara geçirdi. "Hâlâ bana onu savunuyorsun, Kayla! O çocuğu geber-teceğim!" deyip geldiğimiz yöne doğru yürümeye başla-yınca gözlerimi çabucak silip peşine takıldım.

Kolunu tutup onu durduğumda çabucak benden kurtuldu. "Sana kimse dokunamaz, tamam mı? Siktiğimin dünyasında kimse sana zorla dokunamaz! Bir daha olmaz!"

"Meriç, yapma lütfen."

Gözyaşlarım yeniden yanağımı ıslatmaya başladığında yüzümü ellerinin arasına alıp alnını alnıma yasladı. "Yapma. Ağlama."

"O kendinde değil, Meriç. Pişman olacak. Ben onun nasıl bu hale geldiğini anlamadım. O... Yaralı. Seninle olduğum için... Bugün diğerleri de üstüne gitti. Pişman olacak."

"Ağlama. Onun için ağlama, Kayla!"

"Bir şey yapmayacağına söz ver!" Hiçbir şey söylemeyince yaşlı gözlerimi ona diktim. "Lütfen. Ona bir şey yapma. Geri dönelim. Gidelim buradan. Onu bir daha görmeyeceğim. Görmek istemiyorum ama lütfen ona bir şey yapma."

Nefesini dışarı bıraktıktan sonra dudağını alnıma bastırdı. "Gidelim bu şehirden."

Tişörtüne sıkıca tutunup başımı omzuna yasladım. Korktuğum her an yanımdaydı, bir mucize gibi. Ben on-suz eksik bir ruhtum, onunlayken iyi hissediyordum.

Öfkesini bir kenara itip bana sıkıca sarıldı ve başını eğip saçlarımı kokladı. Dudağını şakağımdan alnıma doğru öperek hareket ettirdikten sonra bir yerde durdu. Parmakları saçlarımın arasında geziniyordu. Seviyordu beni, biliyordum. Ben de onu seviyordum.

"Sen öyle benimsin ki, başka hiçbir karanlığın sana bulaşmasına izin vermem, benim küçük beyaz noktam."

Başımı hafifçe geriye itip yüzüne baktım. Saçlarımın arasındaki elleri şimdi yanaklarımdaydı. Gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerinin içine bakıyordum. Orası benim cennetimdi. İçinde kaybolduğum bir cennet!

"Çünkü sen sadece benim karanlığımın umudusun. Sadece bana bu kadar yaklaşıyorsun."

Eğilip gözümün hemen altına dudağını bastırduğında ona daha sıkı tutundum.

"Senin bir damla gözyaşın için herkesi karşıma alırım. Kimse bir daha sana zarar veremeyecek. Gerekirse yanından bir an bile ayrılmayacağım."

BÜŞRA KÜÇÜK

Konuşurken tenime çarpan dudağını elmacık kemiğimin üstüne kadar indirdikten sonra derin bir nefes aldı. Kokumu içine çekerken tenime derin bir öpücük bıraktı.

Mührümdü onun her bir dokunuşu. Ondan başkasını böyle sevemezdim. Mühürlenmişti ruhum onunla.

7

Ertesi gün başımda büyük bir zonklamayla gözlerimi yeni bir güne açmış, duşta her zamankinden fazla vakit geçirerek kendime gelmeye çalışmışım. Dün olanların zihnimde yarattığı hasarı büyütüp, o hasarın altında ezilmek istemiyordum. Delinmişti zihnimin bir köşesi ve o deliğin üstünü var gücümle kapatmaya çalışıyordum. O delik genişlerse kendimi toparlayamazdım. Çünkü bu kez buna sebep olan yabancı ve zarar vermek istemesine şaşırmayacağım birileri değildi. Bu sefer tanıdık, çok yakındı, çok yakınımdaydı ve bana zarar vermek isteyeceğini hiçbir zaman düşünmediğim biriydi. Bu sefer daha zordu. Olmamış gibi davranmalıyım. Yokmuş gibi yapmalıyım. Üstüne gidersem bu enkazın altında kalmaktan korkuyordum. *Ya Meriç olmasaydı?* diye düşünmek zihnimde karanlık ağlar örüyor, bedenimi oraya hapsedmeyi iştahla bekliyordu. Demir'in işlerini üstlenip Ankara'ya geçtiğini söylemişti. Beni merak ettiğini söylemeyecek kadar gururluydu. Dönerken de bana uğramıştı.

Annemden nerede olduğumu öğrenip beni görmek için oraya gelmese... Düşünmemeliydim!

"Kayla! Meriç geldi."

Annemin sesi aynanın karşısında dikilmiş, soluk gözlerimin içindeki korkuda kaybolmuş olan bedenimi uyardırmıştı. Titreyen ellerimi harekete geçirdim. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Nefes alıp verdim ve aynanın önünden çekilip kapıya doğru yürüdüm.

Annem bir şeyim olduğunu anlamıştı. Sormuyordu ama dün gecedен beri gözleri üstümdeydi. Ne olduğunu ona anlatamazdım. Annemi bir kez daha üzemezdim. Üstelik buna sebep olan kişiyi öğrenirse, onun üstüne dökülecek enkaz kalıntıları daha fazlaydı. O annemdi. Kendini daha çok suçlar, daha çok pişman olur, daha çok üzülürdü.

"Günaydın."

Mutfağın girişinde durup omzumu kapıya yasladım. Mutfağın ortasında dikilen Meriç'e ve tezgâhın önündeki anneme baktım.

"Meriç'in geldiğini söylememiştin."

Meriç'in gözleri üstümdeydi. İyiydim. Ona gözlerimle cevap vermeyi umdum. Üstünde *Don Quixote* yazılı tişörtü ve yüzündeki masum ifadeyle mutfağında onu görmek güne güzel bir başlangıç demekti.

"Buraya gel, Meriç. Kayla biraz halsiz. Kahvaltıyı hazırlamama yardım eder misin?"

"Ben mi?"

Annem ilk kez bize doğru döndü ve Meriç'e bakarak rahat bir şekilde "Evet, sen!" dedi. "Gel. Şu domatesleri benim için doğrar mısın?"

Meriç tezgâha yaklaştı da bu konuda tereddütlü gözüküyordu. İçeri doğru hareket edip sandalyeyi çekti ve oturdum.

"Düzgün kesebileceğimden emin değilim."

"O kadar da beceriksiz değilsindir herhalde. Kayla resim yaptığını söylemişti. El becerin olması gerekmez mi?"

"Evet ama..." Annem domateslerin olduğu kâseyi ve bıçağı onun önüne ittiğinde Meriç sustu.

"Göreceğiz şimdi. Domatesler temiz. Sadece dilimleyeceksin."

"Pekâlâ."

Meriç bıçağı eline alıp dikkatle domateslere baktı. Onu ilk defa böyle görüyordum. Kendine su almışlığı dışında mutfakta çok bir iş yapmazdı ve şimdi büyüdüğüm evin mutfağında kahvaltı hazırlanmasına yardım ediyordu.

"Gördün mü? Yapabiliyormuşsun."

"Daha önce kimse bana bunu yaptırmadı."

Meriç'in yüzünde bir gülümseme vardı. Annemin onayı onu mutlu etmiş gibi gözüküyordu ve bunu izlemek tuhaftı.

"Annelerle vakit geçirmek için iyi bir yöntem ama erkek çocukları pek mutfaka sokulmaz. Tabii bu benim için geçerli değil."

"Annem hep kendi problemleriyle uğraştı. Sanırım mutfak olayı son sıralardaydı. Bunalım dönemi uzun sürdü. Pek vakit geçiremedik."

Annem başını onaylarcasına salladı ve babam duymayacak olsa da ona bir göndermede bulundu. "Kahvaltılar ne zaman olursa olsun birlikte yapılır."

"Ben uzun zamandır ailemle birlikte kahvaltı yapmıyorum ya da böyle toplu yemekler. Sadece arada bir. Misafir varsa."

"Meriç, ailenden uzak kalman eminim ki anneni üzüyordur."

Meriç bir an anneme odaklandı. Bakışlarını uzun sayılabilecek bir süre annemden ayırmadı. Sonra ikinci domatese geçti ve "Belki," diye yanıtladı. "Ama bu o kadar uzun sürmez, çünkü annem için ben ikinci sıradayım."

"Hiçbir anne çocuğunu ikinci sıraya koymaz."

"Annem babama saplantılı bir şekilde âşık. Babam onu aldattığı halde..."

Cümlesini yarıda kesince annem elindeki tahta kaşığı tezgâhın üstüne bırakıp omzuna dokundu. Meriç'in yüzüne bir tebessüm yerleşmişti.

"Sanırım bu ailenin kadınlarında bir şey var. Size özel. Kayla gibi siz de benimle gerçekten ilgileniyor gibi gözüküyorsunuz. Hiç umurunuzda olmaması gerektiği halde... Ben teşekkür ederim."

"Bazen büyüklerin işine akıl sır ermez ama bu deli oldukları anlamına gelmez. Her şey gün gelir çözülür. Kayla'nın baba düğümünü çözmek için on altı yıl beklemek zorunda kaldık. Anne ve baban eminim bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorlardır." Annem yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra Meriç'in

omzuna hafifçe vurdu. "Oldu bunlar. Harikasın! Teşekkür ederim. Kayla'nın yanına geç. Gerisini ben hallederim."

Meriç ellerini kuruladıktan sonra yanıma oturdu. Annem de az sonra karşımıza oturmuştu. Annem ve Meriç'in daha çok konuştuğu, normal şeylerden bahsedilen bir kahvaltının sonunda anneme bulaşıklarda yardım eden yine Meriç oldu. Ben kahvaltılıkları buzdolabına yerleştirirken onlar da bulaşıkları halletmişlerdi.

Bugün dönecektik. Neşe'yi de alıp Melehan'a geri dönecektik. Annem daha sonra beni ziyaret etmek için gelecekti. Meriç'le gitmek istememe ses çıkarmamıştı. Ona anlatamazdım ama o beni anlıyordu.

Çantamı hazırladığımda gitme vakti de gelmişti.

Annem kollarını boynuma dolayıp bana sıkı sıkı sarıldı. Konuşmasına gerek yoktu. Onun her zaman benimle olduğunu biliyordum.

"Seni seviyorum, anne. Çok bekleme, gel. Tamam mı?"

"Geleceğim, bir tanem! Nursena'ya selam söyle."

"Tamam." Yanaklarını öptüm ve geri çekildim.

Annem Meriç'e sarıldıktan sonra "Dikkatli ol yolda. Kızlarım sana emanet," diye bir uyarıda bulundu. Meriç başını sallarken kapıyı açtım.

"Meriç..."

İkimiz birden anneme döndüğümüzde annem kollarını Meriç'in boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. "Birbirinize iyi bakın. Sakın kaybetmeyin, tamam mı?"

Annem onu bırakıp kollarını bana doladığında gözüm Meriç'teydi. Bana ya da anneme bakmadı. Hemen sırtını

dönüp kapıdan dışarı çıktı ve ayakkabılarını giymek için hareketlendi.

“Onu neden sevdiğini biliyorum.” Annem kulağıma fısıldadıktan sonra yüzümü ellerinin arasına aldı. Yüzündeki gülümseme derinleşti. Yanaklarıma büyük öpücükler bıraktıktan sonra bizi gözünden akan yaşları silerek uğurladı.

∞

Eve gittiğimde Nursena Hanım’a sürpriz olmuştu. Gelmemi beklemiyordu. Onlara haber vermemiştim. Babam da evdeydi. Salondaki masanın üstüne yığıldığı dosyalardan kafasını kaldırdığında yüzündeki şaşkın ifadeyi gizleyemedi. Elindeki kurşun kalemle kafasını kaşırken “Seni beklemiyorduk,” dedi.

“Sürpriz yapmış benim kuzum.”

“Hoş geldin, kızım.”

Babam kalemi masanın üstüne bıraktığında ona doğru yürüdüm. Kollarımı beline doladım. “Hoş buldum.”

Babam saçlarımı okşarken bu anın tadını çıkarmaya çalıştım. Aramızdaki ilişkiyi ilerletmiş olsak da birbirimize hâlâ çok yakın değildik.

“Geleceğini söyleseydin seni alırdım.”

“İşlerin yoğun,” deyip masayı işaret ettiğimde arkasına baktı. Bir elini beline yerleştirip yükünü sağ bacağına verdi.

“Bu ara biraz yoğun çalışmam gerekiyor.”

Başımı sallayarak dosyalara göz gezdirdim. Hiçbir şey anlamadığımı çizimlerin olduğu kâğıtların birkaçı masanın üstüne açılmış, birkaçı da rulo halindeydi.

“Düğünden önce halledilmesi gereken projeler var.”

Gözlerim babamınkilerle buluştuğunda kafasını kaşıyordu. Elini indirip bacağına vurduğunda bakışlarını kaçırmişti. “Okullar açılmadan olması daha iyi olur diye düşündük. Tabii sen başka bir zamanı uygun görürsen onu da düşünebiliriz. Senin uygun olman bizim için daha önemli.”

Babamı sakince dinliyor gibi gözükssem de, içimde büyük bir sallantının olduğunu hissediyordum. Yıkım oluşturacak kadar büyük bir sallantıydı.

“Kendime kalacak bir yer bulmam okul varken beni zorlar. İyi düşünmüşsünüz.”

“Bunu söylemediğimi biliyorsun, Kayla. Ben senin bizimle kalmanı istiyorum.”

“Bunun imkânı yok. Yurtlara bakacağım.”

Babamın cevap vermesini beklemeden arkamı döndüm ve merdivenlere doğru yürümeye başladım. Her bir basamak hayatımın ayrı bir dönemiydi sanki. İlk doğduğumda baba kokusunu alamamıştım. Emeklememi görmek için beni çağıran ya da mama yemem için türlü oyunlar yapan bir babam olmamıştı. İlkokula başladığımda elimden tutan ya da okul çıkışında gelip beni alan bir adam da yoktu. Neşe ve annesiyle birlikte annemin dükkânına kadar birlikte yürürdüm. Annem bazı zamanlar beni mutlu etmek için çıkışlarda bana sürpriz yapardı. Bunları o zamanlar fark edemiyordum ama onun gelmesi bana babamın yokluğunu unutturup beni mutlu ediyordu. Zaten hiç

olmayan bir şeyin acısını çekmek saçmaydı ama ben babamı hiç görmesem de özlediğimi hissediyordum.

Lisenin iki buçuk yılında hiçbir aktivitemde yanımda olmamıştı. Sonra bir anda hayatıma girip, bana emirler yağdırıp durmuştu. O zamanlar ondan nefret ediyordum ama o ilk adımı atarak aramızı düzeltmeye çalışmıştı. Herkes hamilelik konusunda beni karşısına alırken, babam bana kollarını açmıştı. Beni korumuştur. Şimdi ona bu kadar yakinken aramıza başka bir kadının girecek olması canımı acıtiyordu.

Odamın kapısını açtıktan sonra içeri girip kilidi çevirdim. Babam canımı acıtiyordu ve bu acı bende ağlama isteği doğuruyordu. Onu kaybetmek istemiyordum. Onunla biraz daha vakit geçirmek istiyordum. Onlar da bunu istedikleri için benim Eskişehir'den ayrılmama yol açmışlardı ama şimdi ne annem ne de babam bunu düşünüyordu. Birlikte geçireceğimiz zaman bu kadar az olacaksa, neden hayatımın düzenini bozmuşlardı ki? Tek yaptıkları bencillikti.

Aile sorunlarımdan kaçmak için arkadaşlarıma koştum. Neşe, teyzesinde yol yorgunluğunu atıyordu. Ben de Cansu ve Bora'nın buluşmasına ortak oldum. Bora'nın Cansu için yaptığı taçtan çıkardığı bir papatyayı bana hediye etmesi dışında günümü kurtaran bir güzellik olmadı. İki sevgilisinin buluşmasını bozmuş gibi hissedip durdum. Sonra da onları yalnız bırakıp eve geri döndüm ve babamdan kaçmak için erkenden yatağa girdim. Uyumak en güzel kaçıştı.

Ertesi günü de odamda geçirdim. Eskişehir'den dönmek hataydı ama orada da kalamazdım. Buraya gelir gelmez

yeni bir sorun hemen hayatıma dâhil olmuş ve orada yaşadıklarımın üstünü biraz daha kolay örtmüştüm. Maalesef kötü bir olayın üstünü iyisiyle örtecek lüksüm yoktu.

Gönderilen: Meriç ♥

Ben kötüyüm.

Gönderen: Meriç ♥

Sana iyi gelecek bir yer biliyorum ama gittiğimiz yerde kalmamız gerekir. Baban?

Gönderilen: Meriç ♥

Beni almaya gel.

Üstüme bir hırka geçirdikten sonra, aynı evin içinde saklambaç oynadığım babamla yüzleşmek için merdivenlerden aşağı indim. Bu kaçamak ikimize de iyi gelecekti.

“Ben gidiyorum. Biraz izin ver bana.”

Babam evlenmek için erkenden bitirmek istediği işinden başını kaldırıp bana baktığında kiminle gidiyor olduğumu anladığını biliyordum.

“Olmaz desem beni dinleyecek misin?”

“Başa dönmeyelim. Seni kırmak istemiyorum. Kaçıyorum zaten senden. İzin ver biraz nefes alayım.”

Babam sehpayı ittirip yerden kalktıktan sonra ellerini beline yasladı. “Kayla, ben böyle olsun istemiyorum. Konuşarak bunu...”

"Lütfen, baba! Seninle bunu konuşmak istemiyorum Lütfen!"

"Ben de o çocukla gitmeni istemiyorum!"

"Beni o kurtardı!"

"Senin başına her şey onun yüzünden geldi!"

"Benim başıma her şey senin yüzünden geldi!"

"Yeniden başlamayalım. O çocuğu savunmak için bizi harcama! Bunu konuştuk. Ne kadar daha özür dileyeyim? Elimden başka bir şey gelmiyor!"

Çantamın sapına sıkıca tutundum.

"Biraz çabala!"

"Ben ne yapıyorum?"

Gözümden akan yaş yanağımı ıslatarak çeneme doğru inerken elimi kaldırıp yanağımı sildim.

"Sen başka bir kadını seviyorsun!"

"Kayla..."

Arkamı dönüp hızla kapıya doğru yürüdüm. Babam arkamdan gelmeden kendimi dışarı atıp koşmaya başladım. Sokak boyunca koştum, koştum, koştum. Gözyaşlarım dinene kadar koştum. Bir motor önümde durduğunda gözümdeki yaşları sildim. Arkasına geçip oturduktan sonra kollarımı beline doladım.

Motorun durduğu yerde düşünmeyi bırakalı çok olmuştu. Başımı kaldırıp karşıya doğru baktığımda bizi bekleyen dağ evini gördüm. İki katlıydı. Karanlıkta arkasındaki ağaçların ağzında küçük bir lokma gibi duruyordu. Kapısının önündeki ve trabzanlardaki turuncu

ışıklandırmalar olmasa görüneceğinden bile emin değildim. Evi kaplayan ahşap karanlığa yakışan koyuluk da asil bir tona sahipti.

“Evimin olmadığı ve Kemik’e gitmek istemediğim zamanlar buraya gelirdim.”

Oraya kavuşmak istediğini belli eden heyecanlı adımlar atarak yürüyen Meriç’in iki adım arkasında kalmıştım. Kafasını çevirip bana baktıktan sonra, cebindeki ellerini çıkarmadan kollarını hareket ettirdi.

“Babam bizi burada bulabilir mi?”

“Annem ve babam beni bulamadığına göre seninki asla başaramaz,” dedikten sonra göz kırptı. Meriç’in kavuşmak için hızlı adımlar attığı dağ evine bir kez daha baktım. İçeride bizi nasıl insanlar karşılayacak bilmiyordum. Tek bildiğim şey orada farklı bir Meriç göreceğimdi. Geçmişten bir Meriç.

“Geri dönmeye mi karar verdin?”

Elimde seni daha iyi tanımak için bir fırsat varken mi?

Asla!

Dağ evinin içinde yeniden doğmuş gibi hissetmiştim. Babam ve evlilik isteği bir süre hiç aklıma gelmemişti bile. İçeride çeşitli tütsü kokuları vardı. Toprak kokulu olanı diğerlerinden ayırabiliyordum.

Bizim dışımızda içeride yaşlı iki çift vardı. Bir tanesi buranın sahibi Kumsal Bey ve eşi Cennet Hanım’dı. Diğerleri de onların misafirleriydi. Herkesin Meriç’i tanıyor olması onun buraya sık sık geldiğini belli ediyordu. Meriç’i

daha önce anlayışlı, kibar, centilmen biri olarak görmüştüm. Annesi ve büyükannesinin yanında genelde böyle oluyordu ama bu yaşlı çiftlerin arasında sanki birden on yaş büyümüştü. Aynı zamanda da çekingen bir gençti. Bu harmoni öyle dengeliydi ki, Meriç'i hayranlıkla izlememek için irademi kullanmam gerekiyordu. Tok sesli Kumsal Bey'in anlattığı kaz ile ilgili bir hikâye sonunda herkes gülmeye başladığında Meriç başını yere eğip saçını karıştırdı. Güldüğünü görebiliyordum ama bunu yine de herkese uzun süre göstermekten kaçınıyordu. Güldüğünde dudağının hemen yanında, çenesine doğru küçük bir çizgi oluşuyordu. Gamzeden çok ona özel bir işaret gibiydi. Varlığını fazla belli etmiyordu. Saklanmak istenen gülümsemenin imzasıydı sanki.

"Kumsal yine çok konuştu. Bir kahve vakti."

Cennet Hanım ayaklandığında Kumsal Bey hunzırca sırtarak dudaklarının fermuarını çeker gibi yaptı. Otuz beş yıldır birliktelermiş. Bunun otuz iki yılı evli geçmiş. Kumsal Bey üç yıl fazladan beklediğini söylenip hayıflandığında, Cennet Hanım naz yapmanın iyi olduğunu savunuyordu. Meriç'le otuz beş yıl birlikte olmayı hayal edemiyordum. Bu hayal edilemez bir şeydi.

"Siz de içiyorsunuz, değil mi çocuklar? Ya da size uygun başka içecekler de var."

Cennet Hanım'ın sorusu karşısında Meriç ona bakıp kendinden emin ama bir o kadar da mahcup bir şekilde, "Biz biraz dinlensek daha iyi olur," dedi.

Kumsal Bey "Yoldan geldiler," diyerek Meriç'i desteklediğinde başımı yere eğdim. Sebepsizce utanıyordum. Oysa Meriç oldukça sakindi. Ses tonundan ne kadar soğukkanlı

olduğunu hissediyordum ama bu konuşma beni germiştii.
"Kahvaltıda görüşürüz o zaman."

"İyi geceler."

Meriç'in hemen arkasında dikildikten sonra aynı şeyi tekrarladım. Sedirlerde oturan yaşlı çift ve Kumsal Bey aynı şekilde bize iyi geceler diledikten sonra, Meriç'le birlikte yürümeye başladık. Toprak kokusu azalırken Meriç'in yönlendirdiği merdivenleri tırmanmaya başladım. Basamakları çıkarken duvardaki fotoğrafları inceledim.

"Buraya gelen çiftlerin fotoğrafları."

Meriç'in açıklaması üzerine fotoğraflara daha dikkatli bakmaya başladım. Gülümseyen onlarca surat vardı. Hepsi burada çekilmiş fotoğraflardı. Farklı farklı yaşlarda bir sürü çiftin olduğu fotoğraflar duvarın tamamını kaplıyordu neredeyse.

"Buradan gel."

"Burada da bir odan var mı?"

"Hayır ama geldiğimde boşsa hep aynı yerde kalırım. Hem buranın temizliğine güveniyorum."

İşaret ettiği koridora girdikten sonra ilerlemeye devam ettik.

Odası beni gülümsetecek bir kokuya sahipti. Toprak kokulu tütsü burada yerini vanilyaya bırakmıştı. Meriç'in özellikle bu odayı seçtiğini düşünmeme sebep olan koku odanın içinde durdukça etkisini kaybederken gevşediğimi hissediyordum. Üzerinde ufak çiçeklerin olduğu yatak örtüsü ve çiçek deseni kaplamalı duvarlar Meriç için tazelaydı belki ama ona burada iyi gelen bir şeyler olduğuna

emindim. O her neyse, onun yanında bu küçük şeylere takılmıyordu.

“Ayrı bir banyo yok. Kullanacaksan koridordakini kullan.”

Başımı salladıktan sonra kapıya doğru yürüdüm. Aynı anda kapı tıklatılınca sanki kapının arkasındaki babammış gibi gerildim. Meriç yanımdan geçip kapıyı açtığı anda o tatlı sesi duymamla gerilim vücudumdan süzülerek ayrıldı.

“Kayla ve senin için giyecek bir şeyler getirdim. Valiziniz yoktu.”

“Teşekkür ederim. Biraz hazırlıksız oldu.”

“Önemli değil. En doğru yere geldin. Haydi iyi geceler size.”

Meriç kırık bir sesle “İyi geceler,” dedikten sonra arkasını döndü. Elindekileri gösterirken yüzünde muzip bir ifade vardı. “Sana çok yakışacak.”

Koridorun sonundaki ortak banyo oldukça temizdi. Kapıyı açtığı anda burnuma misvak kokusu gelmişti. Burası koku cenneti gibiydi. Benim tercihim hiç kuşkusuz vanilya olmalı. Elimi yüzümü yıkadıktan sonra üzerimdekileri çıkarıp katladım. Cennet Hanım’ın getirdiği çiçekli beyaz geceliği üzerime geçirdikten sonra aynadaki görüntüme baktım. Aşağıdakilerin keyifli seslerini duyduğumda güvende olduğumu hissettim. Muhtemelen burada yalnız başımıza olsaydık korkardım, çünkü ormanın içindeydik. Meriç’e güvenmediğimden değildi. O, bu hayatta bana güven veren ilk erkekti ama yaşı büyük birilerinin bizimle olması bana huzur veriyordu.

Meriç'in yeri her zaman başka ve özel olacaktı. Belki bunu kimse anlamayacaktı. Çünkü çevremdeki kimse hiçbir zaman ben olmamıştı, olamayacaktı da. Babasız dünyaya gelmişim. Evlilik dışı hamileliği yüzünden neredeyse tüm akrabalarımız anneme yüz çevirmişti. Sadece annem ve büyükanne vardı. Sonra da Neşe olmuştu.

Hayatta güvendiğim sadece üç kişi vardı. Diğerleri, diğerleriydi işte.

Ama sonra bir patlama oldu. Benim Bing-Bang'im. Doğmadan önce hayatımın yönünü belirleyen adam bir anda gelip yine aynı şeyi yaptı ve bu sefer ibreyi ters yöne çevirdi. Bana yeni bir hayat sundu.

Beyazdan koparılan küçük bir noktaydım; siyah, kocaman bir kâğıdın ortasına bırakıldım. O karanlığın içinde kaybolduğumu, boğulduğumu hissediyordum. Sonra olmayacak bir şey oldu ve o korkudan tir tir titrediğim karanlığın içinde bir el benimkini tuttu.

"Sonunda çıkabildin yani... Büyükanne?"

Aynı elin sahibi beni dalgın düşüncelerimden ayırıp kahkaha atmaya başladığında kafamı eğip üzerimdeki geceliğe baktım. Beş saniye sonra itiraz etmemeye karar verdim, çünkü itiraz edilecek bir tarafı yoktu. Çıkardığım kıyafetlerime sıkıca sarılıp "Sen kendine bak, büyükbaba!" dedikten sonra omzuna çarpıp yanından geçtim ve odaya girdim. "Ben her türlü senin aklını başından alırım."

İçimi çektikten sonra kıyafetleri pencerenin yanındaki koltuğun üstüne bıraktım. Meriç'in çıkardığı pantolon ve gömlek de oradaydı. On dakika geçmeden odaya geri döndüğünde yüzünde hâlâ su damlaları vardı. Yüzünü iyi kurulamamıştı. Yazın bunu pek yapmıyordu zaten. Yüzünde

kalan üç beş damlanın onu ferahlattığını iddia edecek kadar hayalperest bir ressamdı.

“Sergi ne durumda?” diye sorduğumda, üzerindeki büyükbara pijamasının üstünün düğmelerini çözmeye başladı.

“Neredeyse hepsi bitti. Gecikmesini istemiyorum.”

“Daha çok var.”

“Yapacak işlerim de var,” derken yatağın örtüsünü kaldırıyordu.

“Adam kaçırmak gibi mi?” deyip gözlerimi devirdim.

Başını kaldırıp bana baktığında yüzünde pek sık rastlanmayan içten bir gülümsemeyle karşılaştım.

“Beni böyle seviyorsun sanıyordum.”

“Zarar görmeni ya da hapse girmeni istemiyorum.”

Yatağa uzanıp yanını işaret ettiğinde ayakta durmaya bir son verip yanına uzandım. Başımı omzuna yasladıktan sonra kollarımı beline doladım.

“Bana hiçbir şey olmayacak. Şimdi sen anlat. Ne oldu?”

Saçlarımla oynamaya başladığında gözlerimi yumdum.

“Benim bir yurt bulmam gerek. Babam evlendiğinde... O evde kalamam.”

“Yurt?”

“Özel olmayacak.”

“Özel olmayan yurt... Başvurun yok, değil mi?”

“Hayır.” Gözlerimi açtım. Parmakları saçımdan çeneme doğru kaymıştı. Çenemi okşuyordu. “Belki de çalışırım. Bu yüzden de bir işim olması lazım.”

“Bunları çok kolay halledebiliriz.”

"Ama..."

"Ama bunu istemezsin."

Askaya zenginliğinden kaçıp Tuna Hanedanlığına sığınamazdım. Ben Nazlı Salman'ın kızıydım. Ayaklarımın üstünde durabilirdim.

"Baban seni kaybetmeyi göze alamaz."

"Alacak gibi gözüküyor."

Nazikçe tuttuğu çenemi kaldırdığında gözlerimiz birbiriyle buluştu. "O zaman aptalın teki demektir."

Eğilip dudağıma bir öpücük bıraktıktan sonra kokumu içine çekti. "Üzülme. Babana ya da annene ihtiyacın yok."

"Ben senin gibi yapamam, Meriç. Ben senin kadar güçlü değilim. Babamla zaten yıllarca ayrıydık. Ona kavuştum diyemeden başka bir kadının aramıza girmesine dayanamam."

"Ben hep seninleyim. Bir gün beni yanında istemesen de, ben yanında olmasam da, ihtiyacın olduğunda kollarımı açacağım ve sen bana sarılacaksın. Senin içindeki tüm karanlık kabulüm. Sen iyi hissedene kadar kollarımın arasından çıkarmam seni."

Elimi kaldırıp yanağını okşadım.

"Meriç Tuna, beni yine kendinle zehirliyorsun."

8

“Hemen geliyorum!”

Gözlerimi açtığımda Meriç gömleğini üstüne geçirmiş düğmelerini ilikliyordu. Pencereden içeriye vuran cılız ışık sabah olduğunu anlamama yardım etti. Odanın içi hâlâ karanlıktı. Gitmemiz gerektiğini anlamıştım. Ailesine ya da köpeğine bir şey mi olmuştu?

“Kayla!” Bana döndüğünde telefonu yatağın üstüne bıraktı. “Uyandın mı? Gitmemiz gerek.”

Başımı salladım. Ona soru sormadan bacaklarımı yataktan aşağı uzatıp harekete geçtim. Ben kıyafetlerime uzanırken o pantolonunu giymişti.

“Kötü bir şey mi?”

“Hayır. Acele et. Aşağıdakilere veda edeyim. Seni bekliyorum.”

Tekrar başımı salladım ve hızla kıyafetlerimi üzerime geçirdim. Aşağı inmeden önce yatağı toparlamaya çalıştım. Onu çok bekletmek istemediğim için elimden geldiğince

acele etmiştim. Yola çıkmadan önce güzel bir yerde güzel bir gece geçirmemize olanak sağlayan Kumsal Bey ve eşine teşekkür ettik.

Motora bindiğimde olan biteni anlamıştım. "Onları buldun, değil mi?"

Meriç bana cevap vermek yerine motoru çalıştırdı. Korkumu bildiği için çok hız yapmamaya çalışsa da hızlıydık. Orman yolunda ona sıkıca sarılırken güneşin ağaçların üstünde yükselmesini izledim.

Ona yarın da böyle sıkıca sarılabilecek miydim? O çocuklara ne yapacaktı?

Meriç'le ilk tanıştığımız günden beri bu çocuklar hayatımızdaydı. Onları sürekli görmüştüm. Beni korkutacak şeyler yapmışlardı. Onların isimleri yoktu. Onlar Caner gibi değillerdi. Caner iyi olmaya çalışan biriydi. Babam onun elinden tutmuştu. Şimdi yeni bir hayat kurmaya çalışıyordu. O çocukların elinden kimse tutmamıştı. Belki de onlara uzanan elleri geri tepmişlerdi. İsimlerini bilmiyordum. Benden bir şeyler çalmışlardı. Benden hayatımı çalmak üzereydiler. Yeniden uyanmıştım ama bu Meriç'in benden vazgeçmemesi sayesinde olmuştu.

Benden çaldıklarının yanında eski hayatımın bir kısmına geri tutunmuşum. Geri dönüşü olmayan bir yola girmemişim. Bir bebek sahibi olmak için erkendi. Yeniden uyandığımda sanki aklım başıma gelmişti. Eskiden düşündüklerim şimdi beni utandırıyor. O sonsuzluğa yakın uykumda babasızlığımın verdiği hatalar, çocuk olmakla büyümek arasında yaptığım yanlışlar boğulmuştu. Onlar benimle birlikte o yataktan kalkamamıştı.

"Kayla... Geldik."

Gözlerimi açtım. Evin hemen önündeydik. Güneş artık tepedeydi. Arkasına gizlendiği ağaçlar yoktu. Sadece babamın evi ve biz vardık.

"Sen..."

"Eve gir. Merak etme. Hadi."

Motordan inip kaskı ona uzattığımda yüzüne küçük bir tebessüm yerleştirdi.

"Eve gir. Git ve uyumaya devam et. Akşam geleceğim. Babanla konuşacağım bir konu var."

"Dikkat et."

"Hadi, baş belası! Kurtlar seni kapmadan eve girdiğini görmek istiyorum."

Hiçbir sorun yokmuş, tehlikeli bir şeyler olmayacakmış gibi davranması beni rahatlatmasa da onu bu şekilde durduramayacağımı biliyordum. Arkamı dönüp eve doğru yürüdüm. İçeri girdikten sonra Semih'e mesaj attım.

Gönderilen: Semih

Meriç o çocukların izini buldu. Onların peşinden gitti. Nereye gittiğini bilmiyorum ama motoruyla... Ona yardım et. Lütfen. Başına bir şey gelmesine engel ol.

1999, Melehan...

"Meriç, ne oldu söylesene!"

"Ömer, bırak beni!"

"Ama ne olduğunu söylemiyorsun. Neden ağlıyorsun? Biri bir şey mi yaptı? Anneme söyleyelim. Abime söyleriz, döver belki. Hadi söyle!"

Alnımı dizime iyice yaslayıp yüzümün gözükmemesini engelleyerek kollarımı etrafıma doladım. Kimsenin ağladığımı görmesini istemiyordum. Annesi ve babası kavga ediyor diye ağlayan çocukla herkes dalga geçerdi. Ömer bunu anlamayarak beni sinir ediyordu. Git dediğimde gitmesi gerekirdi. Erkekler böyle yapardı ama o Hayal gibi başımdan ayrılmıyordu.

"Ömer, sen burada ne yapıyorsun?"

Semih'in sesini duyduğunda gözlerimi çabucak sildim. Ömer gözyaşlarımla dalga geçmezdi ama Semih bunu yapardı. Gözüünden yaş akana kadar gülerdi hatta. Bir kere bunu yapmıştı. O zamanı hatırladıkça onu yumruklamak istiyordum.

"Meriç'e bir şey oldu."

"Seni sersem! Saklambaç oynuyoruz. Sen de Meriç'in saklandığı yeri işgal ediyorsun. Ebe birazdan ikinizi birden görecekt. Çabuk kendine başka bir yer bul."

Başımı kaldırdığımda Ömer şaşkınca etrafa bakınıyordu. Ona inanmış gibi gözükmüyordu.

"Evet," dediğimde kaşlarını kaldırarak bana baktı. Yalan söylediğimi öğrense anneme şikâyet ederdi ama beni rahat bırakması için buna değerdi. Zaten annem babamla kavga etmekle meşgulken bunu pek umursamazdı.

"Neden ağlıyordum peki?"

"Ağlamıyordum!"

Semih "Ebe geliyor. Git saklan!" diyerek onu omzundan iteklediğinde Ömer koşmaya başladı.

İlk kural! Oyun her zaman önemlidir!

Bahçenin arka tarafına döndüğünde Semih ona bakmayı bırakıp yanıma geldi. Yere oturup bağdaş kurdu.

"Ebe falan yok."

"Neden yalan söyledin?" diye sorduğumda kolunu omzuma attı.

"Ben hepinizden büyüğüm, oğlum. Sizi korumak benim görevim."

Onun doğum günü benden birkaç hafta önceydi. Annemler öyle söylüyorlardı ama bazı yıllar birlikte kutlardık. Geçen yıl bizim evin bahçesinde birlikte kutlamıştık. Ondan önceki yıl Semihlerin evinde kutladığımız gibi. Ömer içimizde en küçük olardı ama hepimizin doğum günleri birbirine yakındı. Semih'le benimki daha yakın olduğu için bazen kıskanıyordu. Birlikte doğum günü yapmak istiyordu ama annesi ona olmayacağını söylüyordu. Yine de bu yıl birlikte mum üflemiştik. O bizim en küçük erkek kardeşimiz gibiydi ve biz onu kandırmıştık.

"Ona yalan söyledik," dediğimde Semih dizini benimkine çarptı.

"O hep seni düşünür. Affeder, merak etme. Ama ben büyük olanım. İkinizi de düşünmek zorundayım. Babam ne diyor, biliyor musun?"

"Ne?" diye sorduğumda büyük bir sır verirmiş gibi fısıldamaya başladı.

"Büyükler her zaman kardeşleri bir arada tutmak zorundaymış. Yalan söylemek zorunda kalsam bile hem de. Ben hep sizi koruyacağım. Asker gibi."

Filmlerdeki gururlu askerler gibi çenesini dikleştirdiğinde alnımı kırıştırdım. Bu sürekli devam edecek bir oyun muydu? Büyüsek bile...

"Küssek bile mi?"

"Küssek bile. Kardeş sözü."

∞

Semih'ten...

Gönderilen: Sarışın

O iş tamam. Sen hazırlan. Neşe'ye bahsettiğim mekâna gidin. Orada görüşürüz.

Mesaj gönderildikten sonra telefonu cebime sıkıştırdım. Babam ve Aytaç Amca bizim evde beklerken, Meriç'i kurtarma görevi bana düşmüştü. Polis ve babamın adamlarının arasında bekliyorduk. Bora'nın da Meriç'in de başı belaya girmeden bu işi atlatacaktık.

"İçerideler. Aradığımız iki çocuk ve dört kişi daha. Silahsızlar. İkiisi darbedilmiş."

Dudağımın arasındaki otları oynarken ellerim ceplerimde olan biteni izliyordum. Şaşırtıcı bir şey yoktu. Meriç silah taşımazdı. Etrafındakilerin başını belaya sokacak bir işe bulaşmazdı. O iki çocuğa burada nasıl bir ceza hazırladıysa erken sona erecekti. Bu hoşuna gitmeyecek olsa da onun iyiliğini düşünmek zorundaydık.

"Tamam tamam. Haydi. Çok uzatmayın. Girin içeri, alın iki kaçağı. Diğerlerini de karakola götürün. İfadelelerini alın."

Emirle harekete geçen bir grup şehir dışında kalan bu yerdeki barınağın etrafını sararken, komiser babamın yardımcısına bir şeyler söyledi. Neşat Bey yanıma geldiğinde dudağımın arasındaki ottan kurtuldum.

“Tamamdır, Semih. Meriç’i alır, oradan eve geçeriz.”

“Neşat Bey, Meriç’le siz ilgilenseniz. O sonra beni bulur zaten.”

“Tamam tamam. Haydi, sen keyfine bak. Burada sorun yok.”

Gülümseyerek arabama doğru yürüdüm. Geride bıraktığım curcunayı izlemek keyifli olsa da, Meriç’i daha da öfkeliendirmek işin zevkli yanıydı. Babasından sonra beni bulup hesap sormasını tercih ediyordum.

Arabama atlayıp oradan uzaklaşırken radyoyu açtım. Keyifli bir müzik bulduktan sonra eşlik ederek yola devam ettim.

Cem’in çalıştığı bar iki bölümlüydü. Giriş kat kafeydi. Gayet hoş bir mekândı aslında ama çalıştığım yerin yanından bile geçemezdi. Kendimi antikacıda gibi hissettiğim bir dekorasyona sahipti. Küçük bir sahnede iki tane sandalye vardı. Bir siyah gitar çalınmak için bekliyordu. Cevizden yapılma, bel yüksekliğindeki masalar o kadar boştu ki, erken geldiğimi düşündüm. Halbuki Meriç’in bulunduğu o izbe yer bana ülkenin diğer ucuna gitmişim gibi hissettirmişti. Bodrum kata indiğimde keyfim yerine geldi.

Şehrin yarısı buradaydı.

Gürültü sağır edecek kadar fazlaydı. Renkli disko ışıkları insanların üzerinde bir yönde dans edip, bir süre sonra ters yöne dönmeye başlıyordu. Karanlıktı. Zifiri karanlığı

bozan şey disko ışıklarıydı. İnsanlar çıldırmış gibi dans ediyorlardı. Hepsi ben gelmeden kafayı bulmuştu sanki. Görebildiğim tek şey havaya kalkmış eller ve sallanan kafalardı. Eski şarkıların günümüze uyarlanmasıyla insanları eğlendiren bu kulüp benim zevkimin dışındaydı. Şarkıları orijinal halleriyle seviyordum. Yüzümü ekşitip bizimkileri bulmayı umarak kalabalığın arasına girdim.

Kalabalığın arasında gözlerini disko topuna dikmiş bakan şaşkın kızı bulduğumda kolumu beline doladım. "Eğleniyor musun?"

Kolumu tutup dans eden insanların arasında beni çekiştirmeye başladığında diğerlerinin yanına gittiğimizi fark ettim. Neşe ve Ömer sarmaş dolaş halde dans ederken, Cansu uzaktan onları izliyordu. Bu kız neden hiçbir zaman kendini serbest bırakmıyordu? Deli gibi eğlenmeliydi.

"Semih geldi!"

Müziği bastırmaya çalışarak bağırان Kayla, yapışık ikiliyi birbirinden ayırmayı başarmıştı.

"Kahramanınız!" diye kendi kendimi takdim ettim.

"Senin biricik kardeşini..." Ömer'e uzattığım parmağımı Cansu'ya çevirdim. "Senin de biricik sevgilini kurtardım. İkisi de iyi. Başları belaya girmeyecek. Gereksiz çocuğu pek bilmiyorum ama Meriç şu an babasından azar işitiyordur." Saatimi kontrol ettim. "Yakında burada olur. O gelmeden yukarı çıkıp Cem'i dinlemeye ne dersiniz?"

"Gerçekten iyi mi?"

Kayla'nın koluna girip onu tekrar kalabalığın içine itekledim. "Merak etme. Başını beladan kurtardım. Dedğim gibi, yakında burada olur."

Orijinal müzik dinlemenin vakti gelmişti. Yukarı çıktığımızda bizimle birlikte gürültüden kaçan birkaç kişi daha vardı. Bir saat içinde alt kattaki gürültü giderek azaldı. Her kimin partisiyse erken bitmişti. İnsanlar canlı müzik için yerlerini almaya başladıklarında, kulağımın pasını silen nostalji dolu şarkılarla kendi kendime eşlik ediyordum. Kayla dakikada otuz kez telefonunu kontrol ediyor, Ömer ve Neşe gözlerimi devirmeme sebep olan ilişkilerini yaşıyorlardı.

Sahneye Cem'den önce çıkan kız yabancı şarkıları kendi yorumuyla söylemeye başladığında Kayla'ya doğru eğildim. "Endişelenmeyi ne zaman bırakacaksın?"

"O dediğin gibi buraya geldiğinde. Mesajlarıma cevap vermiyor."

"Çünkü babasının karşısında, Kayla. Oradan çıktığı gibi de beni bulmaya gelecek. Üzgünüm sarışın ama Meriç'in hayatında sevgiden daha öncelikli olan şeyler var. Onun hayatında öncelikli olmak istiyorsan onu kızdır. Öfkelen-sin. Koşarak sana gelir."

"Çok kötüsün, Semih."

Yüzüne doğru eğilip burnunu sıktım. "İltifatların için teşekkür ederim."

"Biraz ciddi ol. Ya babası ona bir şey yaparsa?"

"Meriç sana babasını nasıl tanıttı acaba? Aytaç Amca sadece onu kızdıracak ama o zaten işini böldüğüm için bana kızgın olduğundan babasını duymayacak bile. Gelip hesap sormak için babasını dinliyormuş gibi yapıyordur."

Kayla telefonunu masanın üstüne bıraktıktan sonra yüzündeki hayretle bana döndü. "Sen de bu durumdan keyif alıyorsun!"

"Biz de birbirimizi böyle seviyoruz. Ben sizin ilişkinizin garipliğini sorguluyor muyum?"

"Sorgulamıyor musun?"

"Kayla! Dur, dur, dur!" Ellerimi havaya kaldırıp ona teslim oldum. "Ben seninle kavga edemem. Lütfen bunu Meriç'e sakla. Bak... Şarkıyı dinle. Size ne kadar da uygun!"

Kayla sahnedeki kıza bir anlık bakıp yeniden bana döndüğünde yüzünde anlamsız bir ifade vardı. "Toxic?*"

"Evet."

"Bence sen kızdan hoşlandın da böyle diyorsun."

Sodamı yudumlarken sahneye bir bakış attım. "Fena değil ama ilgim başka birinde."

Gözlerini devirip telefonuna geri döndü ve Meriç'e yeni bir mesaj yazmaya başladı. Bu kız beni birazcık dinlese huzura erecekti ama hâlâ başının dertte olabileceği ihtimalleriyle kafayı yiyordu.

Sahnedeki kız yerini Cem'e bıraktığında büyük bir alkış koptu. Etrafımdaki herkesi buraya çekmiştim. Çoğunu tanıımıyordum ama benim çağırdığımı duyan herkes neredeyse gelmişti. Arkadaşım ilk gününde büyük bir kalabalığı hak ediyordu. Ömer ve Meriç'in yokluğunda lisede en yakın arkadaşım o olmuştu.

Cem ilk şarkıdan sonra herkese teşekkür edip bir yenisine başladı. Saatimi kontrol ettim. Karakolda ifadesi

* Toxic: Britney Spears'ın bir şarkısı.

çoktan alınıp serbest bırakılmış olmalıydı. Bizim eve gidip azar işitmesi ve sonrasında babamdan tavsiye dinlemesi gerekiyordu. Muhtemelen şu an öfkesinin doruklarında babamı dinliyordu. Kendi babasından sonra bir de benimkinden akıl alması... Onları bizim evde bekleme-leri için ikna etmem çok kolay olmuştu. Meriç kafayı yemedi o evden çıkmayı başarırsa, yarım saat sonra burada olurdu.

Şarkı bittiğinde herkesle birlikte ben de Cem'i alkışlamaya başladım. Boğazını temizledikten sonra tekrar mikrofona yaklaştı.

"Herkesi teşekkürler. Özellikle beni yalnız bırakmayan tüm okul arkadaşlarıma çok teşekkür ederim. Şimdi izin verirsiniz lisede her anı birlikte geçirdiğim dostumu sahneye davet ediyorum. Basketbolda ve müzikte hep birlikteydik. Semih!"

Alkışlara aynı şekilde karşılık verirken sahneye doğru yürüdüm. Gitarı elime aldıktan sonra mikrofona yaklaştım. "Umarım keyif alırsınız!"

Lisede katıldığımız müzik yarışmasındaymışız gibi kısa sürede uyum yakaladığımızda biraz daha gevşedim. Şarkıyı söylemeye devam ederken karşımdaki insanlara baktım. Çoğunu dört yıl boyunca neredeyse her gün görmüştük. Aynı okulda birlikte vakit geçirmiştik. İstemedi büyük bir aile olmuştuk. Artık eskisi gibi olamayacaktık. Gözüm daha yakın arkadaşlarıma kaydı. Ömer ve Meriç ile çocukluktan beri arkadaştık. Lise boyunca Ömer'le arkadaş gibi olmasak da, onun her zaman yakınlarda olduğunu bilmek bana iyi gelmişti. Sonra Meriç... Onunla olan düşmanlığımız bile bazı arkadaşlıklardan daha gerçekti.

Bana daha yakındı. Neşe bile arkadaşım olmuştu. Kayla... Tuhaf, sakar ve baş belası. Cansu... Uzun süre onun farkına varamamıştım. Silik bir kızdı ama sanırım... Sanırım beni gerçekten seven sayılı insanlardan biriydi. Belki de bu zamana dek beni en çok o sevmişti ama ben ona hak ettiği sevgiyi vermemiştim.

"Yarım aklım bir sana erdi..." dedikten sonra bakışlarımı ondan ayırdım. Cem benim yerime devam ederken gözlerimi indirdim. Gitarın üstündeki parmaklarıma bakarak devam ettim.

Bir daha eskisi gibi olmayacaktı hiçbir şey. Ayrılıyoryduk. Kopuyorduk birbirimizden. Gerçek hayata başlıyorduk ya da gerçek hayatı geride bırakıp yetişkin olmaya hazırlanıyorduk. Mutluluğun peşinden koşarken yalancı, sahte kimliklerimiz olacaktı.

Kafenin kapısı açıldığında şarkı bitmişti. Alkışlara gülümseyerek karşılık verirken gitarı bıraktım ve ayağa kalktım. Meriç gelmişti.

Cem programına devam ederken masaların arasında ilerleyip dışarı çıktım.

"Kayla, içeride bekle!"

"Meriç, seni merak ettim. Beni biraz..."

"İçeride bekle!"

"Ona ben söyledim. Yardım etmesini istedim."

"Biliyorum! İçeri geçer misin? Lütfen, Kayla!"

Kayla aralık duran kapıdan içeri girdiğinde yürümeye başladım. Kafenin yan tarafındaki ara sokağa sessizce yürüdük. Bizden başka kimse yoktu. Sokak kedileri bile...

“Ne halt yiyorsun?”

“Hiç!”

Ellerimi cebimden çıkardım ve karanlık sokakta, cad-dedeki sokak lambasının aydınlattığı yerin son çizgisine kadar ilerledim.

“Eskisi gibi olmaya mı karar verdin? Bu yaptıkların...”

“Kayla yardım istedi.”

“Dört sene! Dört koca sene! Aynı okulda birbirimizi tanımadık biz! Ondan öncesi de var. Annem babamdan kaçarken, o cehennemde daha dibi olamaz dediğim an yeni bir darbeyle daha çok düşerken bir kere merak etmedin. Şimdi ne oldu? Sözünü şimdi mi hatırladın?”

“Ömer merak etti de ne oldu? Yardım edebildi mi sana?”

“Sen Ömer değilsin!”

“Haklısın! Ben Ömer değilim! Benim de sorunlarım vardı! Ben de düştüm. Kimse yoktu, Meriç! Sen de yoktun! Ömer de! Senin en azından Ömer’in vardı, değil mi?”

“Semih, yapma!”

“Ne? Ne var? Hiçbir şeyi umursamıyor gibi yaparken gerçekten umursamadığımı mı düşündünüz? Benim ailem benim umurumda değil miydi? Senin en azından annen kaçmadı! Benim annem evde bile değildi! Yalnız olan bendim, ben! Babam anneme olan öfkesini, hırsını, azmini, ne sıkıntısı varsa benden çıkardı! Bir kere... Bir kere başımı okşamadı be! Bana bak!” Ellerimi iki yana açtım. “Bak, kimi görüyorsun? Şehrin en iyi kolejinin en gözde öğrencisi! Ömer’in okulunda ondan daha popüleri, daha başarılısı, takım kaptanı, okulda derecede, yalnız ve gözde

öğrenci! SEMİH TAŞER!" Kollarım iki yanıma düştü. "Bu gördüğün kişiliği babam yarattı. Ben yoktum ki arkadaşlarımın yanında olayım. Ben gitmişim, Meriç. Sen gittiğinde ben de gitmişim. Ömer de gitmişti. Biz birlikteyken arkadaşlık. Sonra koptuk."

"Şimdi ne değişti?"

Yüzümü sıvazladım. "O ölüyordu. Hatırladın mı? Ölüyordu ya! Bir yıl önce hayatıma giren kız ölüyordu. O uyan-
dığında, geçmişe gömdüğüm çocukluğum da uyandı." Elimi terlemiş saçlarımın arasından geçirdim. Konuşurken soğuktan ağızından duman çıksa da bağırarak beni terletmişti. "Sen hâlâ uykuda olabilirsin. Sana ne halde-
sin diye sormayacağım. Ben sadece sözümü tutacağım."

"Ne oluyor burada?"

Ömer yanıma doğru gelirken Meriç tek kelime etmedi.

"Ne düşündüğünüz umurumda değil. Seversiniz ya da sevmezsiniz. Nefret edin ya da etmeyin. Ben yeniden deneyeceğim. İkinize de hesap soracak değilim. Bu babamla benim aramda olan bir mevzuuydu. Bitti. Bitirdim." Elimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim. Yüzümü sıvazladım. "Kendimi bulmaya çalışacağım. Ve sözümü tutacağım. Bir şey olursa, beğenseniz de beğenmeseniz de yanınızdayım. Haydi... Bu kadar muhabbet yeter. Ben kaçtım."

Hızlı adımlarla o sokaktan çıkıp cadde boyunca yürüdüm. Arabaya gidene dek duraksamadım. Park yerine geldiğimde yavaşladım. Karanlıkta yavaşça arabaya doğru yürüdüm. En zoru bitmişti.

Elimi arabaya yaslayıp soluklandım.

"Kardeş sözü..."

9

Yapraklar salına salına döküldü. Milyonlarca insanın sırrını saklayan deniz bulutlardan aldığı rengini sakince sergilerken hafif bir esinti vardı.

Bir çocuğun bisikletinden çıkan tıkırtı bana Eskişehir'deki dar sokağımızı anımsatıyordu. Neşe'yle birlikte bisiklete binmeyi yeni öğrendiğimiz zamanlarda yaptığımız yarışları...

Esinti bacaklarıma çarparken çimlerin arasında durmaya bir son verdim ve korkularımın üstüne doğru yürüdüm. Burada başıma gelenleri unutmuyordum.

Sanki deniz kenarında yürüyen insanların arasında ruhumdan parçalar savruluyordu her bir yana. Gri bir sis bulutu... Neredeydim? Her bir yerde görüyordum kendimi. Hata yapan ben... Yanlışını korumaya çalışan ben... Korkan ben... Kaybetmekten korkan ben... Ölmekten korkan ben...

Hatalarından pişman olan bendim şimdi.

Denizin kenarına geldiğimde elimdeki kırmızı gülleri dalgaların üstüne bıraktım. Bu şehirde sevdiğim ilk adamı, kaybettiğim adamı anabileceğim tek yer burasıydı. Burada hem onu, hem de en büyük hatayı yapan yanımı ve bir bebeği kaybetmiştim.

"Herkes kurtarılmayı hak eder demiştin... Ben de hak ediyor muyum, Bay Harrington?"

Bu şehirde karanlık olan bendim. Karanlığın içinde boğulurken beni kurtarmak için mi uzatmıştı bana elini? Beni kurtarmak mı istemişti?

"Keşke burada olsan, Bay Harrington." Gözümden akan yaşı sildim. "Seni özledim."

Derin bir nefes aldım.

Hep kalbimdesin, kendini korsan sanan adam.

Arkamı dönüp kalabalıklaşmaya başlayan insanların arasında yürüdüm. Onu hiçbir zaman unutmayacaktım. Gerçekte kimdi, nasıl bir hayatı vardı hiçbir zaman öğrenemeyecektim belki ama onun unutulmasına izin veremeyecektim. En azından ben ömrümün sonuna dek onu anacaktım. O bunu hak ediyordu.

Taksideyken üstümde hâlâ büyük bir özlem, acı ve korku vardı. Orada yeniden bulunmak sandığım kadar korkutucu değildi ama yine de tuhaftı. Artık güvendedim, diğer herkes kadar. O çocuklar tutuklanmıştı. Doktorlar için bugün ilk duruşma vardı. Babam oraya gitmek zorunda olmadığını söylemişti. Muhtemelen bugün sonuca varmayacaktı. Askaya, Taşer ve Tuna Ailelerinin avukatları benim yerime oradaydılar. Doktor umurumda

değildi. O bebeği yaşatmayı başarsa hayatım nasıl olurdu düşünemiyordum.

Bunu düşünmek kendimi kötü hissettiriyordu ama hatalarımın farkına varmıştım. Böyle olması daha doğrudu. Annem, Meriç, Neşe haklıydı. Babam haklıydı.

Annemden daha iyi bir hayat yaşamak istemediğim için onu taklit etmişim. Onun gibi olmayı seçmişim. Ruhum kabul etmek istemesem de hâlâ yaralıydı. Bunun için ne babama kızabiliyordum ne de anneme. Hatalarımın sebebini onlara yükleyemezdim. Baş etmeliydim ama ben sürekli yanlış tercihler yapıyordum.

Bu benim ikinci şansımdı. Artık sorun olmaktan çıkmalıydım.

Son Kış Restoran deniz kenarındaydı. Hardal ve beyaz renklere sahip bir dış görünümü vardı. Girişteki merdivenlerden çıktıktan sonra ahşap kapıyı ittirip içeri girdim. Etrafa bakındığımda annemi fark etmem uzun sürmedi. Bir garson bana doğru yaklaşırken, nereye gideceğimi biliyorum sinyalleri verip sağlam adımlarla annemlerin oturduğu masaya ilerledim. Umut Bey'in yanında düz siyah saçlı bir kadın daha vardı.

Onlara eşlik ettikten kısa bir süre sonra Leyla Hanım'dan hoşlandığımı fark etmişim. Yeşim gibi marjinal bir tarzı yoktu. Kot pantolonun üstüne beyaz bir tişört giymişti. Bir kulağında dört delik vardı. Hepsi de altın rengindeki küpelerle süslenmişti ama diğer kulağında sadece yine altın renginde top bir küpe vardı. Sol elinin işaret parmağındaki nazar boncuklu yüzük haricinde başka bir aksesuarı yoktu. Sağ bileğindeki dövme aksesuardan sayılmıyorsa tabii. Oldukça sade ama bir o kadar da ilgi

çekiciydi. Yüzünde makyaj olduğu belliydi ama rengarenk boyamamıştı kendini. Gözleri siyah saçlarına uygun diye aynı renge boyanmıştı ama korkunç gözüküyordu. Tam tersi ilgi çekiciydi.

“Umut senden o kadar bahsetti ki, sonunda tanışabilmemize çok sevindim.”

“Ben de.”

Umut Bey, özel doktorumdan daha öte bir yerdeydi. Attığım her adımdan sorumluydu. Bir işe girmek istediğimi ona söylemiştim ve buna o karar verecekti.

“Senin sayende Umut Bey de sonunda temelli dönüş yapabildi.”

“Öyle. Burası çok sakın, bir o kadar da gelişmiş bir yer. Çok kalabalık değil ama sanki ihtiyacın olan herkes varmış gibi.”

Tam olarak öyle! diye düşündüm. Bu şehri en iyi anlatan iki cümle bu olmalıydı.

“Bu şanslı hastane hangisi peki?” diye Leyla Hanım yeni bir soru yönelttiğinde annem kahvesini yudumladı.

“Aynı yerde kalıyorum. Sanırım zaten orada bir açık olacak. Mahkemede çok sağlam avukatlar olduğunu duydum. Kenan Bey ile konuşma imkânımız oldu. Sanırım Tuna Holding’in avukatı buranın en iyisiymiş.”

“Tuna Holding mi?”

Bakışlarım Leyla Hanım’a kaydığında annem “Onları tanıyor musunuz?” diye sordu merakla. Meriç ve ailesi hakkında bilgi almak istemesini anlıyordum ama bu hali beni gülümsetmişti.

Leyla Hanım omuzlarını silkti. "Şehrin en varlıklı aileleri işimin bir parçası. Gerçi Taşer soyadını duyduğumda Tunalara da bu işte olduğunu tahmin etmem gerekirdi."

Umut Bey dirseğine kadar sıyırdığı gömleğinin yakasını düzeltirken ona takılmadan edemedi. "Leyla bir ara onlara kafayı takmıştı ama sonra pes etti. Burasının Brezilya dizilerinin çevrildiği bir yer olmadığını anlaması yine de haddinden fazla uzun sürdü."

Leyla Hanım ona tebessüm ederek cevap verdi. "Sizin işleriniz nasıl gidiyor?"

Bu soru annemeydi. Meriç'in ailesinin konusunun kapanması ortamdaki tüm havayı bir anda değiştirdi. Leyla Hanım annemin küçük ve sevgi dolu işletmesini ilgiyle dinlerken ben de dikkatle ona bakıyordum. Bir ara o ailelere fazla kafayı takması bana çok tanıdık geliyordu. Sonunda biz de mi öyle olacaktık? Umut Bey'in dediği gibi pes ederdik ve aile sırrı ortaya çıkmadan biz onu geçmişe iterdik. Hangisi iyiydi bilmiyordum ki... Keşke bilseydim. Ama Nermin Hanım'ın Meriç'e bahsetmek istemesi içimde iyi bir şey olduğu hissini doğuruyordu. Yoksa bir anne oğlunu neden üzmeğe istesin ki?

"Eğer işten konuşmaya devam edeceksek sıra Kayla'ya geldi."

"O benim hastam. Onu çok yormayan bir iş olması lazım. Psikologunla görüştüm, Kayla. İstikrarlı bir katılım eksikliğinin var."

Umut Bey'e özür dileyen bir bakış attım. "İstemiyorum. Yaşayarak üstesinden gelmeye çalışıyorum. Sanırım bu daha yararlı. Aynı şeyleri dillendirip tekrar etmek kulğa eğlenceli gelmiyor."

"Seni anlıyorum. Bu çok mantıklı. Yine de arada bir seni görmek isterim. En azından birlikte bir şeyler yaparız."

"Bu onun 'seni kontrol edeceğim ama senin ruhun bile duymayacak' demesi. Kibar olmaya çalışıyor."

Leyla Hanım'a bakıp gülümsediğimde Umut Bey şikâyet ederek "Her şeyi açığa çıkarmak zorunda mısın?" diye sordu.

"Merak etme, Umut. Ben tüm bunları bilerek senin bu kibar teklifine tamam demiştim."

"Siz?"

"Evet. Bir trafik kazası ama mühim bir şey değil. Gerçeğe dönmeme yaradı bile diyebilirim."

Bu kadında bir şey vardı. Sadece hikâyesini iki yabancıyla paylaşmak istemiyordu ve bu konuda onu suçlayamazdım.

"Bazen öyle olur."

İki yetişkin kadın birbirine bakıp gülümserken, Umut Bey ve ben biraz yabancı kaldık. Sonunda Leyla Hanım toparlandı ve işim hakkında konuşmaya başladı. Bir anda ciddiyetini geri kazanmış ve bir patron olmuştu.

"Benim bir çalışma ekibim var. Bir süre onlarla takıl. Ayak işlerini yapmayacaksın ama bir köşe yazısı yazmayacağını da bil. Tam olarak kimin sana daha çok ihtiyacı var, buna ofise gittiğimizde karar veririz. Ders saatlerini ve tatil yaparak geçirmek istediğin saatleri bize bildirirsin. Sana stajyer gözüyle bakmayacağım. Serbest çalışan gibi olacaksın. Eğitim alacaksın ama paranı da vereceğiz."

“Merak etmeyin, Nazlı Hanım. İşten bahsederken bir kaplana dönüşüyor ama iş saatleri konusunda Kayla tamam dese bile benim belirlediğim bir sınır var.”

Umut Bey, Leyla Hanım'ın sözünü kesip annemin içini rahatlattığında annem gülümsedi.

“Evet, kontrol merkezi. Senin dediğin gibi olacak her şey. Şimdi müsaadenizle gitmem gerekiyor. Çünkü yetiştirmem gereken işler var.”

“Yani ben işe alındım mı?”

Çantasını omzuna taktıktan sonra göz kırptı. “Seni kaçırır mıyım? Yarın gel, sana uygun bir konum bulalım.”

Çok hareketliydi. Bir anda buradayken bir anda gitmişti.

“Açıkçası iş temposu çok hareketli gibi ve bu beni endişelendiriyor.”

“İyi hissedeceğim, anne.”

“Onu kontrol edeceğim. Kayla... Kendini göz altında hissettiğini biliyorum ama öyle hissetmemeye çalış. Evet, Kenan Bey benim için çok değerli ama bu sadece onunla ilgili değil. Hassas bir dönemden geçiyorsun. Bu dönemde doktorun olarak seninle ilgilenmem gerekiyor.”

“Teşekkür ederim. Kendimi kötü hissedersen sizinle paylaşırım ama çalışmanın bana iyi geleceğini düşünüyorum.”

Hem buna ihtiyacım var. Babamla birlikte kalamam. O kadınla birlikte kalamam.

“Eee... Ben izninizle lavaboya gideceğim.”

Masadan kalkıp lavaboya doğru ilerledim. İçeri girerken nerede olduğunu gördüğüm için aramama gerek kalmamıştı.

“Yıllar sonra karşıma çıkıyorsun ve beni tehdit mi ediyorsun?”

Lavaboya girmek üzereyken, duyduğum sesi Leyla Hanım’ın sesine benzettiğimi fark edip duraksadım. Dış kapının yakınında bir kadın ve bir adam duruyordu. Onları gizleyen büyük bir saksı vardı. Yeşil yaprakların arasından Leyla Hanım’ın saçlarını görebiliyordum.

“Sana sadece hatırlatıyorum.”

Bu sesi tanıyordum. Ama kim olduğunu hatırlayamıyordum. Konuşmaları dinlemem doğru değildi. Lavaboya yöneldiğimde beni yine Leyla Hanım’ın sesi durdurdu.

“Demir! Ailenden yeteri kadar zarar gördüm. Hatırlatmana ihtiyacım yok. Onları korumaktan yorulmadın mı?”

Demir... Demir Tuna mıydı? Leyla Hanım, Meriç’in kuzenini ne kadar tanıyordu? Demir ona neyi hatırlatıyordu ki?

“Konunun benimle bir ilgisi yok, Leyla. Ona ya da başka birine hiçbir şey anlatma yeter.”

Leyla Hanım kafasını iki yana salladı. “Kimseye bir şey anlatmayacağım. Tamam mı? Şimdi rahat bırak beni.”

Leyla Hanım öfkeyle kapıyı açıp dışarı çıktığında Demir’in yüzü yaprakların arasında gözükte. Onun arkasından bakıyordu. Beni görmüş müydü? Leyla Hanım’ın bir şey anlatmaması gereken kişi ben miydim?

O biliyordu. Meriç’ten gizlenen şeyi Demir biliyordu.

Leyla da biliyordu.

Demir'e gözükmeyen kendimi hızlıca lavaboya attıktan sonra aynanın karşısında bir süre kalakaldım. Demir kim olduğumu anlamış mıydı? Belki Meriç'le konuşmuşlardı. Tabii ki konuşmuşlardı. Ankara'ya gittiğinde bunu öylesine yapmayacağını benim kadar Demir de biliyor olmalıydı.

Yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra annemlerin yanına geri döndüm. İçim içimi kemirerek bir süre daha yemeğe devam ettim. Akşam eve döndüğümde beni düşünmekten alıkoyacak bir misafirim vardı.

"Cici kız."

Babam hiç de babasal olmayan tepkiler verip gülümseyerek salona geçtiğinde, bana kollarını açmış bekleyen Caner'e doğru yürüdüm.

"Uzun zaman oldu," deyip beline hafifçe sarıldığımda kollarını sıkıca bedenime sardı.

"Hem de çok." Başını kulağıma yaklaştırdı ve sadece benim duyabileceğim bir sesle "Seni özledim," dedi.

Aramızdaki bu yakınlığı hiç bozmak istemesem de, "Meriç de seni özledi," diye dalga geçip karnına vurdum. Sabun kokusu burnuma kadar gelmişti.

Gülerek kolunu omzuma attı. "İnan bana, ona olan nefretim bir miktar azaldı. Senin için yaptıklarını biliyorum. Ona yardım etmek isterdim."

Bir şey söylememe fırsat vermeden kolunu omzumdan ayırıp salona girdi ve "Vural Amca... En sevdiğim oyun mu yoksa o?" diye haykırdı.

Babam yere çömelmiş oyun konsoluyla uğraşıyordu. "Seninle birlikte son kışmamızdan sonra bu oyunun müptelası oldum diyebilirim."

"Bir oyundan hoşlandığını bilmiyordum. Daha çok işlerinle yoğundun," diye araya girdiğimde babam gülümseyerek koltuğa yerleşti.

"Kafa dağıtmak için iyi bir şey. Stratejik hem. Caner'le oynarız diye bir tane edindim."

Caner keyifle babamın yanına yerleştiğinde gözlerimi devirdim. Evlat edinmeye mi karar vermişti? Caner'in iyi bir babaya ihtiyacı vardı ama onun zaten babası vardı. O adam için bir tedavi ayarlasa daha iyi olurdu.

Hayır, babamı kıskanmıyordum. Sadece...

"Ben de oynayabilir miyim?"

Bu sefer hayretle bakma sırası babamdaydı. Caner ondan daha çabuk toparlanıp "Buraya gel, Kayla," dedi.

Bacaklarımı harekete geçirdim ve onların arasına oturdum. Caner önce oyun konsolunu benim elime verdi ama o kadar yabancıydım ki sonra bundan vazgeçti. Kendi elinde göstermeye karar verdiğinde onu takip etmeye çalıştım ama bu sırada babam atağa geçmişti. En sonunda konsol yeniden benim elimdeydi ve Caner'in elleri de benimkilerin üstünde. Babam biraz bile rahatsız olmamıştı. Onun bu davranışı sınırı geçmediğimi düşünmeme yardımcı oluyordu. Aslında dışarıdan bakıldığında bulunduğum pozisyon Meriç'i bir kavgaya itecek seviyedeydi ama içeriğine bakacak olursak Caner'in gözleri ekrandan ayrılmıyordu. Parmaklarıma yön veriyordu ama bunu yaparken kolunun altında olmak onun biraz bile umurunda

değilmiş gibiydi. Oyuna konsantre olmuş durumdaydı. Babam da öyle.

Oyundan sonra babam yanında getirdiği evrakları düzenlemek için salondaki masayı kendine çalışma yeri olarak belirledi. Çalışırken taktığı gözlüğü de ortaya çık-
tığında Caner'le kanepenin iki ucuna yerleşmiştik.

"Pekâlâ... Nasılsın?"

"İyiyim. Belli olmuyor mu?"

Bana bakıp sırttığında omuzlarımı düşürdüm. İyi ol-
madığımı biliydi demek.

"Senin Meriç'in işine karışmamana sevindim. Onu
kurtaracak bir sürü avukat var ama sen... Babam her za-
man senin yanında olur ama kavgalara karışmanı isteme-
diğini biliyorsun."

"Ne o? Ablam olmaya mı karar verdin yoksa? Bak...
Güzel şeyler yaşadık, kardeş olmak ilk tercihim değil."

"Kapat çenenil!" diye homurdandım. Bu onu biraz daha
gülümsetmişti.

Onda iyi olan bir şeyler vardı. Kemik'e ve oradaki ka-
ranlığa yakışmıyordu. Şimdi olduğu yerde daha güzeldi.
Babam onun daha iyi bir çocuk olması için elinden geleni
yapacaktı. Bunu biliyordum ve Caner için mutluydum.

"Sorun ne? Sen mi yoksa?"

"Hiç... Yorgunum sadece. İşe girdim. Daha doğrusu
başlayacağım. Onun gerginliği de var."

"Vay! Kayla! Çok mu güçlüsün yoksa..." Bana doğru
eğildiğinde göz ucuyla babama baktım. Kağıtların üstüne
eğilmiş harıl harıl bir şeyler yazıyordu. Tekrar Caner'e ve

onun renkli gözlerine baktığımda sabun kokusu etrafımı sarmıştı. "Yoksa kimliğini gizleyen bir kahraman mısın?"

Koltuğun arkalığına uzattığı elini kaldırıp saçlarımın ucuyla oynamaya başladığında gülümsedim. "Sadece ayakta kalmaya çalışan yorgun bir savaşçıyım."

Omuzlarım biraz daha düştü. Bedenim ona doğru çevrildi. Beni ona çeken bir şey vardı ve bir süre buna engel olmadım. Bana iyi hissettiriyordu.

Saçlarımla oynayan parmakları, bana doğru eğilmiş bedeni ve ona doğru çekilen ben...

"Sen çok güçlü bir kızsın, Kayla."

Ona sarılmak istediğimi fark ettiğimde kendimi geri çektim. Ayağa kalkıp ondan daha da uzaklaştığımda yüzündeki küçük bir tebessümle arkasına yaslanmıştı.

"Ben çok yorgunum. Sonra yeniden görüşürüz. Sorun olmaz, değil mi?"

"Hayır. Zaten kısa süreliğine uğramıştım. Annem bekliyor beni de."

Babam ikimize birden bakarken gülümsemeye zorladım kendimi. "Tamam o halde. Sonra görüşürüz."

Ondan bir cevap beklemeden kendimi salondan dışarı attım. Merdivenleri hızla çıktıktan sonra odaya girip kapıyı kilitledim. Sanki odama gelmeye yeltenecekmış gibi. Kimi kimden koruyordum?

Ona sarılmak isteyen bendim. Bu neden olmuştu onu bile bilmiyordum.

Fısıltı isimli gençlik dergisinin binası çok da büyük değildi. Benim bulunduğum kat, depo büyüklüğündeki basım işlerinin yapıldığı katın hemen üstüydü. İki yapılı kişinin yan yana geçemeyeceği merdivenlerin bitiminde karşı karşıya kaldığım sahne ilk anda beni dondurdu. Tuna Holding'i ve görkemini görmüş biri olarak burası bir anda çok küçük, dar ve dolu gözükmüştü. Tuna Holding'in insanı buzdan yapılmış bir şatoda hissettiren atmosferinden bir parça aramamın sonucu koca bir hiçlikti. Burada her şey baklavanın dilimleri gibiydi. Kat kat ve yoğun. Bireysel masaların üstünde tüylü kalemler, aile resimleri, oyuncak maymun ve stres topu gibi kişisel eşyaların dışında ortak olarak bolca kâğıt, dosya, büyük boy kahve fincanı ve bir de bilgisayar vardı. Masalarının başlarındaki insanlar büyük oranda ciddi gözüküyorlardı. Alındaki çizgiler ve kısılmış gözler odaklanmanın belirtilerini açıkça ortaya seriyordu.

Ortama biraz daha aşına hissettiğimde merdivenlerin başında dikilmeye son verip yürümeye başladım. Kahverengi jaluzilerin arasından sızmayı başaran ışık içerideki tozların havada asılı kalmış gibi nasıl dans ettiklerini gösteriyordu.

Bacaklarıma dolanan dizimin hemen üstündeki bol eteğim ve onun üstüne giydiğim sade bir tişörtle buraya uyup uymayacağıma olan merakım insanları gözlemlerken yavaşça söndü. Kimse bankada çalışanlar kadar şık ya da Yeşim gibi salaş değildi.

"Birine mi bakmıştın, küçük hanım?"

Elindeki beyaz ve bulutu andıran katmanları olan kupaıyla önümden geçip gitmekteyken bir anda duran adam merakla bana bakmaya devam edince yutkundum.

“Leyla Hanım?”

Adam gülümseyince sakinleştirici iğne yapılmış gibi gevşedim. Elini omzuma hafifçe dokundurduktan sonra “Buradan,” dedi.

Çalışma masalarının arasından rüzgâr gibi geçtik. Dikdörtgen şeklindeki ofisin sonundaki beyaza boyanmış ve ahşaptan çok cama sahip kapıyı tıklattıktan sonra cevap beklemeden açtı. Benden önce içeri adım attığında tereddüt edip dışarıda kaldım. Konuşmayı duyabiliyordum.

“Bir bayan seni arıyor.”

Saniyeler sonra Leyla Hanım dışarı çıktı. Yüzüne yorgun bir gülümseme yayıldı. Kolunu omzuma doladı. “Yeni asistanın Kayla. Kayla, bu tuhaf adam da senin muhatap olacağın tek kişi.” Tek kaşını yukarı kaldırdı, “Benim haricimde,” diye ekledi.

Leyla Hanım’ın saç renginin ikizine sahip olan adam gülümseyerek kendini tanıttı. “Yağız.”

Konuşmama fırsat olmadan Leyla Hanım kulağıma doğru eğildi. “Burada çalışanları ne kadar seversem seveyim, hepsi çömez gördüğü kişiden hizmet bekler. Yağız haricinde kimsenin isteklerine kulak asma. Umut’un özel emri.”

Başımı salladım. Leyla Hanım odasına geri döndü ve ben de Yağız Bey’in peşine takıldım. Masası Leyla Hanım’ın odasına çok yakındı. Diğer masalardan ayrılan bir alandaydı. Sonradan öğrendim ki, ben Leyla Hanım’ın

asistanının asistanı olmuştum. Yani kontrol Leyla Hanım'ın da dediği gibi hâlâ doktorumdaydı.

İşim çok zor değildi. Dosyaları baş harflerine göre adlandırıyor, iki harften aynı olduğunda yanlarına bir rakam ekliyordum. Daha sonra alfabetik sıraya göre onları sıralıyor ve türüne göre olan büyük dosyaya yerleştiriyordum. Magazin, müzik, kitap, spor, sinema, tiyatro haberlerinin yanında astrolojinin güncel haberleri, yaklaşan şehir içi etkinlikleri de bu dosyaların arasında bulunuyordu. Önüme bırakılan kâğıtları türlerine göre sınıflandırmak, adlandırmak ve sonra bir üst düzeyde yeniden sınıflandırmak öğlene kadar sürmüştü. Yağız Bey ile bu sürede çok az konuşma imkânımız olmuştu. Genelde Leyla Hanım'ın odasıyla kendi masası arasında volta atıp duruyordu. En az yirmi kez nasıl gittiğini sormuş, on iki kez de öğle molasına az kaldığını söyleyerek beni motive etmeye çalışmıştı.

Mola vakti gelip çattığında da büyük bir coşkuyla "Gidelim, yavru kurt!" diyerek beni, benim için ayrılmış kare şeklindeki masanın başından ayırdı.

Öğleden sonra işe geri döndüğümde tempom değişti. Dosyaları arşive yolladıktan sonra, Yağız Bey'in önüme bıraktığı bilgisayarda köşe yazılarındaki imla hatalarını kontrol ettim. Gözümden kaçan bir şey var mı diye ikinci defa üstlerinden geçtim. Yağız Bey bana kahve getirdiği sırada derginin magazin bölümüyle ilgili çalışanı Zeliha ile tanıştım. Gülünce iki yanağında da derin gamzeler oluşuyordu. Kısa saçları bukle bukle idi. Bu tatlı haliyle olduğundan daha küçük gösteriyordu. Bundan memnun olarak yaşını rahatça söylemişti. Beş dakikalık kısa

sohbetimizden sonra kendi masasına geri döndü. Akşama doğru birkaç kızla daha tanıştım ama hiçbirisi Zeliha kadar sıcakkanlı değildi.

"Artık eve git, çaylak. Bugünlük bu kadar."

"Ama siz..."

"Doktoru tehlikeli çaylaklar için çalışma saatlerimizin sonuna geldik. Leyla telefonda, o yüzden işinin bittiğini haber vermek bana düştü. Git artık!"

Yağız Bey beni sandalyemden kaldırıp çantamı omzuma taktıktan sonra merdivenlerin başına kadar uğurladı. Basamakları indiğimden emin olduktan sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Basım atölyesi sabahkinden daha seyrekti. Sayfa kollarının arasından geçerken adım atmakta fazla acele etmedim. Kitap kokusu ölümsüzlük iksiri gibiydi.

İçime daha çok çektim ve yürümeye devam ettim.

Ağır demir kapıyı itirmek için bir omzumu kapıya doğru bastırmam gerekti. Omzumdaki tozu silkeledikten sonra yere daha sağlam basarak yürümeye başladım. Başımdaki ağrıyı o anda fark ettim. Tüm gün bir şeyler okumak, gözümün önünden harflerin geçmesi zihnimi yormuştu. Bunu çalışırken çok fark etmemiştim ama kelimelerden uzaklaştığımda beynime bir anda ağırlık çökmüştü. Gözüm kararınca elimi alnıma yasladım. Sendeleyince durdum. Hayır, bayılmak istemiyordum. Yoksa babam çalışmama asla izin vermezdi.

"Kayla!"

Bir kapı sesi duymuştum ama bu seslenen...

“Neyin var? Bana yaslan.”

Bileğimi ve belimi tuttuğunda yükümü ona verip göğsüne yaslandım. Başımın dönmesi ve gözümün karaltısı geçene kadar sessizce durdum.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum,” dedim ve hâlâ dönmekte olan başımı fazla çevirmeden burnunu göğsüne sürttüm. Vanilyanın hazinesi buradaydı. Duş almıştı. Vanilyalı duş jelini kullanmıştı üstelik.

Eli sırtımda gezinirken, “İyi ki de buradayım. Seni arabaya götürelim,” dedi. Yine çok hareket etmeden başımı yukarı aşağı salladım ve gözlerimi açtım. Mercedes ile aramızdaki uzaklık bir anda gözümde büyümüştü ama kendimi Meriç’e taşıttırarak değildim. Dün olanlardan sonra bu ilk karşılaşmamızdı. Benim düşünmeye fırsatım bile olmamıştı. Gece uykuya dalana kadar yatağымda geçen süreyi saymazsak hiç düşünmemiştim. Şimdi de düşünecek durumda değildim.

Meriç’in eli belimde arabaya kadar yürüdüm. Bir kere kucağına almayı teklif etti ama hemen reddettim. Sonunda Mercedes’e ulaştığımızda gülümseyerek koltuğa yerleştim.

“Bana su alır mısın?” diye sorduğum sırada Meriç kemerimi bağlıyordu.

Hiçbir şey demeden arabanın arkasından dolandı ve köşedeki büfeye yürüdü. Başımı deri koltuğa yasladıktan sonra gözlerimi kapadım. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum. Meriç arabayı çalıştırdığında gözlerimi açtım. Meriç’in uzattığı poşette bir şişe su, bir portakal suyu, bir fıstıklı çikolata ve bir de Marlboro paketi vardı. Her zamankinden.

Sadece su şişesini aldığımda bana kaşlarını çatarak baktı. "Kan şekerin düşmüş olabilir. Çikolatayı ye ve meyve suyunu iç."

Ana caddeye çıkmadan önce kulaklığını taktı ve birini aradı. "Çikolata!" diye uyarınca paketi elime alıp açtım. "Merhaba, Umut Bey," dediğinde hızla ona dönüp "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. Gözleri yola odaklanmıştı. Köşeden dönerken tekrar konuştu. "Kayla'yı almaya gelmiştim. Bir anda başı döndü. Bu ne kadar normal?"

"Ben iyiyim!" diye solusam da Meriç tatmin olmadı.

Kontrolcü olmaları beni daha da hasta hissettiriyordu ama onları bir şekilde anlıyordum. Sonu morgda biten filmleri özenle araştırıp bir liste çıkarmış ve sonunda her gece bir tanesini izlemiştim. Hissettiğim şey berbattı. Kim-senin başına gelmesini istemeyeceğim bir şey. İster istemez kendimi empati yaparken bulmuştum ve bu tepkilerini normal karşılamam gerekiyordu. Ben olsam daha fazlasını yapardım çünkü.

"Pekâlâ. Onunla konuşun. Bu böyle devam ederse..." dedikten sonra sustu ve bir süre sonra "Tamam," dedi. Telefonu kapatıp kulaklığını çıkardığında "Çikolata," diye hatırlattı.

Çikolatadan büyük bir ısırık aldım. Portakal suyum da bitirdiğimde eve yaklaşmıştık. Şişenin kapağını kapattıktan sonra, "Bunu neye borçluyuz?" diye sordum.

Meriç gözlerini yoldan ayırmadan omuz silkti. Sanki beni iş çıkışında beklemesi çok normalmiş gibi.

"Haber de vermedin. Daha geç çıkabilirdim. Ne kadar daha beklemeyi düşünüyordun?"

"Bundan hoşlanmadım. Bedenin bu tempoya hazır değilse bırak işi," diyerek beni tamamen duymazdan gelince uzatmadım. Onun açtığı konuyla da devam edebilirdik.

"İyiyim ben. İşimden de gayet memnunum."

Bakışları bir an üzerimde gezindikten sonra gözlerini kıstı ve tekrar yola döndü. Düşüncelerime saygı duyuyordu evet. Ne istersem onu yapmam gerektiğini savunan iyi bir avukat gibiydi ama tüm bunlardan hoşlandığı söylenemezdi.

"Bir daha tekrarlanırsa, ne kadar memnun olduğun umurunda olmaz."

Düşüncelerini daha iyi dile getiremezdi. O buydu işte. Saygı duyardı ama bir yere kadar. Sonuçta o her şeyi iyi bildiğini düşünüyordu. Genelde öyle de oluyordu. Yaş tahaya basmazdı kısaca. Onun her hareketi sağlam adımlarla atılıyordu ama yine de ona karşı hemen her şeyi kabullenmek bana göre değildi.

"Bu işe ihtiyacım var, Meriç. Babamın yanından ayrıldıktan sonra onun parasını alamam. Annemden de kabul edemem. Kendi ayaklarımın üstünde durmalıyım."

"Sağlığından daha önemli değil," diye kestirip attığında gözlerimi devirdim. Sadece biraz başım dönmüştü. O olaydan sonra en ufak bir şeyde herkesin paranoyak gibi davranması sinirimi bozuyordu. Anlayışım ufak tedirginlikleri kaldırabiliyordu sadece. Çikolata ve portakal suyu gibi...

"İyiyim ben. Ve o paraya ihtiyacım var."

"Para sence problem olarak gördüğüm bir şey mi?"

Duyduklarım karşısında hayretle ona döndüğümde yola bakmayı sürdürdü.

“Senin babanın parasını alacağımı mı sandın?” *Kendi babamın parasını reddederken.*

“Benim. Benim param. Her ne kadar pek öyle gözükmese de, holdingde çalışıyorum. İmza yetkim var ve sınırsız sıkıcı toplantılara katılıyorum.”

“Fark etmez!” diye araya girdiğimde kafasını çevirip yüzüme baktı. Kahverengi gözleri yağmurdan sonraki toprak görüntüsüne sahipti. Yine de yumuşamadım.

“Ne düşündüğün aslında pek umurumda değil, Kayla.”

“Neden? Sence hâlâ yeterince akıllı değil miyim?”

“Benden bir bebek yapmayı istiyor, bunda inat ediyor, kendi hayatını tehlikeye atıyorsun ama zor durumda kaldığında benim paramı kabul etmiyorsun. İşte bu yüzden ne düşündüğün umurumda değil! Aynı şey bir daha tekrarlanırsa işten ayrılırsın. İhtiyacın olan parayı da banka hesabımdan istediğin zaman çekersin. İstersen hepsini çek. Yeter ki o lanet işte çalışacağım diye tutturma.”

“Senin parana elimi sürmeyeceğim!”

Kaşlarını çatarak bana baktı. Kıvrımlı kirpiklerini kılıç gibi kullanıp ruhani darbelerle karşısındakini yaralayabilme özelliğine sahipti. Çok güzel değildi. Yüzüne bakıldığında o herkesin ayılıp biteceği çocuklara benzermiyordu. Yumuşak hatları vardı ama tek tek baktığımda... O kadar özeldi ki...

“Daha bitirmedim! Benimle tartışmaya çalışma. Neyim varsa benim olduğu kadar senin de. Sen duygularımızı

paylaşalım diyorsun, ben seninle her şeyi paylaşmayı tek-
lif ediyorum."

"Araya duygusal bir yaklaşım sokmak beni etkiledi-
ğin anlamına gelmez. Sadece çok zekisin, beni nasıl kan-
dıracağını biliyorsun."

Sözlerim onu gülümsetmişti.

Ve o gülümseme, mucizevi.

"Para hakkında konuşmayalım, Kayla. Sana bir kart
veririm. İstedığın zaman istediğin kadar çekersin."

İtiraz etmek için dudaklarımı araladığımda bir elini
direksiyondan ayırıp sus işareti yaptı. "Nefes alman gu-
rurundan daha önemli. Bunu kabullensen iyi olur."

Almayacağım para yüzünden tartışmanın gereksiz ol-
duğunu düşünüp sustum. Evin önüne geldiğimizde araba
durunca başımı ona çevirdim.

"Teşekkür ederim. Bir daha gelmene ve beni kontrol
etmene gerek yok. Ben iyi hissediyorum."

Arabadan inip ona hiçbir şey söylemeden eve doğru
yürüdüm. İçeri girdiğimde Mercedes hareket etmişti.

"Seni ısıtırım."

Çantamı yere bırakıp ayakkabılarımı çıkardığımda
mutfaktan Neşe'nin sesi gelmeye devam ediyordu.

"Diyet menü seni doyurmaz. Hayır, sevgilim... Kayla
geldi. Bana ölümcül bakışlarını yollamadan kapatayım.
Yarın konuşalım."

Biz ilişkimizi yürütmeye çabalarken onların bu kadar
tatlı olması tabii ki canımı sıkılmıyordu. Mutfaka girdiğimde

ona ölümcül bakışlar atmasam da gözlerimi devirdim. O da bana öpücük gönderdi.

“Seni seviyorum,” dedikten sonra telefonu kapatıp masanın üstüne koydu ve bana döndü. “Meriç bıraktı. Ne kadar romantik!”

“Eskiden daha sevimliydin. Onun tarafında değilken.”

Kollarını bana dolayıp yanağıma sulu bir öpücük bıraktıktan sonra kahkaha attı. “Kıskandın mı, Kaykay? Korkma... Hâlâ en iyi arkadaşını.”

“Hele bir olma!”

Gülüşerek salona geçtiğimizde beni bir çikolata cenneti bekliyordu.

“İlk işini kutluyoruz!”

Neşe’nin çılgınlığına Nursiş ve Cansu da eşlik edince kısa süreli bir konser yaşadım. Sonra pastayı kesip, şeker komasına girene kadar yedik. Onlara ilk iş günümü anlattım.

“Yarın seni yeniden almaya gelecek mi?”

Neşe’nin ilgisini çeken şey tabii ki hikâyenin ona göre romantik olan tarafıydı.

“Bilmem. Gelmemesini söyledim ama beni pek dinlediği söylenemez.”

“Peki, nasıldı? İş yani... Yoruldun mu çok?”

Omuz silktim. “Biraz ama alışırım.”

“Biz yarın Bora’yla yurtlara eşyalarımızın bir kısmını götüreceğiz. Belki birkaç gün orada kalırız. Birlikte tatil gibi. O yüzden seni görmek istedim ve bu kutlama da güzel bahanemiz oldu.”

"Yani bu vedalaşma mı?"

"Bir süreliğine."

Yüzümü Neşe'ye çevirdiğimde ağzı doluydu ama o halde konuşmaya çalıştı. "Merak etme! Ben bir süre daha buradayım."

"İkinizle aynı anda vedalaşmayı kaldıramazdım. Peki... Yine geleceksin ama değil mi? Diğer eşyaların için... Ne bileyim..."

"Geleceğim ama belki de ablam getirir. Bilmiyorum."

Suratım bir anda asılmıştı. Kollarımı ona dolayıp sı-kıca sarıldığımda Neşe de bize katıldı ve birkaç gözyaşı dökmeye izin vererek Cansu'yla vedalaştık.

Ayrılık vakti gelmişti. Büyüyorduk ve büyüdükçe bazı parçalarımızı koparmamız gerekiyordu. Bazı şeyleri kazanmak için bazı şeylerden fedakârlık etmeliydik.

Hayat şimdi başlıyordu.

Ertesi gün Cansu ve Bora'yı uğurladıktan sonra bunu daha çok hissettik. Otobüs giderken sanki bir filmin içinde, ayrılık sahnesindeydik. Arkada tüyler ürperten, acı dolu bir ayrılık müziği... Değişecektik. Büyüyecektik. O otobüs bizim çocukluğumuzdu. Bizi koparıyordu. Artık tek başımıza kalacaktık. Tek başımıza mücadele etmeyi öğrenecektik.

"Haydi Kayla!"

Otobüsün arkasından bakarken Neşe koluma girip beni çekti. Ömer'in üniversite hediyesi olan arabasına atlayıp Meriç'in evine doğru yola çıktığımızda üstümdeki hüzünden bir parça kurtulmuştum. En azından Cansu ve

Bora birbirlerine yakın olacaklardı. Neşe ve Ömer... Semih, Meriç ve ben de aynı okulda olacaktık. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı ama yine birbirimizi bulacaktık.

∞

"Yani siz ikiniz gerçekten de kan kardeşisiniz?"

Neşe merakla karşısındaki iki çocuğa bakarken, en son ne zaman kavga etmeden bu kadar uzun süre birlikte vakit geçirdiklerini hatırlamaya çalışıyordum. O sırada kapı zili çalmaya başladı.

"Üç. Üçüncümüz de geldi."

Meriç yemeğiyle ilgilenirken Ömer kapıyı açmak için hareketlendi. Semih'i çağırmak benim fikrimdi ve onlar da çok itiraz etmeden bunu kabul etmişlerdi.

"Selam, en sevdiğim ruhu yaşılanmış arkadaşlarım! Liseye veda partisi veriyorsunuz ve bunu hamburger kolayla mı yapıyorsunuz?"

Semih'ten önce homurtusu odaya ulaşmıştı. İçeri girip bize gözlerini devirerek baktığında Neşe ona bir dilim pizza uzattı.

"Pizza da var!"

"Ah! Ne heyecanlı!"

"Haydi gel de hikâyenin devamını dinleyelim!"

"Hangi hikâye?"

Yanıma oturup pizzadan bir dilim alırken omzumu dürttü. Meriç'in bakışları üstümdeydi ama ona bir şey söylemedi. Ömer eski yerine geçtiğinde anlatmaya başladı.

"Bizim bahçede bir dut ağacı vardı. Hep karıncalar olurdu. Onlara basmamak için çabalarken elimi kanattım.

Ben ağlayınca Meriç bunun önemsiz olduğunu kanıtlamak için kendi parmağını kesti. Sonra Semih geldi ve o da."

Parmaklarımın arasındaki patatesi ağzıma götürmek için oyalarken "Çok tatlı," diye mırıldandım.

"Meriç, Kayla'ya dereye gittiğimiz günü anlattın mı?"

"Senin korkaklık dolu utanç anılarını kimseye anlatmıyorum, Ömer!"

Semih sırtarak ona destek olduğunda Ömer ikisine de dil çıkardı. "Siz iki ukala çocukluğunuzda da böyle kasıntıydınız. Eğlenmek nedir bilmiyorlar!"

"Babalarımız bir gün bizi bir dağa çıkardılar. Erkek erkeğe gitmiştik. Onlar mangal yaparken biz dereye girdik. O kadar soğuktu ki, titrerken ayağım kaymış düşmüştüm. Baştan aşağı ıslanıp daha da titredim. Meriç ve Semih yine beni kurtardılar tabii. Baban o gün biraz tuhaftı. Hatırlıyor musun, Meriç?"

Meriç omuz silkti. "Yine annemi krize sokacak bir şey yapmıştır ve sonra da evden uzaklaşmıştır."

"Baban üzgün gözüküyordu," dedi Ömer ağzı dolu bir halde.

Aytaç Tuna'nın oğlu ise ağzı doluyken asla konuşmazdı.

"O gün benim babam da çok gergindi diye hatırlıyorum. Sürekli telefonda birileriyle görüşüyordu. İşte bir sıkıntı vardı."

"Ben bir şey hatırlamıyorum. O ara babalarımız hâlâ ortaktı."

Ömer kafasını kaşırken Semih ona gülümseyerek bakıyordu. "Sen ne zaman işlerle ilgilendin, kıvırcık?"

"Ah pardon! Sen yedi yaşındayken de patrondun. Nasıl unuttum!"

"Patron değildim. Patronun oğluydum. Sen oyun oynuyordun, ufaklık."

"Yaşıtlarımın yaptığı gibi." Omuz silkip hamburgerinden büyük bir ısırık aldı. Semih ona daha fazla cevap vermedi. Gülümseyerek pizzadan ısırıldı. Meriç onlara aldırış etmeden hamburgerini yemeye devam ediyordu.

Bir an Neşe'yle göz göze geldik. Bizim çocukluk anılarımız daha eğlenceliydi.

"Atışmak sizin sevginizi göstermenizse kabulüm. Yakında ayrılacağız. Birlikte geçirdiğimiz zamanların değerini bilelim."

Neşe ikisinin de omzuna elini koyduğunda Meriç'in omzunu dürttüm. "Sana da diyor."

"Ben de diyorum ki... Artık geç oldu. Semih, sen de yeni gelmiştin ama ziyaretin kisası makbul."

"Yine kibarlığı üstünde."

Semih bir başka pizza dilimini eline aldığı anda Ömer, Neşe'nin burnuna sürdüğü unu temizlemeye çalışıyordu. Meriç ikisine anlamsız bir ifadeyle bakarken ayağa kalktı.

"Neşe'cim, sevgilini de alıp gider misin? Elimden bu kadarı geliyor. Ömer'in arabasında bu cıvıklığınıza devam etmeniz için Kayla'yı ben bırakırım."

Ömer, Neşe'nin burnundaki unu öpücükleriyle temizlemeye çalışırken kıkırdadı. "Eminim sadece bizi düşünüyorsun."

"Evet! Hadi evimde daha fazla sırtışmayın da gidin! Semih, sen de o dilimi arabanda bitir."

Semih ayağa kalkmıştı bile. "Ben kaçtım zaten. Pizza ve zevksiz partiniz için teşekkürler. Daha az eziyet göreceğim iş yerime gidiyorum."

"Ha-ha!"

Meriç'in yalandan kahkahasını Ömer takip etti. "Orada gözüne kestirdiğin biri olduğunu bilmiyoruz sanki!"

"Ah! Ne kadar da iyi anlaşıyorsunuz! Bu geceyi organize ettiğimiz için çok iyilik meleşiyiz."

Neşe yanağıma ıslak bir öpücük kondurduktan sonra Ömer'in elini bırakmadan Semih'in peşine takıldı.

"Harikasınız! Yine tekrarlayalım. Üniversiteden mezun olduktan sonra falan... BELKİ!"

Meriç kapıyı kapatıp odaya geri döndüğünde kutuları kaldırıyordum. Bana sessizce yardım ettikten sonra elinde bir peçeteye önümde durdu. Son kutu elimdeydi. Onu da bırakıp gitmek için hazırlanacaktım. Meriç kutuyu elimden alıp diğerlerinin üstüne bıraktıktan sonra önüme geçti.

"Gideyim ben de."

Elindeki peçeteye az önce Neşe'nin öptüğü yanağımsildiğinde kıkırdamadan edemedim. "Ne yapıyorsun?"

"Fazla cıvık bir arkadaşın var."

"Senin de öyle."

"Neyse ki birbirlerini bulmuşlar."

Yanağımsilme işini dikkatle yaptıktan sonra peçeteyi kutuların üstüne koydu. Geri geldiğinde uzanıp yanağına ıslak bir öpücük bıraktım. "Bu da mı çok cıvık?"

"Birileri kötü bir kız olmak istiyor galiba."

"Belki."

Parmaklarımın üstünde yükselip aynı öpücüğü diğer yanağına da bırakırken ellerini belime yerleştirdi. Ondan kaçmam artık çok zordu. Elleri belimdeyken gitmeme izin vermezdi.

"Babam beni bekliyor."

Ellerimi ensesinde birleştirdim. Saçlarının arasında gezinen parmaklarımla dikkatini dağıtmayı umdum ama o inceleyen gözlerle bana bakıyordu.

"Bugün çok yoruldun mu?"

"Hayır."

"Neşe ve Ömer seni almaya geldiğinde de..."

"Onlar geldiğinde de iyi hissediyordum."

"Önceki gün kahvaltı yapmış mıydın?"

"Meriç, ben iyiyim."

Ellerimi ensesinden indirdiğimde bileklerimden yakalayıp onları eski yerlerine geri götürdü. Tekrar belime sarıldığında biraz öncekinden daha yakındık.

"Aramızdaki gereksiz gurur meselesini düşünüp bana hak verdin mi?" Yüzünde alaycı bir ifade vardı. Benimle eğleniyordu.

"Gereksiz gurur meselesini kendi evime çıktığımda, kendi paramla yaşarken tekrar konuşalım mı? Ya da kendi işimdeyken. Eğer bana ailenin parasını teklif etmeyi sürdürürsen senin yanında kalamayacağım."

"Olman gereken yer burası. Benim yanımda."

Yanaklarım kızarıırken daha cesur görünmek istiyordum. Ona doğru biraz daha yaklaştığımda bacaklarımız birbirine değiyordu. "Senin yanın?"

"Burası... Benim evim... Benim kollarımın arası... Benim yanım..."

Başını eğip burnunu boynuma sürttü. Kokumu içine çekti.

"Sana ihtiyacım var, Kayla. Rüyalardan kurtulsam da kötü anılar peşimi bırakmıyor. Aklımın içinde zehirli sarmaşıklar..."

Meriç kafasını omzuma yasladığında gözlerimi kapadım. Bu Meriç'i tanıyordum. Hatırlamaktan korkuyordu. Yalnız kalmak istemiyordu. O yüzden Cansu ve Bora'yı uğurlama planına hiç itiraz etmemişti, evinin kapısını bir arkadaş buluşmasına açmıştı.

Ensesindeki saçları okşadım. "Buradayım..." *Buradayım, sevgilim. Senin yanında. Senin evinde. Senin kollarımın arasında. Olmak istediğim yerde...*

"Doğada üçgen ya da dairenin kendisi var mı?"

Mutfaktan salona geçmiş oturuyorduk. Televizyon kısık sesteydi. Gece kuşağı programlarından biri açıldı ama ikimizin de onunla çok ilgilendiğini söylenemezdi. Meriç onun aklını dağıtma çalışmalarım sonucunda yine bir yerlere dalmış ve sonra düşündüren bir soruyla aramıza dönmüştü.

Meriç'in bu ciddi sorusunun nereye gideceğini bilmesem de gülümseyerek cevap verdim. "Hayır."

Marlboro paketinden bir tane çekti ve dudaklarının arasına yerleştirdi. Kartal kabartması olan çakmağı elinde, sigara hâlâ dudaklarının arasındayken yeniden konuştu. “Doğada benzerleri vardır. Kendileri yoktur. Matematiğin nesnesi doğada yoktur. İnsan aklına dayanır. Akıl yürütme, mantık...”

Çakmak odada yankılanacak bir ses çıkardı ve Meriç dudaklarının arasındaki sigarayı sarıdan kırmızıya dönuşen o mucizeye yaklaştırdı. Sigaranın ucundan çıtırdama sesleri geldiğinde çakmak uzaklaştı. Bir başparmağın zarif dokunuşuyla gri kapak kapandı ve mucize söndü.

“Akıl nesneyi de, nesnenin tanımını da, değıştirilmesine izin vermeden kendi üretiyor.”

Öğretmen olsa o dersi ondan alabilmek için her şeyi yapabileceğimi biliyordum. Çünkü Meriç buydu; sana en iyisini yaptırmak için elindeki en iyisini verirdi. İdeal bir öğretmenin olması gerektiğı gibi. Küçük ama hiçbir basite indirgenemeyecek değıerdeki kitaplardan birinde altını çizdiği yeri alıntı yapıyordu.

“Sen... Buraya geldiğın o kız değılsin. Sen şimdi, tanımını yapılmış nesnesini kendi üreten bir aklın ne ifade ettiğini biliyorsun. Biz birbirimizi bir kez tanıdık, yaşadık. Bundan sonra asla birbirimizden başka asıl olanı bulamayacağız. Doğada birbirimizden başka hiçbir şey asıl değıl, benzer.”

“Aramızdaki bu şeyin... Asıl olduğuna mı inanıyorsun?” diye sordum fısıltıyla. Terleyen avucumun içinde parmaklarım kayarak doğru çiziyordu. İç açıları toplamı 180 derece olan üçgen gibi mi görüyordu? Doğada sadece benzerleri olan ama kendisi o olmayan bu asıl olanın

tanımı gibi miydik? Meriç'in parmaklarının arasında tuttuğu zehri vücuduna aktarmasını sabırla izledim. Duman dağılarak dudaklarının arasından yükseldiğinde yutkundum ve kendimi hazırladım.

"Aramızdaki şey... Izdırıp, acı, sevgi, arzu, sevap, günah..." Koltuğun ucuna doğru kaydı ve kahverenginin en sıcak tonuyla beni kendine kilitledi. "O şeyin hayatımdaki yerinden eminim."

"Gerçek?" diye tereddüt ederek sordum. Sigarasının külünü yanındaki ceviz sehpanın üstünde bulunan külüğe döktükten sonra gözlerini yine bana sabitledi.

"Gerçek bu. Başkalarıyla yaşayacağımız her şey ancak gerçeğin yansıması ya da benzeri olur."

İçine matematiği katarak, romantik bir şeyi romantik değil de mantıklı gibi göstermek... Tam da Meriç'ten beklenecek bir şeydi. Normal insanlarca tabiri, gerçek aşkı ya da gerçekten sevdiği kişi olmamdı. Sanırım... Hayır. İnsanların gerçekten sevdiği ya da âşık olduğunu sandığı kişi değişebilirdi. İki kez âşık olabilir ya da gerçekten sevebilirdi ama matematik değişmezdi. Üçgenle ya da kareyle aynı tanıma ait farklı bir şey yoktu. Tanım neyse oydu. Biri çıkıp da iç açılarının toplamı 160 derece olan üçgen var diyemezdi. Meriç'in bahsettiği şey... Gerçek sevgi ya da aşk değildi. Gerçeğin kendisiydi. Bizi gerçeğin kaynağı olarak görüyordu.

Yanağıma bir öpücük bıraktıktan sonra başını omzuma yasladı. "Burası benim cennetim. İyi ki varsan, baş belası."

Kokumu bir kez daha içine çekti derin derin...

"Karanlığı dağıttın ışıgınla..."

Elimin üstünü okşayan parmakları benimkilerin arasından geçti. Parmaklarımızı birbirine kenetledikten sonra kendi kendine mırıldandı.

“Beni lanetten kurtardın, melek!”

Meriç gözlerini kapattığında kalbim onun ismini söylüyordu sanki. Kalp atışımın gecenin sessizliğini bozan gürültüsü sakinleşmeden telefonumun ekranı parladı.

Gönderen: Semih

Sırrı bilen biri var.

Gönderilen: Semih

Kim?

Gönderen: Semih

O kısma henüz gelemedim.

Gönderilen: Semih

Öğren!

10

Bir hafta sonra...

“**E**raltay Ailesi’nin on sekiz yaşındaki kızlarının doğum günü partisine davetliyiz!”

Neşe kulağımın dibinde bir kez daha bağırdığında önümdeki derginin sayfasını çevirdim ve astroloji bölümüne bakınmaya başladım. Yay burcunun günlük yorumunu gözümle sayfada tararken Neşe konuşmaya devam etti.

“Ömer ilk hafta gitmeyelim dedi ama ailelerimiz gitmemizden yana. Bir hafta sonra burada olmayacağız yani. Cansu ve Bora da olmayacak. Yeniden gidecekler. Son kez eğlenceli bir şey yapmalıyız!”

İş hayatında beklemediğim sürprizler, aşk hayatımdaki inişli çıkışlı süreç, arkadaşlarımla aramı iyi tutarsam daha mutlu olurmuşum falan filan... Her zamanki şeyler yazıyordu. Neşe’nin konuşmasının odaklanmadığım kısmı da sona erdiğinde kalemi yanağıma bastırdım.

“Asıl sebep, kostüm partisi olması,” dediğimde itiraz etmeden “Evet,” dedi heceleri uzatarak.

“Eskişehir’deyken her hafta bir arkadaşım kostüm partisi vermiyordu, Kayla. Bu kadar heyecansız bir hayat zor olmalı. Düşünsene, Meriç vampir oluyormuş,” dediğinde gözlerimi dergiden ayırıp ona baktım. Odamın bir köşesinde sandalyenin üstüne oturmuş bacaklarını pencerenin altındaki kalorifer peteğine uzatmıştı. Tırnaklarına siyah mat ojeyi sürmeye devam ediyordu. O oje olmadığı anda kafayı yemiş gibi dolanıyordu. Bu yüzden her zaman bir tane yedeği olurdu.

Arkadaşımanın tuhaf takıntılarını düşünmeyi bir kenara bırakıp, “Bu beni heyecanlandırmıyor,” dedim kendimden emin bir şekilde.

“Lütfen!”

“Dans da edilecek mi?”

“Özel bir koreografi bile var. İsmimizi yazdırıp derslere katılabiliriz!” derken hevesi gözlerindeki parıltıdan belli oluyordu.

“Cansu ile ismini yazdır. Ben yokum. Sadece geleceğim o kadar.”

“Ama...”

“Neşe!”

Ojenin kapağını kapatırken “Tamam. Kabul. Sen meleksin,” diye sıralamaya başladı.

Derginin bu ayki etkinlik sayfasına geldiğimde hızlıca bir göz gezdirdim. Konserlerden benim katılabileceğim üç tane vardı ama içimde bir istek yoktu. Düğün de

yaklaşıyordu. Bunu hatırladıkça nasıl sokakta kalacağımı da düşünmeye başlıyordum. Neşe yokken teyzesinde kalmazdım. Yurtlardan hiçbirinde yer yoktu. Sadece yedeklerden altmış altıncı sırada olduğumdan biraz umutluydum. Geçen hafta Semih'le üniversiteye gitmiştik. Atahan Üniversitesi lisede olduğu gibi bordo ve krem rengi ağırlıklı bir yapıya sahipti. Kampüsün içinde bir yemekhane, bir kantin, üç tane kafe vardı. Dersliklerine Semih yüzünden girmemiştik. Tüm sene boyunca oraya doyacağıma beni inandırmıştı. Spor tesislerinin olduğu yerde bir saate yakın vakit geçirdikten sonra geri dönmüştük. Çıkardığım sonuç yemekhaneden yemezsem yediğim yemek bile benim bütçemi zorlayacaktı. Ders kitaplarını hesaba katmıyordum bile. Dergideki işime devam etmezsem, annemin bankaya yatırdığı parayla idare etmem en fazla iki ya da iki buçuk ay sürerdi.

"Alışveriş yapmalıyız!"

"Hayır! Buna ayıracak bütçem yok," dediğimde Neşe ağzını kapadı ve öpücük yollayıp odadan dışarı çıktı. "Sakin bu işe karışma!" diye bağırdım arkasından. Beni duyduğuna emindim ama hiçbir şey söylemedi.

Dergiyi kapatıp sırtüstü döndükten sonra gözlerimi tavana diktim.

Annemin Meriç ve benim için yaptığı bileklikleri astığım takı askılığından yeşil renkteki yüzüğümü alıp parmağıma taktıktan sonra dolabımın karşısına geçtim ve dergiyi karıştırırken kafamda tasarladığım kıyafetleri bulup çıkardım. Kot pantolonumu üstüme geçirdikten sonra siyah atletimi giydim. Zikzak desenleri olan, renkli, ince

bir hırka ile kıyafetimi tamamladıktan sonra saçlarımı topladım.

Dergiye gittiğimde Leyla Hanım ve Yağız Bey'i görmekten kendimi arşive kapattım. Dosyaları düzenlemem saatler sürüyordu. Bunu geçen hafta yaptığımda deneyimlemiştim, o yüzden bu sefer daha hızlı ve düzenliydim. Yine de işime yarayacak dosyaları düzenlemem üç saatimi almıştı. Öğle molası gelmeden yukarı kata çıkabilmişim.

Çekmecemdeki çikolatanın paketini açıp bir ısırık alırken, bir yandan da Neşe'nin attığı mesajlara bakıyordum. Cansu ile alışverişe çıkmış ve gözüne hoş gelen her şeyin fotoğrafını çekmişti. Tam bir parti kızıydı.

"Seni uyardım! Sen onu yanında işe mi aldın?"

Kapı kapandığında ses kesildi. Birkaç saniye sonra Yağız Bey yanımdaydı. "Kayla..." Kafamı kaldırıp ona baktığımda stresli gözüküyordu. "Senin arşivdeki işin bitti mi?"

"Evet. Bugün erkenciyim."

O sesi tanıyordum. Demir buradaydı. Neden beni tehlike olarak görüyordu?

"Eee... Harika ama ben senden diğer dosyaları da düzenlemen istiyorum."

Ayağa kalktım. Buradan uzaklaşmam gerekiyordu yani. "Tamam."

Yağız Bey elini omzuma koyduğunda yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Harikasin, çaylak."

Ona gülümseyerek karşılık verdikten sonra masanın üstünden telefonumu alıp arşive geri döndüm. Semih'in attığı mesajı tekrar okudum.

Gönderilen: Semih

Demir Tuna.

Günümün neredeyse tamamını arşivde geçirdim. Demir Tuna dergi binasını terk ettiğinde ortalıkta rahatça gezinmeme izin verildi. Yağız Bey arşiv işini unutmuştu bile. Burada olanlara şaşırıyordum. Tuna Ailesi'ni ilgilendiren bir magazin haberini araştırdıklarına emindim. Arşive tıklandığım zaman içerisinde geçmişini kontrol etme fırsatım da olmuştu ama bildiklerim dışında bir haber bulamamıştım. Üstelik konu o zamanki dergi sayfalarında çok küçük bir yer kaplamış ve uzatılmadan gündem değişmişti. Özellikle şehrin magazin haberlerine, iş dünyasının patronlarına önem veren dergide bu haberin bu kadar kısa yer tutması mantıklı gelmiyordu. Ahlaki açıdan iyi bir yaklaşımdı ama benzer olayların daha fazla konuşulduğunu gördüğümünden beri işin arkasında para ve tehdit kokusu alıyordum.

Dergiden çıktıktan sonra Semih'in mesaj attığı adrese gitmek için taksiye atladım. Neşe'den hâlâ haber yoktu. Eskiden bir partiye katılacak olduğumuzda birkaç gün önceden ne giyeceğimizi, saçımızı nasıl yapacağımızı düşünmeye başlar, bu işkenceye beni de dâhil ederdi. Şimdi Ömer vardı ve en yakın arkadaşımı onunla paylaşmak zorundaydım. Bundan şikâyetçi miydim? Hayır!

Yağmur başlayınca taksi yavaşlamıştı. Adres bana tanıdık gelmemişti ama bulunduğumuz yer Meriç'in dairesinin olduğu sokağa benziyordu. Gösteriştan uzak, şehrin içinde dar bir sokağın önünde durduğumuzda ücreti ödeyip dışarı çıktım. Kaldırımın köşesine sığınıp cep

telefonumu bir kez daha kontrol ettim. Adres bu sokağı gösteriyordu. Kapı numarasına baktıktan sonra çiseleyen yağmurun altında yürümeye başladım.

Sırrı öğrenmeye çok yaklaştım. Meriç bundan hoşlanmayacaktı, biliyordum ama ucunda büyük bir belki vardı. Belki onu kurtarabilirdim. Annesi ona söylemek istiyorsa, bu onun için iyi bir şey olabilirdi. Babası, annesini aldatmıştı. Babasının Meriç'ten gizlemeye çalıştığı şey ne olabilirdi? Servetini nasıl kazandığı mı? Çok zenginlerdi. Filmlerdeki kadar zenginlerdi. Babam da iyi para kazanıyordu. Annemle yaşadığım hayat gibi değildi ama yine de Meriç'in ailesinin servetinin yakınlarında bile değildik. Aytaç Tuna'nın kirli işleri belki de bu aileyi parçalamıştı. Nermin Hanım'ın bildiği şeyler olabilirdi, Aytaç Bey'i bu işlerden uzaklaştırmak istediği için belki de sürekli tartışıyorlardı. Meriç'in çocukluğu onların kavgalarına ortak olmakla geçmişti. Sonunda bu tartışmalardan ve karısından sıkıldığı için başka biriyle eğlenmek istemiş olabilirdi. Nermin Hanım çok güzel ve zarif bir kadındı. Onu hasta eden sevdiği adamdı.

Oğlunu da hasta etmişti.

Belki Meriç'e biraz nefes aldırabilirdim. Nermin Hanım söylemek istiyordu ama Aytaç Bey onu durduruyordu. Gerçeği öğrenmek Meriç'e iyi gelecekse beni durduramazdı. Bana karışamazdı.

Önemli olan biz değildik. Önemli olan Meriç'ti.

Beş kattan daha yüksek olan apartmanların yan yana sıralandığı Arnavut kaldırım sokakta yürürken numaralara bakmaya devam ediyordum. Biri sırtüstü yere

düştüğünde elimi dudağımın üstüne kapatıp çığlığima engel oldum. Bu Semih'ti!

Yerden kalkıp biraz önce dışarı atıldığı apartmanın kapısında görünen Demir'e saldırdığında donmuş halde onları izliyordum. Semih yumruğunu onun suratına geçirdiğinde Demir sendeledi ama yere yıkılmadı.

Semih onu yakalarından tutup "Gerçeği anlat!" diye haykırdığında onlara doğru koşmaya başladım.

"Semih!"

Demir benim sesimi duyunca az önceki öfkesinden biraz olsun arınmış, daha çok şaşırılmış bir halde bana döndü. "Sen... Siz birlikte misiniz?"

Semih bana bakmıyordu. "Gerçeği anlat!"

Etrafa saçtığı tükürükler Demir'in suratını da bulduğunda dikkatini tekrar ona verdi ama artık öfkeli gözüküyordu. Yanlarına iyice yaklaştığımda elimi uzatıp Semih'in omzuna koydum.

"Sakin ol!"

"Kayla haklı. Madem bu işe burnunuzu soktunuz, sakın olmalısınız," dedi Demir kanayan burnunu çekerek.

"Ben yıllardır sakinim!"

Semih o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki, geri çekilmeden edemedim. Kalbim hızla atarken kendimi toplamaya çalışıp tekrar Semih'e doğru yaklaştım. "Bırak onu, Semih!"

Semih onun yakalarını bırakıp kollarını iki yana açtığında bir adım gerisindeydim. Demir sadece ona bakıyordu.

İkisi de önce gözleriyle savaşıyor, sonra kelimeler ağızlarından dökülüyordu.

“Hadi anlat! Sakinim!”

Demir gözlerini çok kısa bir an bana çevirdikten sonra başını iki yana salladı. Ellerini beline yerleştirip içini çekti. Kanayan burnuyla nefes alması onu zorluyordu.

“Yanılmamışım. Leyla senin hiçbir şeyle ilgin olmadığını söyleyip duruyordu ama bak, ben haklıymışım. Sadece merak ediyorum, Kayla... Yengemle amcamın Meriç’ten bir şey sakladığını nasıl öğrendin? Meriç bilse bana sorardı ama o habersiz.”

“Ne önemi var? Lafı geveleme! Babamın bu işle ne alakası var?”

Kızarıklığım yüzümden taşmadan önce Semih’e döndüm. Kenan Amca’nın da bu işle bir ilgisi mi vardı? Semih neden bu kadar öfkeliydi?

“Ne kadar meraklısınız? Bu kadar yıl birileri sustuysa, neden siz kurcalıyorsunuz?”

“Anlat!”

“İyi! Amcam, yengemin babamla bir ilişkisi olduğunu öğrendiği için onu aldattı!”

“Ne?”

“Ne?”

Semih’le aynı anda ağızımızdan çıkan soru, şiddetlenen yağmurun damlalarından birinde asılı kaldı. Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Karanlık içime tekrar çöküyordu.

“Senin baban ihaleden önce amcama... Onların birlikte çekilmiş fotoğraflarını göndermiş.”

“Yalan söylüyorsun! Babam öyle bir şey yapmaz!”

“Yaptı! Bizim ailemizi mahvettiniz! Sizin şirketiniz o ihaleyi kazandı, çünkü amcam ve babam geri çekildi!”

“Yalan söylüyorsun!”

Semih tekrar Demir’in üstüne saldırınca, Demir ondan kolayca kurtulup yüzüne yumruğunu geçirdi. Semih yere düştüğünde hâlâ “Yalan söylüyorsun!” diye bağıırıyordu.

Onu yerden kaldırmak için dizlerimin üstüne çöktüğümde kalbim boğazımdaydı. Nefes alamayacak gibi hissediyordum. Titreyen ellerimle ıslanmış yakalarından tutup onu kaldırmaya çalıştım.

“Bu işin peşini bırakın! Biz zaten parçalandık. Amcam beni de, Meriç’i de, hatta seni bile bu işten uzak tutmaya çalıştı. Biz öğrendiğimize göre geriye kaldı bir. Onu bu işe bulaştırmayın!”

Demir caddeye doğru yürürken yeniden Semih’e döndüm.

“Kayla, babam öyle bir şey yapmaz. Babam o kadar kötü biri değil.”

Söylediğine kendi bile inanmıyordu. Babasının yapmış olabileceğini biliyordu. Sadece bunun gerçek olmamasını istiyordu. Korkuyordu. Onu anlıyordum. Hepimizin babası korkunç hatalar yapmıştı. Ama biz yine de onları sevmeye devam ediyorduk. Çocuk olmak böyleydi işte.

“Kayla... Babam yapmaz.”

Gözünden akan yaş patlayan dudağına doğru inerken dişlerimi birbirine bastırdım. Biz bunları hak etmemiştik. Meriç de, Demir de, Semih de, ben de... Hiçbir

çocuk babalarının hatalarını sırtlanmak zorunda değildi ama buna mecbur bırakılıyorduk. Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım.

“Benim babam o kadar kötü biri değil.”

∞

İki gün çabucak geçti...

İçimde beni rahatsız eden bir tohum vardı. İçimde gömülü kaldığı yerde yeşeriyordu. Rahatsız ediyordu. Varlığını hissetmek azap gibiydi ve ben bununla yaşamak zorundaydım.

Semih gitmişti. İlk kez babasını umursamadan hareket etmişti belki de. Annesinin yanına, Paris’e gitmişti. O günden beri konuşmamıştık ama ona söz vermiştim. O gelene kadar en azından kimseye bir şey söylemeyecektim.

Ne söyleyebilirdim ki? Kime ne söyleyecektim?

Nermin Hanım’ın oğluna söylemek istediği şey Meriç’e iyi gelir miydi? Kim günah çıkaracaktı? Nermin Hanım kocasının sırtındaki, bir babanın sırtındaki yükü hafifletmek istiyordu. Aynadaki görüntüm bana acı acı gülümsedi.

Bütün suçu üstlenen Aytaç Tuna, aslında biraz kahraman mıydı? Bir şeyler olmuştu. O, hatanın içinde farklı bir hata daha yapan biriydi. Düştüğü çukura karısını ve oğlunu da sürüklemişti. Meriç’i çıkarmaya çalışmışlardı. O derin, karanlık çukurdan onu kendilerinden uzaklaştırarak çıkarmaya çalışmışlardı. Nermin Hanım oğlunu da kocasını da rahatlatmak istiyor olabilirdi. Ona hak bile verebilirdim. Tüm yük kocasının sırtındaydı. Belki Meriç bunları bilse, babasına olan öfkesi biraz azalırdı. Gerçeklerin çirkinliğiyle babasının yaptığı hatayı biraz, sadece biraz

affedebilirdi ama Semih... Aytaç Amca görünürde oğlunun kahramanı değildi belki ama gizlice hem oğlunun kahramanı olmaya çalışmış, hem de Semih'i korumuştı.

Başımı geriye atıp nefesimi sesli bir şekilde dışarı bıraktım.

Düşünme! Bugüne odaklan! Son iki günden biraz daha huzurlu ol!

Eraltay Ailesi'nin nikah törenine katıldığım da onlar hakkında biraz deneyim edinmiştim ve bu doğum günü partisinin ne kadar gösterişli olabileceğini tahmin etmem için hayal gücümün sınırlarını zorlamam gerekmiyordu. Neşe'nin bunu araştırmalarıyla benden daha iyi bildiğinin de farkındaydım ama o yoktu.

Saçlarımı taradıktan sonra dolabımın karşısına geçtim ve kendime rahat bir şeyler çıkardım. Partiye daha saatler vardı ve bir süre kitap okuyabilirdim. Tişört ve şortumu giydikten sonra yatağın üstüne uzanıp, geçen gün bir hanın içindeki küçük bir dükkândan aldığım kitabı okumaya başladım.

Kelimelerin arasında farklı bir dünyaya dalmanın keyfini sürerken, kafa şişirmeden düşünmekten kaçmanın bu tatlı yöntemine sıkı sıkıya sarıldım. Ancak bu keyfim çok uzun sürmedi. Odamın kapısı açıldığında gelenin Neşe olduğunu biliyordum.

"Geç kaldın. Ömer'le mi uğraşıyordun?" diye sordum kafamı kitaptan kaldırmadan.

"Bir Soru Bir Aşk! İçi aşk dolu bir kitap daha."

O kadife ses zihnimi dağıtıp gözlerimi kitaptan ayırdığında, duvara omzunu yaslamış çocuğa baktım. Bir

anda ellerim titremeye başlamıştı. Yanaklarımın kızardığını hissederken yutkunmaya çalıştım. İki gündür ortalıkta yoktu. Sergisi için babasıyla mekân gezdiğinden, holdingdeki işlerinden ve hâlâ bitmemiş resimleri olduğundan bahsetmişti. Bunların hepsi bana bir bahane gibi gelmişti. Birçok kez Demir'i arayıp ona bir şey anlatıp anlatmadığını sormak istemiştim ama beni engelleyen bir korku vardı. Demir muhtemelen benden hoşlanmıyordu. Tipik bir Tuna erkeği! Ailesinin işlerine karışılmasından hoşlanmadığını anlamıştım.

"Ne zaman başka şeyler okuyacaksın?"

"Bir önerin mi var?" diye sormayı başardıktan sonra gözlerimi ondan ayırıp kitaba çevirdim. Artık kelimeler önemli değildi. Baksam bile orada ne yazdığını algılayamıyordum. En azından buradaydı ve her zamanki gibi bana takılıyordu. Bir sorun yoktu. Bahaneleri gerçek olabilirdi. Sergi onun için önemliydi. Ona kendi sözlerini hatırlatıp, her gün birbirimizi görmemiz gerektiğini söyleyip mızızlanmak istesem de bunu yapmadım. Onu özlemeyi seviyordum. Karşıma her çıktığında nefesimi kesmesini sevdiğim gibi.

"Gerçekten okuyacaksan öneride bulunabilirim."

"Kitap okumaktan hoşlanman hâlâ garip geliyor. Yanlış anlama, sadece tuhaf."

Ona bakmamayı sürdürüyordum ama hâlâ aynı yerde aynı pozisyonda durduğunu görebiliyordum. Kolları önünde bağlıydı. Baş da hafifçe öne eğikti.

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

Aile kavgalarından kaçmak için resim çizme, yumuşak şekerlerin renk ve sayılarına göre kaç farklı şekilde sıralanabileceğini hesaplama dışında, bir de zengin kitap hazinesi olmasına şaşırmmamalıydım.

“Sana bir şey getirdim,” dedi benden cevap alamayınca.

O an kitaba karşı iki dakika önce yitirdiğim ilgimin gölgesini bile tamamen kaybetmiştim. Başımı kaldırıp ona baktığımda arkasını dönüp eğildiğini gördüm. Duvarın arkasından kucağında bir kutuyla bana döndüğünde kitabı elimden bırakıp yataktan aşağı indim.

Kucağındaki kutuyu yatağın üstüne bırakmasını hayretle izledim. Bir ona bir de sarı renkteki büyük kutuya baktım. Bu tuhaf anın tadını çıkararak bir süre daha bakmaya devam ettim. Meriç sonunda sıkılarak, “Bakmaya-cak mısın?” diye sorduğunda gözlerimi ona sabitledim. Siyah pantolon, gri tişört, uzun süredir takmadığı küpe-leri... Farklı olan bir şey vardı. Onu ilk gördüğüm haline çok benziyordu.

“Bana hediye mi aldın?”

Meriç gözlerini devirip kutuyu başıyla işaret ettikten sonra sıkılğan bir tonda cevapladı. “Senin adını vücuduma yazdırdım, Kayla. Sersemliğini üzerinden at da içine bak.”

Hareket edip kutuya yaklaştım. Elimi uzattığı sırada kahverengi gözleriyle beni izlediğini hissedebiliyordum.

Düşünmeyi bırakıp silkelendim ve kutunun kapağını tutup kaldırdım.

“Ah, Neşe’nin sabahtan beri neden burada olmadığı şimdi belli oluyor. Buna hiç gerek yoktu, Meriç. Çünkü bunu kabul etmeyeceğim.”

Kutunun kapağını kapattım. Meriç elini kapağın üstüne koyup bana yaklaşıırken geri çekilmeye yeltendim ama diğer eliyle dirseğimi kavrayıp buna engel oldu.

“Annem genç kızlık elbiselerinden birkaçını bir gün kızı olursa diye saklamış. Çok antika bir düşünce ama sonuç olarak ben bunları giyemem ve sen giyersen çok mutlu olacak.”

“Beni bu kadar çaresiz bırakmandan nefret ediyorum.”

Dişlerimin arasından çıkan tıslama onun keyfini biraz yerine getirmişti. Canı sıkkın gözükmüyordu ama her zamankinden biraz daha fazla ruhsuzdu. Elini dirseğimden omzuma kadar çıkardıktan sonra diğer elini belime doladı. Aramızdaki mesafeyi kapatırken vanilya kokusunu içime çektim.

“Hazırlan. Sonra bir şeyler yemeye gideriz. Akşam da partiye katılırız.”

“Gerçekten partiye gitmek istiyor musun?” diye sorduğumda dudaklarını saçlarımın üzerinde gezdiriyordu.

“Dans etmeni seyretmek istiyorum.”

∞

Meriç’in annesinin elbisesi bana bir beden büyüktü. Pudraya benzeyen sarı renkteki tülün eteklerinde küçük bir dantel şerit vardı. Astarı kalın olmasına rağmen iç çamaşırlarımı krem rengi olanlarla değiştirdim. Elbisenin bolluğunu gizlemek için arkamdan bir iğneyle tutturdum. Onu gizlemek için de saçlarımı salık bıraktım. Açık renk göz makyajımı tamamladıktan sonra portakallı parlaticıyla dudaklarımı renklendirdim. Yedi santimetrelik

topuğu olan açık ayakkabıları kutusundan çıkarıp elime aldıktan sonra odadan ayrıldım ve aşağı indim.

Meriç mutfakta Nursiş'le sohbet ediyordu. Beni gördüklerinde ikisi birden sustu. Meriç ayağa kalkıp yanıma doğru geldi, sonra da evden ayrıldık.

Mercedes kapının önünde bizi bekliyordu. Motor yerine bunu tercih etmesini Eraltaylara borçlu olduğumuzu biliyordum. Mercedes'in konforlu koltuğuna yayılıp kemerimi bağladığımda Meriç gaza basmıştı. Ana yola çıktığımızda müziği açmak için elimi uzattım ama Meriç parmaklarımı havadayken yakalayıp buna müsaade etmedi.

"Dün gece seni rüyamda gördüm," dediğinde dudaklarımı ısırdım. Parmaklarım hâlâ avucundayken, bakışlarımı onun yüzü hariç arabanın içindeki her noktada gezdirmekte kararlıyım. "Eskişehir'deydin. Ben gitmeni istemediğim halde."

Eskişehir artık sadece annem ve çocukluk anılarım demekti. Orada bir arkadaşım ya da başka biri kalmamıştı. Berkan ile bir daha konuşmamıştık. Bana ulaşmak istemişti ama onu kendimden uzak tutmak için her şeyi yapmıştım.

"Sadece bir rüya..."

Alt dudaklarını dişlerinin arasından kurtarıp ıslattıktan sonra, bakışlarını bir an yoldan ayırıp bana çevirdi. "Gerçekten öyle mi, Kayla?"

"Nasıl?"

"Benim söylediklerim senin için önemli mi?"

Koltukta huzursuzca kıpırdandım. "Hep öyleydi, Meriç."

Gülümsediğinde huzursuzluk uzaklara gitti. Omuzlarım gevşedi, arkama biraz daha rahat yaslandım.

“Elbise sana çok yakışmış.”

“Annenin elbisesi çok güzel. Kumaşı çok yumuşak.”

Meriç benim elbise yorumuma karşılık “Tam da senin tenine uygun,” dediğinde gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Meriç gaza bastığında başımı kaldırıp önümde kayan yola baktım. Kesik şeritler düz bir çizgiymiş gibi göz yanılsaması oluştururken, “Biraz yavaşla,” diye fısıldadım ama beni duymadı bile.

Mena Otel’in önünde durduğumuzda Meriç benden önce arabadan indi. Bebek gibi mızmızlanmamam gerektiğini kendime hatırlattıktan sonra, hızın etkisini üstümden atmaya çalışarak arabadan indim.

“Fark ettim ki seni buraya sadece odaya hapsetmek için getirmişim. Sana otelimizin lezzetli yemeklerinden yeme fırsatı sunacağım.”

Anahtarı onu bekleyen çocuğa verdikten sonra birlikte merdivenlerden çıkmaya başladık.

“Şeflerimizden biri İtalyan, diğeri Azeri. İkisi de işinde harika. Birçok dünya mutfağına hâkimler,” derken bir eliyle dirseğimi tutuyor, öbür eliyle ensesini kaşıyordu. Basamaklara dikkatlice basarken gözlerimi ondan ayırmıyordum. Onun ismini alan otelin aşçılarını bana anlatırken övgümü kazanmak ister gibiydi. “Bayılacaksın. Parmaklarını bile yiyebilirsin. Özellikle kırmızı ette ustalar. Seversin, değil mi? Eğer tercih etmezsen sana makarnaları öneririm. Bir İtalyan lezzeti.”

“Et olur. Sen ne önerirsen o olur aslında.”

Resepsiyonun önünden geçtikten sonra restoranın olduğu geniş salona ulaştık. Duvarlar bej rengine boyanmıştı. Altın rengindeki perdeler yere kadar uzanıyordu. Yerdeki taşlar Tuna Holding’de olduğu gibi parıltılıydı. Adımlarımı atarken kayacağımdan endişeleniyordum.

Meriç dirseğimdeki elini belime indirip “Şuraya geçelim,” diye fısıldadığında başımı salladım ve gösterdiği masaya doğru ilerledim. Tüm masalar yuvarlaktı. Salon da yuvarlak şekildeydi ve masalar da bu düzene göre yerleştirilmişti. Halkanın dışında olanlar daha küçük boyuttaydı. En dışakilerden birine yerleştikten sonra Meriç ikimiz yerine de sipariş verdi.

“Serginin tarihi belli oldu. 10 Ocak.”

“Doğum gününün olduğu ay,” diye mırıldandığımda omuz silkti. “Bu bir kutlama mı?”

“Hayır. Bu özel bir gün. Sergi benim için çok değerli.”

Gözlerindeki kararlılık birazdan bedeninden soyutlanıp ayrı bir bedene sahip olacak gibiydi. Doğum gününden daha değerliydi elbette.

“İtalyanca kursumuz okulla eşzamanlı başlıyor. Sana adresi mesaj atarım daha sonra. Eğer yeterli düzeye ulaşırsa bir dahaki dönem gideriz. İstersen sonraki güz dönemine erteleriz. Bu konuda sıkıntı çıkacağını sanmıyorum.”

“Geleceğimiz hakkında plan yapmışsın,” diyerek sözünü kestiğimde, bir elini masanın üstüne uzattı.

“Bu bir sorun mu?”

Tabii ki sorun değildi. Sadece tuhaftı. Karşımda eski benliğinden küçük bir kırıntı dahi taşımayan bir Meriç Tuna vardı. İçine hapsettiği çocuk böyle miydi? Eğer aile sorunları olmasaydı ya da Ömer'in büyüdüğü ailenin içinde yetişseydi Meriç böyle mi olacaktı? Elbette kibarlığı, nazikliği ve düşünceli olması çok güzeldi ancak bir o kadar da garipti. Bu çocuğu görmek onu tanıdığımdan beri pek mümkün olmamıştı. Şimdi ise büsbütün içinde gizlediği çocuğu gösteriyordu bana. Her şey kulağa iyi geliyordu ama bilinçaltımda küçük bir korku, içinde bulunduğu sert kabuğu zorluyor ve bir civciv gibi dışarı çıkmaya hevesleniyordu. Tek farkı sevimli sarı tüylü değildi. Karanlıktı.

Siyah temalı bilinçaltım bana Meriç'e ne kadar benzediğimi hatırlattığında silkelenip kendimi toplamaya çalıştım.

"Değil ama bunu sık yapmadığın için biraz şaşkınım."

Pekâlâ. Alışabilirdim.

"Dans edelim mi?"

Gözlerimi kırıştıırıp bir süre ona baktım. Tamam, beş saniye önce alışabilme kararı almış olabilirdim ama dans teklif etmek de ne demek oluyordu? Meriç sandalyeden kalkıp elimi tutana kadar bu konuda ciddi olduğunu düşünmüyordum.

Tanımadığım bir Meriç beni korkutuyordu ama tanıdığım Meriç'in karanlık yanları beni korkutmuyordu.

Biraz daha gevşedim ve sonunda gülümsemeye çalıştım. "Ne yapıyorsun?"

"Hadi kalk."

"Kimse dans etmiyor."

Etrafa bir göz gezdirdim. Meriç elimi çekiştirip "Kalk Kayla!" dediğinde sandalyeyi yere gürültülü bir şekilde sürterek geriye ittirdim ve topuklu ayakkabıların üstünde dengemi bulmaya çalıştım. Birkaç göz şimdi bize çevrilmişti. Ne yani, otel sahibinin oğlunun kız arkadaşının biraz gürültü yapmaya hakkı yok muydu? *Bu ne türden uzun bir tamlamaydı böyle?* Düşüncelerime gözlerimi devirip omuzlarımı dikleştirdim. Meriç belimi kavrayıp kulağıma doğru eğildi. "Terasa çıkalım."

Yemek yiyen onca insanın arasında dans etmektense terasa çıkmayı tercih ederdim. Siparişlerimiz gelmemişi ama Meriç birisine çoktan işaret vermişti bile. Terasta bizi karşılayan ılık hava eteklerimin bacaklarımın arasına dolanmasına sebep olurken, rahat gözükmeye gayret ederek Meriç'in yanından yürüdüm.

Antik Roma'dan kalma görüntüsüyle ilgi geçen sütunların önünde durduğumuzda nazikçe beni kendine çevirip elini belimdeki hassas noktanın üstüne yerleştirdi. Gerçekten dans edecektik! Kaskatı kesilmemi saymazsak iyi durumdaydım. Elimi tuttuğunda, belimdeki eliyle beni kendi vücuduna yaslamıştı.

"Biraz gevşe, Kayla. Bu hayattaki en huzur verici müziğin ritmine bırak kendini."

Deneyebilirdim. Belki.

"Louis Armstrong!" dedi hayran olduğunu belli eden bir tınıda. Ve onun hakkında bilmediğim bir şey daha öğreniyordum; hayran olduğu insanlar.

O kendini bu kadar özgür bırakıyorsa, ben de bir şeyler deneyebilirdim. Ve deneyeceksem eğer, kendi kurallarımı da koyabilirdim.

“O zaman beni izle.”

Meydan mı okuyordum?

EVET!

Ne yaptığımı biliyor muydum?

HAYIR!

Klasik bir Kayla durumu.

Müzik!

Müziği hisset!

Sihirli sözcükleri zihnimin içine fısıldadıktan sonra gözlerimi kapattım ve vücudumu ritme göre hareket ettirmeye başladım. Kalçam, ayaklarım, ellerim bir süre sonra dışarıdan nasıl gözüksüklerini umursamadan hareket etmeye başlamıştı. Bu müziğin büyüsyüdü. Omuzlarım ilk defa bu kadar özgürdü. Bedenim müzikle dans ediyordu. Müziğin yumuşak dokunuşları bedenimi okşarken kolayca gevşedim. Büyünün içinde gözlerim kapalıydı. Eteklerime, yüzüme, saçlarıma dokunarak kendi kendimle dans ettim. Gözlerimi açtığımda Meriç’in bedeninin çok yakınımda olduğunu hissetmişim. Yanaklarım kızarıırken durup başımı kaldırdım. Elini cebinden çıkarıp çenemi tuttu. Başparmağı ile çenemi okşadı.

“Sen başıma gelen en masum şeysin.”

Yanaklarım pembeleşirken gözlerimi kırptıstırdım. Meriç parmağını çenemden ayırıp dudağıma doğru çıkardığında yumuşayan kahverengi gözlerinin içine bakıyordum. Aralık duran dudağımın üstünde parmağını gezdirirken gözlerimi kapadım. Parmağı dudağımın her noktasında dolanıp bir tam tur attıktan sonra, iki eliyle

birlikte boynumu kavrayıp eğildi ve dudaklarını benimkiyle buluşturdu.

Peri masalının içinde olduğumu hissettiren müziğin sonuna geldiğimizde dudaklarımız birleşmişti. Beni bir dakikaya yakın süre orada öylece öptü. Hiç acele etmeden, en saf öpüşmelerimizden birini yaşadık. Dudaklarını çekeceğini sandığım bir anda nefes alıp tekrar öpmeye devam etti. Ellerim onun omuzlarındaydı. Ayağında topuklu ayakkabılar olduğu için şanslıydım. Ensesindeki saçlarını okşamaya başladığımda Meriç dudaklarını yüzümde gezdirdiyordu. Yumuşak dokunuşlarıyla ruhumu okşayarak beni bir kez daha öptükten sonra dudaklarını benden ayırdı. Biraz hayal kırıklığı yaşayarak ona bakarken başını eğmişti. Onun baktığı yere gözlerimi çevirdiğimde cebinden çıkardığı siyah kutuyu gördüm ve bedenim anında buz kesti. Ellerim omuzlarından aşağı düşerken kalbimin yerine ağır buz kütlesi yerleştiğini sandım.

Yutkunma işlevini, nefes alma işlevini, hareket etme işlevini unuttunca düşünmek daha zor oluyordu. Bu anın yakın bir gelecekte olacağını hiçbir zaman düşünmediğim için kendimi biraz bile olsa hazırlamamıştım. O kutunun içinden kolye de çıkabilirdi ya da küpe. Küpeydi, değil mi? Kolye için fazla küçük olurdu. Küpeydi o.

Gevşe, Kayla!

“Ailemi seçme şansım yoktu. Değiştirmenin de imkânı yok. Ama her şeye rağmen onlar benim ailem. İlk ailem. Bu yüzden benim için her şeye rağmen çok değerliler.”

Gözlerimi kutudan ayırıp onun gözlerinin içine baktım. Bir küpe için böyle bir konuşma başlangıcı olamazdı.

Haydi ama Meriç! Abartıyorsun!

Lütfen abartmış ol! Biz... O... Hayır. Lütfen abartmış ol. Çıldırılmış olamazsın!

“Ama ikinci bir hayatım olacaksa ve bir aile oluşturacaksam, bunun ilkinе çok benzememesini istedim. Oradaki rollerin aynı olmamasını istedim. Sen anneme çok benziyordun. Bu yüzden sana çok yakındım ama bir o kadar da kızılıyordum. Aslında... Sen onlardan farklısın, değil mi Kayla?”

Kutunun kapağını açtığında gülümsemek üzereydim. Uzun bir aradan sonra nefes aldım. Tek taş değildi!

“Bu büyükannemin yüzüğü. Anneme vermiş ve annem de... Bilirsin işte. Sıra sende.”

Ne? Hayır! Saçmalama! Bu saçmalığın daniskası! Sen Meriç Tuna’sın! Evlilik teklifi mi? Delirdin! Kesinlikle delirdin! Biz evlenemeyiz!

“Kayla?”

Gözlerimi, ortasında bulunan yeşil taşının etrafı altın rengindeki küçük taşlarla çevrili yüzükten ayırıp Meriç’in kahverengi gözlerinin içine baktığımda, boğazımdan aşağı sert bir yumru indi.

“Meriç, ben korkuyorum.”

Patavatsızlığımla anı mahvetmekte üstüme yoktu.

Gözlerinin içinde bir an parıltı olduğunu sandım ama sonra bilinçaltımın bu anın şaka olmasını istemesine yorumlayıp bu fikirden vazgeçtim.

“Benim yanında olduğum bir şey seni korkutuyor mu?” diye sorduğunda mideme bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Kusmak istiyordum. İçimdeki her şeyi organlarımla beraber dışarı atmak istiyordum. Ancak o zaman bu acıyan, parçalanan, kanayan içimdeki heyecan mekanizmasından kurtulabilirdim.

“Ben...”

“Ben kendimden eminim, Kayla. Sen kendinden emin misin?”

Yüzüğü çıkarıp elimi tuttuğunda titriyordum. Yüzüğü parmağıma takmak için acele etmedi. Parmaklarımı okşadı. Gözlerimi ondan ayırmadım. Sonunda kahverengi hazine benim gri çöplüğüme ulaştığında ağzını bir kez daha açtı.

“Tamam dersen, bu yüzük sonsuza dek senin olacak.”

Kahretsin! Bu çocuk çıldırmıştı! Delirmiş! Kafayı yemiş! Tımarhanelik!

Ve benim bu durum karşısında ne kadar normal olmamı bekliyordu ki?

Meriç Tuna oyunun kurallarını değiştirmişken biraz delice davranmanın bir sakıncası olamazdı. Bay Harrington gibi. Evlilikten deli gibi korkuyordum. Başıma gelecek son şey olacağına inanıyordum hatta. Ben evlilik nedir onu bile bilmiyordum. Sadece dışarıdan gözlemlediğim kadarıyla fikir yürütüyordum ve her beş aileden sadece iki tanesinin huzur içinde olduğunu görüyordum. Diğerleri huzurlu olmaya çalışıyordu ve üstünlük çabalayan taraftaydı. İki çabalayan taraftan çıkma insanın aile kurup huzura kavuşması mümkün müydü? Dibe batmaları daha mümkün gözüküyordu ve bu beni deli gibi korkutuyordu. Başımı yorganın altına sokup *Hayır! Hayır! Hayır!*

diyerek ağlamak ve korkumun geçmesini beklemek istiyordum. Ama bana elini uzatan Meriç'ti. Bu hayatta kendimi yanında güvende hissettiğim, sevdiğim ilk erkek. Babamdan bile önce...

"Tamam," diye fısıldadığımda sesim boğuk ama umutlu çıkmıştı.

Yüzüğü parmağıma geçirdi. Ve... Hayal kırıklığına uğradığını sandığım bir sesle kelimeler ağzından döküldü. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

Elimi bıraktı. Ne olduğunu idrak edemediğim bir anda arkasını dönüp yürümeye başladı. Bedenim zangırdarak titrerken nasıl yaptım bilmiyorum ama konuşmayı başardım.

"Ne yapıyorsun?"

Meriç durmadı ve ben bedenimi doğaüstü güçlerin kontrol ettiğine inanarak hareket ettim. Koşarak peşinden gittim ve onu merdivenlerin başında yakaladım. Kolunu kavrayıp önüne geçtiğimde benden önce konuştu.

"Sakın sorgulama, Kayla."

Ben ağzımı açmak üzereyken dirseğimi kavradı. Benim onun kolunu tutan elim şimdi boşlukta sallanıyordu ve dirseğimde onun güçlü parmakları vardı. Bu değişim ne kadar kısa sürede oldu takip edememiştim.

"Yoksa benim biricik sevgilim, vedalaşmamız çok acı olur."

Gözlerinde gördüğüm şey... Korku muydu? Hayal kırıklığı mı? Pişmanlık mı? Ne için pişmanlık?

Gözlerinin derinliklerine baktım. Nefret yoktu. Bunun için derin bir nefes alabilirdim ama kahverenginin içinde gördüğüm hayal kırıklığı kanadımı kırıyordu. Nefret onarılabilirdi belki ama ya hayal kırıklığı? Kolumu bırakıp merdivenleri ikişer ikişer atlayarak inmeye başladığında donuk gözlerimle onu izledim. Gözlerinin etkisinden çıktığımda, dudaklarından dökülen kelimeleri hatırladım. Vedalaşma?

Öğrenmişti!

Hayır. Demir ondan saklamamızı istemişti. Hem öğrendiyse tüm bunları neden yapmıştı? Bu gece...

Bedenim korkudan titremenin farklı ve kontrol edilmez bir boyutuna atladığında tırabzanın soğuk mermerine dokunup merdivenleri düşmeden inmeye çalıştım. Düşersen geç kalırdım. Zangırdayan bedenimi kontrol etmenin epey güç olacağını sanıyordum ama zamanın nasıl geçtiğini bile anlamadan merdivenleri bitirmiş ve toprak zemine ulaşmıştım. Sanki biri gözümün önüne siyah bir efekt koyuyor ve zaman slaytlar halinde hızla akıyor gibiydi. İnce topuklarım toprağa batıp çıkarken elimden geldiğince nefes alma işinde becerikli olmaya çalışıyordum. Saçlarım heyecandan ve korkudan salgılanan ter yüzünden tenime yapışmıştı. Meriç'i bahçenin ortasında yakalayıp önüne geçtiğimde korku filmi gibi karanlık bir efektle geçen zaman durdu. Salonda Frank Sinatra çalışıyordu. Bunu iyi biliyordum. Annem ben küçükken neredeyse her gece bunu dinlerdi. Birlikte *Strangers In The Night*'ta dans ederdik. Arada bir Neşe de bize katılırdı. Kostümlerimiz ve bu şarkıya özel dansımız için

koreografimiz bile vardı. Çocukluğumun en tatlı anılarının arkasında bu şarkı çalıyordu. Şimdi ilk defa bu müzik beni korkutuyordu.

“Yapma! Sana zarar vermeden çekip gitmeme izin ver!”

Başımı iki yana salladım. Ona baktığımda gideceğini görüyordum. Hep bir gün gideceği hissiyle yaşamıştım. O gün gelmişti. Gözlerinde bunu görüyordum ama beni böyle bırakırsa onu hep bekleyecektim.

“Sen karanlıksın Meriç Tuna ve bilmelisin ki ben artık karanlıktan korkmuyorum.”

Bu Meriç’i şaşırtmıştı ama etkilenmişe benzemiyordu. Bana ne yaptığını bilmeyen bir soytarıymışım gibi bakıyordu. Bu bakışları biliyordum. Müzik yükseldiğinde Meriç’in sesi de yükseldi. Sadece o Sinatra kadar yumuşak bir ton kullanmıyordu.

“Sorsana öyleyse, Kayla!” diye bağırdığında kolunu tutan elim boşluğa düştü.

Sorun sadece ailesinin ondan sakladığı gerçek değildi. Daha fazlasıydı. Meriç’i incitmiştim. Hayal kırıklığına uğramıştım.

“Aileme burnunu haddinden fazla soktuktan sonra sana neden büyükannemin yüzüğünü verdiğimi sor!”

Biliyordu. Nasıl bildiğinin bir önemi yoktu. Her şeyi biliyordu.

“Annem babamı aldatmış. Öğrendin... Mutlu musun, Kayla?”

Öfkeden bağıırken gözlerinden siyah bir ateş fışkırıyordu. Daha önce onu hiç bu kadar karanlık görmemişim.

O içindeki çocuk korkudan üstünü siyah bir perdeyle örtmüş ve kendini gizlemişti.

“Babam annemden intikam almak için onun yolunu tercih etmiş.” Acı acı güldü. “Annemi yıllarca masum sandım. Tüm bu iğrençliği öğrendiğin için mutlu musun?”

Sesinin beni hâlâ nasıl yere düşürmediğini düşünürken beni kollarımdan kavradı. Biraz önce kulağımı sağır edecek kadar yüksek bir ton kullanan çocuğun sesi bu sefer fısıltı gibi çıktı.

“Ama asıl nedeni ne, biliyor musun? Onlardan hiçbir farkın yok. Bana hiçbir şey söylemedin. Onlar gibi sustun. Beni hiç yanıltmıyorsun, Kayla. Beni hiç şaşırtmıyorsun.”

Yüzüme doğru eğildiğinde gözlerindeki karanlığı daha yakından gördüm. O karanlık insanı boğabilirdi.

“Annem babamı amcamla aldatmış.” Kollarımı sıkan parmaklarını bir anda gevşettikten sonra kolumu yavaşça bıraktı. “Sen masumsun ve eminim ki bundan pişmansın ama haklarını tükettin, Kayla. Sınırı bu sefer çok aştın. O kadar zavallıyım ki, son dakikaya kadar bana gerçeği söylemen için sana fırsatlar sundum. Siktiğimin gerçeğini öğrenmeni affetmek için gerçeği söylemeni, onlardan farklı olmanı bekledim ama yapmadın!”

Gözlerinin altı kızarmıştı. Ağzımı açıp bir şey söylemek istiyordum ama yapamıyordum. Hiçbir şey düşünemiyordum. Tek yaptığım şey onu izlemektir. Öfkeden kızarmış gözlerini, alnında biriken ter damlalarının şakaklarından aşağı nasıl aktığını, nefes alıp verirken burun deliklerinin nasıl hareket ettiğini, dudağının titremesini izliyordum.

“Artık seninle uğraşamam. Sen büyümeyen bir çocuksun. Bu kadar yakınıma gelmene ben izin verdim, bu yüzden en çok sen acıyorsun. Şimdi de gideceksin. O yüzük sende kalsın istedim, çünkü senin sahip olabileceğin en değerli şey bu. Benden sana bir hatıra. Bir daha asla buna benzer bir şey yaşayamayacağız. Her şey eksik olacak. Ben buna alışkınım. Sen nasıl başa çıkacaksın bilmiyorum ama artık umurumda değil, Kayla. Sen sadece hayatımın bir döneminde bana ait olan masumluk olacaksın. Bir dövmeden ibaret. Sonrası yok! Çünkü artık seni istemiyorum.”

Korku bedenimi ele geçirirken son gücümü kullandım. “Yapma...” diye bir fısıltı çıktı dudaklarımdan. Daha fazlasını yaparsa biz tamamen biterdik.

Lütfen, Meriç. Bizim için bir kapıyı aralık bırak.

Ama beni dinlemedi. Gözlerimle ona yalvardım ama o bir an bile tereddüt etmeden zehirli sözcüklerinin dudığından çıkmasına müsaade etti. Bu zamana kadar ne yaparsam yapayım, ne yaşarsak yaşayalım, o hep biraz bile olsa içindeki çocuğun varlığını hissettirmişti ama şimdi beyaz noktası, umudu yoktu. Kapkaraydı. En acımasız yüzünü bana karşı sergilerken bir kere bile gözünü kırpmadı.

“Kendi ailen bile yokken benimkini düşünmeni beklemek aptallık olurdu. Sen aile ne demek nereden bileceksin ki, değil mi?”

Burnumun içinde ince bir sızı oluşurken kalbimin parçalanmasını duydum. Enkazın gürültüsü kulaklarımı sağır ederken Meriç yanımdan geçip gitti. Dizlerim toprağa düştüğünde boğuk bir ses duyuyordum. Yüzümün ıslandığını hissediyordum. Nefes alamadığımı hissediyordum.

ama canımı asıl acıtan bunlar değildi. Beni ailemden vurmuştu. *Olmayan ailemden!* Canımı en çok yakacağı yeri biliyordu ve tam merkeze kılıcını savurmuştu.

İyi olan her şeyin beni terk ettiğini hissedebiliyordum. Karanlık beni yutuyordu ve kurtulmak için çaba sarf etmiyordum. Boğazımda bir ateş vardı. Düşüyordum...

İlk defa bu kadar derinden anlıyordum *onu*.

Karanlık, yapayalnız, kaybolmuş ve zayıf...

II. KISIM

BAŞ BELASI

1

Siyahın içindeki beyaz nokta...

Siyahı kim olarak görmüştüm? Siyah aslında kimdi?

Beyaz nokta gerçekten var mıydı?

Umut kimdi? Herkesi kurtarmaya çalışan ben mi? Herkesi yaralayan ben mi?

Ne siyahtım, ne de küçük beyaz bir nokta. Şimdi dünyam hiç olmadığı kadar griydi. Belki normal olan buydu. Diğer herkesinki gibi benim hayatım da iki rengi karıştırıp normalliğe ulaşmıştı. Mutlu olmalıydım. Arzuladığım o normal hayat beni kucaklamıştı.

O gittiğinde sadece o gitmemişti.

Beni herkes gibi biri yaparak gitmişti. *Daha ne kadar acı çekebilirim?* diye düşündükçe olduğum kişi olmaktan çıkmıştım. Babasız büyüyen kız olmanın acısı, annesine acıyan kızın acısı, eksiklik yaşayarak büyüyen kızın acısı, sevmekten korkan kızın acısı, güvenmekten korkan kızın acısı... Hepsi benim kafamda büyüttüğüm şeylerdi. Aslında

küçük bedenime sığdırmaya çalışmadan yaşamaya kalksam mutlu bile olabileceğim bir hayatı kendi zehrimle sorunların merkezi haline getirmiş, acının derinliğini kontrol etmek için toprağı kazıp durmuştum. En derine inene kadar durmamıştım. Kurtuluşu arıyordum. Dibini gördüğümde tükenecektim. Sonra ayağa kalkabilirdim.

Kazdım, kazdım, kazdım...

Tırnaklarım kanadı ama kazmaya devam ettim.

Uslanmadım.

Canımı acıtan her şeyin üstüne gittim, gittim, gittim!

Sonra üstümden geçtiler. Çığnediler beni. Daha da derine sürüklendi bedenim. Toprak yuttum, ruhum kanadı. Nefes alamadım.

Öleceğini sandığın bir an...

Ölmüyorsun.

Bittim, tükendim diyorsun ama ölmüyorsun. Ölmediğini anladığında kalkmak zorunda kalıyorsun.

Toprakta siyahı bıraktım. Beyazsa gökyüzünde ulaşamayacağım bir yerde.

Gri olarak kalktım.

“Üç yüz elli yedi lira. Nakit mi taksit mi?”

Tam üç dakikadır üç yüz elli yedi liralık bir alışveriş için sıramın gelmesini bekliyordum. Nakit ödeyecek adamın kız çocuğı kendi için aldirdığı pudingleri tek bir poşete hevesle dolduruyordu. Karısı yoktu. Evde mi kalmıştı, yoksa ondan ayrılmış mıydı? Korkak bir adama benzemiyordu, kızına sahip çıkmıştı en azından. Hafta sonu için onu almış olsa alışverişe getirmezdi. Aldıkları şeyler

arasında temizlik ürünleri de vardı ve erkeklerin temizlik ürünü almak gibi alışkanlıklara sahip olmadıklarını bilecek kadar uzun süredir babamla birlikte yaşıyordum. Anne evde kalmış olmalıydı. Kız ve babası birlikte alışverişe çıkmışlardı ki içimden bir ses annenin evde kalmasının kızı pek de üzmediğini söylüyordu. Ağzı kulaklarındaydı, babası o ne isterse alışveriş arabasına atmasına izin vermişti anlaşılır. Küçük kız kendi için aldıklarını doldururken kahverengi saçları kaşlarıyla aynı renkte olan, benden bir kafa boyu uzun adam kredi kartını deri cüzdanının içindeki diğer kartların arasına yerleştirip ona yardım etmeye koyuldu.

Kasadaki kız benim için fazla acele etmedi. Onların gitmesini beklediği anlaşılıyordu. Neredeyse saçımın ucundaki tonla aynı renkte olan platin rengindeki saçlarını düzeltirken başını çevirmiş, omzunun arkasından diğer kasadaki görevli kızla konuşuyordu. Sepetimdekileri boşaltırken baba kız gitmek için yola koyulmuş, böylece benim sıram da gelmişti.

Kasiyer aldıklarımı sırayla geçirirken kasanın diğer ucuna gidip poşete doldurmaya başladım. Birileri benim yüzümden üç dakika beklesin istemiyordum. Üç yüz liralık alışveriş yapsaydım belki daha fazla burada kalırdım ama aldıklarım en fazla...

"Yüz yirmi lira..."

Kıza fırsat tanımadan "Nakit," dedim ve cüzdanımdan parayı çıkarıp uzattım. Ben poşetlerimi almış giderken arkamdaki adamın sırası gelmişti.

"Bir de Marlboro."

Olduğum yerde durduğumda kasiyer kız bıkkınlıkla kolunu geriye uzatmıştı. Artık yerini ezberlediği sigarayı aldığı anda ise arkamı dönmüştüm. Hızlı adımlarla oradan uzaklaştım.

Otoparkta babamın bana ödünç verdiği süt kadar beyaz olan Beetle'ıma yerleştikten sonra ellerimi direksiyona yerleştirip bekledim. Birçok şeyi geride bırakabilirdim. Çiçekli elbiselerden vazgeçmek en zoru olmuştu. Frambuaz ve portakal barındıran hiçbir ürünü kullanmamaya özen gösteriyordum. Kokum bile değişmişti. Omuzlarıma değen saçlarımın uçlarında beyaza yakın bir ton vardı. Neredeyse her şey değişmişti ama onu bana hatırlatan zilyon tane şeyin hiçbirinden kurtulamıyordum. Sanki hayatımın her anında o vardı. Ondan kurtulmak istedikçe onun hatıralarına gömülüyordum. Bir gün benden tamamen gidecekti. Hatıraları yok olana dek dayanmalıydım.

Anahtarı çevirdim. Gitmem gereken bir okul, bitirmem gereken bir köşe yazısı, düşünmemem gereken bir KARANLIK vardı.

∞

Sekiz Ay Önce...

Ne halde olduğuma karar veremiyordum. Her şey üzerine sis perdesi çekilmiş siyah beyaz bir film den alınan bölük pörçük sahneler gibi geliyordu. Yaşıyordum, en azından bundan emindim. Boğazıma kadar karanlığa batmıştım. Son günlerde canım hiçbir şey yapmak istemiyordu. Hangisi daha iyiydi karar veremiyordum. Edward'ın terk ettiği Bella mı, hafızası silindiği için Patch'i unutan Nora mı?*

Sanırım ben Nora gibi hafızasının silinmiş olmasını isteyen, göğsünün ortasında bir boşluk hisseden Bella'ydım.

Onu unutmayı düşünmek bedenimin kontrolsüzce sarsılmasına sebep olduğunda yorgana sıkıca sarındım. Dişlerim birbirine çarparken gözlerimi sımsıkı yumdum. Böyle bir şeyi dilediğim için cezalandırılmalıydım. Unutmak istemeyi dilemek kolaydı ama bunun olduğunu düşünmek, başımı yastığın altına sokup bu korkunç fikri aklımdan uzaklaştırma isteği doğurmuştu. Bunu düşündükten kısa bir an sonra başımı yastığın altına sokup bu düşünceyi aklımdan atmaya çalıştım.

* *Twilight* ve *Hush Hush* serilerinin karakterleri.

Onu unutmak mı? Hiç hatırlamamak? Biraz önce hiç yaşamamış olmayı dilemiştim. Onunla olduğumda ilk kez gerçekten yaşadığımı hissetmiştim ve biraz önce bunun hiç olmamasını dilemiştim. Psikiyatriden randevu almam gerekiyordu. Yoksa gerçekten onu bana unutturacak bir hastalığa yakalanabilirdim. Hayır! Bunun olmaması için tedavi olurdum ama onu unutmayı göze alamazdım.

Asla! Bunun olmasına izin veremem.

Kapı açıldı. Adım sesleri... Yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı...

"Kafanı yastığın altından çıkar, Kayla."

Annem artık neredeyse buraya yerleşmişti. Daha önce gidip geliyordu ama üç gündür bu evde, babamın evinde konaklıyordu. Kendimi Bella'ya benzetirken bunu öylesine yapmamıştım. Geceleri kâbuslar görüyordum. Babam işe şişmiş gözlerle gidiyordu. Annemin burada kalmasını o teklif etmişti. Hâlâ rahat uyuduğundan emin değildim ama geceleri ağlamayı kesemiyordum. O, hastalık gibiydi. Gündüzleri kalbimdeki sızıyı birkaç gözyaşıyla atlattığım oluyordu ama geceleri dayanılmazdı. Yokluğunun acısı gecenin soğuğuyla birleşip beni acımasızca karanlığa boğuyordu.

Annem yastığı çektiğinde güneş ışığı gözüme çarptı. Yüzümü buruşturup yorganı başıma çektikten hemen sonra annem onu da kaldırdı. Sızlanarak sırtımı pencereye döndüm ve cenin pozisyonunda kıvrıldım. Sadece bir kez çığlık atarak uyanmıştım. O gece babam başımda beklemişti. Sonraları hiç uyanmadım ama kâbuslar görmeye devam ettim. Her seferinde farklı bir senaryo oluyordu. Mekânlar ve yanıımızdaki diğer kişiler farklıydı ama sonunda hep aynı şey oluyordu. *Adını söylemek istemediğim*

Tuna, arkasını dönüp gidiyordu. Yanımdaki her kimse onu bırakıp peşinden gidiyordum ama beni duymuyordu. Çığlık attığımı sanıyordum ama kendi sesimi bile duymuyordum. Ona yetişemiyordum. Sabah uyandığımda yüzümde kuruyan gözyaşlarından ağladığımı anlıyordum.

“Yüzünü yıka ve kahvaltıya in. Seni bekliyoruz.”

Annem saçlarımı öptükten sonra beni kendi halime bırakıp odadan çıktı. Güçlü gözüküyordu ama onu Nursiş’le konuşurken duymuştum. İki gün önce. Uyuduğumu sandığı bir anda salonda onunla dertleşiyordu. Saatlerin verdiği susuzluğumu gidermek için mutfığa inmeye karar vermiştim. Annemin ağlamaklı sesini merdivenlerde duydum. Hayatımdaki yeni gelişmelerden biri. Acı çekmekten hoşlanır gibiydim. Bu yüzden oturup annemin acısını dinledim. Soğuk merdiven basamağında başımı dizime yaslayıp o acıyla beslendim. O ağladıkça ben de sessizce ağladım. Daha sonra su içmeden odama geri döndüm.

Kimse güçlü değildi. Kitaplardaki o kötü adamlara dönmüştüm. Yaptığım en iyi şey çevremdekilere zarar vermektir. Bu yüzden buradan çekip gitme fikri son zamanlarda oldukça mantıklı gözüküyordu. Trenle seyahat edebilirdim. Gözlerimi açtığımda hangi ülkede olduğumu bilmemek istiyordum. Açıkçası kendimi oyalayacak şeylere ihtiyacım vardı. Kaybolmak istiyordum.

Yataktan aşağı indikten sonra bir süre bekledim. Gözlerimin önündeki karartı yavaşça dağılırken dengemi sağladım ve banyoya doğru yürüdüm.

Elimi ve yüzümü yıkayıp, dağılmış saçlarımı tarama zahmetine girmeden turuncu bir lastikle topladım. Babam, annem ve Nursena Hanım’a eşlik etmek için mutfığa

indiğimde kahvaltı için beni beklediklerini gördüm. Benim yüzümden onlar da aç kalmamalıydılar. Sandalyeye oturduğumda Nursiş kalkıp çay servisi yaptı. Annem benim için portakal suyu dolduğu bardağı önüme bıraktığında babam hepimize birden “Afiyet olsun,” deyip kahvaltıya başladı. Kahvaltı çeşidi fazlaydı. Siyah zeytin, yeşil zeytin, beyaz peynir, kaşar peyniri, fındık ezmesi, domates, salatalık, sucuk...

“Ekmeğine tereyağı sürmemi ister misin?”

Bakışlarımı kaldırıp babama baktığımda ciddi olduğunu gördüm. Benim için ekmeğe tereyağı sürecekti. Başımı salladığımda canım tereyağlı eklemek çekmiyordu. Gitmeden önce onları mutlu etmem gerektiğini düşünüyordum. O, her zaman kendimi düşünmem gerektiğini söylerdi ama bu bencillikten başka bir şey değildi. Babam kahvaltı bıçağıyla diğer dilimlerden daha kalın olan ekmeğin üstüne tereyağı sürerken, o dilimi bilerek seçtiğini düşündüm.

“Baban ekmeğini sürene kadar peynir zeytin yiyebilirsin, tatlım.”

Annemi dinleyip çatalı elime aldım. Hangisi onları daha mutlu eder diye karar vermek üzereyken gözüm çatala takıldı. Üç dişli çatal parmaklarımın arasında duruyordu. Benim vereceğim kararla beyaz peynire ya da siyah zeytine batacaaktı.

“Ekmeğin hazır, prenses.”

Babam tereyağlı ekmeği önümdeki kahvaltı tabağının üstüne bıraktığında gözüm hâlâ çatalın dişlerindeydi. Bir süre sonra annem çatalı elimden alıp beyaz peynire batırdı ve yemem için ağzımın önüne kadar getirdi. Kendimi bebek gibi hissediyordum. Sadece depresyondaydım.

Bebek değildim. Başımı iki yana salladıktan sonra tabağın üstünde duran ekmek dilimini elime aldım ve ısır-dım. Tereyağı ağızımın içindeki tatsızlığa bir nebze olsun tat katarken, babamın bakışlarının üstümde olduğunu hissediyordum. Canım ne bal, ne de fındık ezmesi çeki-yordu. Kahvaltıda sadece tereyağlı ekmek tüketiyordum. Babamın bunu fark etmesi tuhaf ve güzeldi. Annem diş-lerinde hâlâ beyaz bir yatağı anımsatan peynir dilimi-nin olduğu çatalı tabağıma bıraktığında ben ekmeğim-den ikinci ısırığımı almıştım.

“Sizinle paylaşmam gereken bir karar aldım.”

Masadaki tüm kadınlar bakışlarını ona çevirince ba-bam omuzlarını dikleştirdi. Elinde tuttuğu çatala odaklan-mamaya çalıştım. Onun da üç dişli olduğundan emindim. Ve bu, şu an takılmamam gereken bir şeydi. Dikkatimi tekrar babama verdim. Dudağını ıslattı ve sonra her sa-bah söylenen bir günaydın gibi tonlayarak, “Düğününü er-teleme kararı aldım,” dedi. Annemin havaya kalkan kaş-ları iki saniye sonra indi ve bakışlarını tabağına çevirdi. Tabağına aldığı salatalık dilimlerinden bir tanesini çata-lının ucuna ittirdikten sonra batırdı ve ağızına götürdü. “Kışa kadar zaman verdik. Seninle ilgilenmem gerek. Baba olma işinde biraz acemiyim ama bana bir şans daha ve-receğini umuyorum.”

Babam konuşurken annem gözlerini tabağından ayır-mıyordu. Salatalık dilimlerini birer birer ağızına götürür-ken yüz ifadesinden ne düşündüğünü çözmeye çalışı-yordum ama bu konudaki becerimi de diğer her şey gibi yitirmiştim sanki. Babamın hâlâ benden bir cevap bekledi-ğini hatırladığımda anneme bakmayı kesip ona döndüm.

“Benim için bunu yapmana gerek yoktu.”

“Evet ama bunu yapmak istiyorum.”

Omuz silktim. Babam da omuz silkti. Sonra kahvaltı etmeye geri döndük. Beni önemsemesinin beni mutlu ettiğini ona söylemedim. O da bana ne hissettiğimi sormadı. Kahvaltıdan sonra alnımı öpüp işe gitti. Ben de annem ve Nursiş'i mutfakta bırakıp ait olduğum yere geri döndüm.

Yatağıma.

Onu görmeyeli bugün tam bir hafta oluyordu. Bir hafta önce bugün hayatımda bir daha görmek istemediğim otele bahçesinde beni terk edip gitmişti. Rüyalarımdaya olduğu gibi bana arkasını dönmüştü. Yüzünü son kez gördüğümde ağzından dökülen kelimeleri hatırlamak, bir eli boğazımdan içeri sokup ciğerlerimi koparıyordu. Diğer herkes, bu dünyadaki diğer herkes bunu yapabilirdi ama o... En çok ondan beklemem gerekirdi, değil mi? Bana böyle bir acıyı yaşatabilecek en kötü, en akıllı, en kurnaz, en acımasız kişi oydu. Ölümünden döndükten sonra bana gösterdiği o sahte yüzüne kandiğim için şimdi bu kadar üzülüyordum. Eskiden olsa... İlk tanıştığımız zamanlarda olsa bu kadar acımadı belki de canım ama o oyuna hâkimdi. Ne zaman ne yaptığını biliyordu. En iyi stratejiyi bulup öyle hamle yapıyordu. Bu yüzden şimdi canım bu kadar acıyordu. İlk tanıştığımızda ondan hep benimle dalga geçmesini beklemiştim. Canını sıktığım her an o darbeyi vurmasını. Beklentimin aksine hiçbir zaman beni ailemden vurmadı. Bana destek oldu. Beni güçlü buluyordu. Daha da güçlü olmam için yanımda duruyordu. Onu sevmem için her şeyi yapmıştı sanki.

Ama o gece... O gece de onu sevmemem için her şeyi yapmıştı.

Bazen çok eksikmiş gibi hissediyordum, çünkü tıpkı Bella gibi halüsinasyon görmenin mümkün olup olmadığını düşünürken buluyordum kendimi. Onu görmek istemiyor olmam, onu görmeye muhtaç olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Onu görmeye muhtaçtım. Ona alışmıştım ve bunun en kötüsü olduğunun farkındaydım.

Sadece tüm bu olanları değiştirme lüksüm yoktu. Ya da hafızamı kaybetme lüksüm yoktu. Öyle olsa bile *artık benim olmayan* Tuna, Patch gibi beni korumak için benden uzak durmazdı. O beni istemediği için benden uzak dururdu. Peki ya bunu mu isterdim? Bunu düşünmeden edemiyordum. Ben... Ben onu unutmaya hazır değildim. Matrix'i* izlemiş biri olarak nasıl olur da her şeyi unutmayı isteyebilirdim ki? İsteyemezdim. Gerçek, istemesem de onunla yaşadıklarımı. O bana yaşadığımı, bir birey olduğumu hissettirmişti. Beni önemsemişti. Ne kadar aptalca olsa da fikirlerimi değiştirmeye çalışmamıştı. Onu ilgilendirse bile... Truman** kapının arkasındaki gerçek dünyayı öğrendikten sonra o fanusun içinde ona biçilen hayatı seçseydi, belki ben de onu ve bana hissettirdiklerini unutmayı tercih edebilirdim. Sadece aşk ya da sevgi olsaydı onu unutmayı kesinlikle isterdim ama aramızdaki şey bu kadar basit değildi. Çok daha fazlasıydı.

Dünyadaki en şanssız kız olmak zorunda mıydım? Bir hafta boyunca acınası hale gelen kadınların başrol olduğu filmleri izleyerek bu soruyu bir anlığına unutmak

* *Matrix*: Dünya çapında ilgiyle izlenen bilimkurgu filmi.

** *Truman*: Truman Show isimli filmin ana karakteri.

istemiştim ama SON yazısını gördükten hemen sonra yine bu soruyla baş başa kalmıştım. Ne olurdu diğer kızlar gibi sadece âşık olsaydım? Ya da hastalıklı, mazoşist de olabilirdim. Ne bileyim... Binlerce seçenek vardı. Normal ve sıradan bir şey olurdu. Lisede arkadaşlarımdan dinlediklerim ya da kitaplarda okuduklarım gibi.

Neden basit değildi? Neden ona sadece âşık değildim ya da sadece sevmiyordum? Neden daha fazlasıydı? Onun gibi biri olmak zorunda mıydı? Boğuluyordum. Gözyaşlarım gözümde yeniden biriktiğinde ellerimi boğazımın üstüne kapattım. Bunlar yaşanmamış olsun istiyordum. Onu affetmek istiyordum. Gelsin, beni affetsin, bir şeyler söyleyip beni kandırsın ve bana sarılsın istiyordum. Kahretsin! Onu unutmayı sadece bir şartla kabul edebilirdim. Gelip beni kandırıp yeniden yanımda olacaksa onu unutmaya razı olurdum. O yeniden yanımda olacaksa her şeyi unutmaya razıydim. Zavallı, bir erkeğe muhtaç kız olmaktan her zaman korkmuştum ve şimdi o kızdım.

Annem içeri girdiğinde sanki bunu bekliyormuşum gibi hıçkırmaya başladım. Annem telaşla yanıma geldiğinde yatağın üstünde oturmuş hıçkırıyordum. Boğazımdaki ellerimi tutup çekmesine izin verdim.

"Bebeğim..." Sanırım söyleyecek doğru şeyi bulamadığından devamını getirmedi. "Nursena, su!" diye bağırdı hemen sonra.

Hıçkırmaya son veremiyordum. Boğazımdan korkunç hırıltılar ve uğultular çıkıyordu. Bir anda ayağa fırladım. Annem benimle birlikte kalktığında yatakla duvarın arasında yürümeye başladım.

"Aptal gibi davranıyorum. "

Gözlerimi elimin tersiyle sildim ve hıçkırıklarımın arasında konuşmaya çalıştım.

“Onu affetmek istediğimi biliyor musun? ”

Annem en az benimki kadar büyük ve yuvarlak gözleriyle endişeli bir halde bana bakıyordu.

“Senin kızın gibi değilim! Senin kadar güçlü değilim, çünkü onu affetmeyi çok istiyorum, anne! Beni kandırsın istiyorum,” dedikten sonra yüzümü duvara döndüm. Ellerimle duvarı tokatladım. “Beni kandırsın... Ona inanayım... Yine birlikte olalım istiyorum. ”

Gözyaşlarım hâlâ akıyordu. Annem ellerini omzuma koyduğunda farklı adım sesleri duydum. Bir süre sonra annem beni kendine çevirip elime bir bardak su tutuşturdu. Birkaç yudum aldım. Gözyaşlarım akmaya devam ederken anneme doğru ittirdiğim bardağı elimden aldı.

“Onu affetmek istiyorum, anne.”

Annem bardağı Nursena Hanım’a uzattıktan sonra yatağın üstüne oturdu. Dizlerimin üstüne çöküp başımı onun kucağına koydum ve ağlamaya devam ettim. Böyle yaparak onu üzdüğümü biliyordum ama sığınacağım en sıcak liman annemdi.

“Keşke ondan nefret etsem, onu sevmesem ama olmuyor. Onu içimden söküp atamıyorum. Sanki o tamamen giderse ben de bitermişim gibi.”

Tekrar hıçkırığa boğulduğumda annem saçlarımı okşadı. “İyi olacaksın, bir tanem.”

Başımı iki yana salladım. Olmayacağım!

“Bir daha hiç gerçekten iyi olmayacağım, anne.”

Sesli bir şekilde ağlarken, ağızımdan çıkanın ne kadar gerçek olduğunu düşünmemeye çalıştım. Çünkü bu, içimdeki boşluğu karanlıkla dolduruyordu.

Birbirimizi özgür bırakmalıydık.

Bu o kadar korkunç bir karardı ki, bedenimin sarsılmasını kendime sarılarak bile engelleyemedim.

Meriç'in gençliğine ait bir anı olmak...

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımı ıslatarak çeneme doğru inerken ellerimle yüzümü kapattım. Bir gün çocuklarına değilse bile belki torunlarına anlatırdı. Bunu düşünmek içimdeki çılgılık atma isteğini körüklerken ellerimi ağızımın üstüne kapattım.

Acı hissetmeden bir dakikayı uyanık geçirmek çok uzaklarda gibi gözüküyordu.

∞

“**K**ayla, sana diyorum!”

Şarap kırmızısı rengine boyanmış tırnaklar gözümün önünde bir sağa bir sola sallanırken kendimi toparladım. Kâbuslar geri gelmişti. Bir Marlboro paketinin bunu yaptığına inanamıyordum ama nedeninin bu olduğuna emindim.

“Pardon! Döndüm. Artık buradayım. Ne demiştin?”

Birce tırnaklarını masaya vurmaya başladığında uzanıp ellerini tuttum. “Özür dilerim. Sadece bir kâbus gördüm. Pek iyi uyuyamadım ve aklım orada kaldı. Üstesinden geleceğim.”

“Pekâlâ. Kötü çocukları sevmediğini, hatta onlardan hiç haz etmediğini biliyorum ama Serhat yeni bir mekân keşfetmiş ve oraya kesinlikle gitmemiz gerek. Neredeyse bir yıldır kapalıymış. Başka biri devralmış ve şu an yepyeni bir mekânımız var.”

“Siz gidin. Dediğin gibi hoşlanmıyorum ve karşılaşmak da istemiyorum.”

Dondurmamı kaşıkladım. Bunun konuyu değiştireceğini umuyordum. Limon dilimin üstünde erirken Birce beni ikna etme çabalarına devam ediyordu. Ne kadar otantik, tutku dolu olduğu umurumda değildi.

“Karaoke yapmaktan sıkıldım, Kayla. Yeni bir şeylere ihtiyacım var. İletişim fakültesi geçen cuma orada tiyatro sonrası kutlama yapmış. Her on kızdan beşinin artık

görüştüğü yeni bir çocuk var. Dikkatini çekti mi bilmiyorum ama oranlarla konuşuyorum ve oranlar bana diyor ki, eğer bir hafta içinde herhangi biriyle flörtleşmeye başlamazsam, o futbol beyinli adını hatırlamadığım çocuk yeniden peşime takılacak. En son sebep olduğu rezilliği hatırlatmamı ister misin?"

Gülerek dondurmadan bir kaşık daha aldım. Fakültenin girişine papatya yapraklarıyla BENİ AFFET! yazan bir futbol zekâsından bahsediyorduk. Unutmam mümkün değildi.

"Belki de gerçek aşkın odur."

Birce elini havaya kaldırıp ciddi bir ifadeyle bana baktıktan sonra suratını buruşturdu.

"Lütfen!"

"Tamam anladım, o gerçek aşkın değil. Bir dakika... Adını ben de hatırlamıyorum. Her neyse... Adını hatırlamadığım çocuğu kendinden uzak tutmak için işine yarayacak bir deste yakın erkek arkadaşın var."

"Onların hepsi dediğin gibi yakın erkek arkadaşım ve o inatçı çocuğun bundan haberi var. Kayla, neredeyse bir yıldır arkadaşız ve eğer benden gizli geceleri odana erkek atmıyorsan, seni tanıdığımdan beri kimseyle flörtleşmedin," dedikten sonra masanın üstünden bana doğru eğilip fısıldadı. "Öpüşmediğinden bahsetmiyorum bile."

"Bunu kabul etmiyorum. İki hafta önceki dansa Beden Eğitimi Öğretmenliği okuyan bir çocukla dans ettim ve elleri sırtımın her tarafındaydı."

"Çünkü çocuk seninle dans ediyordu, Kayla. Daha ileri de gidebilirdi, tabii dans biter bitmez ondan uzaklaşmasaydın."

“Ağzı kokuyordu,” diye yalan söyledim ama Birce böyle bir yalana inanacak bir kız değildi.

“Çocuğun etrafa yaydığı testosteronla bir kız hamile kalabilirdi, Kayla. Bahane üretme.”

Sadece hatırlamak istemediğim şeyler var.

Hatırlamak istemediğim şeyler o kadar derindi ki, üstesinden gelmek ilk başlarda epey zor olmuştu. Hayatımdan çıkarılacak şeylerin bir listesini yapmıştım. Annem ve babam bunu tuhaf bulsa da bana saygı göstermişlerdi. Ancak üç dişli çatalları çöpe atmaya başladığımda iş tuhaflik konusunda bir iki basamak birden atladı ve yardım almam gerektiğini söylediler. Hayatı boyunca sadece iki kere okulun rehberlik servisini kullanan birine göre psikologa gidip bir şeyler anlatmak gerçekten zordu. Üçüncü seanstan sonra ‘hatırlamak istemediklerim’ hakkında konuşmaya başlayabilmişim. Eskiden haftada iki kere gidiyordum. Sonra bu haftada bir, iki haftada bir ve ayda bire indi.

“Saçların uzamış. Ve şu an canımı epey sıktın. Ne dersin, kuaföre gidelim mi?”

Bir saat sonra kuafördeydik. Şehir merkezinde onlarca kuaför olmasına rağmen, biz şehrin batı ucuna kadar gidiyorduk. Birce’nin ve artık benim saçlarıma dokunan tek bir kişi vardı. Barış!

Birce yüz bakımı yaptırırken, ikinci psikologum Barış omzumun on santim kadar aşağısına inmiş saçlarımı eski haline getirdi. Buraya ilk geldiğimde saçlarımın halinden memnun değildi. Şehirde küçük bir kuaför dükkânı olan birine kestirmiştim. Barış’a göre saçıma tecavüz etmişti. Sonra onun sihirli parmakları devreye girdi ve gerçekten

farklı göründüm. Artık saçımda iki renk vardı. Sarı saçlarımın doğallığını bozmak istemese de, benim ısrarımla uçlarındaki rengi açmıştı. İstedğim şey aynaya baktığımda farklı birini görmektir. Çiçekli elbiselerimi Eskişehir'e yolarken içim gerçekten burkulmuştu ama bana onu hatırlattıklarını fark ettiğimde hepsini kolilere doldurmuşum. Psikologuma göre bu normal bir tepkiydi. Daha kötülerini gördüğüne bahse girerdim, çünkü bana hiç de normal gelmiyordu.

"Makyajına sihirli dokunuşlar ister misin?"

Heyecanla başımı salladım, Barış bundan memnun olmuşçasına sırtıp beni makyaj odasına aldı. Birce'yi benden daha uzun süredir tanıyordu. Birce buraya on üç yaşından beri geliyormuş. Şehrin batı tarafında doğduğu için liseyi de burada okumuştur ama üniversite için doğu tarafında bir öğrenci apartında yaşamaya başlamıştı. Hayatı her ne kadar partiler ve eğlencelerle çok yoğun olsa da, her hafta sonu ailesinin yanına geliyordu. Arada bir hafta içlerinde Barış'ın Güzellik Salonu için de geldiğimiz oluyordu.

Birce'ye hâlâ birçok şeyi anlatmamıştım. Ona güvenmediğimden değil, sadece anlatamıyordum ama psikologuma ya da Barış'a anlatmak benim için daha kolaydı. Makyaj odası benim ikinci danışma salonumdu.

Etrafa altın renginde ışık saçan ampullerle çevrili olan aynanın karşısındaki deri koltuğa yerleşip, Barış'ın makyajımı çıkarmasını sabırla bekledim. Bana nasıl makyaj yapmam gerektiğini öğretirken buraya sık sık geleceğime dair bir söz almıştı. Sadece sevdikleri için bunu yaptığını söyleyerek beni şımartmıştı da.

“Anlat bakalım, Kayla,” dedi yüzüme doğru eğilip nazikçe gözümün üstünü temizlerken. Ağzı her zamanki gibi mentollü sigara kokuyordu ama bundan iğrenmiyordum. Gözümün üstüne sürdüğüm o siyah kalın tabakanın ve bakışlarımı daha çekici hale getiren farın güzel gözükmesinin tek sebebi olan adam bana sırtıttığında diğer gözümü de kapatıp güldüm.

“Birce beni serserilerin takıldığı yeni bir mekâna götürmek istiyor.”

“Sen de fobilerinin üstüne yürüme yöntemini seçmiyorsun.”

“Adı üstünde fobi. Hiçbir zaman bir fobimin üstüne yürüyemedim.”

Bir kedi almış olmam, köpeklerle aramın iyi olduğu anlamına gelmiyordu. Trouble bir sokak kedisiydi. Onu gördüğümde bana en az benim kadar yalnız ve ürkek gelmişti. O yüzden aramızda sıkı bir bağ vardı ama itiraf etmeliydim ki, Nursena Hanım ve babam olmasa açlıktan bir gün zafiyet geçirebilirdi. Bakımı konusunda hâlâ çok acemiymdim.

“Ona gitmek istememenin sebebini açıklasan bu kaçışların daha sancısız olabilir.” Şimdi sıra diğer gözümdeydi.

“Biliyorsun, ona bunu anlatırsam daha çok üstüne gitmem için baskı yapar.”

“Bunu seksi bulur.”

İkimiz birden gülmeye başladık. Birce güçlü bir kızdı. Gerçekten güçlü. Ona bir gün anlatacaktım. Sadece psikologum ve Barış haricinde birine anlatacak gücü kendimde bulmayı bekliyordum. O günden sonra ne annemle, ne

babamla, ne Neşe'yle, ne de başka biriyle bunu konuştum. Hepsi de bana saygı duydu. Neşe ve Ömer, anladığım kadarıyla Ankara'da bir peri masalı yaşıyorlardı. Cansu ve Bora'nın görüşmesi onlar kadar sık –her gün– olmasa da birliktelikleri hâlâ devam ediyordu. Bora da benim gibi özel bir üniversitedeydi. Cansu, Atahan ile iş birliği olduğunu söylemişti ama detayları bilmiyordum. Yarışlara hazırlanıyordu. Hayatımda bir yenilik daha... Neşe hâlâ en yakın dostumdu ama Cansu ve Birce'yle ondan daha sık görüşüyordum. Bu isteyerek yaptığım bir şey değildi. Cansu'yla mesajlaşmaya başlamıştık ve sonra bunun bizi eğlendirdiğini fark etmiştik. Böylelikle farklı bir mesaj arkadaşlığımız doğmuştu. Onu lisedeyken de tanıyordum ama artık daha iyi tanıdığımı düşünüyordum.

Birce ise... Hayatımın her gününde vardı. Hafta sonları sadece mesaj olarak katılsa da, diğer her gün fiziksel olarak yanımdaydı.

Barış'ın yanından çıktıktan sonra yine karaoke yapmaya gittik. Ondan sonra daha sakin bir kafede kahve içip evlerimize dağıldık. İki yılın ardından bu şehrin sokaklarında kendimi artık güvende hissediyordum. Buraya alıştığım için olduğunu öne sürüyordu psikologum. Artık sokakları biliyordum. Nereden gidersem daha güvenli, neresi dua ederek geçmeme sebep olur biliyordum ve ona göre hareket ediyordum. Ve bir arabam vardı. Kendimi güvende hissetmemenin asıl sebebi oydu. Karanlık çöktüğünde çoğu sokak bana hâlâ tehlikeli geliyordu. Bana zarar vermeye kalkışanlar hâlâ hapiste olsalar da...

Beetle'ımı Cadillac'ın yanına park ettikten sonra anahtarımı çantanın içine atıp eve doğru yürüdüm. Çalıların

arasından bir ses geldiğinde o tarafa dönüp Trouble'a seslendim. Hiçbir kısırtı olmadı. Anahtarı bulup içeri girdiğimde salondan artık sesine aşına olduğum adamın sesi geliyordu. Babam yine spor kanalındaydı.

"Ben geldim!" diye seslenirken ayakkabılarımı çıkarıyordum.

Babam elinde bir tabakla salondan çıktı. "Hoş geldin! Tost ister misin?"

Başımı salladım. Çantamı alıp salona doğru yürürken etrafa bakındım. "Trouble nerede?"

"Bahçede. Uzun süredir orada."

Çantayı merdivenlerin başına bıraktıktan sonra salona girdim. Bahçeye açılan kapının önünde durup yeniden ona seslendiğimde sesini duydum ama kendisi hâlâ görünürde yoktu. Mama kâsesini alıp kapının önüne koyduktan sonra ona bir kez daha seslendim. Bu sefer bir mırıltı sesi duyuldu. Yakınlardaydı ama onu göremiyordum.

"Bir fare bulmuş olamaz, değil mi?"

Koltuğa yayıldığımda babam elinde tabaklarla geri dönmüştü. Kenarlarından acılı sos akan tostı bana uzattığında teşekkür ettim.

"O kedi bir fare yakaladığında onun için özel bir tören düzenlememiz gerekir."

"Lütfen onu küçük görme, baba."

Babam elindeki tostla bahçe kapısını işaret ederek "İşte geliyor," dedi.

Gözlerimi kısarak baktığımda Trouble'ı ve yavaş adımlarını fark ettim. Sanki bana cevap verecekmiş gibi ona

"Nerelerdesin?" diye sorduğum sırada kapının önündeki mama kâsesinin içine başını eğdi. Tostumdan bir ısırık alırken onu izliyordum. Kokladıktan sonra kâsenin yanından geçip ona ait olan mindere yürümeye başladı.

"Gerçekten bir fare yakalamış olabilir. Sabahtan beri hiçbir şey yemedi, o kâseyi öyle boş geçmiş olamaz."

"Belki de hastadır. Onu veterinerine götürmeli miyiz?"

"Yarını bekle. Böyle yapmaya devam ederse götürürüz."

Tostumu yedikten sonra babamın tabağını da alıp mutfığa gittim. Babam temiz bir adamdı ama bulaşıkları makineye koyma işini hep es geçiyordu. Lavabonun içine yığılmış bulaşıkları durulayıp makineye yerleştirdikten sonra salona geri döndüm. Trouble'ın yanına gidip dizlerimin üstüne çöktüğümde kafası hâlâ minderdeydi. Onu canlandırmak için bir süre okşadım ama mırıltılar çıkarmak dışında bir şey yapmayınca bundan vazgeçip hayvanı rahat bıraktım.

Babama iyi geceler diledikten sonra merdivenin başındaki çantamı da alıp odama çıktım. Bacaklarımı morartacak kadar sıkı görünen ama aslında çok rahat olan kot pantolonu bacaklarımdan aşağı sıyırdıktan sonra bluzumdan da kurtuldum. Dolaptan kendime bir tişört ve şort çıkardım.

Dolabımda artık jileler, deri ve kloş etekler, onların üstüne giyebileceğim basit, sıradan şeyler, çiçek deseni olmayan elbiseler, kot pantolonlar vardı.

Hatırlamama olayı bana biraz pahalıya patlamıştı ama babam bir zamanlar kullanmamak için ısrar ettiğim kredi kartını bana bağışlayarak depresyonuma yardımcı olmuştu.

Ona geri ödüyordum. O buna gerek olmadığını söylese de evin alışverişini ben yapıyordum.

Dolabın kapaklarını kapattıktan sonra yatağın üstüne uzanıp başucumdaki kitabı aldım. Yirmi sayfa okuduktan sonra esnemeye başlamıştım. Kitabı kapatıp örtünün altına girdikten sonra gözlerimi yumdum.

Beni uyandıran alarm oldu. Derse yetişmek için hızla yataktan kalktım. Yüzümü yıkayıp üstümü değiştirdikten sonra çantamı kapıp evden ayrıldım. Ders bittiğinde Birce beni hâlâ ikna etmeye çalışıyordu. Kampüsün en sessiz kafesinde oturmuş patates kızartması yerken burada olma nedenimizin beni ikna etmek olduğunu biliyordum, çünkü o genelde burası hariç her yerde takılırdı. Birce kesinlikle ilgi çeken ve bundan hoşlanan bir kızdı.

“Sırf seni ikna etmek için salsa dersimi ektim.”

“Salsa dersine sadece eğlenmek için gidiyorsun. Öğreneceğin yeni bir şey yok,” dedim ağzıma bir patates dilimi daha atarak. Buranın patateslerini seviyordum.

“Gururumu okşadın. Herkes oradan bahsediyor, Kayla. Dirty Dance’deki kızlar gece orada tanıştıkları çocuklardan bahsediyordu. Öğrendiğime göre senin okuduğun liseye çok yakın. Eskiden tam bir çöplükmüş, eminim haberin yoktur ama yenilenmiş bir Kemik’e gitmemiz gerek!”

“Ne dedin?”

Birce sonunda ilgimi çektiğini fark edip heyecanla anlatmaya devam etti. “Kemik! Devamı yok. Oradakiler buraya ne dersiniz deyin diyormuş. Eğlence kulübü, bar, kafe... Sen ne istersen!”

Eğlence kulübü, bar, kafe ya da *birilerinin rahatça seviştiği odaları olan gizli bir yer.*

“Oradan haberin var mı?”

“Orası güzel bir yer değil.”

“Haberin var! Kayla, her şeyi değişmiş.”

“Bundan ne kadar eminsin? Eski halini gördün mü?”

İştahım kaçmıştı. Markette birinin Marlboro istemesine birçok kez maruz kalmıştım. Bunun üstesinden gelebiliyordum ama Kemik? Oraya gidemezdin. Birce’nin benim için yaptığı fedakârlıklar –bu kafeye gelmesi gibi– sonucunda onunla gidecektim ama Kemik’e gidemezdin.

“Hayır! Ama gidenler görmüş. Duvarları eski halini anlatıyormuş.”

Bu da ne demek oluyordu? Kemik’in duvarları cinsellik içeren posterlerle kaplıydı. Orasının kapandığını duymuştum. Babam, Önder Atahan ile bir olup orasının okulun çevresine uygun olmadığını kanıtlayan bir dava açmıştı. Avukatlar o kadar iyiydi ki dava ertelemesi bile olmamıştı. Babam hiç bahsetmese de, hapisteki iki çocuğun ve benim bu davanın bir parçası, hatta hâkimi ikna eden büyük bir parçası olduğunu biliyordum.

“Birce, orada olmak istediğimi sanmıyorum. Üzgünüm.”

Saniyeler önce gülümseyen suratı asıldı. Toz pembe renkteki deri çantasını kapıp ayağa kalktı. Kırılmıştı. “Seni hiç anlamıyorum!”

Arkasından baktım ama hiçbir şey söyleyemedim. Telefonum çalmaya başladığında çantamı koluma takıp

oturduğum yerden kalktım. Kafeden çıkarken telefonu kulağıma götürdüm.

“Cansu!”

“Kayla! Sana süper bir haberim var! Bu hafta sonu Bora’yla birlikte oraya geliyoruz!”

“Ne? Ah! Çok sevindim ama bir dakika! Kötü bir şey yok, değil mi?”

“Hayır. Sadece Bora’nın Önder Atahan ile görüşmesi gerekiyor. Uçak biletini o karşıladı zaten. Biliyorsun, Bora’ya burs veriyor.”

Atahan Ailesi ve yardımseverlikleri...

“Evet. Buna o kadar sevindim ki! Seni çok özledim ve Bora’yı da tabii.”

Kış tatilinde Cansu’yu sadece bir gün görebilmiştim. Ailesiyle birlikte Uludağ’a gitmişti ve bir daha görüşememiştik. O bir günü saymazsak, son görüştüğümüzde depresyondaydım ve yanımda olduğunu zar zor hatırlıyordum.

“Biz de seni çok özledik! Ama çok kalamayacağız. Bora’nın hemen dönmesi gerekiyor. Benim de tabii. Cuma gecesi uçak inmiş olacak. Cumartesi sabahı annemlerle olacağıma söz verdim. Yoksa bu yolculuğa izin vermiyorlardı. Pazar öğlen de uçağımız var. Yani bana cumartesi geceni ayırabilir misin?”

“Tabii ki! Dergiden sonra tamamen boşum.”

“Harika! Kahretsin! Hoca geldi, sonra görüşürüz. Öptüm.”

Ve telefon kapandı. Onu çok özlemiştim. Sadece Bora’yı görmek konusunda şüphelerim vardı. Her şey bana onu

hatırlatırken, Bora'nın üzerimde yaratacağı tepkiden emin değildim. Herkes onun yokluğuyla iyi başa çıkabildiğime beni inandırmaya çalışıyordu. Sonuçta herkesin gözünde önce korkunç bir şekilde terk edilmiş, depresyona girmiş ve sonra gerçekten terk edilmiş zavallı kızdım. Meriç, İtalya'ya gitmişti. Sergisini ertelemiş ve eğitim için planladığı gibi gitmişti. Biz sırrın bir kısmını öğrenmiştik. Meriç beni acımasızca terk etmişti. Semih, Paris'ten döndüğünde gerçeği bana anlatmıştı. Meriç'e de anlatmıştı. Gerçekler ortaya çıktığında herkes barışacağımızı düşünmüştü ama Meriç çekip gitmişti.

Her şeyi Semih'in dedesi başlatmıştı. Büyük şirketlerin katılacağı ihaleyi kazanırsa kendi şirketlerinin itibarı artacaktı. Kenan Amca ona uymak istememişti ama babasının üzerinde kurduğu baskıyla kendini ona ispatlamak zorunda kalmıştı. Aynı Semih'in babasına kendini ispatlamak için yaptığı şeyler gibi. Bu ağır ve ahlaksız bir olaydı ama Kenan Amca bir kere buna bulaşmıştı. Meriç'in amcasıyla annesi arasında bir şey varmış gibi gösterdikleri fotoğraflar Aytaç Tuna'ya ulaşınca, ihale Tuna Ailesi'nin düşündüğü şeyler arasında gerilemiş ve ihaleyi Semih'in dedesi kazanmıştı.

Sonrası çorap söküğü gibi gelmişti zaten.

Aytaç Tuna'nın yaptığı hata, Alev Teyze'nin yapmaya kalkıştığı hata... İki aile birbirinden tamamen kopmuştu. Bir taraf gözle görülür bir dağınıklığa düşmüş, diğer taraf gizlice dağılmıştı.

Meriç gerçekleri öğrendiği için mutluydum. Ailesini biraz olsun affedebildiği için mutluydum ama bizim için bir kurtuluş yoktu. Hiçbir zaman da olmayacaktı.

2

“Herkese iyi akşamlar!”

Kolumun altına sıkıştırdığım dosyanın düşmemesi için büyük bir özen gösterip kapıyı açtıktan sonra kendimi dışarı attım. Kahve bardağı ve telefon bir elimdeydi. Arabama neredeyse yetmiş adım kalmıştı ve telefonum çalışıyordu. Dosyaların kolumun altında güvende olduklarına emin olduktan sonra telefonu yavaşça kulağıma yaklaştırdım.

“Efendim!”

“Annemlerle işim bitti. Bora’nın yanına gidiyorum. Neredesin?”

“Dergiden şimdi ayrıldım. Arabaya yürüyorum.”

“Tamam. Kahverengi’de buluşuyoruz o zaman.”

“Evet. Hoşça kal!”

Telefonu kapatıp arabanın kapısını açtıktan sonra, önce dosyaları ardından kahve bardağını güvenli bir yere koydum. Telefonumu yan koltuğun üstüne attıktan sonra emniyet kemerimi taktım. Bugün dört kez yaptığım gibi

Birce'yi aramaya karar verdiğimde henüz arabayı çalıştırmamıştım. Telefona uzanıp numarasını bulduktan sonra kulağıma götürdüm.

"Evet."

"Birce, özür dilerim. Pazartesi'den beri benimle konuşmuyorsun."

"Çünkü ben sana her sırrımı veriyorum ve nedenini bilmesem de senin istemediğin şeylerin uzağında duruyorum. Sen ise bir kereliğine benim istediğim yerde olmuyorsun. Üstelik sebep bile göstermedin, Kayla. Senden başka kız arkadaşım yok. Diğerleriyle senin kadar yakın değilim. Seninle eğlenmek istediğimi bile anlamıyorsun."

Gözlerimi kapatıp nefesimi dışarı bıraktım.

"Neredesin? Seni almaya geliyorum."

"Gerek yok, Kayla. Bunları söyledikten sonra benimle gelmenin bir anlamı yok."

"Liseden arkadaşım geliyor. Cansu. Sadece bu akşam müsait, yarın öğlen dönecek. Sen üzgünken onunla mutlu olamam. Kemik'i eskiden görmüştüm. Yenilenmişse eğer... Merak ediyorum. Gerçekten."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Apartın önündeki duraktayım. Acele et."

Gülümseyerek telefonu kapattıktan sonra mesajlara girdim.

Gönderilen: Cansu

Plan değişti. Kemik'te buluşalım. Birinin gönlünü almam gerekiyordu. Sonra anlatırım.

Gönderilen: Semih

Üzgünüm yakışıklı, bu gece beni göremeyeceksin ama söz veriyorum, haftaya seninleyim. İstedğin kadar.

Telefonu tekrar koltuğun üstüne attıktan sonra Beetle'ımı çalıştırdım ve yola koyuldum. Kendimi ne kadar hazırlamazsam o kadar az heyecanlanırdım. Heyecanlanacak bir şey yoktu.

"Heyecanlanacak bir şey yok!"

Ne kadar olduğundan emin olamadığım kadar uzun süredir adım atmadığım sokakta yürürken ağzımda değişik bir tat oluşmuştu. Elim karnımın üstüne bastırıp Birce'nin benden ayrı geçirdiği dört günde neler yaptığına konsantre olmaya çalışırken giderek oraya yaklaşıyorduk. Sokak eskisinden çok da farklı değildi. Arabayı caddenin başına park etmek zorunda kalmıştım. Zaman kazandığım için mutluydum ama her adım vücudumda ayrı bir yaranın kabuğunu kaldırıyordu. Buraya hiç gelmemem gerekiyordu. Başımı çevirip arkama baktığımda hâlâ geri dönebileceğimi biliyordum. Eğer gidersem Birce'yle olan arkadaşlığımı iyice çıkmaza sürüklerdim. Ondan zaten birçok şeyi saklıyordum. Saklamak istemesem de konuşmayarak saklamış oluyordum.

"Arkadaşların ne zaman gelecek?"

"Belki de oradadırlar. Ve işte orası! Eskiden de dışı böyle mi gözüküyordu?"

Duvarları siyaha boyanmış, yepyeni inşa edilmiş görünümü olan Kemik'e baktım. Camlarında siyah filmler vardı. Büyük harflerle KEMİK yazıyordu ve sadece o yazı

beyaz renkti. Camın hemen yanındaki duvara gözüm kaydığında tüylerim diken diken oldu. Kollarımı bedenime dolayıp sessizce nefes aldım. Sırtımın birçok kez yaslandığı duvarda tanıdık bir şey aradım ama bana verdiği tek şey his olmuştu.

“Hayır. Çok daha eski gözüküyordu.”

“Haydi girelim.”

Kovboyların takıldığı barları anımsatan kapı da gitmişti. Siyah ahşap bir kapı Birce elini uzatmadan açıldığında nefesimi tuttum. İçeriden çıkan gürültücü iki kız kıkırdayarak geldiğimiz yolu yürümeye başladığında başımı sallayıp Birce’nin peşine takıldım.

Burası...

Hiçbir şey eskisi gibi değildi. Zemindeki ahşap yenilenmiş, masalar ve sandalyeler kullanılabilir hale gelmiş, bar baştan aşağı değişmişti. Her şey yeni ve temiz gözüküyordu. İyi hissetmem gerekiyordu, çünkü bana eskiyi hatırlatacak tek bir eşya yoktu. Ama duvarlar... Duvarlar öyle korkutucuydu ki... Ve tavan...

Birisi kollarını boynuma doladığında gözlerimi sıkıca yumdum. “Buraya neden gelmek istediğini bilmiyorum ama çok ürkütücü. Üstesinden gelebiliriz.”

Yüzümü görece kadar benden uzaklaştıktan sonra “Seni çok özledim!” dedi ve tekrar sarıldık. Ben de onu çok özlemiştim. Cansu’yu Birce ile tanıştırdıktan sonra Bora’nın yanına geçtik. İkinci bir tanışma faslının ardından kendimi bir sandalyenin üstüne taşıdım. Oturmaya ihtiyacım vardı.

"Kahverengi'de olmayı tercih ederdim. Kayla, seni aramaya çalıştık ama..."

"Birce burayı çok merak ediyordu."

Birce kaşlarını kaldırıp indirdikten sonra "Tüm suç benim," diye kabullendi muzipçe. "Tüm kampüsün gündem konusu burası. Gelmemiz gerek diye düşündüm. Duvar ve tavan biraz ürpertici olsa da..." Omuz silkti. "Hoşuma gitti."

Cansu masanın altından elimi tutup sıktığında ona bakıp gülümsedim. Duvardaki ve tavandaki resimlerle başa çıkabilirdim. Onu görmediğim sürece...

Bora bize içecek bir şeyler getirmeye gittiğinde, Cansu ve Birce dans hakkında konuşmaya başladılar. Cansu eskiden bale yapıyordu ve şimdi de esnekliğini geri kazanmak için dansa devam etmeye karar vermişti. Birce onun hangi dansa daha yatkın olduğunu keşfetmeye çalışırken bakışlarımı yukarı kattaki odalara çıkan gizli bölmenin olduğu tarafa çevirdim. Her şey o kadar değişmişti ki, bir an nerede olduğunu hatırlayamadım. Barın yeri bile değişmişti ama o gizli bölmenin olduğu yeri keşfetmem çok da uzun sürmedi.

"Kayla!"

Bora önüme bir portakal suyu bıraktığında gözlerimi ona çevirdim. Sesindeki ton uyarıcı gibiydi. Gülümsemeye çalıştığımda o da yüzüne mükemmel bir gülümseme yerleştirdi. Diğer kızların önüne içeceklerini bıraktıktan sonra yanımdaki sandalyeye yerleşti.

"Okul nasıl gidiyor?"

Birce ve Cansu koyu bir sohbeta dalmışlardı. Portakal suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Gerçekten merak ettiğin bu mu?" diye sordum.

"Okul ve hayatın nasıl gidiyor merak ediyorum. Mutlu hissediyor musun?"

"İyi," deyip kestirip attım. En yakın arkadaşına bir rapor verip vermeyeceğini bilmiyordum. Onun benim hakkımda bir şey bilmesini istemiyordum. Onu düşünmek ya da onun beni düşünmesini istemiyordum. 'İyi' politik bir cevaptı. Mükemmel bir iyi de olabilirdi, kötüyü gizlemek için söylenmiş yalancı bir iyi de. Verdiğim cevaptan memnundum.

"Burası senin için iyi bir yer değil. Telefonumu açsaydın arkadaşını ikna edebilirdik."

"Burası beni rahatsız etmiyor," diye yalan söyledim. Duvarda ve tavanda onun suratının olduğu bir kareyle karşılaşmaktan delicesine korkuyordum. Hiçbir sosyal medya hesabını kullanmıyordum. Numarasını silmiştim. Fotoğraflarımızı atmaya kıyamamış olsam da, çatı katında kum torbasının arkasında bir sandığın içinde duruyorlardı.

"İçeri girdiğinde seni gördüm, Kayla."

"Önder Atahan'ın sana burs verdiğini duydum. Gerçekten hak ediyorsun. O harika bir adam ve senin daha iyi yerlere gelmen için her şeyi yapacaktır."

"Evet, öyle. Benimle olduğu için şanslıyım."

Bora sırtarak sodasından büyük bir yudum alırken, üzerimdeki sırt dekoltesi olan siyah elbisemi çekiştirdim. Saçlarımı kestirdiğimden beri Birce bana sırt dekoltesi olan

şeyler almam konusunda ısrar ediyordu. Çok küçük bir dekoltesi olsa da birkaç parça kıyafetim böyleydi.

“Eskiden çiçekli elbiseler giyerdin,” diye fısıldadıktan sonra Cansu’ya doğru döndü.

“Dirty Dance asla olmaz. Unut bunu. Sıradakine geçelim, Birce.”

Bora beni geriyordu. Eskiden böyle yapmazdı. Şu an sanki en yakın arkadaşını ondan uzaklara sürüklediğim için benden intikam alıyordu.

“Benden hoşlanmıyor gibisin.”

Kızlar dans konusuna geri döndüğünde gülümseyerek sodadan bir yudum daha aldı. “Senden her zaman hoşlandım, Kayla. Sadece biraz farklı gözükyorsun. Saçlarının uçları beyaz mı?” dedikten sonra gözlerini kısarak baktı. Omuzlarımı dikleştirdim.

“Sayılır.”

Ona sarının tonlarından bahsetmek istemiyordum. Onun için beyazsa, beyazdı.

“Ve gözlerin... Karanlık bakıyorsun.”

“Buna buğulu diyorlar.”

Bora kafasını sallayıp “Buğulu,” diye tekrar ettikten sonra omuz silkti. “Eski halini sanırım daha çok seviyordum.”

Cansu’ya baktım. Eskisinden çok farklı gözükmüyordu. Hâlâ çok güzeldi. Sarı saçları parlaktı, yüzünde makyaj vardı ama Bora’nın biraz önce bana bakarken yaptığı gibi kaşlarını çatacağı türden değildi. Cansu’yu sıcacık gösteren

canlı bir makyajdı. Ve üstünde her zamanki gibi onu şık gösteren bir elbise vardı.

“Eskiden daha masum gözüküyordun.”

Kaşlarımı kaldırıp ona doğru eğildim. “Artık çok masum değilim.”

Bu Bora’yı gülümsetince gerildim. Bana inanmıyordu.

“Sadece yeni bir maske takmış gibisin, Kayla. Sahneden indiğinde yine aynı sensin.”

Hızla oturduğum yerden kalkıp “Lavaboya gideceğim,” dedim ve masaların arasında yürümeye başladım. İçeride çok ağır bir müzik vardı. Sıkıcı değildi. Daha çok... İnsanın arzularına dokunan notaların bir araya gelmesiydi. Birbirlerine değen vücutlar da müziğin büyüüne kendini kaptırmış gibiydi. Duvarlara bakmaktan özenle kaçınıp kapıyı ittikten sonra rahat bir nefes aldım. Tuvaletin duvarı ve tavanı neyse ki içerinin devamı değildi. Siyah duvarları renklendiren şey kırmızı lavaboydu. Musluğu çevirdim. Yüzümü birkaç kez yıkadıktan sonra aynadaki yansımama baktım. Vamp bir makyajım yoktu ama eskisi gibi de değildim. Bora haklıydı. Farklı gözüküyordum. Bir anda kendimi çok yapay ve çirkin hissettim. Elimi uzatıp peçete kopardıktan sonra yüzümü kurulayıp derin bir nefes aldım. Bora beni uzun süredir görmüyordu. Bana öyle garip bakmasının tek sebebi buydu.

Lavabodan çıktığımda kollarımı etrafıma doladım. Birce, Cansu ve Bora birlikte bir şeye gülüyorlardı. Dudağımı kemirirken bir anda arkamı dönüp duvara bakmaya başladım. Kapının yanından beş adım uzaklaştığımda hâlâ onu görmemiştim. Fotoğraflar irili ufaklıydı. Yine de en küçüğü bir karış büyüklüğünde olduğu için onu görmeme

olasılığım yoktu. Her fotoğrafta kalabalık yoktu, hatta bazılarında sadece Kemik'in dekorasyonu vardı. Pes edip geri dönmek üzereydim. Bulunduğum yerden iki adım ötemde, duvarın ortasında diğerlerinin iki katı büyüklüğünde bir fotoğraf vardı. Onu fark etmem çok zor olmamıştı. Arka bahçede çekilmişti. Masaların neredeyse hepsini alan bir fotoğraftı. Fotoğrafa doğru yaklaştım.

Önünde durduğumda önce etrafındaki fotoğraflara baktım. Birkaç tanıdık yüz gördüğümde kalbimin ritmi değişmişti. İsimlerini bile bilmediğim adamların yüzlerini görmek avuçlarımın içini terletmişken onu...

Sonunda gözlerimi kaldırıp o fotoğrafa bakabildiğimde hızlıca onun yüzünü aradım ama yoktu. Avuçlarımı elbiseimin eteklerine silerken Caner'in yüzünü gördüm. Her zaman oturduğu yerdeydi. Yüzünü yandan görebiliyordum. Onun oturduğu masanın hemen karşısına baktığımda Bora vardı ve...

İlk bakışta yüzünü görememiştim çünkü yüzü kameraya dönük değildi. Hemen arkasında bir başka adam oturduğu için kafasının sadece bir kısmı gözüküyordu ama o olduğunu biliyordum. Onun saçları, onun eli, onun sigarası...

Odaya çıkmaya karar vermem bir saniyemi aldı. Gizli bölme tam da tuvaletin olduğu tarafta kalıyordu. Eğer ne yaptığımı biliyor gibi gözükürsem kimsenin dikkatini çekmezdim. Büyük askılığın arkasında kalan duvarın yukarı kata çıkan merdivenlere açıldığını biliyordum. Burada birçok kez bulunmuştum. Yerinden emindim. Askılığın arkasına geçtiğimde birkaç saniye bekledim. Dolaptan hiçbir farkı olmayan ahşabı geriye doğru ittirdim. Küçük bir ses çıkmıştı. Hızlıca kapının diğer tarafına geçtikten

sonra arkamdan kapattım. Dar merdiven şimdi tam karşımda duruyordu. Burayı kim satın aldıysa gizli bölmeyi de yeniden dekore etmişti. Her şey temiz ve daha lüks gözüküyordu. Merdivenleri çıkarken anılar birer birer zihnimin karanlık köşelerinden kurtuluyordu. Onları zapt etmem aylarımı almıştı ama şimdi her basamakta bir tanesi karşımdaydı.

Merdivenlerden biraz daha geniş olan koridora çıktığımda geri dönmek üzereydim. Koridorun sonundaki odada bir şey bulamayacağımı biliyordum ama ayaklarım yine de oraya gitmeye kararlıydı. Kalbim boğazımda atıyordu. Nefes almak eskisinden daha zor bir hale gelmişti. Orada ilk kez uyuduğumuz günün görüntüleri zihnimin her yerindeydi. Onun tişörtüyle, onun kokusu üstüme sinerken onunla birlikte uyumuştum. Beni ilk kez öptüğünden hemen sonra o odaya çıkmıştık.

Ah!

Geri dönmek için çok geç değildi. Başımı çevirip merdivenlere doğru baktım.

Ayaklarım yeniden bana meydan okudu. Kapının önüne geldiğimde elimi uzatıp bekledim. Neyi görmek istiyordum? Her şeyi değişmiş bir oda beni memnun eder miydi? Hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını görmek beni üzer miydi, yoksa iyi mi hissettirirdi karar veremiyordum. Elim kapının koluna atıp çevirdim.

Kilitliydi.

İçeride biri olup olmadığını bilmiyordum. Kulağımı kapıya dayayıp bir ses duymaya çalıştım. Eğer birisi varsa ona yanlış geldiğimi izah edebilirdim. Bu sırada içerisini görme imkânım olabilirdi.

Arkamdaki kapı açıldığında telaşla sırtımı kapıya dayadım. İçeriden çıkan sarışın, kirli sakalları olan çocuk beni baştan aşağı süzdü.

“Senin burada ne işin var?”

“Senin burada ne işin var? Tüm odalar kilitli sanıyordum.”

“Burada kalıyorum ve sen?”

“Ben de burada kalıyorum.”

Yarı yarıya bir yalan söylemiştim. Çocuk tatmin olmamış gibi kaşlarını kaldırdı. Onu ikna etmem gerekiyordu ya da buna ihtiyacım yoktu. Onu ikna etmek zorunda değildim.

“Diğer odalar kilitli mi?”

“Bunu bilmek istiyorsun, çünkü...”

“Çünkü güvende olup olmadığımı öğrenmem gerek. Eskiden burası hiç de güvenli değildi.”

“Hey! Senin burada olmaman gerekiyor.”

Cenk’i gördüğümde biraz şaşırdım, biraz da gerildim. Yakalanmışım. Beni tanımayan bir çocuğa karşı durmak kolaydı ama Cenk beni tanıyordu. Buraya girip çıktığım her gün beni görmüştü. Burası kapatıldığında işsiz kalmasının sebebi bir ölçüde bendim ve içimden bir ses benden nefret ettiğini söylüyordu.

“Yeniden buradasın demek. Buranın yeni sahibinin seni işe almasına sevindim.”

Cenk merdivenlerin başından bana doğru gelirken sırtıttı. “Bu bir anlaşma. Peder farklı koşullarda devretmeyi reddetti ve sen şimdi gidiyorsun.”

Gidebilirdim. O beni bu kadar çabuk kovmak istemeseydi.

"Burayı uzun süredir biliyorum. Kimseye bir şey söylemedim. Endişe etmene gerek yok. Sadece bu odaya girmek istiyorum."

"Giremezsin."

"Bu odada kaldığımı biliyorsun. Şimdi de girmek istiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak, çünkü artık eski Kemik yok."

"Bu odanın kimin olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye ona meydan okuduğumda öfkeli gözüküyordu.

"Senin onunla hiçbir işin kalmadığını ve buranın artık yeni bir sahibi olduğunu biliyorum. İşimi kaybedemem, o yüzden hemen aşağı iniyorsun."

"Kayla?"

Cenk gözlerini devirdiğinde Bora ellerini havaya kaldırdı. "Bir süredir ortalıkta yoktu ve senin buraya girdiğini görünce peşine takıldım. Kimse görmedi, rahatla. Bu baş belasını alıp gidiyorum."

Bora konuşmama fırsat vermeden beni kolunun altına alıp oradan uzaklaştırırken başımı çevirip bakabildim. Cenk beni göstererek biraz önce konuştuğum kirli sakallı çocuğa bir şeyler söylerken Bora beni önüne alıp merdivenlerden inmemi işaret etti.

Yeniden insanların arasına karıştığımızda yanımdan yürümeye devam ederek kulağıma fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

"Sadece merak ettim."

"Neyi, Kayla? Gerçekler ortaya çıktığında ailesiyle kalabileceksen, ilk kez aile olabileceksen, sen gitme diye o gitti. Neyi merak ediyorsun?"

"Hiç... Hiçbir şey. Gitmem gerek."

Artık orada kalamazdım. Cansu'ya sıkıca sarıldıktan sonra Birce ile birlikte oradan ayrıldım. Yolda ona hiçbir şey anlatmadım, o da sormadı ama bir şeyler olduğunu düşündüğünü biliyordum. Sadece bu gece konuşamayacak kadar yorgun hissediyordum. Onu kaldığı apartın önüne bıraktıktan sonra eve doğru sürdüm.

∞

Bora'nın söylediklerinden sonra kendimi berbat hissediyordum. Gece yatakta bir sağa bir sola dönüp durmuştum. Güneş doğmak üzereyken uykuya dalmıştım ve sadece üç saat uyuyabilmişim. Kahvaltı yaptıktan sonra Cansu'ya iyi yolculuklar mesajı attım. Birce beni bir yere çağırmadan önce biraz vaktim vardı. Hazırlanıp evden çıkmam yarım saatimi aldı.

Kemik'in önüne geldiğimde telefonumu sessize aldım. Birce pazar sabahları uyurdu. İki haftadır sınavlara hazırlandığı için ailesinin yanına gitmiyordu. Burada kaldığı hafta sonları da öğlene kadar uyuyordu.

Neden burada olduğumu bilmiyordum. Burada olmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Kapıyı ittirip içeri girdiğimde dün geceki kalabalık yoktu. Duvar kenarındaki masada oturmuş limonata içen çocuk içerideki tek müşteri gibi gözüküyordu. Arka bahçede biri olup olmadığını bilmiyordum. Bara doğru ilerlerken gözlerim Cenk'i aradı ama barmen hiç de ona benzemiyordu.

"Soda," deyip bar taburesine oturdum. Çantamı barın üstüne bıraktıktan sonra saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

"Dün burada başka biri vardı. Hmm... Adı... Cenk olabilir."

Barmen kafasını kaldırıp bana baktığında sodayı önüme uzatmıştı. "Cenk bugün izinli."

Başımı hafifçe sallarken elimi saçımın arasında gezdirdim. "İzinli... Peki, çalışmayacak olsa da buralara gelir mi?"

Tek kaşı kalkarken beni süzdü. "Üzgünüm. Yarın gelersen onu görebilirsin."

Başımı salladıktan sonra sodayı yudumladım. İhtiyacım olan tam da buydu. Sodayı kapıp lavaboya yakın bir yere geçtikten sonra limonatasını içip bilgisayarıyla ilgilenen çocuğu izledim. İlgisini tamamen önündeki bilgisayara vermişti. İçeride hafif bir müzik vardı. Ruhu sakinleştiren bir türdü. Sodayı yarıladığımda çantamı alıp lavaboya yürüdüm. Aynanın önünde biraz oyalandıktan sonra tekrar içeri girdim. Barmen ortalıkta yoktu. Fazla düşünmedim, yarım dakika sonra gizli bölmedeki merdivenlerin ilk basamağındaydım. Dünkü gibi bir durumla karşılaşmamak için acele etmem gerekiyordu. Biraz da şansa ihtiyacım vardı. Basamakları hızlıca tırmanıp koridorun sonuna doğru arkama bakmadan yürüdüm. Saçımı tutturduğum ince tel tokayı kapının anahtar deliğine soktuğumda hâlâ bir şansım vardı.

"Hadi!" Dün gece internette bir araştırma yapmıştım. Doğru hareket edersem bu kapıyı açmam o kadar da zor olmayacaktı. Olmaması gerekiyordu. "Hadi!"

Basamaklardan bir ses geldiğinde başımı çevirip o tarafa doğru baktım. Yeniden yakalanırsam beni Kemik'in kara listesine yazabilirlerdi. Derin bir nefes alıp doğru şeyi yaptığımdan emin olmaya çalışarak elimdeki tel tokayı oynattığımda kapı açıldı. Kendimi içeri atıp kapıyı sessizce kapattıktan sonra sırtımı yaslayıp bekledim.

Sonunda içeride ve güvende olduğumu fark ettiğimde nefesimi sessizce bırakıp etrafı inceledim. Hiçbir şey değişmemişti. Meriç'in çift kişilik yatağı, pencerenin kenarındaki koltuğu, dolabı... Onun dışında hiçbir eksik yoktu. Kemik'in diğer her şeyi değişirken, neden bu odaya hiç dokunulmamıştı? Yeni sahibinin bu gizli odalardan haberi olmama ihtimali var mıydı? Belki de Cenk yalan söylemişti. Peder ve eski takımı burayı gizli tutarak birilerini koruyorlardı. Mesela kendilerini...

Ve ben şimdi ne yapacaktım? Burada değişen hiçbir şey yoktu ama ondan bir parça da yoktu. Sadece bir zamanlar kaldığı odaydı. Bir zamanlar birlikte kaldığımız oda! Oda'nın ortasındaki yatakta birlikte yattığımız ilk günü hatırladım. Dolaptan bir battaniye çıkarıp üstüme örtmüştü, sonra bir de yorganı üstüne çekerek üşümemizi engellemişti. Hâlâ odada bir ısıtma yoktu ki bu muhtemelen gereksiz bir harcama olurdu. O battaniyeyi görme umuduyla dolaba doğru yürüdüm. İçerideki kimseye göstermeden onu buradan çıkarabilir miydim? Neden bunu düşünmüştüm peki? O battaniyeye ya da ona ihtiyacım yoktu ama şimdi eskiden birlikte kaldığımız odaya gelmiştim. Kemik'e gelmek en başından beri hataydı!

Dolabın kapaklarını açtığımda kendime kızıyordum. Burada olmamam gerekiyordu.

Ah, bir dakika! Burası eğer Meriç'in odasıysa ve buraya kimse dokunmadıysa, bu deri eldivenlerin de burada olmaması gerekiyordu. Meriç eldiven kullanmazdı. Onu hiç eldivenle görmemiştim. Soğukta ellerinin eklemleri kızarır, damarları belirginleşir ama yine de eldiven takmazdı. Uzanıp deri eldiveni elime aldığımda buranın artık ona ait olmadığını düşündüm. Peki ama neden mobilyaları değiştirmemişlerdi? Belki de gerek duymamışlardı. Müşterilerin ulaşamayacağı yerlerde bir yenilemeye ihtiyaç yoktu ama bu çok iğrençti. O yatakta ben ve Meriç birlikte yatmıştık. Şimdi başka birinin yatıyor olması fikri midemi bulandırmıştı. Eldiveni aldığım yere bırakıp dolabın kapaklarını kapattıktan sonra yatağa doğru yürüdüm. Koridordan gelen ses beni durdurdu.

"Emin misin?"

"Evet, lavaboya girdi. Hâlâ içeride olmalı."

"Orada kimse yok, Metel!"

"Sodasının parasını daha ödemedi bile."

Lanet olsun! Hemen buradan çıkmam gerekiyordu. Bir kapı sesi duyduğumda yapacak daha akıllıca planım olmadığı için kapıyı açıp koridora çıktım. Kimse yoktu. Kapıyı sessizce kapatıp merdivenlere doğru gürültü yapmadan koşmaya başladım. Mete şu barmen olmalıydı. Bana yalan söylemişti. Cenk buradaydı. Ve kesinlikle beni arıyordu. Merdivenleri hızlıca indikten sonra kapıyı açtım. Askılığın arkasından çıkmadan önce kafamı uzatıp içeriyi kontrol ettim. Limonatası bitmiş olan çocuk dışında kimse yoktu. Askılığın arkasından çıkıp koşar adımlarla lavaboya gittim.

Yüzümü yıkadıktan sonra derin bir nefes aldım. Rol yapmam gerekiyordu. Buraya bir daha gelmeyecektim. İşim bitmişti. Çıkıp gitmem yeterliydi. Aklımdan geçen şeyi idrak ettiğimde kendi kendime gülmeye başladım. Her ne zaman buraya bir daha gelmeyeceğim desem, çok kısa sürede yeniden geliyordum.

İçeri geçtiğimde Mete barın arkasındaydı. Beni görünce kaşlarını çattı. Kaşlarımı kaldırıp gülümsedikten sonra yürümeye başladım. Soda şişesini elime alıp bara doğru yürüdüm. Çantamdan çıkardığım kâğıt parayı barın üstüne bıraktıktan sonra, dost canlısı bir sesle "İyi günler!" deyip oradan ayrıldım. Cenk kapıyı açık bıraktığımı fark ederse peşime takılabilirdi. Dışarı çıktığımda olabildiğince hızlı hareket ederek arabama doğru ilerledim.

Eve gittiğimde Nursiş geri dönmüştü. Hafta sonu tatili pazar geceleri sona eriyordu. Yemek hazırlamasını engellemek için babamla birlikte onun da çok sevdiği acılı pizzadan sipariş ettik. Yemeğin ardından da film gecesi yaptık.

Sonraki bir hafta oldukça yoğun geçti. Final haftası yaklaştığı için derslerimi aksatmamaya çalışıyordum. Haftanın dört günü dersim vardı ve hafta içi her gün dergiye uğruyordum. Evrak işlerini halletme görevim devam ediyordu. Fısıltı Gençlik Dergisi'nde artık küçük bir köşem vardı. Hafta sonlarımı yazı yazarak geçiriyordum. Aynı zamanda üniversitenin edebiyat kulübüne üyeydim ve her ay bir etkinliğimiz oluyordu. Bir dönem boyunca birbirinden güzel etkinliklerde bulunmuştuk. Bir köy okulunu boyama, ana sınıfında hikâye okuma, huzurevinde kitap okuma, kamp, piknik, alışveriş merkezinde kitap okuma, bir kitabı sokağın ortasında canlandırma... Hepsi

birbirinden eğlenceliydi. Bir blogumuz bile vardı. Hayatımın herhangi bir döneminde bu kadar yoğun olmamıştım. İlk başta çok çabuk yoruluyor ve eve gelir gelmez kendimi yatağa atıyordum ama Birce'yle arkadaş olmak bir süre sonra buna izin vermemeye başladı. Karaoke gecelerimiz, sadece kahve içtiğimiz geceler hayatımın bu dönemindeki değerli hatıralarıydı.

"Bil bakalım pazar gecesi nereye gidiyoruz!"

"Çarşamba günü ilk sınavım olduğunu düşünürsek, bir yere gitmek kulağa çok da mantıklı gelmiyor."

"Amaç da bu! Final öncesi parti! Biraz dağıtmak herkesin hakkı. Basın Yayın Bölümü'nün düzenlediği bir parti ve aldığım duyumlara göre Beden Eğitimi Bölümü'ndeki erkeklerin çoğu katılıyormuş. Partiyi hazırlayan grupla çok yakın arkadaşlarmış."

Bu da demek oluyordu ki, biz kesinlikle oradaydık. Birce'nin beden eğitimi okuyanlara karşı küçük bir zaafı vardı. Şehirdeki falcı bir kadın ona ruh eşinin sporcu ve okuldan olduğunu söylediğinden beri öyleydi en azından.

Birce'ye itiraz etme hakkım yoktu. Geçen sefer benimle en uzun süre konuşmama rekorunu kırmıştı ve ondan hâlâ gizlediğim şeylerin varlığı vicdanımı rahat bırakmıyordu. Böylece finallere çalışma işini geceye bırakıp cumartesi gününü alışveriş ve bakım yaparak geçirdik. Ruh eşiyile bu sefer karşılaşacağına olan inancı oldukça yüksekti. Pazar sabahı kahvaltı yaptıktan sonra, bir süre kendime banyoda dinlenme izni verdim. Neredeyse güneş doğana kadar ders çalışmışım. Dergideki köşe yazım henüz bitmemişti ve hazırlanmam gereken bir parti vardı.

Final haftasının beni yoracağını bildiğimden, kendime bugün için işleri ve sınavları düşünmeme hakkı tanıyıp banyoda dinlenme saatimi biraz daha uzattım. Daha sonra hazırlanma süreci başladı. Nursiş becerikli elleriyle saçlarımı istediğim şekilde dağınık topuz haline getirirken, ben de makyajımı hallettim. Büstiyer ve dar bir etek gibi duran elbisemi üzerime geçirmem çok kolay olmuştu. Kumaşı içine kolayca girebileceğim kadar esnek, hatlarımı belli edecek kadar inceydi. Üniversiteye başladığımdan beri üç kilo vermiştim. Çok büyük bir şey değildi ama eski fotoğraflarımı gördüğümde yüzümdeki zayıflığın farkına varıyordum. İnce topuklu kırmızı ayakkabıları giyip evden çıktıktan sonra arabama atlayıp Birce'nin apartına doğru yola çıktım.

Üniversiteyle birlikte kurallarda biraz esneme olmuştu. Babam özel gecelerde eve gece yarısından sonra gelmeme izin veriyordu. Arabamla olduğu müddetçe bu izin geçerliydi ve bu zamana kadar gece yarısı olmadan eve döndüğüm için bana olan güveni sağlamdı. Arabamı apartın önüne park ettikten sonra telefonumu bulup annemi aradım.

"Biricik kızım!"

"Anneciğim, nasılsın?"

"İyiyim, bir tanem. Şu anda büyükannene gidiyorum."

"O iyi mi?"

"Oldukça iyi. Anne kız günü yapmaya karar verdik."

"Anne, o gerçekten iyi mi?"

Annemin derin bir nefes alıp verdiğini duydum. "Sadece yalnız kalmak artık eskisi kadar hoşuna gitmiyor ve

ben sık sık onu ziyaret ediyorum. Her şey yolunda, bir tannem. Sen ne zaman geliyorsun?"

"Sınavlarımın bitmesi on günü bulur. Onlardan sonra konuşsak olur mu? Şu an tek düşünebildiğim bu."

"Başaracağını biliyorum. Kayla, şu an Petek Abla'nın arabasını sürüyorum, sonra konuşsak olur mu?"

"Ah, tabii. Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni, minik kuşum."

Telefonu kapattıktan sonra parmaklarımı direksiyona yerleştirip beklemeye başladım. Apartın kapısı sürekli açılıp duruyordu ama beş dakika boyunca dışarı çıkanlardan hiçbiri Birce olmadı. Sıkılmaya başladığım sırada neyse ki o kapı bir kez daha açıldı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Birce dışarı çıktı.

"Gitmek üzereydim."

Kapıyı kapatıp emniyet kemerini taktıktan sonra kucağındaki çantayı arka koltuğa fırlattı. "İkimiz için ek-sik aksesuarları bulmaya çalışıyordum. Ve harika gözü-küyorsun."

"Sen daha çok."

"Eh, ikimiz de harikaysak neden hâlâ o anahtarı çevirmiyorsun?"

Partinin yapıldığı yer GECE YARISI adında bir kulüptü. Melehan'da daha büyük ve gösterişli kulüpler vardı. Semih, ergenliğe dair her şeyi bir kenara attığını ilan ettikten sonra, olgun ve çapkın adamlar gibi davranmaya yemin etmişti. Yemin konusunda bir virgül eklemiş olmalıydı, çünkü gittiği her yere beni de götürüyordu. Sanki...

Sanki onun koruyucu meleğiydim. Gittiğimiz her kulübün kapısından kim olduğumu hatırlayarak çıkmıştı. İçeride kaç kızla dans ederse etsin –ki bazılarıyla sadece dans etmekle kalmadığını biliyordum– her seferinde hiçbir şey yapmadığını iddia etse de, ortadan kaybolduğu dakikalarda uslu bir çocuk olduğuna inanmıyordum. Her ne olursa olsun sonunda onu evine götürmüştüm ve kendi yatağında uyumuştum.

Gece Yarısı, Semih’le gittiğim kulüpler kadar gösterişli değildi. Daha çok üniversitelilerin takılacağı mütevazı bir kulüptü. Tavanı alçak, başımı döndüren hareket halinde renkli ışıkları ve büyük bir disko topunun olduğu kulübe girmeden önce Birce’nin bana uzattığı maskeyi takmıştım. Saçlarım hâlâ yeterince uzun olmadığı için bozulmasından korktuğum bir topuzum vardı ve bu yüzden dans etmekte acele etmiyordum. Birce ile eğlence hayatım her ne kadar renklense de dans konusunda yetenekli sayılmazdım. Kolayca dans etmemi sağlayacak şey kafamın biraz sallanması olurdu ama içki içemezdim. Eve dönerken araba sürecektim. Yüzümdeki maskeyi çıkarıp etrafa daha dikkatli baktım.

Edebiyat kulübünden bir arkadaşımı bir kızın boynunu öperken yakaladığımda bana biraz utanarak selam verdi. Gülümseyerek ona karşılık verdikten sonra kalabalığın arasına karıştım. Birce elinde bardaklarla geri döndüğünde alkolsüz olana uzandım. Birilerinin içki ısmarmasına izin vermiyorduk, çünkü barmenlerle tanışık olan birçok kişi vardı. İlk kuralımız erkeklere güvenmemkti. Her ne kadar tanımış olsak da üniversitedeki hiçbir erkeğe güvenmeyecektik.

“Biriyle tanıştım. Arkadaşları var. Gidelim!”

Kolumu tutup çekiştirmeye başladığında sodadan yudumladım. Beden eğitiminde okuduğunu ilk bakışta anladığım çocuğun adı Tayfun’du. Birlikte geçirdiğimiz on dakikada onun Birce’yle ilgilendiğini anlamıştım. Konuşurken bedeni Birce’ye dönüktü, hatta başkalarıyla konuşurken bile bedeni Birce’ye dönüktü. Onunla flörtleşiyordu ve Birce de kesinlikle buna izin veriyordu.

“Kayla ve ben bu yıl tanıştık. Sınıfımız oldukça kalabalık ve açıkçası Kayla dışında biriyle bu kadar yakın olmayı hiç istemezdim. Yani nasıldır bilirsin... Onun senin yakın arkadaşın olacağını hissedersin.”

Tayfun’un bakışları sadece üç saniyeliğine üzerimde gezdiğinde gülümsedim. Sonra yeniden ilgisini Birce’ye verdi. “Biz genelde takım olarak hareket ediyoruz ama demek istediğin şeyi biliyorum. Birisi takıma ayak uyduramadığında onda takım ruhunun olmadığını anlıyoruz.”

Bir kızın bir erkekle düşüncelerinin ne kadar farklı olduğuna şahit olurken gülümsemeden edemedim ama ikisi de birbiriyle ilgileniyordu ve ortak bir dil bulmaya çalışmaları çok etkileyiciydi.

“Ya sonra ne oluyor? Yani ben yakın olmak istemediğim insanla sadece selamlaşıyorum. Takımdaki o takım ruhu taşımayan çocuğa ne oluyor?”

Tayfun, Birce’ye biraz daha yaklaştığında onunla artık flörtleşmiyordu. Şimdi bir takım kaptanıydı ve kendini ispatlamak istiyordu. Karşısındaki kızın onun yaptığı işi umursamasının hoşuna gittiği her halinden belliydi ve bunu iyi değerlendirmek istiyordu.

“Ona değer verdiğimizizi, takım için ona ihtiyacımız olduğunu hissettiririz. Önemli olan birey değildir. Eğer bencillik yaparsak takım zarar görür. Futbol takım işidir. Bencil oyuncu yetenekliyse sadece kendine yarar sağlar. Takım onu da istemez. Hep birlikte takıma yararlı olabiliriz. Asıl istediğimiz de budur. Bir takım ne kadar iyiye oyuncularını da o kadar değerli olur.”

“Bir gün sizi izleyebilir miyim peki?”

Birce kaleyi iyi fethediyordu. Tayfun yüzünü ona yaklaştırıp “Kesinlikle,” dedikten sonra içkisini yudumladı.

“Hepiniz aynı sınıfta mısınız?”

Birce elini zarıfçe Tayfun’un kol kaslarının üstüne yerleştirdi. Tayfun bu hamleyle ona biraz daha yaklaşıp da başını çevirip arkasındaki arkadaş grubuna baktı. “Ömür benimle aynı sınıfta. Yaman, Timur ve Kamer üçüncü sınıfta.”

Birce bana bakıp gülümsediğinde Ömür’le konuşmam gerektiğini anladım. Çifte randevudan ben ne kadar nefret ediyorsam, Birce o kadar hoşlanıyordu. Bugüne kadar onun için buna birkaç kez katılmışım. İlk randevuda hoşlandığı çocuğun fazla ileri gidip her şeyi bozmasından korktuğu için çifte randevuyu kullanıyordu. Bu kendini kandırmak mı, yoksa gerçeği oyalamak mı ikimiz de bilmiyorduk.

Sodamdan bir yudum daha aldıktan sonra görevimi yerine getirmek için harekete geçtim. Tayfun’un yanından dolanıp dalgalı saçlı çocuğun yanına geçtim.

“Selam. Ömür, değil mi?”

“Evet ve sen de Kayla olmalısın.”

Üçüncü sınıflardaki diğer üç çocuğa sırtını dönüp vücudunu bana çevirdiğinde bu işin sandığımdan kolay olacağını anlamıştım. İlgisini çekmiştim. Oldukça da yakışıklıydı. Eğer yılışık ya da aptal değilse, onunla Birce'nin memnun kalacağı kadar uzun vakit geçirebilirdim.

"Birce'yi sadece içecek bir şeyler alması için yollamıştım ve o dedikodumu mu yaptı?"

Ömür gülümseyerek limonlu sodayı yudumladı. "İyi şeylerdi."

"Ah, o zaman biraz daha az kızgıyım." Kendi sodamla onunkini işaret ettiğimde gamzesi belirdi.

"Eve bırakma görevi bu gece benim."

"Her zaman o görev benim oluyor. Alkolle aram çok iyi olmadığı için şikâyetçi değilim."

Dirseğimi barın üstüne yasladığımda bana bir adım daha yaklaştı. Koyu kumral saçları ve zümrüt yeşili gözleri vardı. Güldüğünde gamzesi belirliyordu. Benden neredeyse bir kafa boyu uzundu.

Elimdeki maskeyi sodanın yanına bıraktığımda "Senininki nerede?" diye sordum.

"Aslında bizim yok ya da en azından benim yok. Şansımızı denemek istedik ve kimse girmemizi engellemedi."

"Hımm... Kulağa daha çok görevliler tanıdığınızmış gibi geliyor."

Gülümsemeyi neden engelleyemiyordum? Birce'nin hoşlandığı birçok çocuğun arkadaşıyla konuşmuştum ve hiçbirinde bu kadar çok gülümsememiştim. Hatta en

sonuncusunda tam beş kez tuvalete gitmiştim. Ömür yüzünü bana doğru eğdiğinde merakla onu bekledim.

“Sana bir sır. Sadece tanıdık değil, ev arkadaşımız.”

Ciddiyetle yaptığı itiraftan sonra yüzüne mükemmel gülümsemesini yerleştirdi. Geri çekilecekken parmakları benimkine değdiğinde bakışlarım ellerimize kaydı. Soda-sını tuttuğunda yanlışlıkla dokunduğunu anladım ama o hiçbir şey olmamış gibi devam etti. Benimle ilgilenmiyor gibiydi ama ilgilendiğini anlamıştım. Belki de sadece arkadaşının ilgilendiği kızın yakın arkadaşını oyalıyordu.

“Futbol oynadığınızı duydum.”

“İyi bir takımız. Üniversiteler arası turnuvada üçüncü olduk. Takımın en iyi oyuncularını geçen yıl mezun oldukları için neredeyse yeni bir takımız.” Sodasından yudumladıktan sonra göğsünü kabarttı. Üçüncü olmak onu gururlandırıyordu. Takımın çaylaklarından biri olduğunu biliyordum. Birinci sınıflar hep çaylak olurdu. Semih hariç.

“Ah, edebiyat işleriyle o kadar yoğun bir yıl geçirdim ki hiçbir maça gelemedim.”

“Kibarlık etmene gerek yok, Kayla. Futbolun hiç ilgini çekmemesi benim için sürpriz olmaz.”

Gülümseyerek bedenimi iyice ona döndürdükten sonra kendi sodamı yudumladım. “Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama futbolla ilgilenirim.”

“Beni etkilemeye mi çalışıyorsun? Yanlış anlama, sadece futbola başvuracak kadar çaresiz gözüküyorsun.”

Bunu bir iltifat olarak kabul etmek özgüvenime bir parça enerji eklemişti. Barın üstündeki maskemle oynamayı bırakıp omuzlarımı silktim.

"Çocukken en sevdiğim şey mahalledeki erkeklerle birlikte futbol oynamaktı. Geçen yıl bir arkadaşımın takımında konuk oyuncu oldum. Gerçekten hayal kırıklığına uğrayacaksın, çünkü bir gol attım."

Ömür kahkaha attığında dalga geçmediğini biliyordum. Daha çok etkilenmiş benziyordu. Koyu pembe dudaklarını birbirine bastırduğunda gamzeleri hâlâ silinmemişti.

"Gerçekten beni şaşırttın, Kayla."

Özgüvenle ona bir bakış atıp sodamı yudumladım. "İkinci olan takımda arkadaşım var. Beni takımına konuk olarak alan oydu. İsmi Caner."

Ömür bir an kaşlarını çatıp düşündü. Sonra kafasını hafifçe salladı. "Akçay. Onu hatırlıyorum. Berabere kaldığımız maçtan sonra bir eğlencede karşılaşmıştık. İyi bir çocuk."

"Öyle."

Mırıltımı Ömür'ün duyup duymadığından emin değildim. Caner liseden mezun olduktan sonra eski çevresiyle bağlarını tamamen koparmıştı. Şehrin diğer ucundaki spor akademisine gidiyordu. Birkaç haftada bir babamı ve beni ziyarete geliyordu. Her geldiğinde onunla karşılaşmam da, birlikte zaman geçirdiğimizde onun ne kadar değiştiğine şahit olmuştum. Eskisinden daha iyi bir çocuktü. Artık kendine daha çok güveniyordu ve bir şeyleri başarmaya olan inancı artmıştı.

"Pekâlâ, isminin olayı ne?"

Gözlerim yeniden onunkilerle buluştuğunda omuz silktim. "Anlamı annemi etkilemiş olmalı." Kaşları kalkıp

indiğinde açıklama ihtiyacı duydum. "Saf, kötülükten uzak, masum demek."

Başını hafifçe sallayıp sodasını yudumladığında, benimle ilgilenmediğini düşünüp dans eden Birce ve Tayfun'u izlemeye başladım. Birce kolları çocuğun boynunda, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dans ediyordu. Hareketli bir müzikte neden ona bu kadar yakın olduğunu biliyordum. Başkalarının ona temas etmesini istemiyordu. Tayfun'un beline yerleştirdiği elleri de onu koruyan başka bir etmendi.

"Ya bu geceki olayın ne?"

"Finallerin öncesinde eğlence. Herkesinki bu değil mi?"

"Hayır, bunu kastetmedim. Neden isminin anlamını reddeder gibi giyindin?"

Başımı çevirip yeniden ona baktım. "Öyle yapmadım." Kaşlarını kaldırıp indirdiğinde bunun tiki olup olmadığını merak ettim.

"Üzgünüm, belki de isminin anlamını düşününce aklımda canlanan kız fazla masum."

"Ben şu an öyle gözükmüyorum muyum?"

"Bilmem, öyle misin? Seni tanımıyorum, Kayla. Öyleysen bile farklı bir maske takmış gibisin."

Ona başımdan geçen her şeyi anlatsam beni anlar mıydı? Ona baktığımda yaptığım şeyi onaylamayacağını hissediyordum. Beni her nasıl görüyorsa öyle değil de masum görmeyi tercih edeceğe benziyordu. Geçen gece Bora bana baktığında geçmişimi bildiği için yeni halime alışmadığını düşünmüştüm ama şimdi beni hiç tanımayan bir çocuk maske taktığını düşünüyordu.

“Dans etmek ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Lavaboyu kullanmam gerek. Eee... Seninle konuşmak güzeldi.”

Ömür’ün yanından ayrıldıktan sonra lavaboya yöneldim ama sırayı fark ettiğimde bundan vazgeçip tekrar kalabalığın arasına karıştım. İnsanların kıyafetleriyle ya da dış görünüşleriyle yargılandığını biliyordum. Umursamamam gerekirken umursadığım için kendime kızgındım ama içten içe sadece bu kadar olmadığını biliyordum. Değişen şey sadece kıyafetlerim ya da saçım değildi. Elimdeki maskeyi taktıktan sonra derin bir nefes alıp çıkışa doğru ilerledim. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Biri elini karnımın üstüne bastırduğunda Semih’in bana sürpriz yaptığını düşündüm. Arkamdaki çocuk beni kendine yasladığında elbisemin kumaşının bu kadar ince olmasının bir hata olduğunu fark ettim.

“Hey, yavaş ol!”

Burnu saçlarımın arasındayken bir anda dudağını boynumda hissedince onun Semih olmadığını anladım. Semih’le tüm bunları geride bırakmıştık. Beni utandırmak her ne kadar hoşuna gitse de artık beni rahat bırakmıştı. Utandıracak hiçbir şey yapmıyordu.

Oysa arkamdaki çocuk, beni bedenine yaslamış, bana beni ister gibi dokunuyordu. Dışarıdan bakıldığında karnımın üstünde yavaşça hareket eden parmakların göründükleri gibi olmadığını biliyordum. Çünkü ben o eski masum kız değildim. Bir erkeğin verdiği işaretleri anlayacak kadar uzun süre kadınlara dokunmada becerikli bir erkekle birlikte olmuşum.

“Sanırım kız arkadaşına benzettin ama ben yalnızım.” Göbeğimin üstünde duran elin üstüne kendi ellerimi yerleştirdikten sonra dilimi ısırdım. “Yani arkadaşım burada, yalnız değilim ve gerçekten beni kız arkadaşına benzetmiş olmalısın.”

Ondan birkaç santim uzaklaşmayı başardığımda yanlış anlamamanın farkına vardığını düşündüm. O da mahcup olmuş olmalıydı, çünkü bana gerçekten de masumca dokunmamıştı. Diğer eli boğazımın üstüne kapanıp beni yeniden kendine çektiğinde dudağımdan bir inleyiş çıktı ama bu zevk almaktan çok şaşkınlıktı. Dudağını yeniden boynuma bastırdığında gözlerimi kapattım. Boğazımı kapatan elin nefes almamı engellemesi gerekiyordu ama amacı bana zarar vermek değildi.

“Kes şunu! Cidden oyun oynamıyorum.”

Dudağı tenime temas ettiğinde kısık bir nefes aldım. Her şey bir anda oldu. Dudağı benimkinin üstüne kapandığında geri çekilmek istedim. İrademi sonuna kadar kullanıp onu itirmeye çalıştım ve bunda bir ölçüde başarılı da oldum. Maskemi çıkarıp yere bıraktığında sıranın ona geldiğini düşünüp ondan uzaklaşmadım. İşte bu hataydı, çünkü bir sonraki hamlesi yüzümü ellerinin arasına alıp beni yeniden öpmek oldu. Geriye kalan tüm irademi kullanıp onu itmek ve maskesinin altında kalan yüzünü görmek istiyordum ama bir şey beni engelliyordu. Aylar sonra birini öpüyordum ve tanımadığım birini öpmek beni heyecanlandırmamalıydı. Bir yanlıştın içindeydim. Bir yanlıştın içinde olmalıydım, çünkü öbür türlü daha korkunçtu.

Birce'yi bulup ona gideceğimi haber vermem iki dakikamı almamıştı. Beş dakika sonunda arabamda ve dağılmış haldeydim. Aklım yerinde değildi. Kaza yapmamak için trafikte insanları çıldırtacak kadar yavaş sürdüm. Eve ulaştığımda, babam beklediğinden daha erken geldiğim için bir şeylerin ters gittiğini anladı ama üstüme gelmedi. Neyse ki! Ona Meriç'in şehirde olduğunu, bir partide yüzünü göstermeden beni öptüğünü düşündüğümü söyleyemezdim. Bu beni psikologla haftanın her günü randevudan daha ileriye götürürdü.

O olamazdı ama o olduğuna emindim. Dudaklarını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ama beni nasıl öptüğünü hatırlıyordum. Onu tanıyordum. Bu durumda beni nasıl öptüğünü biliyordum demek daha doğru olurdu belki de. Kıyafetlerimi üstümden hızlıca çıkarıp banyoya girdim. Ne olup bittiğini öğrenmenin tek bir yolu vardı. Onunla yüzleşmek.

O odanın kilitli olması, eşyaların değişmemesi, deri eldiven ve partide olanlar tesadüf olamazdı. O geri dönmüştü.

3

Semih gözlerini üstüme dikti. Baskı altında hissetmem için hiçbir rahatlatıcı sebep yoktu. Partide olan biteni anlatabileceğim tek kişi eskiden benim hakkımda edepsizce şeyler düşünen, artık romantik bir ilişki peşinde olan ve bunu hiçbir zaman itiraf etmeyen Semih'ti. Yaz aylarında garsonluk yaptığı Kahverengi'nin patroniçesi Öykü'yle birlikte olduğu gecenin sabahında yatakta yalnız uyandığından beri, incinmiş ve bunu daha fazla çapkınlıkla örtmeye çalışan bir Semih vardı. İşin aslı, Öykü'den sonra biriyle gerçekten ilgilendiğine inanmıyordum. Henüz olanları ve hissettiklerini kabul etmediği için bunun hakkında konuşmamıştık.

"O burada olsa bana söylerdin, değil mi?"

Semih gözlerini devirip elini havada salladı. "Ah, pekâlâ... Bu iş buraya kadar," dedikten sonra aramızdaki sehpanın üstünden bana doğru eğildi ve fısıldadı. "Onu yeniden özleme aşamasına mı geçtin?"

"Ne? Hayır!"

"Bak Kayla, iki aydır oldukça iyisin ve onu gerçekten aştığını düşünmeye başlamıştım ama şimdi bir paranoyak gibi davranıyorsun. Meriç şehre gizlice gelip bu tür bir oyun oynayacak biri değil. Şimdi kendini kandırmayı bırak."

Haklı olabilirdi ama olmayabilirdi de.

Onun gibiydi. Bunu kimseye anlatamazdım ama onun gibiydi işte.

"Haklısın. Öykü'den sonra olgunlaştığının farkında mısın?"

"Aslında benim antrenman yapmam gerek, Kayla."

"Ben de ders çalışmaya gidecektim." Konuyu hızla geçiştirmesi işime geldiğinden ona itiraz etmedim.

"Kütüphaneye mi?"

"Hayır."

"Her zaman orada olmaz mıydın sen?"

Çantamı toparlayıp ayağa kalktım. "Şehirdeki kütüphaneye gideceğim." Uzanıp yanağına bir öpücük bıraktıktan sonra "Kendini çok yorma," diye fısıldadım.

Kırk dakika sonra Kemik'in önündeydim. İçeriye girdiğimde tuhaf bir rahatlama hissettim. Cenk'in yerine başka biri bakıyordu. Hâlâ buralarda olabilme ihtimaline karşı acele etmem gerektiğini bilerek harekete geçtim. Kendime bir soda ve yanında patates kızartması istedikten sonra lavaboya doğru yürüdüm. Akşamüzeri olmasına rağmen içerisi oldukça kalabalıktı. Lavaboya girip sonra çıkma oyunlarını bir kenara bırakıp, direkt olarak askıların olduğu tarafa yöneldim.

Kapının önüne geldiğimde farklı hissediyordum. Geçen seferlerde olduğu gibi kapının arkasında ne olduğunu bilmeden burada dikilmiyordum.

Bedenimi saran tuhaf ve rahatsız edici his gözlerimi kapatma isteği doğurduğunda kendime birkaç saniye izin verdim. Gözlerimi kapatıp terlemiş avuç içlerimi pantolonuma silerken dudağım dişlerimin arasındaydı. Bu sıcak histen hiç hoşlanmamıştım. Onun kapının ardında olduğu düşüncesi sıcaklığı daha da arttırıyordu. Herkesi, hatta kendimi bile kandırıyor olabilirdim. Rolümü gitgide ne kadar iyi oynasam da, içimde bir yerlerde onu yeniden görmek isteyen umut dolu bir kız vardı. Her şeyin üstesinden gelebileceğine inanıyordu çünkü o.

Kapı açıldığında yüreğimin ağzımdan çıkacağını sandım. Gözlerim ben emir vermeden çoktan açılmıştı ve sonra bir şey oldu.

Kustum!

Beğeni dolu olmayan ama yine de nazik olan ses çok yakınımdaydı. Başımı kaldırıp bakamıyordum. Neden kustuğumu bilmiyordum. Midem bulanmamıştı bile. Ya da... Ah! Yüreğimin ağzımdan çıkacağını sandığımda midem bulanıyor olmalıydı.

"Sen iyi misin?"

"E-evet."

"Üzgünüm, karşına böyle çıkmak istemezdim."

Gözlerimi kapatıp dudağımı elimin tersiyle sildikten sonra doğruldum ve başımı kaldırdım. "Haklısın. İnsanların karşısına böyle çıkmak seni tatmin etmiyor olmalı.

Sen olduğunu biliyorum ve cevaplar almadan buradan gitmeye niyetim yok."

Karşımdaki yabancı adamın yüzünü bir gülümseme kaplarken, başıyla arkasında hâlâ açık olan kapıyı işaret etti. "Gel, biraz otur. Seninle sohbet etmeyi ben de isterim."

Ah! Onunla Meriç ve benim hatıralarımla dolu olan odada sohbet etmeyecektim. "Aşağıda," dedikten sonra onu beklemeden arkamı dönüp yürümeye başladım. Kusmuğu kimin temizleyeceği umurumda değildi. Cenk olmasını tercih ederdim. Beni en başından beri rahatsız ediyordu. Onun kusmuğumla ilgilenmesi gerçekten hoşuma giderdi.

Kafenin içine geri döndüğümde patateslerim hazırды. Midem boşaldığından beri daha aç hissediyordum. Kendime oturacak bir yer bulup patateslerim ve sodamla ayakta dikilmeyi bıraktıktan üç dakika sonra, biraz önce önünde kustuğum adam gelip karşıma oturdu.

"Resmen tanışmadık. Ben Toprak."

Bana uzanan eli sıkamak yerine patateslerden birini ağızıma atıp çiğnemeye başladım. Kibarlık etmeyi bırakalı uzun zaman olmuştu. Benimle eğlenen adamın elini tutmayacağımı anladığında gülümseyerek sodama uzandı ve garip bakışlarım altında sodayı yudumladı.

Dün gece beni öptüğünü düşünürsek, sodamı yudumlaması o kadar da garip değildi. Ne cüretle beni öpmüştü? Ah! Ondan bir anda nefret etmişim ve midem bulanmıştı ama kusma nedenimin bu olmadığını biliyordum.

"Anlat!"

"Kayla, tahmin ettiğim gibi biri değilsin. Sen... Daha cesursun."

"İsmimi nereden bildiğinle başlayabiliriz."

Yüzündeki sinir bozucu gülümseme daha geniş bir alana yayıldı. Ukalaydı.

"Pekâlâ... Bak, dün gece çok eğleneliydi ama bugün işlerim var. O yüzden seninle oynamayacağım. Burayı satın aldığımda odamda kara kalemle çizilmiş bir resmin vardı. Ben de buradakilere sordum. Onu unuttuğunu sandım. Sana geri getirecektim ama bu çok sıradan olurdu. Biraz eğleneli hale getirdim. Resim şu an maalesef yanımda değil ama sana ulaştıracağım emin ol."

Hikâyesi hayal edemeyeceğim kadar inandırıcıydı. Yaşadığım hayal kırıklığı kalbimden bir parça alıp götürmüştü. Patatesleri bırakıp ayağa kalktım. "İstemiyorum. Onunla ne yaparsan yap. İstemiyorum."

Arkamda bıraktığım şey hayal kırıklığından da öteydi. Kendimden gizlemeyeceğim kadar ağır gerçekler vardı. O olmasını beklemiştim, o olmasını istemişim. Onu görmek istemiyor değildim. Onu görmesem daha iyi olurdu. Bazı zamanlar iyi olan şeylere ihtiyaç duymazdık. Bazı zamanlar sadece isterdik. Yanımızda olmasını isterdik, yanımızda olmasının iyi olup olmadığını umursamadan. Sonrasında kalbime bir hançer sokacağını bilsem de birkaç saniye yanımda olmasını isterdim. Özlemek böyle bir şey miydi? Onu çok derinlerimde özlüyordum. İçimden söküp atamayacağım kadar derinlerimdeydi.

Özlemek, gurursuzdu.

Bizi hak etmeyen, üzen, yaralayan, inciten, parçalayan insanları özlemenin başka bir yolu yoktu. Ancak gurursuz olması gerekirdi buna izin vermesi için.

Sokağa çıktığımda yukarı yürümek yerine bayırdan aşağı inmeye başladım. Eski okuluma giden yolda tanıdık bir ara sokağın önünde durup kendimi o tarafa yönlendirdim. Sadece bir gün, birkaç saat kendime izin verirsem geri toparlanamamaktan korkuyordum. Onun için bir gözyaşının akmasına izin verirsem durduramamaktan korkuyordum. Onu aramaktan korkuyordum. Kendimi çiğneyip yeniden ona gitmekten korkuyordum.

Kendimi gri bir dünyaya hapsetmişim. Şimdi ne çok beyazdım, ne de siyah. Ondan önce ben en korkunç çılgınlığın, en acı sessizliğin karanlığındaydım. Etrafıma sardığım renkli duvar beni güçlü göstermişti. Herkes o renk cümbüşüne bakarken dudağında bir gülümseme, gözlerinde şüphe oluyordu. Renklerinin ardındaki karanlığı görecekler diye öyle çok korkuyordum ki daha, daha fazla parlatıyordum renkleri. Şüphe hiçbir zaman gitmedi. Herkes bende o karanlığın olduğunu biliyordu ama kimse dikkatli bakmaya cesaret edemiyordu. Çünkü kimse bir çocuğun acısına şahit olmak istemiyordu. Herkes için en kolay, en iyisi renkleri görmektir. Karanlık insanları korkutuyordu. Karanlık, insanların elini kolunu bağlıyordu.

Ama ben karanlıktım. Orada doğmuştum. Benim küçük beyaz bir noktam vardı. Annem. Tanıştığım herkesin bir rengi vardı. Tanıştığım herkese onun rengiyle görünmeye çalıştım. Farklı olduğunda bir şeylerin yanlış gittiğini düşünüyorlardı. Merak ediyorlar, kurcalıyorlar ve zavallı hislerine yenik düşüp siyahı görmek istiyorlardı. Çocukken en acı şeyleri deneyimlemiştim. Aslımı saklayan renklerin ardını görmeyi başaran birkaç çocuk tüm acımasızlığıyla benimle dalga geçtiğinde o boşlukların yerini daha dayanıklı renklerle kapattım. Büyüdükçe o

renklerin varlığına o kadar inandım ki, karanlık gitgide küçüldü. Ama hiçbir zaman beni terk etmedi.

Onunla tanıştığımda, onun ait olduğu yeri biliyordum. O kadar tanıdık ki, ondan vazgeçip arkamı dönemezdim. Onun karanlığına çekilmiştim. Orası ait olduğum yerdi. Kendimi gizlemek zorunda olmadığım, renklerin yıkılmaması için uğraşmak zorunda kalmadığım, tanıdık bir yer. Farklılıklar vardı ama biz aynı yerdeydik.

Onunlayken beyaz hiç olmadığı kadar parlaktı. Gittikçe büyüyordu. Ama sonra kaçınılmaz son gerçekleşti. Eskisi gibi karanlık olamazdım. Başkalarından gizlemeye çalıştığım bir şey kalmamıştı. Herkes... Herkes o karanlığı görmüştü. Meriç sahte renkli perdemi kaldırdığında çıplak gibi hissetmiştim. O perde kalktığında önce karanlıkta kaybolacağımı sandım. Herkes tüm zayıflığımı çıplak gözlerle görürken kendimi saklayabileceğim hiçbir şey yoktu.

O gittiğinde tüm karanlığı benden alıp gitmişti. Beyazın tamamını benden söküp aldığı gibi.

Şimdi...

Şimdi ben gride boğuluyordum.

Sırtım duvara çarptığında vücudumun aşağı kaymasına izin verdim. Yere oturduğumda dizlerimi karnıma doğru çekip donuk gözlerle karşı duvara baktım. Ondan izler görmeye ihtiyacım vardı. Gittiğinden beri ondan tek bir haber almamıştım. Sesini duymamıştım. Kokusu... Kokusunu unutmuştum. Gözlerimi kapattığımda yüzünü eksiksiz bir şekilde göremiyordum. Yüzünün önünde gri bir sis vardı. Yüzünü unutmak kalbimi kanatıyordu.

Gri ne siyah gibi netti, ne de beyaz gibi. Gri bulanıktı, gri boğuktu. Karanlığın içinde kayabileceğin gibi ya da beyazın içinde uçabileceğin kadar pürüzsüz değildi. Gride her tarafım bir yerlere çarpıyordu, her yerde tümsekler, bıçaklar, taşlar, dikenler vardı. Kanamama izin vermeyen yaralar beni zehirliyordu. Yere çakılamıyordum. Yere çakılmadan ayağa kalkamazdım. Ayağa kalkmam için buna ihtiyacım vardı ama bu yeni, boğucu renk buna izin vermiyordu. Ben her gün kendi içimde zehirleniyordum. Sonu olmayan bir düşüşün içindeydim. Yaralanmaya mahkûm, kurtuluşu olmayan bir düşüş...

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Sanki içimi temizleyebilirmiş gibi.

Birbirine bastırdığım dişlerimi serbest bırakıp titreyen ellerimle yerden destek aldıktan sonra ayağa kalktım. Herkes gibi yapmak zorundaydım. Hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam etmeliydim. Sanki gri beni boğmuyormuş gibi yapmak zorunda olduğumu bilerek o ara sokaktan çıktım ve arabama doğru yürüdüm.

∞

Birinci sınıfın ikinci yarısı oldukça zordu. Osmanlıca dersine alışmaya çalıştığım her an, yanlış bir bölüm seçmişim hissine kapılıyordum. Zorluklarla yüzleşmek beni yıldırması belki de ama bazen gerçekten okumak istediğim bölümün bu olup olmadığını düşünürken buluyordum kendimi. Editör olmak istiyordum ama aynı zamanda bunun için üniversitede geçmek zorunda olduğum derslerin ne kadar gerekli olduğunu sorgulamaktan vazgeçemiyordum. Vize ve final haftalarında tüm bu karmaşa beynimin

içinde daha çok yer işgal ediyordu. Sınavlardan uzak olduğum tarihlerde her şey daha kolay idare ediliyordu.

Birce'nin bizde yatılı misafir olduğu üç gün dâhil, sınav haftası boyunca kendimi eve hapsettim. Evde kimse'nin ses çıkarmamaya özen gösterdiği günler boyunca gece yarısına kadar ders çalıştım. Birce'nin olduğu günlerde bile neredeyse güneş doğana kadar kitaplardan başımı kaldırmamıştım.

Üniversite hayatım ikiye ayrılıyordu. Sınav zamanları ve diğer günler. Karaoke gecelerine ara verip ders çalışmaya odaklamıştık. Çıkıp bir yerlerde oturup bir şeyler yemeyi özlediğim süre boyunca kendimi yaz okulundan kurtulmaya odaklayarak ayakta kalabildim. Bir saatten daha az süren sınavlara makyaj yapmayıp gittiğim her gün bana iyi olup olmadığımı soran onlarca insana ki-barca gülümsemiştim. Hasta olduğumu sanıyorlardı. Aynaya baktığımda sadece ben vardım ama üniversitedekiler beni neredeyse ilk kez öyle gördükleri için onlara garip gelmişti. İki haftanın sonunda neyse ki bana iyi olup olmadığımı sormayı bırakmışlardı.

Nasıl geçtiğini bilmediğim ve sonuçları benim için sürpriz olan sınavların sonuncusuna girdiğim günün farklı bir önemi vardı. Neşe'nin sınavları çoktan bitmişti. Sonuçlarını beklediği bir haftanın ardından bütünleme sınavlarına kalmadığını öğrenince Eskişehir'e gitmişti. Benim sınavlarım bittiğinde Melehan'a gelecekti. Teyzesi tatile çıktığı için bizde kalacaktı. Yeniden birlikte olacağımız için çok heyecanlıydım ama bir yandan da korkuyordum. Bu yıl onunla çok az görüşmüştük.

Yeni dış görünüşüm onun aklında farklı düşünceler doğurabilirdi ve o Neşe'ydi. Bunları hiç düşünmeden dışarı vurup yüzüme çarpardı. Buna hazır mıydım bilmiyordum.

"Bitti!"

"Ah, evet!"

"Bir şeyler yapalım mı?"

Çantamı koluma takıp fakültenin önündeki banklardan kalktığımda Birce merdivenleri iniyordu.

"Neşe gelecek, biliyorsun. Odada yer açmam lazım."

Onunla arama giren mesafenin farkındaydım. Bu her ne kadar kısa bir mesafe olsa da fark ediliyordu. Kemik için yaptığımız kavgadan bu yana mesafe aramızdaydı. Birce beni ona karşı yakın olmamakla suçluyordu. Bunda da haksız değildi. Hâlâ ona anlatmadığım şeyler vardı. Ona neden anlatamadığımı anlayacağını düşünmediğim için bunu hep geciktirmiştım ama artık çıkmazdaydım.

"Gelip yatağımın üstünde oturmaya ve ben bir yerler açarken beni izlemeye ne diyorsun?"

"Kuaföre gitmeyi düşünüyordum ama bunu yarın da yapabilirim."

Çıkış kapısına kadar birlikte yürüdükten sonra otobüse bindik. "Eve dönecek misin?"

"Şehrin diğer ucundaki evime mi? Evet. Yarın sabah gideceğim. İki gün sonra geri gelip kitaplarımı atmayı düşünüyorum."

"Sınav sonuçlarını beklemeden mi?" Gülümsedim.

"Bu bir totem."

Neşe için odamda yer açma işi sandığımdan daha kısa sürdü. Ders kitaplarımı kaldırıncı makyaj eşyaları için gereken yer açılıyordu. Böylece en büyük problem halledilmiş oldu. Dolaptan birkaç kıyafeti katlayıp diğerlerinin üstüne koyduğumda kıyafet problemi de çözülmüştü. Ayakkabıları için yatağın altını ayarlamıştım. Birce'yle kendimizi ödüllendirmek için hazırladığımız dondurmaları alıp bahçeye çıktığımızda Trouble bizi yalnız bırakmadı. Çok kısa bir sürede bahçedeki her köşeyi gezdi ve sonunda yorulup kendine bulduğu ilk gölgede çimlerin üstüne uzandı. Babam olmasaydı birçok kez yemek aramak için evden kaçmış olurdu ama neyse ki babam bunu unutmuyordu.

"Pekâlâ... Neşe ve Cansu geldiğinde bana mesaj atmayı unutacak mısın?"

"Bu mümkün değil."

Dondurmasından bir kaşık alıp omuz silkti.

"Mümkün değil, Birce."

Onu inandırmak için yapmam gereken çok basitti. Dürüst olmak. Ne zamandan beri dürüst olmak bana bu kadar zor görünüyordu?

"Seni tanıyorum, Kayla. Sandığından daha fazla. Hayatında sadece üniversitede sana eşlik eden iyi bir arkadaşım."

"Öyle olmadığını biliyorsun."

"Benden sakladığın şeyler olduğunu bildiğimden daha fazla değil."

Derin bir nefes alıp dondurma kâsesini bacaklarımın arasına yerleştirdim. Trouble hâlâ olduğu yerde uzanıyordu. Gerçekten gri tüyleri olan bir kedi olmak zorunda

mıydı? Sarı tüyleri olan çok tatlı bir kedi de olabilirdi. Hâlâ çok tatlıydı ama griydi. Gri bu aralar bana o kadar da iyi gelmiyordu.

“Sana anlatamayacağımdan değil. Bunu kimseye anlatamıyorum.”

“Diğerleri bunu biliyor gibi. Bak, onlar seni benden daha uzun süredir tanıyorlar. Bunu biliyorum ama ben aramızdaki arkadaşlığı gerçek sanıyordum. Senin bana güvenmemenin tek nedeni beni öyle görmemen.”

Başımı iki yana salladım. Neden böyle düşünüyordu ki? Tabii ki o gerçek arkadaşlarımdan biriydi. Öylesine birini hayatıma bu kadar dâhil etmezdim. Onu birini unutmak için kullanmıyordum. Muhtemelen Birce bunun tersini düşünüyordu ama onu gerçekten arkadaşım olarak görüyordum.

“Geçmişte olan bir şey. Onlar biliyorlar ya da ne hissettiğimi tahmin ediyorlar ama artık kimseyle bunu konuşmuyorum.”

“Ne yani, korkuyor musun?” Cevap vermeyince Birce kaşlarını havaya kaldırıp gülümsedi. “Cidden bu mu? Kayla, sen hayatta gördüğüm en güçlü insanlardansın. Geçmişin hakkında konuşmaktan nasıl korkabilirsin? Sustukça unutacağını mı düşünüyorsun? Biliyorsun bu olmayacak.”

“Hazır değilim.”

“Neye?”

“Birce, gerçekten bunu konuşmak istemiyorum.”

“Farkında mısın, bu artık sadece benimle konuşmadığın şeyler değil, herkesle konuşmaktan kaçtığın şeylere dönüştü. Böyle bir şey yokmuş gibi seninle normal

arkadaşlığımızı sürdüremem. Aklımı toplamam gerek. Eve bir gün erken dönmeliyim belki de.”

Dondurma kâsesini yere bırakıp ayakkabılarını giydikten sonra koltuğun üstündeki çantasını alıp gitti ve ben hiçbir şey söylemedim.

Birce gittikten kısa bir süre sonra babam geldi. Birlikte akşam yemeğini hazırlayıp yedikten sonra bulaşıkları yıkadım. Babam televizyonun karşısında iki haftadır yapmaktan kaçındığı gibi sesi açıp spor kanalları arasında gezerken, birikmiş çöpu çıkarıp kapının önüne bıraktım. Neşe’yi otogardan almaya gitmemize çok az kalmıştı. Paçalarını kıvırdığım bol bir kot pantolonun üstüne bir tişört geçirdikten sonra saçlarımı ensemin biraz üstünden topladım. Saçlarım çok uzun olmadığı için toplandığında biraz garip hissettiriyordu ama kötü olmadığına kendimi çoktan ikna etmiştim. Altına topuklu ayakkabı giydiğimde çok tarz gösteren pantolonum spor ayakkabılar konusunda o kadar da cömert olmuyordu. Aşağı indiğimde yine de spor olanları tercih ettim.

“Çöpleri atmaya çıkıyorum. Döndüğümde arabada ol, baba. Geç kalıp onu bekletmek istemiyorum.”

“Tamam, ufaklık.”

Babamdan istediğim cevabı aldıktan sonra dışarı çıkıp çöp poşetini yerden kaldırdım. Ufaklık demesi tabii ki tercihlerim arasında yoktu, sadece onayladığı kısmıyla idare edebilirdim.

Bir motor sesine dikkat kesilecek biri değildim ama şu an iki buçuk yıldır oturduğum sokaktaydım. Bu sokaktan bu saatte motosikletle birinin geçtiğine çok sık rastlanmamıştı. Babam her ne kadar buranın lüks bir site olmadığını

bana kanıtlsa da, burada herkes ev sahibiydi ve kimse-
nin garajında bir motosiklet yoktu. Eğer biri son günlerde
lüks arabalarından vazgeçip yeni maceralar aramadıysa,
bu yabancı birinin sebep olduğu bir sesti ve bunu anla-
mak için tek bir yol vardı.

Koşmaya başlamadan önce çöpü yere bırakmışım. Kal-
dırıma çıktığımda motor sokağın diğer ucundaydı. Köşeyi
dönmeden onun bir motosiklet olduğundan emin olaca-
ğım kadar uzun bir süre onu görme fırsatım olmuştu. Ya-
nılmamışım, o ses bir motora aitti. Gecenin karanlığını
kesen simsiyah bir motor.

“Kayla! Bir şey mi oldu?”

O motor olduğundan emin değildim ama onun oldu-
ğunu sanmak bile iki hafta önce bir sokak arasında bırak-
tığım o umudu geri getirmişti. Umut ve korku.

“Hayır, bir şey yok.”

Çöpü almak için geri dönerken babam Escalade’i ga-
rajdan çıkarmaya gitti. Buna inanmak istemiyordum ama
onun dönmüş olabileceği fikri aklımı bir kemirgen gibi
deşiyordu. O, akıllı biriydi. Tüm hayatını bir düzene so-
kup, kendi düzeninin içinde yaşıyordu. Dışarıdan kimse
o düzene müdahale edemiyordu. Hayatının sağlam ze-
minini iyi kurmuştu. Akli her bir katı sağlamlığını ko-
ruyarak çıkmıştı. Onun döndüğünü sandığım ilk seferde
yanılmışım. Oyun isteyen bir zenginin eğlencesi olmuş-
tum. Onda peşinden gideceğim şeyler vardı ama sokağım-
dan geçen bir motorla bir şeyleri kovalayamazdım. Bir an
önce kendimi toplamalı ve her yerde onu görmeyi bekle-
meyi bırakmalıydım.

Otogara gittiğimizde arabadan adeta atlamıştım. Neşe'nin otobüsünden daha erken oraya ulaşamamıştık. Bizi neredeyse üç dakika beklemişti. Hayalimde karanlık bir sokak ve bavuluyla Neşe vardı. Kendimi suçladığım üç dakikanın sonunda arabadan atlayıp otogara koşarak gittim. Karşılaştığım manzara ise çok Neşeseldi. Kendine bir içecek almış, oturduğu yerde onu yudumluyordu.

"Neşe!"

Beni görünce yüzüne yayılan büyük gülümsemeye tekrar harekete geçtim ve ona doğru koşmaya devam ettim. Kollarımı boynuna doladığımda ikimiz de gülüyorduk. Romantik bir karşılama olmasını isterdim ama olmuyordu. Kahkahalarımız birbirine karışırken yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmeyi unutmadım.

"Kaykay, saçların o kadar komik ki gülmeyi bırakamıyorum!"

"Sen kendi kısa saçlarını hiç görmedin, değil mi?"

Benim gibi Neşe de üniversitede bir değişiklik yapıp saçlarını kısa kestirmişti. Benim saçlarım omuzlarımın aşağısında bir parmak kadar uzunken, onunkiler ensesini bile kapatmıyordu. Benim aksime saçları çok gür olduğu için bu halde bile güzel ve çekiciydi. Gözünün altındaki beni öptükten sonra ona bir kez daha sıkıca sarıldım.

"Seni çok özledim."

"Benim ne kadar özlediğimi bilsen, bir kereliğine otobüse atlayıp Ankara'ya gelirdin. Sana ne kadar yalvardığımı hatırlıyor musun? Çünkü o telefon görüşmelerini uzaydan biriyle yaptığımı düşünmeye başlamıştım."

Onu kollarımın arasında sıkmayı bırakıp koluna girdikten sonra gülümseyerek "Gidelim. Babam bekliyor," dedim.

Ve babalar her zaman kurtarıcıdır, öyle mi? Neyse konuyu uzatmayacağım. Babanı görmeyi geciktirmek işime gelmez."

Kıkırdayıp bavulunu aramıza aldığında ona yardım etmek için harekete geçtim.

Eve geri döndüğümüzde saat gece yarısını geçmişti. Babam bizi yalnız bırakıp odasına çekildiğinde Neşe'yle üstümüzü değiştirip yatağın içine girdik ve birbirimize birlikte geçireceğimiz günler boyunca detaylarını anlatacağımız şeylerin ana başlıklarını anlattık. Bende çok malzeme yoktu ama Neşe yine de onsuz bir yıl geçirdiğim üniversitenin benim için önemli sayılabilecek her anını anlattırmıştı. Onun hayatı kesinlikle benimkinden daha heyecanlıydı. Sevgilisiyle aynı derslere girmeseler de aynı kampüsün içinde birlikteydiler. Neşe aralarında ileri gidecek hiçbir şey olmadığını söylese de, iki kere Ömer'in dairesinde kalmıştı.

"Biliyorsun, sekse olan bakış açım çok farklı. Sen bunu utanç olarak görürken ben her zaman romantik nedenlere bağlardım ama Ömer bana kendimi o kadar özel hissettiriyor ki beklemek çok... Tahmin etmediğim kadar çok heyecanlı."

"Peki ya..."

"Hayır. Gerçekten masum öpücükler dışında hiçbir şey yapmıyoruz. Bundan sıkılacağımı ve ondan soğuyacağımı düşündüğüm bazı anlar oldu. Yani o çok... Tutucu. Ama öyle olmadı işte. Benim istediğim şeyleri onun

da istediğini biliyorum ama her şeyin doğru olmasını istiyor. Kendi inançları ve dünyaya karşı bakış açısı bana sıkıcı gelmiyor. Dediğim gibi, sadece bana kendimi daha da özel hissettiriyor."

"Bunlar harika ama hâlâ biraz garip. Senin bu kadar anlayışlı olman..."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Yüzünde gizleyemediği bir gülümseme vardı. Şeytani bir ruhu gizleyen masum bir gülümseme gibi. Neşe kötü biri değildi ama böyle anlayışlı olmasının iyi bir nedeninin olduğuna bahse vardım.

"Sevgi, Kaykay... İnsana farklı bir bakış açısı kazandırabiliyor."

Uzanıp yanağını öptüm. "Şimdi uyu. Esnemekten ağzının yırtılmasını istemem. Yarın sabah konuşmaya devam ederiz, çünkü sana hiç inanmıyorum."

4

“**A**nkara’da deniz görememekten kafayı yiyeceğim o kadar çok zaman oldu ki! Neşe Eskişehir’de büyüdüğü için benden daha rahattı ama benim için bazı zamanlar gerçekten işkenceydi.”

Ömer başını koltuğun arkasına yaslayıp iki yana sallarken Neşe gülüyordu.

“Ne diyorsun ya! Deniz görmeden yaşamamanın tadı var mı? Kafayı yerdim herhalde.”

“Var ya, burada denizi görmeye bu kadar düşkün olduğumu bilmiyordum ama oraya gittiğimde aslında bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark ettim. Deniz görmek istiyordum. Ben umurunda olmadan yanından geçip gideyim ama o dalgaların sesini duyayım.”

Ömer, Semih’e doğru eğilip büyük bir iştahla denize olan özlemini paylaşıırken, Cansu onlara bakıp gözlerini devirdi. Her gün deniz gördüğü yetmiyormuş gibi, Bora yüzünden havuzla da içe içe yaşamıştı. Bora hâlâ yarışa hazırlanıyordu üstelik.

"Sen zaten en büyük saçmalığı orayı yazarak yaptın! Akdeniz'de okumalıydın, dostum!"

"Bunu sen istiyordun, Semih."

"Pekâlâ, ben de tüm yıl boyunca ayağımı denize sokmadım. Mızızlanmayı bırakın da bizi denize götürün."

"Ne? Bunun için yanımızda kıyafet bile yok."

Neşe, Cansu'ya bakıp dil çıkardıktan sonra oturduğu puftan kalkıp Ömer'e doğru yürümeye başladı. "Kıyafetten kastın bikinilerse, yol üstünde bulabiliriz. Haydi ama koca adamlar, kalkın ve arabayı hazırlayın."

"Neşe, ben gelemem."

"Cansu!"

"Sevgilim, Cansu haklı. Bunun için plan yapmamız gerekir."

Neşe bu sefer Ömer'e döndü. İtiraz eden herkese o daha büyük itiraz edebilirdi. "Ömer!"

"Gitmesek daha iyi."

"Az önce deniz için sızlanıyordun, neden şimdi böyle yapıyorsun?"

Ömer mırın kırın yaparken Semih'in bana baktığını fark edince gözlerimi ona diktim.

"Ne var?"

"Bence de gitmesek daha iyi."

"Semih, sen de mi?"

Semih? İkisi bir olmuş denize gitmenin kötü bir fikir olduğunu savunuyorsa, kesinlikle denize gitmemiz gerekiyor.

"Gidelim! Neşe haklı. Hiçbirimiz tatile gitmedik."

"Ama gideceğiz."

"Kendi adına konuş, kıvırcık! Benim henüz bir planım yok. Eskişehir'e dönersem ayağım denize girmeden üçüncü yılımı devirmiş olurum."

"Oh! Üç yıldır denize girmedin mi?"

Semih bana acıyarak bakmaya başladığında Neşe gibi oturduğum yerden kalktım. "O yüzden beni denize götürüyorsun."

Kendini toparlayıp boğazını temizlediğinde kaşlarımı kaldırarak ona baktım, çünkü itiraz edecek gibi duruyordu.

"Bora'nın yanına gitsem daha iyi. Bu hoşuna gitmez."

"Bence Cansu olmadan sizi denize götürmemiz çok iyi bir arkadaşlık gibi gözüküyor."

"Saçmalama, Semih! Cansu'nun neden gelmediğini hepimiz biliyoruz."

"Her halükarda..."

"Sizin derdiniz ne?"

Neşe ikisine birden kaşlarını kaldırarak bakarken onun arkasına geçtim. Bunun cevabını ben de çok merak ediyordum.

İlk pes eden Semih oldu. "Tamam. Arabayı hazırlıyorum."

Semih kalkıp evine girdikten sonra, Ömer de oturduğu yerden kalkıp Neşe'nin yanına geldi. O sırada telefonuma bir mesaj gelince oturduğum pufun yanında yere bıraktığım telefonu eğilip aldım.

Merhaba, Kayla. Beni hatırlayıp hatırlamadığını kontrol etmek istedim. İzmir'e dönmeden önce seni görmek isterim. Ömür.

Partiden beri görüşmemiştik. Birce üzerinden bana ulaşmaya çalışmadığı her günün sonunda ondan umudumu kesmiştim. İyi biriydi, ondan hoşlanmıştım. Kendimi bir ilişki içinde hayal edemiyordum ama sohbet ederken sıkılmadığım birisiydi. Onunla yeniden görüşmeyi istiyor muydum? Çok uzun süredir biriyle özel olarak konuşmamıştım. Ona takılıp kalmamıştım. Onu geride bırakmıştım ama başka birini hayatıma almayarak kendime haksızlık ediyordum. Bunu Ömür'le eğlendiğimi fark ettiğimde anlamıştım. Konuşmanın sonu başı kadar eğlenceli olmasa da hoşuma gitmişti. Numarasını kaydetsem de mesajı yanıtlamak için acele etmedim.

Cansu'yu bıraktıktan sonra sahile doğru yola koyulduk. Neşe'nin dediği gibi, yol üstünde deniz için ihtiyaç duyacağımız her şeyi alacağımız bir yer bulmuştuk.

Soyunma kabininde bikinilerimizi giyip kıyafetlerimizi arabaya bıraktıktan sonra Ömer ve Semih'i bekledik.

"İkisi de bir garip ama sonuç olarak buradayız."

Semih'in kahkahasıyla kendimi topladığım sırada Neşe telefonunu da kıyafetlerinin arasına bıraktı.

"O kadar komik olan ne, Semih?"

"Kayla'nın hayal ettiğim kadar güzel bir fiziği olduğunu görmek, Neşe'cim."

Gözlerimi devirip yürümeye başladığımda Semih de peşime takıldı. Neşe ve Ömer'i yalnız bırakmak ikimizin

de yapacağı şeydi. Onları yalnız bırakırken birlikte vakit geçireceğimiz onca zaman olacaktı.

“Çok zayıfım. Kapa çeneni.”

“Saçmalama, Kayla. Tamam, büyük göğüslerin ya da...”

“Semih, kapa çeneni.”

“Demek istediğim şey öyle olmasına gerek yok. Böyle çok sensin. Hem masum, hem de güzel.”

“İltifatın için teşekkür ederim. Bu konuyu kapatabilir miyiz?”

“Pekâlâ, sen ne düşünüyorsun?”

“Ne?”

Önüme geçip bana karın kaslarını gösterdiğinde gülmeye başladım. “Senin neredeyse her antrenmanına katılıyorum, Semih. Gördüğüm şey yeni sayılmaz.”

Yüzüne çarpık bir gülümseme yerleştirip “O zaman daha detaylı bir yorum yapabilirsin,” dediğinde kollarını tutup onu yanıma çektim.

“Geri geri yürürken düşeceksin.”

“Seni dinliyorum.”

“Gayet iyisin ikiz egoya sahip, Semih.”

Kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde düşmek için kısa süreliğine ona sarılmak zorunda kalmıştım. O sırada saçlarımı öpmeyi es geçmemişti. Dengemi toparladığımda ondan uzaklaşıp denize doğru koşmaya başladım. Çığlık atarak koşuyordum. Ayaklarım denizin suyuna ilk ulaştığında soğuk olduğunu fark ettim ama durmadım. Dizime kadar ulaştığında yeni bir çığlık atarak geriye doğru koştum ama Semih beni belimden yakalayıp

denize soktu. Bir süre sonra suyun soğukluğu rahatsız etmese de çığlık atmaya devam ettim. Semih'in beni bıraktığı yerde su göğsüme kadar geliyordu.

"Çok soğuk!"

Gülümseyerek ellerini suya çarptığında yüzüme gelen sudan kaçmaya çalıştım ama kaçabileceğim bir yer yoktu. Yüzüme çarpan tuzlu su gözlerimi yakınca bir kez daha çığlık attım. Ondan kaçmak için yüzmeye başlamanın ardından çok geçmeden bileğimi yakalayıp beni suyun altına çekti.

Neşe ve Ömer de yanımıza geldiğinde birbirimizle uğraşmayı bırakıp birlikte yüzdük. Şakalaştık ve yüzmeye devam ettik. En erken yorulan bendim. Onlar yüzmeye devam ederlerken güneşlenmek için yanlarından ayrıldım. Aklımda Ömür'ün mesajı vardı. O gece oradan kaçarak ona kabalık etmişim. Üstüne bir de onun aramasını beklemişim. Bir ilişki yaşamayalı uzun süre olmuştu. Biri arkadaşlığın devamı olarak ilerleyen, diğeri ne olduğunu hiçbir zaman anlamayacağım şekilde yaşanan iki ilişki geçmişimden çok da tecrübeli olduğum çıkarılamazdı.

"Sana krem sürmemi ister misin?"

"Onu biz soyunma kabinde halletmiştik."

"Ah!" Semih ve çapkın gülümsemesi bana yaklaşıırken şezlongun üzerine uzandım ve gözlerimi kapattım.

"Gerçekten güzelsin."

"Gölgeni üzerimden çek, Semih."

Kıkırtısını duysam da gözlerimi açmadım. Saniyeler sonra güneşi yeniden hissettim. Karnımızı doyurduktan sonra tekrar yorulana kadar yüzdük. Akşam olduğunda

evlerimize ulaşmıştık ve yorgunluktan Neşe de ben de hemen uyuyakaldık.

Ertesi sabah büyük bir tembellikle yüzümü yıkarken, Ömür'e mesaj atmadığımı hatırlayınca telaşlanarak suyu kapattım. Havlu elimde yüzümü kurularken odaya geçip telefonuma koştum. Çok geç kalmadığımı umarak ona bir mesaj attıktan sonra havluyu yerine asmaya gittim. O sırada telefonum çalmaya başlayınca koşarak odaya geri döndüm. Neşe homurtular çıkarırken telefonu kulağıma götürdüm.

"Efendim!"

"Kayla, günaydın."

"Günaydın."

"Senden umudumu kesmiştim."

"Mesajına cevap veremedim. Dün... Kusura bakma."

"Önemli değil. Geri döneceğini bilsem dün gece yola çıkmazdım."

"İzmir'e mi gittin?"

Büyük hayal kırıklığı bedenime yüklenirken Neşe kaşlarını çatarak beni süzdü. Yatağın ayakucuna oturmuş, Ömür'ün cevap vermesini bekliyordum.

"Hayır. Şehrin diğer yakasındayım. İki gün sonra döneceğim. Eşyalarımı alıp dönmeden önce birkaç saatim olacak. Seni o zaman görebilir miyim?"

"Tabii... Yani, işte olacağım ama bir şeyler ayarlayabilirim."

"Çok sevinirim."

"Tamam."

Güldüğünü duyduğumda karşımdaymış gibi kızardım. Neşe'nin kaşları biraz daha çatıldı.

"Öyleyse görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp yatağın üstüne bıraktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi devam ettim. Dolabın karşısına geçip kendime bugün için bir şeyler bakmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Dergiye giderken giyeceğim şeyleri seçmeye çalışıyorum."

"O halde oradan bir tişört ve etek alıp bana dön. Çünkü yanakların kızarıırken kiminle konuştuğunu bilmek istiyorum ve birlikte geçirdiğimiz saatler boyunca anlatmadığın bu kişiyi ciddi merak ettiğimi bilmelisin."

Dolabın kapağının arkasından kafamı uzatıp ona bakarken sakın olmaya özen gösterdim. "Yanağım kızarmadı." Dolabın içine geri dönüp onun dediği gibi bir tişört ve etek çıkardıktan sonra onları yatağın üstüne bıraktım.

"Kimdi o?" Aynanın karşısında saçlarımı taramaya başladığımda Neşe yataktan aşağı indi. "Kayla? Meriç'ten sonra..."

"Lütfen... Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Meriç dememden mi rahatsız oluyorsun?"

"Hayır!"

Sesindeki ima beni rahatsız ettiği için çıkışmıştım. Saçımı taramaya geri döndüğümde Neşe hemen arkamdaydı.

"İyi, çünkü Meriç dememden hâlâ rahatsız oluyorsan bu onu aşamamış olduğun anlamına gelir. Çünkü Meriç'le senin hakkında konuşurken..."

"Onunla benim hakkımda mı konuşuyorsun?" Tara-
mayı bırakıp ona döndüm. "Bir dakika! Sen onunla ko-
nuşuyor musun?"

"Evet! Buna neden şaşırdın ki?"

"Siz iyi geçinmezsiniz bile!"

"İlişkımız biraz karışık ama sonuçta birbirimizden
nefret etmediğimizi biliyorsun. Üstelik o erkek arkadaşı-
mın kardeş gibi gördüğü arkadaşı."

"Onunla neden konuşuyorsun ki? Bu işi Ömer de ya-
pabilirdi?"

"Senin konuşmadığın biriyle konuşmam arkadaşlığım-
ızı zedeliyor mu?"

"Neşe, o benim konuşmadığım biri değil. O beni incitti!"

"Ben de tam bu yüzden onunla konuştum!"

"Bunu yapmaman gerekiyordu!"

Birbirimize bağıryorduk. Ve ikimizin de sakinleşmeye
niyeti yoktu. Onun Meriç'le konuşuyor olması bana son
derece mantıksız geliyordu ve Neşe'ye bakılacak olursa
da benim bu tavrım ona son derece mantıksız geliyordu.

"Ah, tabii ki bunu yapmam gerekiyordu! Seni üzecek
ve ben sessiz mi kalacağım? Ömer de, ben de bunu ya-
pamazdık!"

"Elinize ne geçti? Koca bir hiç!"

"Ah, yapma! Onu benden daha iyi tanıyorsun. Pişman
olduğunu bilmiyorum diyemezsin."

Kaşlarımı çatıp ona baktım. Meriç'in tarafına mı geçmişti?

"Onu affet demiyorum, tamam mı? Sadece en azından pişman olduğunu görmek... İyi işte."

"Pişman olması hiçbir şeyi geri almıyor, Neşe! O da bunu çok iyi biliyor."

"Sen kin tutmazdın."

Buraya kadardı.

"Sen anlayamazsın! Senin bir ailen vardı. Beni hiçbir zaman anlamadın! Anlamayacaksınız da! Neden bilmediğin bir şey hakkında akıl vermeye çalışıyorsun ki? Yapma! Çünkü bu çok sinir bozucu! Kimse... Hiç kimse benim hakkımda konuşmasın artık."

Kıyafetleri yatağın üstünden alıp odadan çıktıktan sonra merdivenleri hızlıca indim. Aşağı kattaki banyoya girip yere oturdum. Sakinleşmem ve ellerimin titremesinin geçmesi bir süre beni oyaladı. Sonra ayağa kalktım. Ayağa kalkmaya alışmıştım. Üstümü değiştirdim. Nursiş'e seslenmeden evden çıkıp arabama atladım ve dergiye doğru sürdüm.

Dergide yoluma çıkan herkese zoraki bir gülümsemeyle selam vermem insanların dikkatinden kaçmamıştı. Her gün laflamak için yanıma uğrayan Metin ve Peri bugün yanıma hiç gelmemişlerdi. Leyla Hanım odasından birkaç kere çıkıp herkese görevlerini hatırlatmış ya da odasına getirilmesini istediği dosyaları bulmamızı emretmişti. Dosyalardan haberi olanlar koşuşturmaya girerken, ben masamın başında kalıp turuncu kalemliğime gözlerimi dikip durdum. Elimi klavyenin üstüne götürdüğümü

anlarda yazmak istediğim hiçbir şeyin olmayışı kendimi beceriksiz hissettiriyordu. Sonunda bilgisayardan vazgeçip kendimi arşive kapattım. Burada olmayı benden çok seven yoktu. Herkesin lanetli odası benim kaçış noktamdı. Burada gözyaşlarımı akıttığım, sessizliğe boğulduğum birçok gün olmuştu. Alfabetik sıraya göre dizilmiş dosyaları raflardan indirip yere yığıldıktan sonra bağdaş kurup oturdum ve hepsini yeniden kontrol etmeye başladım.

Son bir yılda birçok değişiklik olmuştu. Hepsinin üstesinden gelmem zor olmamıştı. Birce'yle karaoke gecelerimizi özlemiştim. Edebiyat kulübündeki toplantıları, birlikte katıldığımız etkinlikleri, partileri... Hepsi fiziksel olarak beni yorarken ruhumu besleyen, yeniden doğmamı sağlayan enerji takviyeleri idi. Hayatımın değiştiğini fark edemeyecek kadar yoğunluktum ve bu yoğunluk bir süre sonra alışkanlığa dönüşmüştü. Ben hayatıma yeni giren şeylerin ne kadar alışılmadık olduğunu kavrayamadan onlara alışmıştım. Ne zaman ki geçmişe dair bir yer yeniden gündemime girmişti, işte o anda yukarı doğru epey yol kat ettiğim bina riske girdi. Küçük bir nokta görmezden gelip de kapatacağım kadar zararsız değildi. Nokta bir çatlağa dönüştü ve sonra geçmişe ait olan her şey teker teker geri dönüp çatlağı büyüttü. Yeni hayatımı temsil eden büyük binada şimdi onu yıkacak büyük bir çatlak vardı.

İyi olduğumu sanmıştım. Toparladığımı sanmıştım. Geçmiş geride bıraktığımda gerçekten iyi olabileceğimi düşünmüştüm. Neşe, Ömer, Cansu, Bora... Hepsi uzaktaiken treni idare etmek gözümde zor gözükmemişti. Onlar birer birer önüme çıktığında sisin altında kalmış gibi hissediyordum. Her şey çok yeniydi. Asıl korkum frenlerin tutmamasıydı. Kontrolü yitirip savrulmak istemiyordum.

Her durakta birilerinin seyahat etmesine izin vermiştim. Kapılarımı açmak onları kendi korumasız yolculuğuma davet etmek hataydı. Şimdi kontrolü kaybedersem tek kaybeden ben olmayacaktım.

Dergiden çıktığımda eve gitmek yerine uzun zamandır hiç gitmediğim bir yere doğru sürdüm. Neşe'yle bu sefer çok ileri gitmiştim. Ne kadar ileride olduğunu göremediğim kadar uzaktı. Düzeltebilirdik. Çocukluktan beri arkadaş olmak böyle bir şeydi. O benim olmayan kız kardeşimdi. Aramıza ne kadar mesafe, sır, yalan, nefret girse de, biz bir gün yine karşı karşıya gelip birbirimize sarılırdık.

Arabadan indiğimde, yeniden her şeyin üstesinden geleceğini düşünen, güçlü bir kız gibi hissetmeye ihtiyacım olduğunu iliklerime kadar biliyordum. Bunu yaparken en başarılı olduğum zamanlar, lise sıralarındaki ergen halime aitti. Şu anda çok büyümüş sayılmazdım ama o günler farklıydı.

Yine korkmuştum ve yine ona gelmiştim. Bay Harrington'ı özlemiştim. Ona ihtiyacım vardı. Dünyanın kirliliğine karşı duran tertemiz bir adamdı. O yürüyebilen, konuşabilen bir romandı. Onunla karşılaştığımda kendimi onun dünyasında buluyordum. Şimdi bu dünyadan uzaklaşmaya ve onun hikâyesinin içinde yer olmaya o kadar ihtiyacım vardı ki...

Titreyen elimi kaldırıp gözümde akan yaşı sildim. Ben korkak bir kızdım. Kendini kitaplara hapsedip acılarını unutmaya çalışan korkak bir kız. Babamın yokluğunu, annemin çırpınışlarını, bana bakan üzüntülü suratları unutmak için kitaplara sığınmışım. Oradaki yeni dünya bana acılarımı, çaresizliğimi, eksikliğimi unutturup

kendi hikâyesinin içine aldıkça buna bağımlı hale gelmiş-tim. Gerçekten istediğim şeyin kitaplarla iç içe olmak mı, yoksa başka bir şey yapmak mı olduğunu bilmiyordum. Çünkü başka türlü sü nasıl olur bir fikrim yoktu.

Bay Harrington bir kitaptı. Meriç bir kitaptı. Sahip olmayı istediğim bebek bir kitaptı.

Ben çok kötü birisiydim.

Babamla yeni başladığım hayat beni korkuttuğu için Bay Harrington'a sığınmışım. Ardından annemin benim için mücadele etmeyişi, benden bıktığını düşünmeye başlamam, yeni okul ve yeni arkadaşlar beni korkutunca Meriç'e sığınmışım. Ve Meriç'in bende yarattığı duyguların yoğunluğu, gidecek olma düşüncesi beni o kadar korkutmuştu ki, o bebeği istemişim.

Bencilliğim o kadar büyüktü ki kendimden nefret ediyordum. Geri dönüp arabaya doğru yürümeye başladım. Kendime bir daha içki içmeyeceğime dair söz vermişim ama içimdeki karanlığı kabul etmek bedenimi korku cennemine hapsedmişti. Tek istediğim bu karanlık düşüncelerden kurtulmaktı. Acılarından kurtulmak için ölmeyi tercih eden biriydim.

Arabayı Meriç'in dairesinin olduğu sokağın başına park ettiğimde, titreyen elimi durdurabilmek için şişeyi parmaklarımın arasında sıkıca tuttum. Hak ettiğim şey iğrenç bir kokuya sahip olan biraydı ama her şeyin daha hızlı gelişmesini istiyordum. Eğer biraz daha düşünmeye devam edersem bina yıkılacaktı. Oraya gitmem, kendimle yüzleşmem büyük bir hataydı. Tek bir kaçış yolu vardı ve ben o kaçış yolunun kapağını açıp yudumlamaya başladım. Bir yıldır kaçtığım her şey birer birer önüme çıkmıştı.

Burası da yüzleşmem gereken yerlerden biriydi. Hepsinden kurtulmak ve diğer insanların yaptığı gibi hayatıma devam etmek istiyordum. Kötü biri olduğumu görmezden gelen insanlar başlarını yastığa rahatça koyup uyuyabiliyorlarsa, ben de bunu yapmayı öğrenebilirdim. Hayat zaten biraz da buna yardım etmiyor muydu? Bir şekilde her şeyin üstesinden gelebiliyorduk.

Oh! Aferin, Kayla! İşte saçma şeyler hakkında düşünmeye başladın.

Binanın yıkılmasına izin veremedim. Bir katı bulanık hatıralarla gizleyip üstüne yeni kat çıkabilirdim. Yıkılmasından daha iyiydi. Sarhoşken hiçbir şey benim için iyi gitmemişti ama bu sefer amacım kendimi kurtarmaktı.

Şişenin içindeki sıvı azaldıkça bencilliğim ve kötülüğüm gözümde daha az önemli olmaya başladı. Bu dünyada herkes kendi için bir şeyler yapardı, değil mi? Köpekler bile kendileri için yaşıyorlardı. Dobby'nin Meriç için onun üstüne atlayıp yüzünü koca diliyle yaladığını düşünmüyordum. Köpekler sahiplerine âşık olabilir miydi? Kediler? Kediler sahiplerine âşık olabiliyorlardı. Kedilerin âşık olabileceğini bile düşünmemiştim. Peki ya insanlar? İnsanlar evcil hayvanlarına âşık olabilirler miydi? Bu sapkın düşünceler aklımın her tarafına büyük bir doğa olayı gibi hızla yayılıyordu.

Mantıklı olan her hücrem intihar ederken, beynimin içinde kediler ve köpekler vardı. Gri tüylü Trouble, büyük koca köpek Dobby'ye pençelerini gösterirken kahkaha attım. Benim küçük ürkek kedim beni Dobby'den koruyabilirdi. Dobby, Trouble'ın pençelerinden korkup kaçmaya başladığında kıkırdadım. Şişeyi ağzıma götürüp boğazımı

ıslatacak sıvıyı beklerken yüzümde hâlâ bir gülümse vardı ama şişenin boş olduğunu fark ettiğimde yok oldu. Belki Trouble da bir kitaptı. Tabii ki o da bir kitaptı ve ben küçük bir kediyi kendi bencilliğim için kullanmıştım.

Votka şişesini koltuğun üstüne bırakıp çantamı kucağıma aldım. Cüzdanımda biraz daha para vardı ama daha kolay yoldan da alkole ulaşabilirdim. Dairenin anahtarı cüzdanımın saklı cebindeydi. Kendimi arabadan dışarı atıp kapıyı kapattıktan sonra arabayı kilitledim ve sokak boyunca yürümeye başladım. Yere baktığımda düşecek gibi hissediyordum. Bu yüzden gökyüzüne baktım. Bulutlar hep hareket ederdi, değil mi?

Apartmanın merdivenlerini çıkarken kendime sessiz olma emri vermiştim. Asansör olmadığı için bu apartmanı yıkmaları gerekiyordu. Çatı katına çıkana kadar yorulmuştum. Anahtarı deliğe yerleştirmeye çalışırken pes etmek üzereydim. Arabama gidip cüzdanımdan para almalıydım ya da doğrudan markete gidip votka çalabilirdim. Yakalanmadan önce birkaç yudum içmeyi başarabilirdim üstelik. Pes edip sırtımı duvara yasladım ve yere doğru kaydım. Popom yere çarptığında sızlanarak yüzümü buruşturdum. Sandığımdan daha hızlı kaymış olmalıydım. Melehan'da bu sokağa ve bu apartmana benzeyen onlarca yer vardı. Bir şeylerle yüzleşeceksem bu daireye girmek zorundaydım.

Hızla yerimden kalkıp anahtarı bir kez daha deliğe yerleştirmeye çalıştım. Başım dönüyordu. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kendime biraz izin verdim ve sonra gözlerimi yavaşça açtım. Gözümün önündeki karanlık perdenin kalkmasını beklemek birkaç saniyemi

almıştı. Gözlerim açık tekrar derin bir nefes alıp ciğerlerimi temiz havayla doldurduktan sonra titreyen elimi yönetmeye çalıştım. İlk denemede başarısız oldum. Kilit değişmiş olamazdı. Anahtara bir kez daha baktım. Bu olduğuna emindim. Anahtarlık kullanmıyordum Cüzdanımın gizli bölmesinde saklı, üzerinde turuncu bir kalemle kalp çizilmiş olan tek anahtarlık buydu. Ve bu anahtar kapıyı açmak zorundaydı. Anahtarı bir kez daha deliğin önüne getirdikten sonra, içimden kapıya yalvararak deliğe yerleştirmeye çalıştım ve bu sefer oldu. Başarmıştım! Kilidi çevirip kapıyı hafifçe ittirdiğimde içeri doğru açıldı.

Gülümseyip içeri girdikten sonra, cebimdeki arabamın kumandasıyla birlikte anahtarı kapının hemen girişindeki anahtarlığa bıraktım.

Sandığım gibi beni huzur verici bir vanilya kokusu karşılamamıştı. Evin havasız ve toz dolu oluşuna karşı yüzümü buruşturmadan edemedim. En azından annesi arada bir uğrayıp burayı temizleyemez miydi? Tabii bir gün oğlu dönecek olsa bunu yapabilirdi.

Salon ve mutfak hariç evin diğer odalarının kapıları kapalıydı. Meriç'in yatak odasına doğru ilerlerken resimlerinin bulunduğu küçük odanın önünde durdum. Kapı kolunu indirsem de açılmadı. Kilitliydi. Yatak odasına doğru devam ettim. Aynı şeyle karşılaşınca kaşlarımı çatıp banyoya geçtim. Orası kilitli değildi. Ellerimi yıkayıp salona yürüdüm. Ellerimi neden yıkadığımı bile bilmiyordum.

Koltuğun üstündeki beyaz çarşafı kaldırıp oturduktan sonra odanın içini gözlerimle taradım. Burası Meriç'in dairesinden çok, terk edilmiş herhangi bir daireye benziyordu. Oturduğum yerden kalkıp pencereyi açtıktan sonra

başımı dışarı uzattım. Burası çok yüksekti ve hâlâ başım dönüyordu. Gökyüzüne bakıp ciğerlerimi temiz havayla doldurduktan sonra koltuğa geri döndüm. Başım şimdi eskisinden daha çok dönüyordu. Uzanıp ellerimi yanağımın altına yerleştirdikten sonra gözlerimi kapattım.

“Bilmeni istiyorum. Seni değil, sevmeyi özledim. Sevmeni...”

∞

Meriç'ten...

Bir bodrum katında birikmiş eski defterler... Hayatım eskimeye mahkûm defterlerden meydana geliyordu. Daha kaç kere defter değiştirecektim?

Her ne kadar sıradan bir ailem olmasını istediysen de bu olmamıştı. Ne kadar sıradan bir hayat sürmeye çalıştıysam da becerememiştim. Sözü olmayan şarkılar gibiydim. Daha kaç kere düşecektim? İçimdeki ses zihnimdeki düşüncelerin önüne büyük bir bariyer ördü.

Belki de hiç gerçekten düşmedin!

Bora ne kadar düşsem de ayaklarımın altında yumuşak bir minder olduğunu söyleyip dururdu. Dizlerim hiç kaldırıma çarpıp kanamamıştı. Bu zamana dek...

Yalanlarla, sırlarla dolu hayatımda entrika hiç eksik olmuyordu. Doğru düzgün yaşamayı başaramıyorduk. Her şey başarılı olmak içindi. Babamın kurduğu Tuna Cumhuriyeti ailemizin cehennemiydi. Bu başarı, istikrar bozulmasın, zirvedeki yerimiz kaybolmasın, saygınlığımızı yitirmeyelim diye bir sürü entrika çevrilmişti. Ne kadar para kazandığımız umurumda değildi. Evimiz dışarıdan bakıldığında büyük bir araziye kaplayan yüksek duvarlarla

çevrili, tehlikelere karşı korunaklıydı. Oysa içindeki herkes korkuyordu. Hiçbir şey bizi insanların hırslarından koruyamıyordu.

İtalya'da içinde olmak istediğim hayatı yaşamıştım. Normal öğrencilerden bir farkım yoktu. Entrikalar olmadan yaşamak beni dinlendirmişti. Sadece Meriç olmak güzeldi.

Kimse bir holdingin başına geçtiğimde nasıl yürüteceğimi merak etmemişti ya da ailemin kimlerden olduğu kimsenin umurunda değildi. Herkes sadece nasıl resim çizdiğimle ilgilenmiş, benimle arkadaş olmak için bana yaklaşmıştı. Kim olduğumun kimsenin umurunda olmadığı bir hayat, hayal ettiğimden daha iyi hissettirmişti. Geri dönmek, isteyeceğim türden bir şey değildi.

"Beni dinliyor musun?"

"İyi olduğunu söylediğin yerden sonrasını hayır."

"Harika! Şimdi sana her şeyi yeniden anlatmak zorundayım."

"Ah! Lütfen bunu yapma."

Ömer telefonun diğer ucundan bir kahkaha atarken koltuğa uzanıp tavanı izlemeye başladım. Bana çenesiyle işkence etmeye bayılıyordu.

"Özetleyecek olursam, Kayla delirmiş durumda."

"Deliliğinin derecesi ne?"

"Aslında normaldi. Bir yıldır ne kadar deliyse o kadar deli. Beş dakika öncesine kadar."

"Beş dakika önce ne oldu?"

"Hani şu bahsettiğin kırılma noktası var ya... O olmuş olabilir."

Sırttım. "Hiç sanmıyorum. Çok inatçı ve güçlü. Daha fazla dayanacak."

"Kemik'e gidip odanı karıştırdığında ve oraya tekrar gittiğinde de aynı şeyi söylemiştin."

"Abartan sensin. Oraya gitmesi hataydı ama gitmesine engel olamadınız. Bir kere gittiğinde ne olmasını bekliyorsun ki? Tabii ki merak edecekti. Hem de fazlaca."

"Merak ve peşine düşmek aynı şeyler değil, Meriç."

Bir kez daha gülümsedim. Kayla'nın merak konusunda azı yoktu. Bir şeyi ya çok merak eder ve peşine düşerdi, ya da merak etmezdi.

"Çok bela bir kız."

"Neyse ki karşısında zeki biri var."

Ömer ağzına her ne attıysa onu çiğnerken mırıltılar eşliğinde bana onay vermişti. Ağzındakini yutmasını sabırla bekledim.

"Bu sefer cidden abarttı. Neşe'yle kavga etmişler, sonra hiç aramamış."

"Sen tam bir pisliksin, Meriç! Senden korkuyorum!"

Neşe arkadan bağırdığında gülümsedim. Kayla'nın bir gün ona böyle bir çıkış yapacağını bildiği halde bu olmayacak gibi yaşıyordu. Ben sadece olacakları söylemiştim. Bunun yaşanması için Neşe'nin de yardımcı olması gerekiyordu ve o tabii ki çok iyi bir iş çıkarmıştı. Bu engeli aştıktan sonra arkadaşlıkları daha iyi olacaktı. Ben hayatında olmasam da, ailesinin sorunlarından bahsedebildiği bir arkadaşı olacaktı. İkisine bıraksam bu yüzleşmeyi ertelemek için birbirlerini alttan alıp duracaklardı.

"Sevgiline iletteği sevgi mesajını aldığı mı söyle."

"Söylerim," dedikten sonra bağırmaya başladı. "Meriç senden çok memnunmuş, sevgilim. Korkmamamı söylüyor."

"Biraz önce Neşe'yi aradı. Sarhoştı."

Sarhoş mu? Bu beklenmedik bir şeydi.

"İyi mi o?"

"Bilmiyoruz. Telefonda kediler ve köpeklerle ilgili bir şey zırvaladı."

Harika! İçki de merakla aynıydı. Ya hiç içmiyor, ya da zil zurna sarhoş oluyordu. Bu kız gerçekten belaydı. Kendini tehlikeye atmamayı ne zaman öğrenecekti? Bu zamana kadar çok iyi idare etmişti. Bugün ne olmuştu da alkol almak gibi dahiyane bir şeye başvurmuştu?

"Ara ve nerede olduğunu öğren."

Telefonu kapatıp portakal suyunun tamamını mideme indirdim. Entrikalarla dolu hayatımı geride bırakmak hiç zor olmamıştı ama Kayla'yı geride bırakamazdım. Ona yaptıklarımın sonradan bile.

Ondan uzak durmak çok zor olmuştu ama artık aklımı toparlamıştım. Benim hayatım onun için o kadar yalanlarla ve oyunlarla doluydu ki bocalamıştı. Ona masum gelen her adım büyük bir enkaza sebep olmuştu ama o bunları bilerek yapmamıştı. Beni ya da ailemi tanıdığını düşünmüştü. Onun için çok büyük bir dünyada bizi ne kadar iyi tanıyabilirdi ki? Sadece gölgelerimizi görüp bizi tanıdığını sanmıştı. Onu davranışlarından dolayı suçladığım her an için kendime öfkeliydim. Ona öğretmeliydim. Çevremdeki herkesin ne kadar kirli oyunlar çevirdiğini ve bunu sadece daha fazla para kazanmak için yaptıklarını

bilirse bundan iğrenebilirdi. Yine de yanımda dururdu, çünkü o acınası seviyede başkalarına yardım etmeyi seven bir kızdı.

Ve şimdi o kızın iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Ömer'i tekrar aradım.

"Hemen bilgi istiyorum!"

"Hemen bilgi vereyim. Horuldayarak uyuyor ve her neredeyse söylemeden telefonu kapattı."

Başımı geriye yasladım. Sakin olmaya çalışarak nefes alıp verdim. Sarhoş ve Kayla. Kulağa iyi gelmiyordu.

"Nerede olduğunu bul, Ömer!"

5

Kediler ve köpekler... Trouble, Dobby'yi bulmuştu. Onun kuyruğuyla oynayıp duruyordu. Trouble ondan korkmuyordu ama Dobby ona zarar verebilirdi.

"Trouble! Seni incitecek!"

"Bir şey olmaz."

Trouble? Konuşmaya mı başlamıştı?

Başımın üstündeki ağırlık şiddetlenirken, hareket ettiğimi anlamak birkaç saniyemi aldı. Gözlerimi açmaya çalıştım. Bir koku alıyordum ama ne olduğunu çıkaramadım. Gözlerimi tekrar açmaya çalıştım. Bir hırka...

"Meriç?"

Yattığım yerde değildim. Havada gibiydim. Gözlerimi tekrar açmaya çalıştım. Meriç buradaydı. Bulanık görüşüm onun yüzünü görmeme tam olarak izin vermese de o olduğunu biliyordum. Başımı omzuna yasladım.

"İyi ki geldin."

Bedenim ondan koparken daha yumuşak bir yere serildi. O yeniden gitmeden bileğini tutabilmişim.

"Ben çok bencil ve kötü biriyim." Yastık o kadar yumuşaktı ki... İçine doğru iyice gömüldüm. "Gitme!"

Elimi tuttuğunda gülümsedim. Gözlerimi açmaya halim yoktu ama o buradaydı.

"Sen gördüğüm en masum şeysin."

Sesini yeniden duymak o kadar güzeldi ki...

O ise benim gördüğüm en mucizevi şeydi.

Mucize...

Mucizem...

Mucizemdi...

Gözlerimi açtığımda başımda beynimi süzen bir iş makinesi çalışıyordu.

Ve ben Meriç'in kilitli odasındaydım.

Meriç'in dairesinde ne arıyordum?

Neden buraya gelmişim ki?

En önemlisi bu oda kilitliydi! Ben buraya nasıl girmiştim?

Vanilya kokusu sinmiş yastıktan hızla ayrılıp yatakta oturur pozisyona gelmek iyi bir fikir değildi. Başımın arkasından alnıma kadar uzanan, içi mikrop dolu bir iğne yemiş gibi vücudum tepki vermişti. Kafama saniyede bir oda dolusu güllerden biri çarpıyor gibi hissederken, üstümdeki ince örtüyü kenara ittirip bacaklarımı aşağı sarkıttım. Mor, pembe ve mavi bulutlardan oluşan, her şeyin

jelibonlar gibi yumuşacık olduğu korkunç bilinçaltımda perdeler açıldıkça vücudum titremenin farklı bir boyutuna geçiyordu ve bu değişim saniyeler içinde olduğundan oturduğum yerde sarsılıyordum.

Yarım yamalak hatırlıyordum. Yanıma geldiğini... Beni kucağına aldığı... Yatağına taşıdığını... Ona *Gitme!* dediğimi... Bir küfür mırıldanmak üzereyken dudaklarımı birbirine bastırdım. Bunu nasıl yapmıştım? Beni bu odaya o taşımıştı. İşte bilinçaltımdaki üzeri teker teker açılan görüntülerin en korkuncu... Yeniden gitmek için arkasını döndüğünde onun elini tutmuştum. Gözlerimi kapatıp sessizce inledim.

Karşıma çıktığı ilk anda yeniden ona karşı kalkanlarımı indirmiştim. Ona *Gitme!* demiştim. Rahat rahat kendime küfür edebilirdim. Başımdaki ağrıyı göz ardı etmeme yardımcı olan bir öfkem vardı. Ayağa ilk kalktığımda gözlerim karardı ama yataktan destek alıp düşmeden ayakta kalabildim. Odadan çıktıktan sonra duvara tutunarak yürümeye devam ettim. Mutfaktan sesler geliyordu.

Durdum. Onunla yüzde yetmişlere yakın ayıklıkta olan kafamla karşılaşmaya hazır mıydım? Kendime bu kadar kızgınken...

Ani bir kararla mutfığa gitmek yerine kapıya yöneldim. Elim tokmaktayken omzuma dokununca duraksadım. Kalbim ağzımda, kulaklarımda, gözlerimde, her yerimde atıyordu.

"Eşyalarımı sonra alırım."

Kapıyı açmak için ellerim otomatik olarak harekete geçti.

"Sana kahve yaptım. Sonra istediğin yere gidebilirsin."

Bir tam dönüş yapıp sırtımı kapıya yasladıktan sonra kapı koluna daha sıkı tutundum. Başımdan aşağı yakıcı, ağır bir sıvı döküldüğünü sandım. Bayılmak üzereydim.

“Ömer?”

“İşkembe çorbası da yapabilirdim ama seni sevdiğimden kahveyi tercih ettim.”

Yüzüne tatlı bir gülümse yerleştirdi. Gözlerim evin içini tarasa da onun burada olmadığını biliyordum. “Gitsem daha iyi.”

Ellerini omuzlarıma yerleştirip beni mutfığa sürüklerken çok güç sarf etmemiştir. Daha yeni yataktan çıkmama rağmen o kadar yorgun hissediyordum ki, masanın üstüne kafamı koyup uyumak son derece cazip geliyordu.

“Neşe’ye buraya geldiğini söylediğinde kapıda sızacağını sandım. Anahtarın olduğunu bilmiyordum.”

“Vardı. Neşe’ye burada olduğumu mu söyledim?”

“Evet. Hatırlamıyor musun?”

Tezgâhın üstünde duran kahve fincanına cezvedeki kahveyi dökerken sırtı bana dönüktü.

“Hayır.”

“Koltukta her tarafını ağrıtabilecek bir pozisyonda yatıyordun.”

“Beni odaya sen mi taşıdın?”

Gülümseyerek bana döndükten sonra elindeki fincanı önüme bıraktı ve karşıma oturdu. “Korkma, sandığın kadar ağır değilsin ya da gizli kaslarımla bana o kadar gelmedi.” Pazularını gösteren o meşhur hareketi yaptıktan sonra “Haydi kahveni iç,” diye ekledi.

Hayır, böyle olmamıştı. Beni o odaya Meriç'in taşıdığını hatırlıyordum. Elimi tuttuğunu da hatırlıyordum. Sesini de... Aylarca bunu unutmak adına kendi içimde binlerce terapi gerçekleştirdikten sonra... Onun dokunuşlarını biliyordum. Onu unutmak istediğim her günün gecesinde o yanımdaymış da bana sarılıyormuş gibi uykuya dalmıştım. Onun bana dokunuşlarını unutacak kadar uzun zaman geçmemişti.

Ömer bana yalan söylüyordu. Onu seviyordum ama o, Meriç'in en yakın arkadaşıydı. Ne söylersem söyleyeyim, Meriç ona ne öğrettiyse ya da Ömer, Meriç'i kurtarmak için ne düşündüyse onu iddia edecekti. Hâlâ sersem gibiydim. Boş yere tartışacak enerjim olmadığından, sadece Ömer'in benden yapmamı istediklerini yaptım ve çok fazla konuşmadım.

Eve döndüğümde Neşe'nin babamın yanında beni azarlamasına ses çıkarmadım. İçki içtiğimi babam anlamasın diye sabahki tartışmamızı biraz daha büyüterek beni arkadaşça azarlamıştı. Ona odaya çıkana kadar tahammül ettim. Kapıyı kapattığımda sıra bendeydi.

"Meriç döndü ve bana söylemedin!"

"Ne?"

"Ömer'in yalan söylediğini anlamadığımı mı sandın?"

"Neden bahsediyorsun, Kayla?"

Kapıdan ayrılıp ellerimi bacaklarıma vurdum. "Tamam! Sen kazandın. Onu hayatımdan tam olarak çıkarmadım. Hâlâ istemesem de onu düşündüğüm zamanlar oluyor ama bu, onu istediğim anlamına gelmiyor."

"Bunlar çok normal. Uzun bir ilişkiniz oldu."

Sabahki tavrının yanında anlayışlı olarak konuyu de-
ğiştirmesine izin vermeyecek kadar aklım yerindeydi.

"O eve Meriç geldi. Kanepede beni bulan ve odasına
taşıyan oydu."

"Ömer'i yolladım, Kayla. Babana da kavga ettiğimizi,
senin kafanı dinlemeye gittiğini söyledim."

"Kes şunu! Bana artık yalan söyleme!"

"Söylediklerim yalan değil."

"Meriç'in dokunuşlarının gerçek olup olmadığını ayırt
edebilecek kadar çok rüya gördüm, Neşe. Uyandığımda
hepsinin rüya olduğunu biliyordum. Onu gördüğüm her
rüyadan sonra uyandığımda ondan daha çok nefret et-
tim. Kendimdense bin kat daha fazla... Çünkü unutami-
yordum! Bugün o gerçektir. Sarhoş halimle hayal gördü-
ğüme inanmak benim için çok daha kolay ama değildi!
Her ne amacı varsa söyle planı bozuldu. Benden saklana-
rak oyun oynamasına gerek yok!"

Neşe'yi odada yalnız bırakıp aşağı indikten sonra, ken-
dime mutfaktan atıştıracak bir şeyler aldım. İkisinin de
Meriç'le bir şeyler karıştırdığına neredeyse emindim ama
bu oyunu istedikleri gibi oynayamayacaklardı. Ömer'i an-
layabiliyordum ama Neşe'nin Meriç'in tarafında olması kı-
rıcıydı. Onun en yakın arkadaşı bendim. Sevgilisinin onu
Meriç'in tarafına çekmesi muhtemeldi ama Neşe öyle biri
değildi. Meriç'in yanındaysa, onun yanında olmayı doğru
buluyor demekti. Bu benim davranışlarımı aptalca bul-
ması anlamına geliyordu ya da aynı anda hem davranışla-
rımı aptalca buluyor, hem de bizim barışmamızı istiyordu.

Derin bir nefes alıp sandalyeyi çekip oturdum ve dilimlenmiş ekmeklerin üstüne tereyağ ile çilek reçeli sürmeye başladım. Sanki herkes onun tarafındaydı. Yalnız ve direnmek zorunda olan, boşa kürek çeken taraf ben oluyordum. Yine de bunun böyle olmasını istemiyordum. Mideme bir şeyler indikçe sakinleştim. Neşe'yle kavga etmek zehirli bir iğneyi başıma saplıyordu. O beni kurtarmıştı ama ben yine ona bağırıp durmuştum.

Acaba her şeyi kafamda kurmuş olabilir miydim?

Uzun süredir alkol almıyordum ve bu bende ağır bir kafa yapmış olabilirdi. *O olduğuna eminim* diyordum. *Dokunuşunu hissettim* diyordum. Rüyalarımnda hissedememiştim, çünkü gerçekte kimse yoktu. Bilinçaltımda ruhumun yaşadığı şeylerle, gerçekte birinin bana dokunması arasında fark vardı. Belki gerçekten Ömer'di. O yüzden dokunuşlarını hissedebilmişim. Bir yanımda buna inanmak istemezken, diğer yanımda bunu çok mantıklı bulmuştu.

Kavanozu açıp içinden çıkardığım cevizleri ekmeğin üstüne serptikten sonra bardağa meyve suyu doldurup arkama yaslandım. Hiçbir şeyden emin olamamak beni çıldırtıyordu. Bundan birkaç ay öncesine kadar onun yokluğuyla daha kolay başa çıkıyordum. Onu görmek isteyen tarafıma mantıklı bir neden bile uydurmuştum. Bu sadece görmeyi istemeydi. Çünkü kötü sonuçları olsa da, hayatımın önemli bir döneminde o hep benimleydi. Onu görmek istiyor olmam, onunla yeniden birlikte olacağım anlamına gelmiyordu. Bununla başa çıkabilirdim. Başa çıkabileceğimi sanıyordum ama bu görme isteği sandığımı kadar masum değilse... Bana onu bir hayaletmiş gibi gösterecekse belki de birine danışmam gerekiyordu.

Üç dilim ekmek yedikten sonra bardağımdaki son yudumu alıp ortalığı toparladım. Yeniden odaya çıktığımda Neşe telefonla konuşuyordu. Onu rahatsız etmemek için lavaboya girdim. Onun yanına geri döndüğümde telefonu kapatmıştı.

“Özür dilerim.” Yatağın üstüne oturup bağdaş kurdum. “Terapi görmem gerekiyor belki de.”

Neşe yanıma gelip sıkıca sarıldığında kollarımı beline doladım. Şehir onlar yokken daha kolaydı. Hepsi geri döndüğünde, sanki geçmişe götüren bir makineyle yolculuk yapmışım gibi altüst olmuşum. Öyle yaşamayı nasıl öğrendiysem, üç aylığına böyle yaşamayı da öğrenebilirdim.

“Çok yorucu bir gündü. Artık uyumalıyız.”

“Galiba öyle.”

∞

Ömür’ün adresini yolladığı yere giderken navigasyonun doğru yolu gösterip göstermediğinden bir an şüphe duymuştum. Daha önce gelmediğim bir yerdi. Tepeyi çıktıkça şehirden uzaklaşmış gibi hissediyordum. Beni almayı teklif etmişti ama hâlâ insanlara güvenmeyen bir yanım kendi arabamla gitmemin daha güvenli olduğuna beni ikna etmişti. Yolda yanımdan geçen arabalar olmasa çoktan geri dönüp başka bir yerde buluşmayı teklif etmiştim ama ıssız bir yol olmaması beni devam etmeye sürüklemişti. Navigasyon hedefe yaklaştık uyarısını verdiğinde düzlüğe ulaşmıştım. Eskişehir’deki Şelale Park’ı andıran bir tepeye çıkmıştım. Yapay, büyük bir şelalenin hemen önünde bir kafe duruyordu. Arabayı kafenin park yerine bıraktıktan sonra telefonumu ve çantamı elime alıp

arabadan indim. Dışarısı çok kalabalık olmasına rağmen, Ömür'ü bulmak için önce kafeye girmeyi seçtim. İçeride fazla oyalanmayıp terasa çıktığımda onu köşedeki bir masada buldum.

"Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Ayağa kalkıp bana sarıldı. Bu, ne arkadaşız ne de fazlası dedirten bir yakınlıktı. Rahatsız edici olup insanın beynini kemirenlerden.

"Yolda geri dönmeyi çok düşündüm."

Sağ kolunu hafifçe kaldırıp manzarayı işaret ederken "Değdi mi?" diye sordu.

Kesinlikle değmişti. Melehan önümde karanlığı ve o karanlığı aydınlatan masum noktalarıyla uzanıyordu.

"Sandığından daha çok."

Karşısındaki sandalyeye oturup şehri izlemeye devam ettim. Hayatımı her anlamda değiştiren şehre tepeden bakıyordum. Yukarılarda olmama rağmen kendimi hâlâ bu şehre karşı güçsüz hissediyordum. Karanlıktan korkmayanlar ışıkları yakmamıştı. Sanki şehrin karanlık her yanında o vardı. Karanlığın içinden çıkmayacaktı. O karanlığın vücut bulmuş haliydi. Karanlık bir karanlık değil, umut veren bir karanlıktı.

"Çok derin bakıyorsun."

"Neredeyse her insan yeniden başlamayı ister. Hayat herkesi her zaman çok mutlu etmiyor. Ben hiç beklemediğim bir zamanda yeniden başlamak zorunda kaldım. Bu şehre ilk adımımı attığımda artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Bunu inkâr ettim ama şimdi biliyorum. Hayatımın *Melehan'dan sonrasını yaşıyorum.*"

İçimdeki korkunç ses beni düzeltti.

Meriç'ten sonrası...

"Senin için iyi oldu mu?"

Kendimi toparlayıp oturduğum yerde hafifçe silkelendim ve gülümsemeye çalıştım. "Birçok açıdan." Ömür kaşlarını kaldırarak baktığında omuz silktim. "Beklentiye çok yüksek tutmamak gerekir. Yaşamak da büyük bir şey."

"Öyle tabii."

Garson siparişlerimizi getirene kadar Ömür'ün partiden sonra nelerle ilgilendiğini dinledim. Soracak her türlü soruyu sormuştum sanki. Psikolojik destek almak için acele etmemeye karar vermiş olsam da, geçmişin beni içine çekmesiyle bocalayan ruhumu yeni insanlara tutunarak kurtarmayı seçmiştim.

Yemeklerimiz geldiğinde biraz daha gevşedim. Yemek her zaman beni kurtarırdı. Onun karşısında neden gerildiğimi bile bilmiyordum. Benim hakkımda olumsuz şeyler düşünmesini istemiyordum, çünkü bunları söylemekten kaçınmıyordu.

Az pişmiş tavuk etinin lezzetine kendimi kaptırıp yanındaki salata ve pilavı biraz beklettim. Önce tavukları yiyip sonra tabağın geri kalanıyla ilgilendim. Her şey o kadar lezzetliydi ki, neredeyse doymamış gibi hissediyordum. Bir tabak daha isteyecek kadar lezzetine köle olmuşum ama kendimi kontrol edip midemin iyiliğini düşündüm.

"Tatile çıkmayı düşünüyor musun?"

"Bilmediğim yerlere gitmek istiyorum."

"İzmir'i biliyor musun?"

“Çok fazla değil,” diye mırıldandım.

Çok küçükken bir kez gitmiştim ama hatıralarımda çok yer tutmayan bir seyahatti. Neşe her yaz iki haftalığına Bodrum’daki amcasının yanına giderdi. Bir keresinde ben de onlarla gitmiştim. Bir günlüğüne İzmir’e uğramışlığımız vardı ama küçücük zihnimin her ayrıntısını hatırladığı bir gün değildi. Ondan sonra bir daha annemi bırakıp hiçbir yere gitmedim. Bir yaz birlikte Ayvalık’a gitmiştik. Annem kendi dükkânını açtıktan sonra da her yazı Eskişehir’de geçirdik.

“Kaybolmak istersen sana yardımcı olurum.”

Gülümseyerek meyve suyum yudumlarken gözlerimi tekrar şehrin manzarasına çevirdim. Babam bu yaz birlikte tatil yapmamızı istiyordu. Annemi bırakıp onunla gitmeyi istemediğim için cevap vermemiştim. Babam ben olmadan gitmeyeceğini söylüyordu. Annem olmadan da ben gitmek istemiyordum. Annem her şeyin en iyisini hak ediyordu. Bu zamana kadar her şeyi kendi emeğiyle kazanmıştı. Tatilin iyisini yapmayı da hak ediyordu ama iyi bir yerde tatil yapmaya para ayırmayacağını biliyordum. Onunla daha iyi şeyler yapılabileceğini iddia ederdi.

“Seni üzecek bir şey mi söyledim?”

“Ne? Hayır. Sadece annemi özledim. Neyse ki bu hafta sonu geliyor.”

Başını salladığında “Annem ve babam ayrı,” diye açıkladım. Ömür bunun hakkında yorum yapmak yerine tatlı isteyip istemediğimi sordu. Ben daha ağzımı açmadan garsona işaret verdi ve yine bana sormadan iki dondurma söyledi.

"Kayla, benim arkadaş çevrem çok geniştir." Ona ne söylemem gerektiğini düşünürken, dudaklarımı birbirine bastırıp gülümsemek dışında bir şey yapamadım. "Yani seni buraya arkadaşlarıma bir yenisini eklemek için çağırmadım ya da senden çok iyi bir arkadaş olacağını düşündüğüm için seni aramadım."

"Yani demek istediğin..."

Gülerek saçlarını karıştırdığında yanakları hafifçe kırmıştı. Bu konuyu konuştuğu için utanmadığını biliyordum. Kendine çok fazla güvenen bir erkekti.

"İyi arkadaş olmayacağından değil. Yanlış anlama. Eminim ki sen en iyi arkadaşlarımı bile sollarsın ama ben seninle arkadaş olmak istemiyorum."

"Tamam. Şimdi anladım."

"Senin üstünde baskı kuracak değilim. İzmir'e döneceğim. Sen kaybolmak istiyorsun. Eğer ikimiz de birbirimizi istiyorsak... Bir şekilde birbirimize çekiliriz, değil mi?"

"Tanıdığım en iyi teklifi yapan erkeksin," dediğimde gülmeye başladı.

"Her kızda böyle olmuyor. Sen farklısın. Gittiğimde araya mesafe ve zaman girecek. Burada kalacak olsam daha farklı olurdu ama bu şartlarda elimden gelenin en iyisi bu."

Gülümseyerek meyve suyumdan bir yudum daha aldıktan sonra "Tamam," diye mırıldandım.

"Tamam. Dondurmanı yedikten sonra, sana tatil boyunca beni aklının bir köşesine atıp unutmaman için bir hatıra bırakacağım."

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Dondurma istemiyorum.”

“Benim için bu kadar hevesli olman gururumu okşuyor.”

İşin aslı dondurmayı gerçekten istemiyordum. Bilinçaltımı körükleyecek her şeyden kaçmam gerektiğini hissediyordum.

“O zaman hesabı ödeyip geliyorum.”

Ömür kalktığında çantamı omzuma asıp peşine takıldım. Onunla kafenin girişinde birleşip dışarı çıktığımızda elimi tutarak beni şaşırttı. Konuşmasından her şeyi zamanla bırakacağımız sonucunu çıkartmıştım ama...

“Saat geldi.”

“Ne saati?”

Beni şelalenin önüne çektiğinde durduk. Elimi bırakıp karşıma geçti ve “Bekle,” diye fısıldadı. Ne olduğunu anlamıyordum ama bir ‘Beni Unutma’ öpücüğüne ihtiyacım yoktu. Bu, her şeyi mahvedecek bir hamle olurdu. Dişlerimi birbirine bastırıp bundan nasıl kurtulacağımı düşünmeye kendimi zorlarken bir gitar sesi duyuldu. Hemen ardından keman ve saksafon... Ömür’ün suratını bir gülümseme kaplarken şelalenin tarafından açılan fıskiye çalıştı. Bir anda küçük çaplı bir yağmurun altında kalmıştık. Ben daha ne olduğunu anlayamadan Ömür beni kendine çekip dans pozisyonu aldığı anda yapacak çok bir şeyim kalmamıştı. Romantik bir müzik yoktu, tango da yapmıyorduk. Üzerimize yağın suyun altında ıslanarak, gülererek dans ediyorduk. Bir süre sonra birkaç çift de bize katıldığında bu artık daha da eğlenceli bir hal almaya başlamıştı. Okul

KÖTU ÇOCUK - IV

kampında Cem'le dans ettiğim günden hatırladığım kadarıyla Ömür'e kolayca uyum sağlayabilmişim.

O haklıydı.

Bu an, onu aklımın köşesine itip unutmama asla izin vermeyecekti.

6

Ertesi gün gece Ömür'le yaşadıklarımın etkisinde uyandığımda bir yanımda hafiflemiş hissediyordum. Sanki yarım yüzyıl yaşamıştım da şimdiki gibi hissetmeye susmuştu. Akşam Birce'yle şehirde görüşmek üzere sözleştikten sonra kahvaltımı yaptım. Neşe'yi uyandırmadan evden ayrılıp dergiye doğru yola koyuldum.

Hava bugün her zamankinden daha güzeldi. Mahalle-
den çıkıp da ana yola girdiğimde arabamın camlarını in-
dirip kısa saçlarımın dalgalanmasına izin verdim. Önüme
düşmemesi için üstünde papatya desenleri olan beyaz bir
tülle bandaj yapmıştım. Keyfim oldukça yerindeydi. Eski-
den kaçtığım şeyler dün gecedan beri beni daha az rahat-
sız ediyordu. En azından eski kıyafetlerim...

Parmağımı uzatıp radyoyu açtım ve yıllardır dinledi-
ğim bir şarkının yeni versiyonunu genç bir sestem dinle-
meye başladım. *Umurumda* çalarken yola devam ettim. İşe
vardığımda da bir süre şarkı dilimde dolandı.

Hiçbir şey bir gecede değişmemişti ama yine de biraz farklı hissediyordum. Âşık olmamıştım. Bunun bir gün başıma geleceğine kendimi ikna edemediğim yıllardan sonra âşık olmam imkânsız gibi geliyordu. Bir şeyleri çok farklı... Çok çok farklı bir şekilde derinlerde yaşamıştım. Bu şey ayaklarım yerden kesilerek başlamamıştı. Mideme giren sancılar ve kramplar hayatımın bir parçası olmuştu, kusmanın eşiğinde geçirdiğim bir milyon anım olmuştu ama hiçbiri aşk gibi değildi.

Biri tarafından sevilmenin dışında, dünyadaki en önemli şey gibi seilmeyi hissetmişim. Bu korkutucuydu. İnsanın omzuna korkutucu bir yük bırakan bir histi. Sonuçları da korkutucu olmuştu. Çünkü bir insanın sevdiği birini ne kadar kanatabileceğini derinlerimde acı bir şekilde tecrübe etmişim.

Artık birini çok sevmek ya da biri tarafından çok sevilmek istemiyordum. Hiçbir şeyin fazlasını istemiyordum. Dünya var olduğundan beri yaşanan tüm kötü olayların sebebi, bir şeylerin çok olması değil miydi? Dünyanın küçük bir parçası olan benim için sade bir hayat idealdi. Bir daha böyle bir acı yaşamak istemiyordum. Bu her şeyin en kötüsü gibiydi.

İçinde birden çok duyguyu barındıran acımasız, keskin bir bıçak...

Kalbimi söküp yerinden aldığından beri daha basit bir varlıktım. Böyle daha iyi hissediyordum. Büyümek beni daha mekanik hissetmeye mecbur eden kötülüklerle tanıştırdığından beri, basit olmak mücevher gibi gözüküyordu.

Dergideki işim sona erdiğinde Birce ile buluşmak için yola çıktım. Radyoda ruhumu dinlendiren bir müzik

çalışıyordu. Arkadaşımla aramızda soğuk bir hava vardı. Birçok kez buna benzer şeyler yaşamıştık. Her defasında üstesinden gelebilmiştik. Bu sefer de öyle olacaktı. Birce her ne kadar çok az düşünen, akli havada bir kız gibi görünse de onu tanıyordum. Konuşmasak da beni anlayacağını biliyordum. Üniversitede iyi bir arkadaş edineceğimi düşünmemiştim. Ruhsuz yeni kimliğimle insanların bana yaklaşmaya cesaret edeceğine dair şüphelerim vardı ama bir şekilde o benim en yakın arkadaşım olmuştu. Şimdi onu kaybetmek istemiyordum.

Boydan boya cam girişi olan kafeye girmeden içeride oturan Birce'yi görebilmiştım. Camın hemen yanındaki ahşabı açık renk olan yuvarlak masayı tercih etmişti. Kaldırım Kafe'nin içindeki masaların hiçbirisi birbirinin aynı değildi. Ahşaplarının rengi aynı olan bir tane bile örnek yoktu. Hepsinin yuvarlak olması dışında ortak bir yönleri de yoktu. Tuhaf, ilginç ve hoş bir kafeydi. Cadde üstündeki iş yerlerinde çalışanların asıl müşterileriydi. Bizim gibi üniversite öğrencilerinin büyük bir kesiminin sevdiği bir kafeydi. Birce ile buraya ilk geldiğimizde, adını hatırlamadığım bir adamı takip ediyorduk. Yorulmuştuk ve dinlenmek için burayı seçmiştik. Birce'nin avukat olduğuna ikna olmadığı ama avukat olan bir dönemki erkek arkadaşıydı.

İçeri girdiğimde beni hemen fark etti. Yüzüne yayılan tebessüm büyürken kendimi gülümserken buldum. Onu özlemiştim. Her günü birlikte geçirdiğin zaman çok daha kolay özlüyordun. O yerinden kalkmadan kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarıldım.

"Bizde kalmalısın."

“Ben de seni özledim, Kayla! Sizde kalmam için ciğerlerime oksijen gitmesine ihtiyacım var.”

Gülerek onu bıraktıktan sonra doğruldum. Aylarca, göz ucuyla gördüğüm ve bana onu anımsatan her benzerliğe gözlerimi dikmişim. O kadar çaresizdim ki, sadece siyah bir paltosu var diye yaşlı bir kadını bile o sandığım olmuştu. Birilerini o sanmaya öyle alışmışım ki, bir süre sonra buna bağışıklık kazanmışım. Doğrulurken, az önce yürüdüğüm kaldırımda duran birini o sanmışım. Yüzümde hâlâ bir gülümseme varken gözlerim refleks olarak tekrar o benzerliğe gittiğinde, bulutların mutasyona uğramasıyla buza dönüşen bir şimşegin kafama düştüğünü sandım.

“Kayla?”

Birce'nin sesini duymama rağmen gözlerimi ondan ayırmadım. Gözümü kırparsam kaybolacak gibiydi. Kalp atışlarımın hızlandığı sırada cam kapıyı içeri doğru itirdi ve benimle aynı mekânın içine doğru adımını attı. Bu sırada Birce bir kez daha adımı sayıklamıştı. Bakışlarımı ondan ayırıp önümde duran sandalyeye indirdim. O arkamdan geçerken tanıdık kokusunu almayı bekledim ama değişen bir parfümden başka bir şey yoktu. Bana temas etmeden gittiğinde kendimi sandalyenin üstüne bıraktım. Bacaklarımın titrediğini oturduğumda fark ettim. Sadece bacaklarım da değildi. Ellerimi birbirine kenetledikten sonra dizlerimin arasına yerleştirdim. Çok değil, bundan birkaç gün önce en yakın arkadaşımın ona mesaj iletmişim. Oyun oynamaya gerek olmadığını söylemişim. Peki, neden şimdi buna hiç hazır değilmişim gibi hissediyordum?

“Bu o, değil mi?”

Az sonra kalbimi kusacaktım. Boğazımın içinde atıyordu. Göğüs kafesim saniyelere meydan okuyarak yukarı inip çıkarken bakışlarımı zar zor Birce'ye çevirdim.

“Senin tüm susmalarının sebebi, o adam.”

O adam...

Gözlerimi kafenin içinde gezdirmeye korksam da, onun nerede oturduğunu hissedebiliyordum. Benden sadece iki masa uzaklıkta onun karanlığı hissediliyordu.

“Buradan gidebiliriz.”

Birce çantasına doğru hareketlendiğinde boğazımı temizledim. Sesimin çıkacağına olan inançsızlığımla ağzımı açtığımda, beni şaşırtacak şekilde pürüzsüz bir sesle konuştum.

“Hayır. Ondan kaçamam...” Aylardır onu bana anımsatacak şeylerden kaçmamı hatırlayarak ekledim. “Şimdi olmaz.”

“Olay ne? Evli miydi? Siz birlikteyken. Yoksa çocuğu falan olduğunu mu öğrendin?”

“Ne?”

“Seni bu hale getirmesinin sebebi ne? Ve neden sana bakmadı bile? Dur bir dakika! Onu aldatmadın, değil mi?”

“Ne? Hayır!”

Bana bakmamıştı bile...

“Sen karşımda onunla mücadele ederken, bu şey yaşamıyormuş gibi davranamam, Kayla.”

“Aramızda öyle bir şey olmadı.”

Kendimden beklemediğim bir şekilde ağzımdan dökülen cümlelerin devamını getirmem gerektiğini Birce'ye baktığımda anladım. Ondan bir şeyler saklayabilirdim. Bugüne kadar saklamıştım ama haklıydı. Şimdi beni bu karşılaşmada gördükten sonra susmam ona haksızlık olurdu. O, en yakın arkadaşlarımdan biriydi.

Garson gelip siparişlerimizi sorduğunda, gerilen kaslarımı gevşetmeye çalışarak arkama yaslandım. Elektrik şoku yendiğinde nasıl hissedilir bilmiyordum ama tüm kaslarım yerinden çekilmiş ve sonra geri bırakılmış gibi hissediyordum. Garson bir suyla geri döndüğünde Birce sabırsızlıkla beni bekliyordu.

"Benim erkek arkadaşımdı. Biz... Birlikte olması beklenmeyen çiftlerdendik."

Atahan Koleji'ndeki öğrenci sitesi ve orada yazanlar aklıma geldiğinde bakışlarımı kaldırıp ona doğru baktım. Karşısında bir adam oturuyordu. Dikkatle o adamı dinliyordu. Beni fark etmemiş olması mümkün müydü? Kendimi tokatladım. Bu mümkün değildi. Onun hayatında sürprizlere yer yoktu.

"Alain Delon gibi bir adamla çıkıyorsun ve bunu bana şimdi söylüyorsun. Harika!"

Ona daha dikkatli baktığımda, İtalya'nın onu ne kadar değiştirdiğini fark ettim. Onu umursamaz, dağınık ve çekici gösteren kirli sakalları yoktu. Zayıflamıştı. Kollarındaki kıvrımlar hâlâ yerindeydi ama zayıf gözüktüyordu. Kaybettiğim kilolarımı hatırladığımda buna şaşırırmam gerektiğini düşündüm. Hem çok çalıştığını hayal edebiliyordum. Oraya resim için gitmişti ve resim söz konusu olduğunda uyumadan günler geçirebilirdi.

Ona baktığımı fark ettiğinden emindim ama buna rağmen bir kere bile gözlerini bana çevirmemişti.

“Pekâlâ, ondan gözünü alman için daha ne kadar beklemem gerekecek?”

Boğazımı tekrar temizledim ve gözlerimi bu sefer Birce’ye diktim.

“Biz farklı şekillerde aynı sorunları olan... Ortak bir şeyimiz vardı. Farklı şekillerde yaşadığımız. Birbirimizi anladığımız için onu daha önceden tanıyor gibiydim ama aynı zamanda o çok zor biriydi. Sonunda ben bir hata yaptım ve bunun üstüne o da bir hata yaptı. Bir daha bir araya gelmedik. Bir yıldır burada değildi. Geri döndüğünden şüphelenmiştim ama... Bu hazırlıksız oldu.”

“Çok canını acıtmış olmalı.”

Gözlerimi ellerime indirdim. Aynı şeyleri bir daha hissetmek istemiyordum.

“Canını çok acıtmış olmalısın ki sana bunu yapmış.”

Bakışlarım yeniden Birce’yi bulduğunda omuz silkti. “Babam bir kere anneme tokat atmıştı. Neredeyse boşanacaklardı. Babam o gün sarhoştı. Kavga ettiklerini duymuştum. Sonra tokat sesini... Annem babama bir şey söyledikten sonra bir daha haftalarca konuşmadı. Çocuk aklımla çok hatırlamıyorum ama babam o sözden sonra bir daha hiç alkol almadı. Değişik bir adam oldu. İkisi de sonra birbirinden özür dilemiş. Annem geçenlerde tokadı unuttuğunu söyledi. Babam yıllarca çok utandı yaptığı şeyden dolayı. Defalarca af diledi. Annem bir daha böyle bir şey yapmayacağına inandığı için sonunda onu gerçekten affetti ama babamın hâlâ o sözü unutmadığını düşündüğünü

söyleyip ne kadar pişman olduğunu anlattı. Yani... İkisi arasında çok fark var tabii ama... Birinin canını çok yakarsan, o seninkini daha çok yakabilir, Kayla."

Dudağımı ısırp bu benzetmenin aslında ne kadar bana dokunduğunu düşündüm. Meriç için iyi bir şey yapmaya çalışırken, bunun onun için ne kadar hassas bir konu olduğunu, sonuçlarının ona ne kadar zarar verebileceğini unutmuştum.

Sonunda bıçağı ona uzatan bendim. O da alıp kalbime saplamıştı.

"Kalkalım mı?"

Birce daha cevap vermeden ayağa kalkmışım. Meriç'in de kalkmaya yeltendiğini görünce yüzümü kapıya dönüp yürümeye başladım.

"Kayla!"

Onu duymazdan gelip adım atmaya devam ettim. Adımı onun sesinden duymayalı neredeyse üç yüz gün olacaktı ve şu an kulağımda ismim aralıksız yankılanıyordu. Meriç'in birine –muhtemelen Birce'ye– "Affedersiniz," demesinden saniyeler sonra parmakları dirseğime hafifçe dokundu. Beni durdurduğunda artık parmaklarını hissetmiyordum. Önüme Alain Delon haliyle geçtiğinde, ayakta durmak için direnç göstererek gözlerimi kaldırdım.

"Holding olarak önemli bir proje yapıyoruz. Projeyi yürütme kurulunun başında olduğum için işimin başına dönmem gerekiyordu. Sana haber vermeden görünmez olmayı planlamıştım ama Ömer bunun mümkün olmayacağını söyledi. Bir haberi varmış. "

Ağzımın içinde büyüyen tükürüğü zorlukla yutkundum. Demek bu seviyedeydik. Merhabalaşmak bizim için bitmişti.

“Açıklama yapmak zorunda değilsin.”

“Evet, tabii. Ve bir şey daha var...” Yüzüme doğru eğildiğinde geri adım atmak istedim ama bir şey bana engel oldu. Dudakları kulağımın hemen yanında durdu. Nefesi tenime çarptığında nefesimi ağır ağır dışarı bıraktım. “Saçlarını beğendim.”

Meriç geldiği masaya geri döndüğünde sokağa adımımı atmıştım. Birce hemen ardımda, hiçbir şey söylemeden arabayı park ettiğim yere kadar yürüdü. O olduğuna inanamıyordum. Defalarca onun şehre döndüğünü düşünüp, kendimi paranoyak olmakla burun buruna getirmiştım. Bugün hiç beklemediğim bir anda karşıma çıkmıştı. Onu görmeyeli sonsuzluk kadar uzun bir zaman geçmiş gibiydi.

Ve şimdi onu yeniden gördüğümde...

Arabama neredeyse yirmi adım kala durdum. Elimi saçlarımın arasına götürmek için kaldırmamın üstünden bir saniye geçmişti ki, ne yapacağımı unutmuş gibi kala kaldım. Parmaklarım önce dudaklarıma değip sonra boynuma indi. Boynumdaki ter parmaklarıma değdiğinde ellerimi indirdim. Bir ses duydum ama algım çevremde ne olup bittiğinde değildi. Kendimi dinliyordum. Kalbimin atışı kulaklarımdaki uğultuyla senkronize halinde büyük bir konser veriyordu. Sırtımı kaldırımın bitişiğindeki taş döşeli binanın duvarına yaslayıp ağırlaşan başımı yere eğdim.

Onu unutmak için aylarca, günlerce, saatlerce, kahrolası dakikalarca kendimle savaşıyordum. Onu affetmek isteyen, onu affetmeye muhtaç olan, onu seven, onu özleyen, onu hisseden, kendini suçlayan, pişman olan birçok farklı parçam vardı. Hepsi bana aitti ve ben hepsiyle önce topluca, sonra tek tek baş etmek zorunda kalmıştım. Kafamın ve kalbimin içinde günlerce süren kanlı savaş beni yorduğunda onları biraz susturabilmişim. Sonra aylarca bir olup sessiz bir isyana ortak oldular. Duygularım beni devirmek isteyen güçtü. Direnmişim. Onları susturmak için acımasız olmuşum.

İçimde bana karşı olan güç, tek tek susturduğum her duygum, zoraki uykularından uyanmıştı. Gözlerim onu yeniden gördüğünde, onun kahverengi gözlerine yeniden baktığında affetmek istemişim. Kulaklarım onun naif sesini yeniden duyduğunda, yaptığım hatalar beynimin içini ateşe verip kendimi suçlu hissetmeme yol açmıştı. Bedenim onun ürkek dokunuşunu yeniden hissettiğinde... Kendimi onun kollarına bırakıp, beni sevdiğini yeniden hissetmek istemişim. Çok kısa bir an uçurumdan atlamayı düşünmüştüm.

“Kayla...”

Birce'nin bana uzanan kolu bedenime değmeden sırtımı duvardan ayırıp doğruldum. Ben uçurumdan atlamayacaktım. Ruhum dizlerinin üstüne çökmüş kalkamıyorken, ben yeniden dimdik ayaktaydım. Birbiri ardına birkaç sersem adımdan sonra arabamla aramızda olan mesafeyi kapatıp sürücü koltuğuna yerleştim. Direksiyonu sıkıca kavrayıp yola odaklandım ve eve ulaşana kadar tek kelime etmedim.

Odamın içinde bir duvardan diğerine dolaşıp durdum. Oturdum, kalktım, yeniden dolandım, yatağa uzandım, kalktım, yeniden dolandım... Odada geçirebildiğim zaman dilimi bir buçuk saatten fazla sürmedi. Nursiş ne olup bittiğini sormadan yeniden arabamın koltuğundaydım. Hiç duraksamadan anahtarı çevirip yola çıktım.

Bir anda! Bir anda karşıma çıkmıştı! Onun burada olduğunu idrak etmeme, kabul etmeme izin vermeden bir anda bana görünüp sonra...

Gaza bastım. Onu nerede bulabileceğimi bilmiyordum ama nereye gidebileceğini biliyordum. Dairesinin önüne geldiğimde bu aptalca karardan vazgeçip geriye sürdüm ama bu kararımın da vazgeçmem saniyelerimi aldı. Arabayı sokağın başında park ettikten sonra inip apartmana doğru yürümeye başladım.

Yağmur beynimin içindeki kara bulutlardan ciğerlerime doğru şiddetli bir şekilde yağıyordu. İçimdeki soğuktan kaçanlar parmaklarımın ucundan intihar ediyordu. Bilinmezliğin içine gidiyordum. Benimki cesaret değildi. Yüzmeyi bilmeden denize atlamaktı.

Merdivenleri hızla çıktım. Kapıyı yumrukladığımda akıllı olan son hücrem de parmağımın ucundan intihar etti.

Ve kapı açıldı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Onun gözlerine bir anlığına bakma iznini erkenden kullandıktan sonra, boynundaki küçük bir benin olduğu yere gözlerimi diktim.

"Bir anda karşıma çıkamazsın!"

"İçeri gel."

Benimkinin aksine ne kadar sakın, ne kadar uysal, ne kadar... Kadife gibiydi sesi... Barış için elini uzatıyordu.

Yapma, Kayla! Böyle düşündürmesine izin verme!

Gözlerimi yanaklarında gezdirirken gözlerini teğet geçtim.

"Bir anda kendini bana gösterip hemen sonra yanıma gelemezsin!"

Bir adım geri gitti. Kapıyı sonuna kadar açmıştı. "Lütfen, içeri gel."

Lütfen? Hâlâ sakindi. Hâlâ sesi yumuşacıktı. Alay etmiyordu. Alay eder gibi bile değildi. Ne olmuştu ona? Ne yapmıştı kendine? Rol mü yapıyordu? Çok güzel rol yapardı. Beni defalarca kandırmıştı? Her seferinde ona yenilmiştim! Her seferinde tuzağına düşmüştüm!

Kirpikleri... O kıvrımlarda dinlenebilir miydim? Yorulmuştum. Ona karşı savaştıktan... O yokken bile onunla boğuşmaktan yorulmuştum. Orada bile soluklanabilir miydim?

"Komşular... Eğer onları rahatsız etmekten pişman olmayacaksan..."

"Olmayacağım! Beni çok iyi tanıdığını mı sanıyorsun? Ama nereden bileceksin? Beni parçalara ayırıp çekip gittiğinde, parçalarımı kusursuzca toplayabileceğimi sanmıyordun, değil mi?"

Dudağını ıslattı. Çenesindeki kas seğirdi. Birazdan eski haline dönecekti. Onun tuzağına düşmemiştim. Düşmeyecektim! Değişmemişti. O değişmezdi. O acımasızdı. Onarılmaz...

"Sen gittin! Sen defolup gittin! Ben neler yaşadım, biliyor musun? Ben seni unutmak için nelerden vazgeçtim, biliyor musun?"

Kollarımı iki yana açtım.

"Şu halime bak!"

Gözlerini kontrol ettim. Gözlerimdeydi. Kalbimin gürültüsü kulağımda...

"Şu halime bak dedim!"

Beni dinlemedi. Gözlerime bakarken her şeyi görüyor gibiydi.

"Gözlerime değil! Bana bak! Üstümdekilere! Saçlarıma! Ayağımdaki ayakkabılara! Bana ait değilmiş gibi gözüken her şeye bak! Gözlerime değil!"

Apartmanda bir kapı sertçe kapandı. Gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Gücüm yavaşça tükenirken kollarım iki yanıma düştü.

"Ben seni unutmak için kendimden vazgeçtim. Sen!"
Ona doğru bir adım attım. "Sen!"

Ona doğru salladığım işaret parmağım tişörtüne değmeden elimi indirdim. Burada hâlâ vanilya kokuyordu. O vanilya kokusuyla beni zehirlemişti!

"Sen! Hiçbir şey olmamış gibi aniden karşıma çıkıp, benim onardığım her şeyi bir anda yıkamazsın! Bir anda bana yaklaşılamazsın! Senin döküntülerinin arasından kurtarmaya çalıştıklarım hakkında yorum yapamazsın!"

Kapıyı kapatıp arkasını ona yasladığında karşısında duruyordum.

"Sakın sevinme! Sakın! Buraya gelip sana bana neler yaptığını anlattığım için güçsüz olduğumu sanma! Senden korkmuyorum ben! Sen... Sadece..."

Ona baktım...

Küçülmüş beline... Zayıflığının altındaki ince kaslarına, kısalmış saçlarına...

"Benim kâbuslarım, acılarım, savaşımsın... Kendi içimde halledeceğim bir virüs, hastalık! Seni anlıyorum."

Güldüm.

"Seni şimdi anlıyorum. Ben varken hep derdin ya... *Sakın üstüne alınma, Kayla! Bu benimle alakalı.*"

Gözlerimi korkusuzca onunkilere diktim. Sanki o hiç ara vermeden benimkilere bakıyordu. Hiç yorulmadan...

"Sen varsın ama bu artık sadece benimle alakalı."

Neden kızmıyordu? Neden hâlâ onu kapının önünde ilk gördüğüm zamanki gibi bakıyordu? Hiç mi öfkelenmemiştii? Alay etmiyor, kızmıyor, gülmüyordu.

Göğsüm hızla yukarı çıkıp inerken kapı kolundaki eli hareket etti. Bana doğru gelirken geriye bir adım attım. Gözlerini benimkilere kilitlemişti. Onun derinliğinden kaçmadığım saniyeler boyunca kapının açıldığını fark edemedim. Hiçbir şey söylemeden geri çekildiğinde gitmem için yol açılmış oldu.

Bu kadar mı?

Bağırıp çağırmama izin verip gitmemi seyredecekti. Ellerimi yumruk yaptığımı tırnaklarım avucumun içine batınca fark ettim. Parmaklarımı gevşetip hırsla iki adım attıktan sonra tam onun önünde durdum.

"Benimle oyun oynama!"

"Haklısın."

Kulaklarım duyduğu şeyi inkâr ederken, aklımın içindeki şeytan bir alay bekliyordu. Kalbim... Onu kendim kapatmıştım. Dışarıda rahat bir nefes alana kadar...

"Seni merak ettim, özledim, görmek istedim. Seni rahatsız etmek istemediğim için sapık gibi takip ettim. Sen hissetmek istedim. Karşına hiç çıkmadan gidecektim ama mümkün olmadığını öğrendiğimde bundan vazgeçtim."

"Ne zamandır?"

Gözleri ilk defa gözlerimden ayrılıp yüzümde gezindiğinde düşündüğünü biliyordum. Neyi düşünüyordu?

"Ne zamandır dedim!"

"Seni korkutmak istemedim."

"Ne zamandır beni takip ediyorsun?"

"Birkaç haftadır."

"Odama girdin mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Hayır. Evine girmedim."

"O partideki?"

"Sana asla gözükmeyecektim. Ben olduğumu bile bilmeyecektin."

"Beni öptün! Sen olduğumu bilmeyecek miydim? Seni tanımayacağımı mı düşündün?"

"Neredeyse bir yıl oldu."

"O diğer çocuk? Kemik? Beni kandırmaya çalıştın! Delirdiğimi düşünmeye başlamıştım. Sendin ama başka biri çıkıp kendi olduğuna inandırdı! Sen..."

"Hataydı. Yapmamam gerekiyordu. Düzeltmeye çalıştım."

"Burada... Ömer değildi. Sendin. Bendim de!"

"Ömer trafiğe takıldığını söyleyince gelmek zorunda kaldım. Sarhoş olduğunu söyledi. Sana bir şey olur diye geldim. Kontrol etmek için."

"Sonra... Yine beni kandırmaya çalıştın. Ömer olduğunu düşünmeye zorlandın."

"Öyle daha huzurlu olacaktın."

"Benim yerime düşünme!"

"Kendi hatalarımı onarmaya çalıştım. İkisi de hataydı. Seninle oyun oynamadım."

"Başka? Başka nerede vardın ve ben seni görmedim? Ya da başka biri gibi göründün? Anlatsana! Nasıl oyun oynadığını anlat!"

Kapıyı ileri doğru ittirdi ama kapatmadı. O yaklaştığında ben geriledim. Sırtım duvara yaslandığında o da durmuştu.

"Oyun oynamadım. Ben de senden korkmuyorum. Tüm zayıflıklarımı söylüyorum işte. Seni özlediğim için, görmek istediğim için ve sen beni görmek istemediğin için seni gizlice izlemek zorunda kaldım. Bir kapüşonun altına saklandım, senin şarkı söyleyişini izledim. Detoneli sesinin kalbimde yarattığı muazzam ritmi hissettim."

"Hâlâ alaycı."

"Hâlâ gerçekçi. Sesin Birce'nin söylediği kadar güzel değil ya da sana asılan barmenin söylediği kadar seksi... Detoneli ve pürüzlü ama şarkı söylerken keyif aldığın için seni dinleyenlere de keyifli hissettiriyorsun."

Avuç içlerimi duvara yasladım. Karaoke yaparken beni izlemişti. Barmen bana asılıyor muydu? Birce de bunu birkaç kez iddia etmişti ama üstünde çok durmamıştı. Birce'yi tanıyordu. İsmi biliyordu.

"Trouble'a hep o beslendikten sonra yemek veriyorsun. Bunu çimlerin arkasına bir zavallı gibi saklandığımda öğrendim."

"Benim kedimi mi besledin?"

"Sadece biraz oynadık. Sen benim köpeğime bir kez bile sevgi göstermedin ama ben senin kedini sevdim. Dobby seni seviyor, belki bir gün Trouble da beni sever. Onu hiç beslemedim. Bunu baban, bazen de Nursena yapıyor."

"Yeter! Bir daha beni gözetleme. Bana yaklaşma."

"Elimden geldiğince senden uzak kalırım."

Kapı tekrar açıldığında gözlerimi ondan ayırıp daireden dışarı çıktım. Merdivenleri hızlıca indim. Kendimi dışarı attığımda sırtımı duvara yaslayıp derin bir nefes aldım.

Allah'ım, bana yardım et!

Yukarıdan beni izliyor muydu? Bir nefes daha alıp kendimi toparladım. Silkelenip omuzlarımı dikleştirdikten sonra, sokağın başındaki arabama doğru sakın adımlarla ilerledim.

Bir daha onu görmeyecektim.

Bir daha onu görmeyecektim.

KÖTÜ ÇOCUK - IV

Bir daha onu görmeyeceksin!

Görmeyeceksin!

Görmeyeceğim!

Görmeyeceğim!

O yok!

Yok!

7

“**E**trafta sapık gibi dolanıp seni gözetlemesi çok zalıca. Lisedeki o karanlık çocuğun bir gün bu hale düşeceği aklımın ucundan geçmezdi.”

Dışarıda yağmur yağıyordu. Güneş öğleden sonra bir anda kaybolmuş, gökyüzünü gri bulutlar kaplamış ve kısa bir süre sonra toprak ıslanmaya başlamıştı. Trouble patientlerini cama yaslamış dışarı çıkmak için amansız bir mücadele verirken, üstümdeki ince hırkaya biraz daha sıkı sarıldım.

“Bora onun korkunç bir yatılı okulda kaldığından bahsetti. Her şeyi program dâhilindeymiş.”

“Bu Bora’ya göre korkunç olabilir. Meriç için çok da zor değildir. Demek istediğim, onun hayatı hep program dâhilindeydi. Buna o kadar alışmış ki, şimdi de her şey onun kontrolünde.”

Cansu artık televizyona hiç bakmıyordu. Kucağındaki kâsedden dondurma yemeye devam ederken arkasındaki

yastığı düzeltti. Koltuğa biraz daha yayıldı ve onun hakkında konuşmaya devam etti.

“Yine de korkunç. Ortaokulda hepimiz utanç duyduğumuz şeyler yapmışızdır ama düşünsene... Meriç hep akli başında bir çocuk olmuş. Sonra güm! Üniversiteye başlıyor ve sevdiği kızı uzaktan takip eden bir çocuğa dönüşüyor. Eminim onun için bu çok daha utanç vericidir.”

“Bu insandan insana değişir mi?”

“Tabii! Anaokulundan lise ikinci sınıfa kadar Semih’i gözetlemiş biri olarak şimdi onu uzaktan izlesem, bu bana o kadar da utanç verici gelmezdi. Kendimi iyi hissettirecek bahaneler bulabilirdim. Geçmişten bu yana bunu yaptığımı söylemek yardımcı olurdu ama onu bir düşünsene... Hayatında yaptığı en büyük çocukluk bu olabilir.”

“Her neyse...”

Cansu omuz silkti ama konunun burada kapanmayacağını biliyordum. “Bir yandan da romantik.”

“Cansu, beni yabancı biriymiş gibi öptü ve yabancı biri olduğunu inandırmaya çalıştı.”

“Bunu söylemen romantik olduğunu düşünmemi engellemedi.”

Bir omuz silkme daha.

Team Meriç bir üye daha kazanmıştı anlaşılan. Kabul. Hepiniz onun tarafına geçin. Ben yalnız kalırım!

“Bu arada... Sen döndüğünü biliyor muydun?”

“Hayır. Yemin ederim, Bora ile bunun hakkında konuşmadık bile. Meriç’in geleceğini tahmin etmemiştim.”

Neşe biliyordu. O haindi! Meriç'in tarafındaki hain arkadaşım! Bu savaşta hainlerin hepsiyle yüzleşecektim. Başta benden kaçan bir kıvırcık vardı!

Trouble dışarı çıkma savaşına son verip yastığının üstüne kıvrıldığında bana küskün bir bakış attığını sandım. Belki de kızgındı.

"Birce... O ne düşündü?"

"Baş döndürücü bir yakışıklılığı olması dışında mı?"

"Hah! İşte ben de bunu söylemek istiyordum ama bir türlü söyleyemedim! Yani canın acır diye..."

Koltuğun üstünde bir anda fırlamış ve sonra bu tepkisinin fazlalığını kapatmak için yavaş yavaş oturduğu yere sinmişti. Boğazını temizledikten sonra yüzüne masum bir gülümseme yerleştirdi.

"Lisede bu kadar yakışıklı değildi ama dün onu gördüm de... Senden ayrıldıktan sonra onu daha yakışıklı görmek..."

"Yeter. Gerçekten yeter. Anlıyorum." Ellerimi teslim olur gibi iki yana kaldırdım. "Hepiniz onun tarafındasınız. O yakışıklı, karizmatik, akıl alır gibi değil ama romantik şeyler yapıyor. Evet. Hepinize hak veriyorum ama benim için bitti."

Kapı zili çalmaya başladığında koltuktan aşağı indim. Ayaklarım yere bastığında söylediklerime bir nokta koyma arzusu ile doldum.

"Gerçekten bitti."

Semih, Bora ile birlikte bizi almaya geldiğinde şaşırabilirdim ama emir eğer bir arkadaş grubu olmayı başardıysak

bu grubun en korkutucu ikilisinden gelmişti. Bu grubun en korkutucu ikilisinin en sevimli gözükkenler olmasının tuhaflığına girmek bile istemiyordum.

O kıvırcık ve onun hain sevgilisi nasıl oluyordu da her istediklerini herkese yaptırabiliyorlardı anlamıyordum ama işte yine olmuştu. Semih'in son derece lüks arabasında Semih, Bora, Cansu ve ben birlikteydik. Gerginlik bile yoktu. Bora ve Semih sohbet etmese bile birbirlerine rahatsız edici bir enerji de yaymıyordu. Herkes yola bakıyordu. Üniversite bizi büyütmüş olmalıydı.

"Ömer'in evine gitmeyeli yıllar oluyor."

"Ben ilk defa gideceğim. Umarım iyi bir özür hazırlamıştır, yoksa onun kıvırcık saçlarını yolmak zorunda kalacağım."

"Sakin ol, sarışın! Atahan Malikânesi evrende görüp görebileceğin en sessiz yerlerdendir. Oraya gitmeden şiddet arzunu bir köşeye bıraksan iyi olur."

Ah, bir de Atahan Kuralları! Ailesi evde olmadığı için şanslıydım. Nasıl bir yere gittiğimi bilmiyordum ama içimden bir ses kuralların hâkimiyetinde bir ev olduğunu fısıldıyordu. Nefes almak için dahi izin almalıydım belki de.

"Hepimizi oraya çağırıyorlarsa... Meriç de olacak mı?"

"Sanmıyorum!"

Cansu muhtemelen rahatsız olacağımı düşündüğü soruya hızlı bir şekilde cevap verip, kendince sevgilisini uyarmıştı ama Bora ona çok fazla aldırış etmeden yeni bir soru ortaya attı.

"Ömer'in onu çağırmamasına şaşırım."

"Neşe var, sevgilim. Muhtemelen o, Ömer'in 'çocukluk arkadaşımı çok seviyorum' yanını törpülemiştir."

Semih'in kıkırdayışı bu konudan keyif aldığını ispatlıyordu.

"Ah, yapma! Neşe, Team Meriç'in en gözde üyelerinden! Ömer'in öyle bir yanı varsa da onu törpüleyecek bir sevgilisi olduğunu sanmıyorum."

"Bu konu giderek daha eğlenceli oluyor! Bu akşam sandığım kadar sıkılmayacağım!"

"Team Meriç de ne?"

"O yüzündeki komik ifadeyi yok et, yüzücü. Senin VIP olduğun bir örgüt. Endişelenme, bir şeyden geri kalmadın."

Bora, Semih'e aldırış etmeyip omzunun üstünden bize döndüğünde, ona cevap vermek için Cansu hazır bekliyordu.

"Meriç'in tarafındakiler diyebiliriz. Kayla düşmanlarını belirlediği bir savaş ilan etti."

"Hah! Peki, bu Team Meriç'e başka kimler dâhil? Şu basketbolcunun son durumu ne mesela?"

"O kaçak oynuyor, Bora'cım! Ama sevgilin bu sabahki konuşmasında taraf değiştirdiğini açıkça belli etti!"

"Ne? HAYIR!"

"Sevgilim, sen hangi taraftaydın ki?"

"İşte tam da bundan bahsediyorum."

Gözlerimi devirdim. Herkesi büyülemeye ustaydı.

Semih büyük bir kahkaha attı. "Sözlerimi geri alıyorum. En iyi gecelerden birine aday!"

"Sen kaçakmışsın. Neden bu kadar keyiflisin?"

"Asla nerede olduğumu bilemedikleri için her iki tarafa da yakınım. Neden keyifli olmayayım?"

"Ben Kayla'ya düşman değilim."

"Bil bakalım, Kayla bir şeyi sana mı anlatır bana mı?"

"Kayla?"

"Üzgünüm Bora ama sana anlatmam demek, ona anlatmam demek."

"Kalbimi kırdın." Arkasına yaslandı. "Ama haklısın."

Şaşırtmadın!

"Ben senin tarafındayım. Sen beni karşı tarafa itelemeye çalışsan bile!"

"Yapma!"

"Yapma!"

Semih ile ortak sitemimiz Cansu'nun suratını asmasına sebep olunca Bora tekrar bize döndü. Emniyet kemeri onu zorlasa da çenesini koltuğun arkasına yaslayıp gözlerini Cansu'ya dikti.

"Üzülme, sevgilim. Benim olduğum tarafa yakın olman suç değil. Burada kimse senden daha masum değil."

Bir düşününce...

"Haklı."

Semih de benden hemen sonra onayladı. Ve araba durduğunda geldiğimizi anladım.

Atahanların evi görkemli mimarisiyle tarih sayfalarından birine ait gibiydi. Beyaz ve altın rengi hem şık, hem de lüks bir hava katıyordu. *Burada yaşamak ister miydim?* diye sorgularken buldum kendimi. Misafir olarak

gelmişken bile üstümdeki kıyafetlerin buraya yabancı olduğunu hissettim. Klasik düz elbiselerimden birini giysen buraya daha uygun hissedebilirdim.

Kısa kucaklaşmamızdan sonra hepimiz salonda bir vere yerleştik.

“Rahatınıza bakın. Annem evden epey uzakta. O gelmeden ev temizlenmiş olur zaten.”

“Uzatma, kıvırcık. Annen ortalığı dağıtacağımızdan emin olacak kadar akıllı bir kadın. Bunu bildiğim için rahatıma bakıyorum zaten.”

Ömer ayakta dikiliyor ve çenesini kaşıyordu. Birkaç saniye sonra arkasındaki koltuğa oturdu. “Öyle de kabul edebiliriz.”

“Ömer biraz gergin, çünkü hepiniz buradasınız. Ona kalsa sizinle tek tek konuşmaktan yanaydı.”

“Ne konuda? Meriç’in şehre döndüğünü bizden gizlemek gibi mi?”

“Bu da bir konu...”

“Ya da beni kandırmaya çalıştığını mı söyleyecek?”

“Bu da var tabii...”

“İzin verirsen Kaykay, Meriç’in şehre dönmesi ve Ömer’in onu korumak için küçük yalanlar söylemesi dışında daha önemli bir şey var.”

“Ah! Öyle mi? Merakla bekliyorum.”

Arkama yaslandım. Hain! Gerçekten Team Meriç olmuştu. Bunca yıl koruduğumuz arkadaşlığımızın biraz bile hakkı yoktu anlaşılan. Neşe’ye gözlerimi kısmış bakarken kapı zili çaldı.

"A-ha! Ben demiştim! Meriç, değil mi?"

Cansu, Bora'nın yanağını okşayıp onun doğru tahmin etme sevincini paylaşıırken, Ömer salondan kaçarak çıktı. Onunla yeniden karşılaşacaktım. Neden yapmayacağımı söylediğim şeyleri yeniden yaparken buluyordum kendimi? Bu adil değildi!

"Ve karşınızda... Suzan!"

"Suzan mı?"

Hepimiz birden dönüp ona baktığımızda bir elini havaya kaldırıp bize el salladı. Kimse onun burada olmasını beklemiyordu, o da dâhil. Bora yerinden kalkıp onu kucaklayana kadar rahatsız edici şok anımız devam etti.

"Eee... Sohbetlerimizde es geçmiş olabiliriz ama Suzan'la aynı okuldayız."

Tebrikler, Neşe! Bunu şimdi söyleyebildin.

"Ve hatta biz aynı sınıftayız!"

Sana da tebrikler, Ömer!

İkisine de içimden gözlerimi devirdikten sonra Suzan'a hafifçe sarılarak "Hoş geldin," dedim. Sırayla Suzan'a hoş geldin deme görevimizi yerine getirdikten sonra aramızda ona da bir yer açtık. İlk başlarda birbirimizi rahatsız ediyorduk ama zaman geçtikçe aramızdaki negatifliği hiç değilse nötrlemiştik.

"Herkes burada olduğuna göre..."

"Herkes derken?"

Cansu, Bora'nın yüzünü avuçlarının arasına alıp yanağına bir öpücük bıraktı. "Zorlama, sevgilim."

Üzgünüm, Bora. Hain de olsa birilerinin içinde Team Kayla vardı herhalde.

Ömer boğazını temizledi. Neşe hemen yanında, koltuğun kenarında oturmuş onun elini tutuyordu.

"Hepinize burada olduğunuz için teşekkür ederiz. Biz bir şey düşündük. Bunu da sizinle paylaşmak istedik."

"Hiç heyecanlı değil."

"Kapa çeneni, Semih!"

"Tamam, Ömerciğim."

Semih ona bir öpücük gönderdiğinde Ömer gözlerini deviriyordu.

"Siz ikiniz... Yeter." Neşe boğazını temizledi ve etrafa gülücük saçarak hepimize tek tek baktı. Sanki gülümsemesinden her şeyi anlamamız gerekiyordu. "Bu gece hep birlikte burada olmamızın sebebi..."

Son hece uzadığına göre açıklama vakti gelmişti.

"Ömer bana evlenme teklifi etti!"

"NE?"

"NE?"

"Ha-ha! Ne sürpriz ama!"

Tepkilerimiz neredeyse aynı anda olmuştu. Ortamı bir sessizlik kapladığında Bora sözü aldı. "Siz ciddi misiniz?"

Biraz önce ne duymuştuk biz?

"Ömer bana evlenme teklifi etti ve ben de kabul ettim!"

"NE?"

"NE?"

"Ah! Burada herkes kendini tekrar ediyor."

Semih yayıldığı koltukta homurtular çıkarmaya başladı. Yaşadığım şoktan dolayı ağızımdan başka bir sözcüğün çıkacağına inanmıyordum. İnansam ona çenesini kapamasını söyledim.

"Tebrik etme vakti! Ağızınızı kapatın!"

"Neşe, tebrik ederim ama bir kez daha söylüyorum... NE?"

Neşe ve Cansu sarılırken, Semih oturduğu koltuktan parmaklarıyla Ömer'e ateş ediyordu. Ömer keyifliydi. Gerginliği uçup gitmişti. Bunlar çıldırmış olmalıydılar. Ankara'da nasıl bir yıl geçirmişlerdi de evlenme kararı almak onlar için bu kadar kolay olmuştu?

Suzan buna şaşırmamıştı bile. Muhtemelen biliyordu. Ankara'da bir evlilik teklifi. Neşe bunu söylemek için bu zamana kadar beklemişti. Tamam. Cansu'yla ondan daha fazla konuştuğum için kendimi suçladığım her anı geri almak istiyordum.

"Tebrikler, dostum!"

Bora ve Ömer tokalaşırken, Neşe haini Semih'i boğazlamayı bırakmış, kahkahası yüzünden silinmeden bana dönmüştü. Ayağa kalkıp onu kucakladım. Aklım hâlâ yerinde değildi ama ağızımdan "Tebrik ederim," çıkabilmişti.

Kapı zili bir kez daha çaldı. Salonun ortasındaki tebrikleşme sona erdiğinde Neşe arkasında Meriç'le tekrar salona girmişti.

Tebrikler Bora, yanılmadın!

“Ben de tam gidiyordum. Bu gece yeterince çılgınlığa şahit oldum.”

“Kayla! Daha konuşmamız bitmedi. Otur yerine lütfen.”

Gözlerimi devirmek ve çekip gitmek istiyordum ama tüm arkadaşlarım olgun davranırken, aynı arabada kavga etmeden gelen Semih ve Bora hâlâ sakin bir şekilde dururken, Suzan kimseye küçümseyici bakışlar atmazken, bunu yapamazdım.

Koltuğa geri oturdum. Meriç arkamdaki yemek masasının orada çevirdiği sandalyeye yerleştiğinde, sadece benden değil herkesten uzaktaydı. Suzan’la merhabalaşmamıştı. Daha önce görüşmüşlerdi belki de... Ona bir bakış attım. Meriç’i gözetlemiyordu. Neşe ve Ömer’in evlenme kararını benden önce öğrendiği için onu kıskanmıyordum! Meriç’le daha önce görüştüğü için de onu kıskanmıyordum!

“Ailelerimizle görüşeceğiz. Belki zor bir süreç olacak.”

“Sonuçta erken bir evlilik.”

Teşekkürler, Cansu!

Ortamı bozan kız olmamak için kendimi susmaya zorlamıştım ama neyse ki biri mantıklı konuşuyordu.

“Evet ama bu çağda dünyada örneklerimiz var. Biz birlikte daha mutlu olacağız.”

“İşin aslı, Ömer’in geleneklerine fazla bağlı olması Neşe’yi sıkımsı ve orta yolu bulmak için çılgınca bir karar almışlar.”

TEŞEKKÜRLER, SEMİH!

Bu çılgınca kararı bir yılda mı almışlardı? Ömer'in ailesi buna izin verir miydi? Neşe'nin annesi sinir krizi geçirebilirdi. Neşe üniversiteyi bitirmeden evlenirse, ona dair yapılan bütün eğitim planları okyanus derinlerine batar ve Toprak Ailesi'nde büyük bir krize sebep olurdu.

Atahanlar peki? Onların eğitim odaklı ailesi bu evliliğe ne tepki verecekti? Ailelerin bu işe dâhil olmasıyla ortaya çıkacak sorunlar ikisinin huzurunu kaçırıp ayrılmalarına sebep olabilirdi. Ya da inat edip temeli sağlam olmayan bir evlilik yapabiliyorlardı. Sonra ailelerin huzursuzluğu onlara da geçer, belki maddi sıkıntı bile çekerlerdi. Bunlar aralarındaki ilişkiyi bozar ve erken yaşta evlilik yetmiyormuş gibi, bir de erken yaşta boşanırlardı.

"Bu gerçekten delilik! Evlenemezsiniz!"

Uzun süredir birbirlerine bakan Ömer ve Neşe kahkaha atmaya başladıklarında, buza dönmüş bedenim donup kalmıştı. Küçük bir şok geçiriyordum, kulağında iki çılgın kahkaha vardı.

"Ne? Neden gülüyorsunuz? Neşe!"

Neşe arsız arsız gülmeye devam ederken Ömer biraz toparlanmıştı. "Sakin ol, yeni! Sadece nişanlanacağız! Evlilik bize bile erken!"

"Oh!" Derin bir nefes alıp arkama yaslandım. "En çok size erken. Bize bileymiş!" Olgun gözükme umurumda değildi. İkisine de ağır ağır gözlerimi devirdim.

"Harika! Sizi çılgınlar! Küçük nişanınız için tebrik ederim! Görevimiz sona erdi mi?"

"Hayır, prens hazretleri! Biz unutulmaz bir nişan istiyoruz. Küçük bir davet ama her an fotoğraflanacak. Ömer'le bir dans düşündük. Sizin de içinde olduğunuz."

"Neşe'm bir dans hocası buldu bile."

Neşe'nin aklından kim bilir daha neler geçti, kıvrırcık.

"Ve ben de bu yüzden buradayım galiba. Biri eksik mi kalmıştı?"

"Lütfen, Suzan. Öyle düşünme. Sen ve ben lisede çok yakın değildik ama bu tamamen saçmalık. Ankara'da bunu fark ettik. Hem bu fotoğrafta yabancı insanlar olsun istemiyoruz."

Ömer boğazını temizleyip Semih'i işaret etti. "Bu yüzden Öykü partnerin olamayacak, Semih."

"Bu saçmalık. Gelecekte karım olabilir. Yabancı sayılmaz."

Gözlerini deviren sadece ben değildim.

"İhtimaller üzerinden hareket edebileceğimiz bir düğün organize etmiyoruz, Semih! Bu benim düğünüm ve arkadaşlarımız olarak bizi mutlu etmek zorundasınız!"

Neşe ve ona asla *hayır* diyememek!

"Bize uyar."

Bora, Cansu'nun yanağına bir öpücük bırakırken Neşe ellerini birbirine çarptı. Heyecanlıydı. Ailelerine söylemedikleri halde önlerinde bir engel görmüyorlardı. Onları aşabileceklerinden emindiler.

"Pekâlâ! Ne tür bir dans olacak? Dirty Dance gibi mi?"

"Yok, Paso Doble!"

"Ha-ha! Beni şaşırtın ve vals demeyin!"

“VALS!”

Semih başını iki yana sallarken gözlerini devirmeyi ihmal etmemişti. “Çok yaratıcısın! Bravo!”

“Huysuzluk etme, Semih! Düğünümüz için ailelerimizi de dâhil edeceğimiz daha geleneksel bir tören düşündük.”

“Muhtemelen dört beş yıl sonrası için plan yapmanız ne hoş!”

“Sen de huysuzluk etme, Kaykay! Vals hocamız hafta içi her gün bir saatini bize ayıracak. Yani siz de öyle.”

Bu gece daha kaç tane emir alacaktık kim bilir.

“Partnerlerimiz?”

“Semih, kapa çeneni.”

“Bu bir teklif mi, sarışın? Öyleyse daha kibar olmalısın.”

“Cidden kapa çeneni!”

Geriye Suzan ve Meriç kalıyordu. Ah, harika! Onları kendi ellerimle partner yapıyordum. Bir iki yıl önceki halime bunu söylesem bana aptal olduğumu haykırırdı. Hiçbir şey bilmeyen, hâlâ Meriç’in kurtarılabileceğini düşünen saf halim! O onarılmazdı!

“Saat kaçta?”

Ooo! Birileri huysuzluk etmek yerine plana hemen dâhil oluyordu.

“Akşam sekizden dokuzaya kadar, yavrum.”

“Tamamdır.”

“Bizim için de sorun yok.”

Cansu sevgilisini elini okşayarak destekledi. Semih omuz silkip sorun olmadığını beden diliyle belli etmeyi tercih ederken Suzan da ona ortak oldu.

“Nişan nerede olacak?”

“Şimdilik sürpriz. Siz dansı düşünün. Yarın başlıyor çünkü.”

Vals!

Meriç'i görmek zorunda olacağım günler!

Merhaba, zorluğun sayamadığım seviyesi!

∞

Elim klavyenin üstünde bir süredir ekrana bakıyordum. Yazının son paragrafını yazacak konsantrasyonum yoktu ve bir süredir geri gelmesi için kendimi zorluyordum. Leyla Hanım çoktan çıkmıştı. Bugün önemli biriyle röportajı vardı ve bunu bizden bile saklıyordu. O önemli insanlarla görüşme ayarlayıp röportaj çıkarabildiği için güçlüydü. Ben onun asistanının asistanıyım ve kendi köşe yazımın son paragrafını bile yazamıyordum. Burada olmayı hak etmem gerekiyordu. Kontrol manyağı bir doktorun hastası kontejyanından iş bulduğumu kimseye düşündürmemeliydim.

Ah! Belki de bunu düşünmeyi önce kendime yasaklamalıyım. Doktorum bir aydır yurt dışındaydı. Bir kez telefonda görüşmüştük. Artık iyi olduğumu düşünüyordu ama az da olsa gözü hâlâ üstümdeydi.

Ölümden dönen kız... Bana göre bir kere daha yaşama hakkı verilmiş kızdım ve yeni hayatıma çok da iyi başlangıç yapmamıştım. Uzun bir depresyon sürecinden çıkmış halim, şimdi yeni bir depresyona gizliden hazırlanıyor

gibiydi. Bedenim uyumayı, sabah kahvaltı yapmayı, kendimi sevmeyi, işe gelmeyi hallediyordu ama ruhum çoğu zaman benden kaçarak eşyalarını topluyordu.

Derin bir nefes aldım ve elimi klavyeden çektim. Gözlerim harflerin üstünde gezindi. Bu yazı yarın geceye kadar bitmek zorundaydı ve benim elimden gelen en iyi şey klavyeye bakmaktı.

Dudağımı dişledim. Konsantre olamıyordum ve tek yaptığım şey karışık olan aklımın içine kırmızı ipler bağlamaktı. Son paragrafı eksik olan yazıyı kaydettim. Bilgisayarı kapattıktan sonra hâlâ ofiste olanlara beceriksizce el salladım ve koşar adımlarla merdivenlere ilerledim.

Kabul etmek istemiyordum ama o geldiğinde bir tarafım dağılmıştı. Toparlayamıyordum. Tüm arkadaşlarım, hatta Birce bile onun tarafındayken kimseyle dertleşemiyordum. Cehennemdeki dert ortağım da bir süredir yoktu. Geçmiş silmeye çalışmıştım, bazıları kendiliğinden silinmişti. Bir süre bana dert ortağı olan bordo rujlu kadın artık yoktu. Bay Harrington yoktu. Peder yoktu.

Binadan dışarı çıktığımda saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp yürümeye başladım. Arabama doğru giderken etrafı hızlıca taradım. Görünürde yoktu ama bunca zaman bana fark ettirmeden etrafımda dolanmıştı. Karaoke yaparken beni izlediğini düşünmek yanaklarımın kızarmasına sebep oluyordu. Eski arkadaşlarımdan kimse karaoke yaptığını bilmiyordu.

"Alo, baba!"

Kemerimi bağladım. "Efendim, kızım."

"Neşe'yle olacağımı biliyorsun. Yine de haber verdim dedim."

"Evet, biliyorum. Annenle konuştum bugün. O senden önce hatırlattı."

"Seni mi aradı?"

Arabayı çalıştırdım ama hareket ettirmedi.

"Evet. Neşe'nin annesi de yanındaydı. Bizimle kaldığı için teşekkür etmek istemiş."

"Ah, anladım. Pekâlâ. Sonra görüşürüz?"

"Trafikte dikkatli ol."

"Tamamdır. Hoşça kal."

Telefonu kapattıktan sonra arabayı park yerinden çıkardım.

Dans için çalışacağımız yer Atahan Ailesi'nin parmağının değdiği açıkça belli olan bir salondur. Nişan fikri başta her iki aileyi de şoka uğratsa da, evlilik kararını üniversiteden sonraya aldıkları için minnet duyarak nişana sıcak bakmak zorunda kalmışlardı. Ömer beğenilmeyecek bir damat adayı değildi ama arkasında duran ailesinin gücü beni korkutuyordu. Neşe'nin ailesi için aynı şeyi söyleyemezdim. Neşe prenses gibi yetiştirilmişti. Anne ve babası onu kusursuza yakın görüyorlardı. Güveniyorlar ve sevgilerini ondan asla esirgemiyorlardı. Bu zamana kadar Neşe onları hayal kırıklığına uğratacak bir şey de yapmamıştı. Benim aksime ailesini mutlu ediyordu.

Ömer'in ailesi için kesin bir fikrim yoktu ama Önder Atahan, Atahan Koleji'nde okuyan her öğrencinin hayran olduğu adam, ailede en çok sözü geçen kişi gibi

duruyordu. Ömer'in babası sakın ve her şeye ayak uydu-
racak birine benziyordu. Annesi mutlak otorite sahibi ol-
mak isteyen güçtü. Önder Atahan ise onların ortasında
dengeyi kuran, Ömer'in hayatındaki kalın çizgileri çizip
içini doldurmasına müsaade eden ana karakterdi. Neşe'yi
seviyorlardı. Onlar için daha iyisi var mıydı ya da varsa
onu isterler miydi bilemiyordum ama çok istekli olmasa-
lar da nişan fikrini kabul etmişlerdi.

Nihayetinde sırf biz dans dersi alalım diye büyük bir
salon kiralamışlardı. Duvar yerine dört tarafı aynayla kaplı,
küçük ampullerinden turuncu ışık saçılan aydınlatmalar
tavana yılbaşı ağacı süsleri gibi yerleştirilmişti. Pencere
yoktu. Bu da otomatik olarak salonun havasız olduğunu
düşünmememe sebep olmuştu ancak durum böyle değildi.
Sonbaharda dökülen yaprakları anımsatan zemin rengine
düşen turuncu ışık yansımaları beni mutlu ediyordu ama
diğerlerinin çok umurunda değil gibiydi. Dans ederken
rahat edeceğimiz kıyafetlere kadar her şey düşünülmüştü.
Dışarıda bir ihtiyacımız olursa onu halletmek için bekle-
yen üç görevli vardı. Bize sadece dans etmek kalıyordu.

Hocamız geldiğinde yan yana sıralanmak için hare-
kete geçmiştik.

"Sarışın, o elbisenin etekleri ne kadar hareket edebili-
yor? Bacaklarıma dolanıp beni düşürmesini istemiyorum."

"Endişelenme, Semih. Önce egonu düşüreceği için to-
parlanmaya fırsat bulursun."

"Bugün bıçak üstünde oturuyormuş gibi davranmak
yerine bıçakla dalga geçiyorsun demek. İyi. Ben de kıs-
kançlıktan kuduracağını düşünmüştüm."

Kaşlarımı çattım. "Neden kıskanacakmışım?"

"Meriç'in resim yapan büyüklü parmakları Suzan'a de-
geceği için olabilir mi?"

"O dediğin bir asır önce gibi geliyor."

Gözlerimi ondan ayırıp hocaya diktim. Konuyu uzat-
masını istemiyordum. Hocaya odaklandım ve Semih'in
onunla ilgilenmediğimi anlaması için kollarımı göğsü-
mün üstünde kavuşturdum. Beni anladı ya da sıkıldı. Ko-
nuyu uzatmadı.

Başlangıçta öğrendiklerimiz sandığım kadar zor de-
ğildi. Birkaç adım, nasıl duracağımız, bedenimizi nasıl
kontrol etmemiz gerektiği... Her şeyden öte sadece Semih'e
odaklanmak sandığımdan daha zordu.

Onları görmek istemiyordum. Dansa odaklanmalıy-
dım. Dansa odaklanmam için de Semih'e odaklanmam
gerekliyordu ve o da bunu yaparken kendimi rahat his-
setmediğimi fark ettim.

"Harikasınız, böyle devam edin."

Dans hocamız fısıltıyla yanımızdan geçtikten sonra
Neşe ve Ömer'in yanına doğru ilerledi. Başrol onlardı. En
iyisi onlar olmalıydı. Biz sadece eşlik edecektik.

"Seni incittim mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

Belimin üstündeki parmakları hareket etti. "Ondan
bahsetmemeliydim. Üzgünüm."

"Olanlardan sonra beni tatile çıkardın. Senin sayende
üç ülke gezdim. Toparlanmama yardım ettin. Yeniden
ayağa kalkabilmem için bana cesaret verdin. Yani hâlâ kre-
din var ama bu tekrarlayabileceğin anlamına gelmiyor."

Gözlerinde sıcacık bir parıltı belirdi. Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken fısıldadı. "Çok güzel olduğunu biliyor musun?"

"Yapma."

Vals yapmaya çalışırken ondan ne kadar uzakta duralırdım ki?

"Bir çocukla çıktım. Bir partide tanıştık. Sonra beni akşam yemeğine davet etti. Unutmayacağımı iddia ettiği bir şekilde veda etti ve tatile çıktı."

"Vaov! Pekâlâ, unutamayacağın şeyi gerçekten de unutamayacak mısın?"

"Şu an için hâlâ aklımda."

"Çocuğun bir şansı var yani?"

"İkinci öğrendiğimiz hareketi de uygulamaya başlayalım."

Hocamızın uyarısıyla bir hareketi daha çalışmamız arasına kattık. Ömür'ü düşündüm. Düşünceli, akli başında, yakışıklı biriydi. Hayatımda kimse yokken, o olmasını isteyebileceğim birine benziyordu. Berkan, Meriç gibi hasarlardan sonra onunla olabilir miydim bilmiyordum. Bir süre kimseyi istemiyordum belki de...

"Cevap yok mu? Sandığımdan daha ciddi biri mi yoksa?"

"Çok iyi birine benziyor."

"Hak ettiğin gibi."

Gözlerim onunkileri buldu. Caner'i öptüğümde, ona sarıldığımda içimde farklı bir his oluşmuştu. Ona hep yanlış zamanda yaklaştığım için böyle hissetmiş olabiliirdim. Caner'le iyi anlaşıyordum ama onunla romantik

bir şeyler yaşayamazdık. Yanlış zamanlarda yaşadığımız yakınlaşmalar onu çekici, aramızdaki şeyi heyecanlı gösterse de, aklım başımdayken düşündüğümde birlikte bir geleceğimiz yoktu.

Semih'le onun dalga geçmeleri dışında yakınlaşmamıştık ama şu an onunla dans ederken, Ömür'le sahte yağmurun altında dans ettiğimiz andan daha çok heyecanlıyım.

"Seninle olma ihtimalim daha fazla sanırım."

"Ooo, Kayla! Bu bir çıkma teklifi mi yoksa?"

O böyle oynuyorsa ben de oynayabilirdim. Utanmaktan sıkılmıştım.

"Kabul eder misiniz, Semih Bey?"

"Memnuniyetle, Kayla Hanım! Randevumuz nerede? Senin evinde mi, benim evimde mi? Yoksa ikimizin soyadını taşıyan şirkette mi?"

"Senin gururunu inciten Kahverengi'ye ne dersin?"

"Olgun kadınlarla bir süre göz teması bile kurmuyorum. Kalbimi sandığından fazla incittiler."

"Ya da senin sandığından daha fazla."

Hocamız ellerini şaklattığında durduk ve ona döndük. "Harikasınız. Biraz ara verelim, sonra devam ederiz."

Herkes hocanın peşinden koşarak salondan çıkarken, yerde duran çantama doğru yürüdüm. Büyük bir şey başarmış, ona ve Suzan'a neredeyse hiç bakmamıştım. Yere oturup bacaklarımı uzattıktan sonra çantamdan çıkardığım telefonumu karıştırmaya başladım. Birce ailesiyle birlikte telefonun çoğu zaman çekmediği bir tatil köyüne gitmişti. Diğer tüm arkadaşlarımla da aynı yerde olduğum

için mesaj yoktu. Uzun süredir kullanmadığım sosyal medya hesaplarımı tek tek karıştırmaya başladım.

Dakikalar sonra Cansu ve Bora salona geri dönmüşlerdi.

“Kayla, hoca geliyor.”

Telefonumu çantamın içine attıktan sonra ayağa kalktım. Dersimiz yarım saat daha sürdü. Onunla hiç konuşmadan, göz göze gelmeden geçirdiğim ilk günün sonunda, diğer günlerin de böyle geçmesini umarak eve gittik.

Neşe yorgunluktan erkenden uyumuştı. Bense bilgisayarımın karşısında son paragrafla mücadele ediyordum. O kadar çok silip baştan yazmaya çalışmışım ki, artık yazının başıyla alakasız konulara değinmeye başladığımda buna bir son verdim.

Uyumadan önce Trouble’ı görmek için salona indiğimde babamın hâlâ uyanık olduğunu fark ettim.

“Neden hâlâ uyumadın?”

“Aynı şeyi senin için düşünüyordum.” Dizlerimin üstüne çöktükten sonra Trouble’ın gri tüylerinin üstünü okşamaya başladım.

“Kitap okumaya dalmışım. Sen... Onun döndüğünü duydum.”

“İş.”

Babamın lafını kestiğimi fark ettiğimde dişlerimi birbirine bastırdım. Hızlı tepki vermeye acilen son vermiydim. Trouble’dan uzaklaşıp ayağa kalktım. Babamın yanına oturduğumda elindeki kitabın kapağını kapatıp bana döndü.

“Bitirmem gereken yazıyı bir türlü bitiremedim.”

“Kızım sandığımdan daha hızlı büyüyor. Eve iş getirmeye erken başladın.”

“Çok olgun gözükmeyi isterdim ama sana yalan söylemeyeceğim, baba. O geldiğinde bir tarafımı darmadağın etti ve o dağınıklığı toparlayıp aklımı işime veremiyorum.”

“Halledersin.”

Ona sık sık sarılmıyordum. İnişlerimiz çıkışlarımız olmuştu. Aramızdaki duvara büyük bir darbe indirdiğimiz zamanlar da olmuştu ama onunla her zaman çok yakın değildik. O duvarın kalıntılarının bir kısmı hâlâ duruyordu. Bu normal olmalıydı. Bir anda hayatıma giren babama alışmak sandığımdan kolay olmuştu. Onu hiçbir zaman affetmeyeceğimi düşünüyordum ama bir babam olmasına o kadar ihtiyacım vardı ki onu affetmeye çalışmakta zorluk çekmemiştim.

Uzanıp kollarımı babamın boynuna doladığımda şaşırdığını biliyordum ama utanıp geri kaçmadan beni kucakladı.

“Sen arkamda olmasaydın bu kadar güçlü olamazdım.”

Saçlarımı okşadı. Defalarca... Defalarca onu suçlamıştım. Beni terk ettiği için insanlara güvenmiyordum. Yaptığım her hatayı onun hayatımda yarattığı boşluğa bağlayıp, her fırsatta onu suçlamıştım. O benimle verdiği mücadelede en kötü anlarımda bile bana destek olup beni korurken, ilk yaralandığımda yine onu suçlamıştım. Depresyonda geçirdiğim bir zamanın bir kısmında ona imalarda bulunmuş, bazen yüzüne tükürür gibi konuşmuş, bir sefer de onunla bağıra bağıra kavga etmişim. Meriç'e olan öfkemi ona kusmuştum. Utanacağım şeyler yapmıştım ama o yine arkamda durmuştu. Bana bir kere bile *git*

dememişti. Annemin yanına yollayabilir ya da yurt ayarlayabilirdi ama o hep benim onunla kalmamı istemişti. Evlilik kararı aldığı anda bile...

"Her şey için özür dilerim, baba. Seni yordum, üzdüm."

"Sadece büyüyorsun."

Babamın güven hissettiğim kollarının arasından ayrıldığımda yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı.

"İyi geceler, baba."

"İyi geceler, kızım."

8

Kar yağışı bu yıl erken başlamıştı. Dün geceden beri yağıyordu. Leyla Hanım bu sabah arayıp işe gelmememi söylediğinde içten içe sevinmiş ve ona çok da ısrar etmemiştim. Umut Bey'in bu işte bir parmağı olabilirdi. Ölümünden dönmem beni hastalıklı biri yapmamıştı ama bünyem hâlâ çok zayıftı. Kansızlığımı dengelemek için yemem gereken şeylerden hoşlanmıyordum. Ateşlendiğim zaman babam endişeleniyordu ve hasta olmamı kendince yasaklamıştı. Soğuk havalarda dışarıda bulunmamı bile istemiyordu.

Günün bir kısmını Neşe'ye kendi hazırladığı davetiyelerde yardımda bulunarak geçirdim. Öğleden sonra Ömer onu alıp kıyafet provasına götürene kadar davetiyeleri bitirmiştik. Ona artık kızgın değildim. Nişanı için çok mutlu ve heyecanlıydı. O tam bir parti kızıydı ve bu onun için en büyük partilerden biri olacaktı. Her şeyi heyecanla planlıyordu. Bugünlerde onunla tartışıp bir an bile olsa huzursuz olmasını istemiyordum. Bunu yaparsam kendimle ayrı bir savaş başlatmış olurdum. Onun için bu organizasyonun ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

Ömer kendi ailesini Neşe'nin mutluluğu için bastırması, sorun çıkarmalarını engellemişken, bu kümedeki en küçük eleman olarak huzursuzluk çıkarmam aptallık olurdu. Herkes onun mutluluğu için sesini çıkarmadan üstüne düşeni yapıyordu. Her akşam Meriç'le aynı ortamda bir saat geçiriyorduk. Üç hafta olmuştu ve biz bu üç haftayı birbirimizle hiç konuşmadan geçirmiştik. Bazı anlar gözüm ister istemez ona gidiyordu. Suzan'a gülümsediğini görmüştüm. Derslerin ikinci gününde... Suzan onun ayağına bastığında o sadece gülümsemişti. Suzan'ı bir yıldır görmüyordum. Lisede asi bir yanı vardı. Bizden o kadar uzaktı ki, onu tanımamıza izin vermemişti. Bir yıl ona ne kattı bilmiyordum ama son günlerde gördüğüm Suzan farklıydı. Bir zamanlar hoşlandığı, belki hâlâ hoşlandığı adamın kolları arasında çok zarif ve kibar gözüküyordu. Sanki dış görünüşü Suzan, içi Hayal olmuştu. Onun zarifliği ve prensesliği Suzan'a bulaşmıştı. Belki de Meriç çevresinde böyle bir etki yaratıyordu.

Kıskanmıyordum.

Onun bir başkasıyla birlikte güzel gözükmesi beni düşündürüyordu. Biz birlikte nasıldık? O, Suzan'la bu kadar güzel gözükürken... Onu Hayal'le bile hayal edebiliyordum ama karşısına kendimi koyamıyordum. Kendimi çirkin ya da güçsüz hissetmiyordum ama onun yanına layık değildim. Bu histen bir türlü kurtulamıyordum. Eskiden de böyle miydi? Onunla okulda karşılaşmam, birlikte Kemik'e gitmemiz, okuldaki parti, mezuniyetimiz... Her an aklıma geliyordu ama bizi birlikte göremiyordum. Eskisinden daha farklı bir görüntüsü vardı. Daha hoş birine dönüşmüştü. Sanki içinde beyaz nokta büyümüştü.

Omzumu pencerenin kenarına yasladım. Kar taneleri büyüyerek yere düşüyordu. O kadar uzun zamandır böyle huzurlu hissetmemiştim ki, yabancı bir his gibi geliyordu. Şimdi kışın soğuğu pencereden içeriye sızmaya çalışırken kar yağışını sıcak odamda durup izlemek kalbimin içinde bir çocuğun gülümsemesini sağlıyordu.

“Kayla!”

Kapım tıklatıldığında “İçeri gel!” diye seslendim. Arabamın kar lastiği takılı olsa da babam böyle bir havada araba kullanmamı istememişti. O yüzden bakıcılarımdan biri olan Semih beni almaya gelmişti.

“Hazır mısın?”

“Sayılır.”

Atkıyı almak için dolabın karşısına geçtiğimde Semih odamın içinde dolanıyordu. Geçen yılbaşında Birce’nin aldığı kırmızı atkıyı boynuma doladım.

“Prova yapalım mı?”

Bilgisayarımdaki müziklerden biri odanın içindeki havayı bir anda değiştirmişti. Romantik, duygusal, yumuşacık besteleri bir araya getirdiğim müzik listesini başlatmıştı.

“Zaten bir saat boyunca gözlerinin içine baktığımı yetmiyor mu?”

“Korkuyor musun?”

Ona dönüp tek kaşımı kaldırdım. “Neden korkacaktım?”

“Baş döndürücü cazibemden?”

Ona doğru yürüdüm. Odamın içinde hareket edecek çok bir yer yoktu ama meydan okumayı kabul etmişim.

Dansa başlamak için karşısına geçtiğimde "Valsi boş ver!" dedi. Ellerimi tutup beni kendine yaklaştırdığında piyanonun sesi kalbime kadar ulaşmıştı.

Kollarımı kaldırıp omuzlarına yerleştirdim. "Yorul-
dum, Semih."

Hareket etmeye başladık. Elleri belimi nazikçe tutuyordu.

"Onu hayatıma almak büyük bir aptallıktı. Cesaret sandığım bir aptallık." Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Çoğu zaman bana güven veren gözlerinin içinde bir yumuşaklık vardı. "Herkes beni uyarmaya çalıştı. Sen, babam, Cansu, Ömer bile... Herkes yaralanacağımı biliyordu ama ben kimseyi dinlemedim."

"Aşk böyle bir şey."

"Ben ona âşık değildim." Daha da kötüsü... Onun içini gördüğüm ilk anda onu sevmiştim ben. Sonra yuvarlanıp durmuştum. Derinliğine...

"Kanatlarım koparılmış gibi. Her gün onu görmek, yarayı her gün bir kez daha kanatmak gibi. Hiç kurtulamayacakmışım gibi geliyor. Bir yıl geçti. Koca bir yıl ama o geri geldiğinde sanki... Soğuttuğum her şey yeniden alevlendi."

Bir elini belimden ayırıp yüzümün önüne düşen saç kulağımın arkasına ittirdiğinde başımı hafifçe iki yana salladım. "Caner, Bora, sen... Siz de en başta tehlikeli gözüküyordunuz ama hiçbiriniz onun gibi değildiniz aslında. Hiç kimse onun kadar acıtamazdı canımı."

"Üzülme artık. Sen mutlu olmalısın, Kayla. Kendin için mutlu olmalısın. Denemelisin en azından."

“Denemedim mi sanıyorsun?”

“Ondan kurtulmak istemiyor gibisin. Onun acısıyla besleniyorsun. Sevgisi, nefreti ya da acısı... Fark etmez. İçinde bir şekilde onu taşıyorsun.”

Kollarımı ondan ayırıp geri çekildim. Benimle böyle konuşamazdı. Yaralı geçirdiğim her anıma o şahitlik etmişti. Şimdi böyle konuşamazdı ama neden ona itiraz etmiyordum? Neden bir yanıma ona hak veriyordu?

“Kendine bunu yapma!”

“Sus, Semih!”

“Gerçekleri inkâr etme artık.”

“Sus dedim!”

İşte sesim kırılmıştı, gözlerim pes etmişti. Gözümden bir damla yaş süzüldüğünde onunla mücadele etmedim. Silerek gizlemeye çalışmadım. Buraya kadardı.

“Seni üzmemek istemedim.”

“Tek yaptığın bu ama! Denedim! Denedim ben. Onunla mücadele ettim. Onsuzlukla mücadele ettim ama olmuyor, anladın mı? Gitmiyor! İstiyor muyum sanıyorsun sen? İstemiyorum! Gitsin istiyorum ama şuradan gitmiyor işte! Aklımın içinde. Gider sandım ama gitmiyor. Yoruldum. Onu kovamıyorum. Aklımdan bir türlü çıkartamıyorum. Ben pes ettim. Bu şekilde mücadele ediyorum. O orada dururken, onu istemeyerek devam etmek zorundayım. Bu benim cezam! Bu annemi, babamı, Neşe’yi, Cansu’yu, seni, herkesi... Ondan uzak durmamı söyleyen herkesi, Bay Harrington’ı bile dinlemememin cezası! Ben ondan hiçbir zaman kurtulamayacağım.”

Elimin tersiyle gözyaşımı sildiğimde uzakta durmayı bırakıp bana sıkıca sarıldı.

“Ağlama.”

Bu mümkün değildi, en azından şimdilik. Hıçkırıklarımı dudaklarımı birbirine sıkıca bastırarak zapt ediyordum. “Bana onu unutturabilir misin?” Başımı kaldırıp çenemi göğsüne yasladım.

“Kayla...”

Onu unutmak istiyordum. Başka birinin bana onu unutturmasını istiyordum. Herkes unutulurdu. Ömür’le bunu yapamazdım belki. Caner onu hatırlatmaktan daha ilerisini yapamazdı. En başta bir çocukluk yapıp babamı kızdırmak için en tehlikelisine gitmesem, okulun yaramaz çocuğuna gitsem şu an bunların hiçbiri yaşanmamış olurdu. Semih’le birlikte olabilirdim. Meriç hayatımın hiçbir anına dokunmayan, okulda belki de hiçbir zaman dikkatle bakmayacağım biri olurdu. Canım bu kadar acımazdı. Semih canımı onun kadar acıtmazdı, çünkü Semih beni hiçbir zaman onun kadar iyi anlamazdı. Canımı o kadar acıtmayı düşünemezdi. Başka şeyler denerdi ama onun kadar doğru yere kılıcını saplayamazdı.

“Keşke onun yerine sen olsaydın...”

Saçlarımı okşamaya devam ederken fısıltısıyla gözlerimi kaldırıp ona baktım. “Yapma böyle.”

“Beni sever miydin, Semih?”

“Kayla...”

“Beni gerçekten sever miydin? Bana kızsan, canımı onun kadar acıtır mıydın?”

“Düşünme böyle.”

Saçlarımı kulağımın arkasına ittirirken üzgün görünüyordu. Yüzüm aylardır tuttuğum gözyaşlarımla ıslanıyordu. Dışarıda yağan kar kadar soğuktu içim. Üşüyordum.

“Bir bebeğimiz olsa...”

Omuzlarımı sıkıca tuttu. “Kayla, kendine gel!”

“Ondan kurtulmak istemezdin, değil mi Semih? Onu severdin sen.”

“Belkilere kaldıysan boğuluyorsundur. Seni son kez kurtarıyorum.”

Eğildi...

Semih Taşer... Ne tuhaf! Yıllar önce dediğin şey oldu. Sonunda seni öpüyorum.

Hem de kar yağarken ve en sevdiğim müzik çalarken...

∞

Salonda Neşe, Cansu’ya davetiye örneklerini gösterirken, Suzan bir köşede telefonuna gömülmüştü. Ömer, Meriç ve Bora birlikte salona girdiklerinde hoca da hemen arkalarından geldi. Semih ortalıkta yoktu ama herkes gibi ben de hocanın gelmesiyle yerimi aldım.

“Kar yağarken vals! Harika! Bugün nasılsınız?”

Az nüfuslu sınıfımızdan çeşitli cevaplar gelirken kapı tekrar açıldı ve Semih özür dileyerek içeri girdi. Arabada onunla hiç konuşmamıştık. Buraya geldiğimizde de gözden kaybolmuştu ve işte şimdi yanımdaydı.

“Erken başlayıp erken bitirelim mi? Kar yağışı bizi yolda bırakmasın.”

"Hocam! Neşe'nin de izni olursa ben partner değiştirmek istiyorum."

Hepimiz birden dönüp Semih'e baktığımızda omuz silkti. "Suzan'la lisedeki şu soğuk duvarımızı kırmak için bunun iyi bir fırsat olduğunu düşündüm."

"Ne saçmalıyorsun sen?"

Hoca bir Suzan'a bir Semih'e baktıktan sonra "Sizin seçiminiz," dedi.

Neşe ya da diğerleri ses çıkarmıyordu. Semih beni yalnız bırakıp Suzan'a doğru yürüdüğünde onu tokatlamak istiyordum ama yapabildiğim tek şey orada dikilmek ve arkasından bakmak oldu. Cansu bana *Ne oluyor?* der gibi bir bakış atmıştı ama ona burada ifade edebileceğim bir olay değildi.

"Benim için fark etmez. Meriç?"

Harika! Suzan anlayışlı kız olmuştu ve lisede nefret ettiği çocuğun dans teklifini kabul etmek üzereydi.

"Sen bilirsin, Suzan."

"O zamaaaan..." Semih, Suzan'ın elini tutup onun yanına geçti. "HARİKA!"

"Semih! Konuşabilir miyiz?"

Onun cevap vermesini beklemeden ve diğerlerinin bakışlarına aldırmadan salondan çıktım. Merdivenleri hızla tırmandım. Arkamdan geliyordu, benim kadar hızlı olmasa da arkamda olduğunu biliyordum. Kapıyı açıp çatı katına çıktığımda vücuduma çarpan soğuk hava içimi titretse de geri kaçmadım. Kollarımı etrafıma dolayıp onun gelmesini bekledim.

"Burada donacaksın."

Nihayet geldiğinde kollarım çözüldü. Dönüp ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Doğru olanı."

"Doğru olan bu mu? Aşağıda yaptığın şey doğru muydu?"

"Evet. Şimdi içeri gir."

Arkasını dönmek üzereyken ona bağırdım. "Girmiyorum! Bana bunu yapamazsın!"

"Yapıyorum ama!"

"Çocuklaşma!"

"Sen çocuklaşma! Meriç'ten bahsedip duruyorsun! Meriç, Meriç, Meriç! Ne ben, ne başka biri... Onunla yaşadığın şeyleri başkasıyla yaşasan nasıl olurdu diye düşünüyorsun. Benden bebeğin olsa mutlu olacağını mı sanıyorsun? Buna izin bile vermezdin. Meriç'te beğenmediğin her ne varsa, başkasının bunu yapmayacağını düşünüp onu suçlamaya devam ediyorsun. Asıl suçlu sensin, Kayla!"

Üzerime doğru yürüdü! Öfkelenmişti.

"Pişmansın." Elimi çözüp omzuna vurdum. "Pişman oldun. O yüzden böyle konuşuyorsun!"

"Evet, çünkü yapmamam gereken bir şeyi yaptım! Sırf sen anla diye!"

"Neyi? Neyi anlayacağım?"

Omuzlarımı sıkıca tuttu. "Hayatında hep birilerini suçluyorsun. Baban, Meriç... Şimdi de ben! Mutsuz olduğun şeylerde senin de bir payın var, Kayla!"

"Öyle mi? Babam beni doğmadan terk etti! Daha doğmadan ne yapmış olabilirim?"

"Terk etti... Sonra bunu telafi etmeye çalıştı ama sen geçmişe o kadar takılıp kalıyorsun ki, mutlu olmaya çalışmıyorsun bile. Hâlâ canın her sıkıldığında babanı suçluyorsun. İleride ne olacak? Birinin sana Meriç'i unutturmasını istiyorsun ama her kavgada ya Meriç'i suçlayacaksın ya da sana yeterince unutturamadığı için yanındaki diğer adamı. Senin kavgan kendinle. Hiç kimseyle mutlu olamayacaksın, çünkü tek yaptığın şey acıyı kendine çekmek!"

"Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Annenden daha iyi bir hayat yaşamamak için, babanın sana verdiği kredi kartını bile kullanmıyorsun. Daha iyi biri olmamak için onun yaptığı hatanın aynısını bileerek yaptın sen. Meriç bahanendi, arkasına saklandın. Hiçbir şey bilmiyorum. Evet!"

"Öyle değil!"

Bağırmaktan boğazıma saplanan ağrı gözümün yaşarmasına sebep olmuştu. Burnumu çekip kafamı başka bir tarafa çevirerek birkaç saniye kazanmaya çalıştım.

"Sırf annen öyle yaşadı diye kendinin de o hayatı hak ettiğini düşünecek kadar zavallısın."

Öfkeyle kalkan elim onun yanağına indiği anda pişman olmuştum.

"Ö-özür dilerim. Özür dilerim, Semih. Ben bunu yapmak istememiştim."

Bir adım geri gittiğinde ona uzanmak istedim ama donup kalmıştım. Yanağı kıpkırmızı olmuştu. Buna elim

mi neden olmuştu, kar yağışının sebep olduğu soğuk mu? Yoksa ikisi birden mi?

“Önemli değil, Kayla. Sana kızmıyorum ama beni anla. Kardeşimin belki de sevdiği tek kadın sen olacaksın ve ben seni öptüm. Çünkü benimle olamayacağını anlamamı istedim. Seni seviyorum ama öyle değil. Sen de beni öyle sevmiyorsun. Sevemezsin de... Bu tuhaf his ve suçluluk duygumla beni biraz yalnız bırak. Lütfen... Buna ihtiyacım var.”

İçeri girip gözden kaybolduğunda arkamı döndüm. Topuklu ayakkabılarımla kaymadan çatının ucuna kadar ilerledim. Ağlamak üzereydim. Yeniden... Bu kez kendimi susturmak evdeki kadar kolay olmazdı.

Elimi dudağımın üstüne bastırdım.

Söylediklerinde haklıydı. Acımasız da olsa haklıydı. Beni öpmesi yanlıştı ve ona bunu yaptıran bendim. Üstelik o andan zevk almasam bile beni rahatsız etmemesi daha büyük yanlıştı. Ne yapıyordum ben?

Hiç büyümeyecek miydim?

Elimi dudağımın üstünden çekip çığlık attığımda her tarafım titriyordu. İnce dans kıyafetim beni soğuktan korumada sınıfta kalıyordu. Omuzlarıma daha kalın bir şey örtüldüğünde arkama döndüm.

“İçeri gel.”

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. Kar taneleri her yerdeydi. Saçımda, yüzümde, üstümde...

Ona hiçbir şey söylemeden sağlam adımlar atmaya çalışarak yürüdüm ama topuklu ayakkabılarla kaymamam bir mucizeydi ve maalesef mucize bir gecede iki kez

gerçekleşmedi. Dönüş yolunda düşmek üzereyken Meriç buna müsaade etmedi. Dengemi tekrar topladığımda daha sağlam adımlar atmaya çalıştım ve biraz öncekinden daha yavaş hareket ederek içeri girdim. Altları ıslanmış ayakkabıları ayağımdan çıkardıktan sonra merdivenleri inmeye başladım. Derse girmek istemiyordum. Fiziksel ve ruhsal olarak darmadağın olmuştum. Salonun bir üst katındaki odanın kapısını açıp içeri girdiğimde karanlığı hiç bozmadan yürüdüm. Salonun aksine bir duvarın yerinde boydan boya cam vardı ve aynalar yoktu. Cama doğru yürürken saçımda biriken karları elimle temizlemeye çalıştım. Meriç'in paltosuna sarılıp yere çömeldikten sonra başımı pencereye yasladım.

"Kayla..."

"Seninle konuşmak istemiyorum."

"Konuşmayalım ama burada duramazsın."

Ona cevap vermedim. Kar yağışını izlemek istiyordum. Bugün bir kez yaptığı gibi bana yeniden huzurlu hissettirebilirdi.

Ayakkabılarının zeminde çıkardığı ses bana doğru geldiğini haber veriyordu. Kar o kadar masumdu ki, huzur vermemesi imkânsızdı. Tüm kötülükleri yere serseler, kar onları temizleyebilirdi. Gökyüzünden yere dökülüğü bu kadar narin ve masumken, yerdeki tüm kiri gizlememesi beklenebilir miydi? Yapıyordu ama... Yumuşacık görüntüsünün arkasında o kadar güçlüydü ki...

"Islanmışsın, üstündeki şey incecik... Hasta olacaksın."

Burnumu çektim. Burnum da akıyordu. Bağırmaktan boğazımın acımasını saymıyordum. Haklıydı. İçeri girmiştim ama hâlâ titriyordum. Ceketini beni ısıtmaya yetmiyordu.

Yanımda dizinin üstüne çökmüş bekliyordu ama ona bakmıyordum. Kar yağışı sadece dışarıda değildi. İçime de yağıyordu. Onun kokusu içimdeki karanlığı gizlemeye yetecek kadar masumdu.

“Kıyafetlerin nerede?”

Artık büyümek istiyordum. Artık hata yapmak istemiyordum. Artık doğru kararlar alıp uygulamak istiyordum. Neden büyümek bu kadar zordu? Neden Semih’in, Meriç’in görmeyi başardıkları şeyleri ben göremiyordum. Belki diğerleri de hatalarımın farkındaydılar ama yüzüme söylemiyorlardı. Neden ben onlar gibi değildim? Neden hâlâ hata üstüne hata yapıyordum?

Meriç yanımdan kalkıp gittiğinde ceketine daha sıkı sardım. Dışlerim birbirine çarpıyordu. Saçımdan damlayan su damlaları tenime çarptıkça bağlamak istesem de birbirine bastırdığım dudaklarımı aralamadım. Yanımda eskilerden sadece Semih kalmıştı. Her anımda yanımda olan Semih’i de bugün en uzağa itirmiştim. Diğerlerini uzağa itip acılarımdan uzak tutmayı başardığım gibi Semih’i de iteklemiştim. Bundan sonra o da sadece bir kısmımı görecek. Sadece onunla konuşacak, diğer yarım yokmuş gibi davranacaktı.

Meriç geri geldiğinde dizlerimin önüne çantasını bıraktı.

“Tamam, benimle konuşma ama üstünü değiştir.”

Gözlerimi çantadan ayırıp tekrar dışarı çevirdiğimde dizlerinin üstüne çöktü. Çantayı yerden alıp kucağıma bıraktı. "Kıyafetlerini değiştir yoksa ben zorla değiştiririm."

"Geri döndün demek." Gülümsedim. "Buraya kadar mıydı ben değiştim rolün?"

"Üstünü değiştir!"

"Bana karışma!"

Çenesindeki kas seğirdi. Dudaklarını birbirine bastırmıştı ama benimkiyle aynı sebepten değil. O kızmıştı. "Üstünü değiştirir misin, Kayla? Lütfen."

Çantaya uzandım. Titreyen elimle fermuarı açmakta zorluk yaşayınca bana birkaç saniye bile fırsat vermeden fermuarı tutup çantayı açtı. Parmaklarının elime değmesini belki o umursamamıştı ama...

"Hadi! Acele et! Lütfen..."

Çantamın içinden kazağımı çıkarırken gözlerimi ona çevirdim. Acele etmemi istiyordu. Sabırsızdı. Kazağı üstüme geçirdiğimde daha mutlu olacağına neredeyse emindim.

Ceketi omzumdan aşağı ittirip kazağı boynumdan geçirdim. Uzanıp her şeyi doğru yapmamı istiyor gibiydi. İçeride kalan ıslak saçlarımdaydı gözü ama onu bekletecektim. Kazağı indirdikten sonra kollarını giymeden içimdeki elbisenin askılarından kurtuldum. Gözlerini saçlarımdan ayırıp çantamdan pantolonumu çıkardıktan sonra arkasını döndü.

Çok naziksınız, Meriç Tuna.

Oturduğum yerde elbiseden kurtulup pantolonumu giydim. Çantamın içinde bulduğum tokayla, birbirine

dolanmış saçlarımı beceriksizce toplamaya çalıştım. O sırada Meriç tekrar bana dönmüştü.

“Saçların ıslak. Havlu bakındım ama yoktu. Eve gitmelisin.”

Tokayla verdiğim mücadeleyi kazandığımda kollarımı bacaklarımın etrafına sardım. “Arabam yok. Semih’le geldim. Neşe dersi bitirmeden de bir yere gidemem.”

“Sorun bu mu yani? Kalk lütfen. Seni eve ben götürürüm.”

“Derse git, Meriç.”

“Partnerim olmadan dersin bir yararı yok, Kayla.”

“Tek başına da bir şeyler öğrenebilirsin.”

“Öğrenebileceğim yeni bir şey yok. Kalkar mısın artık?”

“Ah, doğru. Meriç Tuna... Tabii ki vals yapmayı biliyor.”

Cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastığında, ona kötü kötü bakmayı bırakıp kar yağışını izlemeye geri döndüm. Lütfen daha hızlı huzur verir misin? Buna ihtiyacım var!

“Alo! Ben Meriç. Vals dersindeyiz. Kayla ıslandı ve eve gelmemek için inat ediyor. Siz gelip onu alabilir misiniz?”

“Ne yapıyorsun?”

“Hayır, benim için sorun yok. Getirebilirim tabii ki.”

“Meriç!”

“Tamam, Vural Bey. Geldiğimde görüşürüz.”

Gözlerimi devirip ayağa kalktım. Çantamın içinden çıkardığım ayakkabılarımı hızlıca ayağıma geçirdikten sonra yürümeye başladım. “Taksi çağıracağım.”

"Baban bundan hoşlanmaz."

"Bunu sen bilemeyeceksin!"

Merdivenleri inerken telefonum çalmaya başladığında çantamdan çıkarmak için bir an duraksadım ve sonra hızla inmeye devam ettim.

"Efendim, baba."

"Meriç seni eve bırakacak."

"Ondan bunu ben istemedim."

"Taksiye binmeyi aklından geçirme."

"Sana mesaj mı attı?"

Dönüp ona baktığımda duraksamadan yanımdan geçti ve merdivenleri inmeye devam etti.

"Hayır. Senin ne kadar inatçı olduğunu biliyorum. Kar yağıyor. İnan bana Meriç'e daha çok güveniyorum. Onunla gel. Beni daha fazla merakta bırakma."

Diğerine çok da benzemeyen, yerden epey yüksek ama yine bir Mercedes olan arabanın içinde kendimi ufak bir nokta gibi hissediyordum. Meriç belki de aile mirasını kısıtlamaya bir son vermişti. Onu ve seçimlerini sorgulamaktan vazgeçip tekrar kar yağışına odaklandım. Silecekler kar tanelerini parçalayıp erimesine sebep olurken başımı omzuma doğru çevirdim.

Bundan sonra ne olacaktı? Dans partnerimi kaybetmiştim ve Neşe'nin kuralları dâhilinde partnerim olacak tek kişi Meriç'ti. Belki Suzan kabul ediliyorsa Caner de kabul edilebilirdi ama o zaman Meriç'e de bir partner gerekecekti. Neşe her şeyi sayılarla planlamıştı. Fazladan bir çift fazladan ders, kıyafet ve planlama demekti. Eğer

ikimizden biri bu dansa katılmazsa Neşe ikimizi de affetmezdi. Ne Meriç'in ne benim kaçma lüksümüz yoktu. Bunu en başından bildiğimiz için kararın alındığı gün itiraz etmemiştik.

Meriç arabadaki bütün ısıtıcıları devreye soktuğu için titremem çok geçmeden sona erdi. Koltuğumdaki ısıtıcı uyukumu bile getirmişti. Kar yağışını izlerken sıcaklığın verdiği gevşemeyle gözlerimi açık tutmak giderek zorlayıcı bir hal aldı. Sokaktan çıkana kadar epey süre geçmişti ama ana caddeye ulaştığımızda yollar tuzlanmış olduğundan kolayca ilerledik. Ben bu sırada gözlerimi birkaç saniye dindirmek için kendime izin verdim.

Korna sesiyle gözümü açtığımda trafikteydik. Korna sesleri giderek artınca yüzümü buruşturdum. Kendimi toplamaya çalışırken saati fark ettim. Bir saat geçmişti ve biz hâlâ yolda mıydık?

"Neden hâlâ yoldayız?"

"Kaza."

"Kim? Biz de mi?"

"Hayır. Sakin ol. İleride."

"Babam merak etmiştir." Arka koltuktaki çantama uzanmaya çalıştım. "Babanla konuştum. O da henüz eve gide-memiş. Buzlanma yüzünden yol değiştirmek zorunda kalmışlar. Kenan Amca'yı bırakmış. Şimdi eve geçiyormuş."

Çantamdan vazgeçip tekrar arkama yaslandım.

"Hâlâ üşüyor musun?"

"Hayır."

Aslında koltuğumdaki sıcaklığı biraz azaltabilirdi fakat bunu ona söylemekten vazgeçtim. Dışarıda kar yağması çok güzeldi ama ısınmak daha güzeldi.

"Ben düşündüm. Ömer ve Neşe'yi incitmeyip aynı zamanda seni rahatsız etmeden şu dansa kalmanın bir yolunu bulamadım ama sorun değil, yapamayacağımı söylerim."

"Sorun. Herkes benim yüzümden senin kaçtığını düşünüyor. Ailenden uzak kaldığın için beni suçluyorlar."

"Öyle bir şey yok."

"Aptal değilim. Ne düşündüklerini biliyorum."

"Öyle olsa bile bu kimseyi ilgilendirmez."

"Dansı bırakamazsın."

"Böyle olmasını istemiyorum, Kayla. Zaten ortaya çıkma niyetinde değilim. Seni rahatsız etmek istemiyordum. Semih'le konuşurum."

"Hayır!"

Önümüzdeki araç epey ilerlediğinde Meriç sonunda biraz hareket etti. Yavaş ve temkinli gidiyordu.

"Benden rahatsız olmayacağından emin misin? Tartışmak ya da iğnelemek dışında benimle konuşmuyorsun bile."

"Dans ederken konuşmamıza gerek yok."

"Sana dokunacağım."

Boğazını temizledi. Bunu ben de yapmak istiyordum ama söylediği şeyi daha utandırıcı bir hale sokmamak için kendimi tuttum.

"Sadece dans edeceğiz."

"Senin için sakınca yoksa?"

"Yok!"

Gözlerini bir an bana çevirdi. "Tamam. Öyle olsun ama bilmeni istiyorum ki, Semih'le konuşabilirim."

"İstemiyorum!"

"Onunla neden kavga ettiniz?"

"Semih'ten öğrenemezmişsin gibi bana mı soruyorsun?"

Omuz silkti.

"Ama eğer sen partnerini kaybetmek istemiyorsan... Semih'le konuşabilirsin tabii."

"Suzan tahmin ettiğimden daha iyi. İlk başta biraz zorlansa da çabuk kavradı."

"Uyumlusunuz."

"Ayak uyduruyoruz."

Başımı salladım. Orası gayet açıktı zaten.

"Ama Semih'le dans etmek istiyorsa edebilir."

"Sen kiminle dans etmek istiyorsun?"

"Suzan kadar rahat değilsin. Seni gördüm, kendini akışına bırakmıyorsun." Cevap vermemişti. "Suzan'ı tercih ederim, çünkü seni rahatsız etmek istemiyorum. Aramızda böyle bir problem olmasaydı, ilk tercihim ve sonrakı her tercihim sen olurdun."

Geç gelen cevabı için teşekkür mü etmeliydim?

Güzel bir şey söyleyecekse bunu en başta bozmadan edemiyordu. İtalya ona biraz kibarlık katmış olabilirdi ama hâlâ önce bozup sonra parçaları yerine getirmekten

vazgeçememişti. İyi bir şey yaptığını sanıyordu ama aslında sadece aynı yere geri getiriyordu.

"Sen? Eğer sana bunu sorma hakkım varsa... Sen kimi tercih ederdin?"

"Son tercihim sen olurdun."

Başımı ona çevirmedim ama yüzünü bana çevirdiğini görebiliyordum. Birkaç saniye yüzüme bakarak oyalandıktan sonra yola bakmaya geri döndü. Ne diyebilirdim ki? Yapmak istemiyordum ama belki de onun gibi bozduğum parçaları yerine getirmeliydim. Ben ne kadar ona mani olmak istesem de, hasta olmamam için çabalıyordu.

"Senin yanına yakışmıyorum. O yüzden..."

"Bunu kim söyledi?"

"Ne fark eder?"

"Bunu söyleyen kişi seçimlerinde çok kötü demektir. Bu da sen olduğunu düşünmeme sebep oluyor."

"O zaman benim için kötü biri olduğunu söylüyorsun. Geçmişteki seçimlerimi sorgulamak pek de eğlenceli değil, ha?"

Omuz silkti. Bu konunun onun canını sıkacağını düşünmüştüm ama şu an canını sıkın bir şey varsa, o da kar yağışı yüzünden dikkatsiz sürücülerin sebep olduğu kazaydı. Ha bir de... Kendimi incecik bir elbiseyle karın altına atmam, orada kalmam, ıslanmama müsaade etmem, onun beni önce kurutma sonra eve getirme çabalarına itiraz etmem sonucu trafikte kalmamız ve hâlâ yatağında olmamam ile ortaya çıkabilecek hastalanma riskim... Ah! Benden daha öfkeli olduğu biri varsa, o da iki denklemde

de ortak eleman olan dikkatsiz sürücülerdi. Kar yağışının mucizesi onları Meriç'in gazabından korusun!

"Senin için kötü bir tercih olduğum yeni bir bilgi değil. Bu şekilde şöyle bir sonuç ortaya çıkıyor. Senin için kötü bir tercihim. Birbirimize yakışıyoruz ve son tercihin olmam baştan sona hata."

Şah Mat?

"Bunu reddedecek olsan bile seni haklı çıkaramayacağım bir konu var. Birbirimize yakışmamız tartışma konusu bile olamaz. Sen benim beyaz noktamsın. O olmadan karanlığımın bir anlamı yok."

Şah Mat!

"Ben beyaz nokta değilim. Senin yanıldığın şey bu. Görmüyor musun?" Nefesimi alay ederek dışarı bıraktım. Kendime bakınca beyaz noktadan bir parça bile görmüyordum.

"Neyi?"

"Etrafımdaki karanlığı. Doğduğumdan beri içinde hap-solduğum karanlık!"

"Sana bakınca gördüğüm şey... İyilik, sevgi, merhamet... Umut."

Camdan dışarı baktım. Kar yağışı yavaşlamıştı. Artık kar tanelerinin boyutu da küçülmüştü. Meriç içine hapsettiği çocuğu bende görmüş gibi anlattığında ona cevap vermek yerine sustum. Çünkü o çocuğu kirletmek istemiyordum. Kelimelerimle onu boğmak istemiyordum. Umudunu söküp alamazdım. Umudunu yok edersen o çocuğu öldürürdüm.

Ne tuhaf!

O geceden sonra... O çocuğu hâlâ içinde yaşıtıyordu.

Sen çok tuhaf bir çocuksun, Meriç Tuna. Ve ben seni sevmekten vazgeçemiyorum.

∞

Tak!

Tak!

Tak!

Arkamı dönüp bakmıyordum ama onun hâlâ beni beklediğini biliyordum. Babamın arabası kapının önünde idi. Bizden önce gelmişti. Kapıyı açtığı anda kendimi içeri attım.

“Meriç, içeri gel!”

Ayakkabılarımı çıkarırken başımı kaldırıp babama baktım. Bir eli havada Meriç’i içeri davet ediyordu. Teşekkür etme niyetine gözlerimi devirdim. Ne zaman bu kadar medeni olmuştu?

Ayakkabılarımı çıkarıp koşarak merdivenlere yöneldim. Dolabımdaki en kalın pijamaları üstüme geçirdikten sonra uyumak istiyordum ama aşağıda neler olduğunu da merak ettiğimden odadan çıktım.

Salondan gelen gülüşmeler merakımı giderek arttırdı.

“Kayla! Sana süt ısıttım.”

Salonun önünden geçip mutfığa yöneldim. Masanın üstündeki içi süt dolu bardağı aldıktan sonra salona geçtim.

Babam ve Meriç ben aralarına dâhil olduğumda konuşmayı kestiler ama ikisinin de yüzünde bir tebessüm vardı. Meriç eskisinden daha çok gülümsüyordu. Meriç’ten

en uzak köşeye oraya doğru ilerledim. Trouble'ın yatağına en yakın olan yerdi ama Trouble yerinde yoktu.

"Neşe dönebilecek mi?"

"Semih'le konuştum. Kenan onu bir gece misafir edecek. Alev evde."

Rahatlamıştım. Alev Teyze ile Neşe çok vakit geçirmişlerdi ama birlikte olduklarında kolayca iletişim kurabiliyorlardı. İkisi de konuşmayı çok seviyor ve erkeklerden bahsetmek ikisini de ayrıca mutlu ediyordu.

"Pekâlâ."

İşin iyi yanı, benim yerime Semih'in başının etini yiyecekti. Salonda olan biteni öğrenmeden Semih'i rahat bırakmazdı. Neşe ne Kenan Amca'dan, ne de babamdan çekiniyordu. Eminim ki Aytaç Tuna'nın yanında bile istediği gibi davranır, onun kurallarına takılmazdı. Onu kıskanıyordum.

"Ben kalkayım."

"Yoksa biz de seni misafir etmek zorunda kalacağız!"

Babam bana neredeyse uyarır gibi bakarken omuzlarımı düşürdüm. Bana karşı Meriç'in yanında yer alacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Hiçbir zaman!

Kadere bakın ki Meriç'in tarafında olanlar giderek artıyordu. En yakınlarım bile onun yanına geçiyordu ve ben bunu engelleyemiyordum. İşin aslı onları karşı tarafa iten bendim.

"Sahlep için teşekkürler."

Ayağa kalkıp babamın elini sıktıktan sonra birlikte salondan çıktılar. Kendi kaleme attığım golden sonra bir de

ondan gol yemiştim. O aklı başında, olgun birey rolünü oynarken, ben acımasız kıza dönüyordum. Herkesin onun tarafında olmasına şaşırmamam gerekiyordu.

Herkes hata yapardı. Hata yapan herkes, sonrasında bunu telafi etmeye çalışanın yanında yer alıyordu. Ben sadece daha da uzatıyordum. Semih haklıydı. Acıyla yaşıyordum.

Bardağın yarısı hâlâ doluyken sehpanın üstüne bıraktım. Salondan çıkmak üzereyken babam önümü kesti.

“Biraz konuşalım.”

“Ben de bunu bekliyordum.”

“O zaman...”

Pes ettim. “Oturuyorum.”

Eski yerime geri döndükten sonra artık süt içmek istemesem de bardağı yeniden avuçlarımla arasına aldım. Süt artık eskisi kadar sıcak değildi ama yine de avucumun içi kısa bir süre sonra ısındı.

“Öncelikle neden kar yağarken ıslandığını sorabilir miyim? Salonda olman gerekiyordu.”

Süte bakmaya devam ettim. Ne kadarını anlatmanı gerektiğine karar vermeye çalışırken Semih’i düşündüm. Şu an lisede varlığından bile haberi olduğunu düşünmediğim kızla dans ediyordu. Onunla yaşadıklarım arkadaşlığımıza zarar vermişti. O bunu yüzüme karşı bağırana kadar kendime itiraf etmek istememiştim. Büyüdüğümü sanıyordum. Büyüyordum da ama fiziksel ve zihinsel olarak büyürken hata yapmaya devam ediyordum. Böyle olcağını sanmıyordum. Büyüme serüvenimin bir kısmı kendimi düştüğüm bataklıktan çıkarmaya çalışarak geçmişti.

Diğer yarısında ayağa kalkmaya çalışmış ve iyi de başarmıştım. Toparlamaya çalıştığım bir ailem, yürütmeye çalıştığım bir işim, eğitim hayatım, yeni arkadaşlarım vardı. Bu zamana kadar olgunlaştığımı düşünecek kadar iyi yürütmüştüm ama sonra ne olmuştu? Onun burada olduğunu düşünmek aklımın bir köşesine düştüğünde hata yapmaya başlamış ve gerçekten geri döndüğünü öğrendiğimde her şey hızla değişmişti.

"Hava almak istedim."

Bardağı sehpanın üstüne geri bıraktım. Artık süt içmeyecek ya da ona bakarak zaman kazanmaya çalışmayacaktım.

Trouble koltuğun arkasından çıkıp kendi yerine doğru paytak adımlar atarken yarı yolda durup patisinin üstünü yalamaya başladı.

"Kendini hasta edecek kadar sorumsuzca davrandın. Bir sorun mu var?"

"Semih'le tartıştık. Çünkü partner değiştirme kararı aldı ve benim Meriç'ten başka partner olasılığım kalmadı."

"Eğer bu senin için bu kadar büyük bir sorunsa, Neşe'yle konuşup bunu halledebilirdin."

"Ne olacaktı, baba? Sevgilisi olan Bora mı partner değiştirecekti? Ya da damat adayı Ömer'le mi dans edecektim?"

"Seni anlardı. Katılmayabilirdin."

"Evet, katılmayabilirdim. Bu şekilde Ömer'in de en yakın arkadaşı Meriç partnersiz kalacak ve o da dansta olmayacaktı. Bizi anlayışla karşıarlardı ama yıllar sonra bile konuşulacak 'günü bozan kişi' ben olurum."

“Senin nasıl hissettiğinden daha mı önemli?”

“Gelecekte nasıl hissedeceğimden daha önemli değil.”

Babam nefesini pes ederek dışarı bıraktı. Ne diyebilirdim ki? Her şekilde canı sıkılan ben olacaktım. Gelecekteki ben ya da şimdiki ben. Sebep olan bendim. Semih’i buna ben zorlamıştım ve şikâyet etmem boşunaydı. Suzan’a kaçmasının yolunu ben açmıştım.

“Pekâlâ. Benim yapabileceğim bir şey yok sanırım.”

“Hayır. Teşekkürler baba ama Neşe’yle konuşman bir işe yaramaz. Aramızda halledeceğimiz türden bir şey.” Alnımı kaşıdım. Trouble yerine uzanmış ve çoktan gözlerini yummuştu. Benim tarafımda olduğunu biliyordum. En azından onu Meriç’in kucağında görmemiştim.

“Odama çıkacağım. Biraz yorgunum.”

“Tabii tabii... Beni yanlış anlama kızım ama Meriç’e yaptığın şey... Sana yakışmadı.”

“Onun kadar kaba değildim.” Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürümeye başladım. Kendimi savunma şeklim acınasıydı.

“İyi geceler, Kayla.”

“İyi geceler.”

Merdivenleri hızla çıkıp kendimi odama kapattım. Pencerenin önüne geçip perdeyi açtıktan sonra omzumu duvara yaslayıp kar yağışını izlemeye başladım. Bir günde üç kere sığındığım şey bir kez daha bana huzur sağlayabilir miydi?

Ne yapmalıydım? Herkes ne yapmamı bekliyordu? Onu affetsem herkes mutlu olacak gibiydi? Herkes çok mu eski

bana benzemişti, yoksa ben mi çok gaddar olmuştum? O acımasız biriydi. Onun öfkelenişinde ne kadar tehlikeli olabildiğini biliyordum. Buna birçok kez şahit olmuştum ama biz birbirimizi seviyorduk. Bana hiç hissetmediğim kadar değerli hissettirmişti. O halde bu kadar acımasız olması beklenilebilir bir şey değildi. Kimse... Hiç kimse o gece olanları tam olarak bilmiyordu. Meriç'in canını ne kadar acıttığına şahit olmuşlardı ama kalbimin yarasını kimse görmemişti. Kimseye de bunu anlatamazdım.

O yüzden kimseye kızamazdım. Onlar Meriç'i affedebilirdi.

Derin bir nefes alıp yatağıma geri döndüm.

Vals dersi için son haftaya girdiğimizde partnerim değişmişti. Üç hafta sonunda ilk kez derse giderken heyecanlıydım. Klasik müzik sadece etrafta deli gibi dolanmamı engelliyordu. Aynanın karşında kendime bakarken kalbimin atışını duyuyordum. Damarlarımdaki kanın akışını hissedebilecek kadar gergindim.

Kısa saçlarımı enseme topladım. Boynuma atkımı doladıktan sonra kendime bir kez daha baktım. Onunla dans etmeye hazır mıydım?

"Kayla! Annen geldi!"

Kapı zilinin çaldığını duymuştum ama gelenin Nursiş olduğunu düşünmüştüm. Annem? Geleceğinden haberim bile yoktu. Böyle bir havada yolculuk etmesini asla istemezdim. Bu da bana neden haber vermediğini açıklıyordu.

Çantamı ve kabanımı alıp hızlıca odadan çıktım. Annemle babam salonda karşılıklı oturuyor ama hiçbir şey

konuşmuyorlardı. Çantayı ve kabanı yere bırakıp anneme doğru koştuğumda sığınacağım kişiyi bulmuştum.

“Müziği açık mı unuttun?”

Kollarım annemin boynundayken “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Seni çok özledim, bir tanem!”

“Ben de seni!”

Ondan ayrılısam da ellerimiz ayrılmamıştı. Koltukta yan yana oturduğumuzda müziğin sesi kesilmişti. “Neden bana haber vermedin?”

“Sürpriz olsun istedim!”

“Ya da endişe etmemi istemedin?”

Annem gülümsedikten sonra yanağıma büyük bir öpücük bıraktı. Kıskanıp ben de onu öptüm.

“Neşe’yle uğraşmak seni yormuştur diye düşündüm. Teyzesi iki gün sonra dönüyor. Annesi de gelecek. Ben iki gün önceden geldim sadece.”

“Babamla konuşmuşsunuz.”

Annem beni yanına çekip başımı omzuna yasladıktan sonra saçlarımla oynamaya başladı.

“Evet, Neşe’yle ilgilendiği için ailesi teşekkür etmek istedi.”

Babam giderken çantamı ve kabanımı da yerden kaldırmıştı. Bizi yalnız bırakmak için bir süre mutfakta oyalandığını tahmin edebiliyordum.

“Eee... Dans dersleri nasıl gidiyor?”

“Düne kadar iyiydi.”

“Baban bir şeylerden bahsetti.”

Başımı omzundan ayırmadan yüzüne bakmaya çalıştım. Babamla eskisinden daha çok konuşuyorlardı.

“Partnerim değişti. Artık Meriç’le dans etmek zorundayım.”

“Bu senin için iyi bir sınav. Kaçarak değil, yüzleşerek onu unuttuğunu kendine kanıtladığında daha rahat hissedeceksin.”

Başımı eğip omzuna daha rahat yaslandım. Artık annemin yüzüne bakmıyordum, o da benimkini göremiyordu. Söylediği şeyde haklıydı. Onsuz neler yaptığım önemli değildi. Onunla karşılaştığımda asıl sınavı verecektim ve ben sınava kötü başlamıştım.

“Ne düşünüyorsun?”

“Ne düşündüğümü iyi biliyorsun.”

Annem saçlarıma bir öpücük bırakırken ona daha sıkı sarıldım. Onunla konuşmadan anlaşılabiliyorduk. Annemi bu yüzden daha çok seviyordum. Benimle arkadaş olmasını, benim en iyi arkadaşım olmasını seviyordum.

“Kayla! Biraz daha kalacak mısın, yoksa seni bırakayım mı?”

Babam salonun kapısında görüldüğünde annem saçıma bir öpücük daha bıraktı. “İşine git. Akşam buradayım.”

“Bizimle mi kalacaksın?”

“Akşam burada olacağım.”

“Evet. Annen bizimle kalacak. Nursena Hanım kızlarına ziyarete gitti. Ona birkaç gün izin verdim.”

Ayağa kalkıp kabanımı giydim. "Peki, sen... Otelde kalmayacaksın, öyle mi?"

"Kar yağışı durmadı, Kayla. Başına bir şey gelse seni buradan alana kadar ne kadar vakit geçer haberin var mı?"

"Ya da annemin başına bir şey gelse..."

"Evet. İkinizin de... Ya da benim başıma bir şey gelse... Her neyse... Hazır mısınız?"

Çantamı omzuma taktım. "Hazırım!"

Şimdi biraz mutluydum.

∞

Dergiden çıktıktan sonra taksiye atlayıp salona gittim. Erken gitmemek için dergide ne kadar oyalansam da hocaların geç kalmasıyla kızların sorgusundan kaçmayı başaramamıştım. Dün akşam Meriç'le baş başa kaldığım pencerenin kenarında bu sefer kızlarla birlikteydim.

"Semih'i ne kadar zorlasam da anlatmadı. Bu ne demek oluyor?"

Yere oturup topuklu ayakkabılarımı çıkardım. Bu ayakkabılar ayağımda ne kadar uzun kalırsa benim için o kadar hızlı işkenceye dönüşüyordu.

"Kayla! Sana diyorum."

"Ben söyleyeyim."

Başımı kaldırıp Cansu'ya baktım. Kırmızı elbisenin içinde o kadar güzel gözüküyordu ki... Zamanında Semih'in ilgisini çekememiş olması çok garip geliyordu. Belki de o, Bora'nın şanslıydı. Bu yüzden kader Semih'in onu fark etmesine engel olmuştu.

"Biriniz konuşacak mısınız?"

Cansu bana bakıp gülümsedikten sonra omzuna aldığı şala biraz daha sıkı sarındı.

"Kayla'yı öpmüş."

"Ne?"

"Neşe, lütfen bağırma!"

"Bunu nasıl yapar? Yıllar sonra hâlâ seninle bir şansı olduğunu mu düşünüyor? O kız kimdi? Patronu... Ondan sonra bile mi? Ve sen! Bunu Cansu'ya söyledin ama bana neden anlatmadın?"

Neşe'nin ardı ardına gelen sorularına benim yerime Cansu cevap verdi.

"O söylemedi." Eğilip yanımıza oturdu. "Semih'i maalesef çok iyi gözlemlediğim ve tanıdığım bir geçmişim var. Onun ne gibi durumlarda nasıl hareket edeceğini az çok biliyorum. Kayla'dan bir anda uzaklaştığına göre, onu öpmüş ve şimdi de kaçıyor demektir. Görüldüğünün aksine o kadar da cesur bir çapkın değil."

Haklıydı. Semih'in bir kullanım kılavuzu olsaydı, altında Cansu'nun imzasını görebilirdik.

"Harika! Seni ne demeye öptü?"

Keşke bu soruyu da benim yerime Cansu cevaplayabilseydi. Ona bir bakış attığımda yüzündeki gülümseme genişledi.

"Tahmin edeyim mi?"

"Lütfen..."

"Hayır! Tahmin istemiyorum. Neden?"

Neşe cadılaşmaya başlamıştı işte.

"Onun üstüne gittim, o da genelde çevremdeki erkeklerin beni susturmak için yaptığı şeyi yaptı." Sinirle oturduğum yerden kalktım. "Üstlerinde böyle bir etki bırakıyorum demek ki! Her şeyin sorumlusu benim!"

"Kayla! Buraya gel."

"Neşe, rahat bırak onu."

Kapıdan çıkmadan önce Cansu'yu duyabilmişim. Merdivenleri hızla indikten sonra lavaboya girdim. Maalesef burada da yalnız kalamayacaktım.

"Yüzümü yıkıyordum. Keyfine bak. Birazdan çıkarım."

"Acele etmene gerek yok."

Aynanın karşısına geçtim. Musluğu çevirdim ve kendime odaklanmaya çalıştım. Suzan ellerini sabunluyordu.

"Semih'in benimle dans etmek istemesine şaşırdım ama üniversitede Ömer bana çok yardımcı oldu. Onlar hakkında ne kadar yanıldığımı fark ettim. Lisede büyük olduğumuzu sanıyoruz ama aldığımız kararlar ne kadar çocukça, değil mi?"

Aynadan ona baktım. Ellerini sabunlamaya devam ediyordu. Öylesine sohbet ediyordu. Lisede olsak bu anı yaşamamızın imkânı yoktu.

"Öyle..."

"Şimdiki ben olsam, Meriç'e olan acınası hayranlığımdan daha erken kurtulurdum. Sen okula geldiğinde..."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Okulda azınlıktık. Saçma sapan bir magazin sitesi bizi yönetiyordu. Onlar bizi *doğuştan şanslılardan* ayırıp *burslu* diye adlandırdı. Biz de azınlık olmayı kabul ettik.

Gözümü biraz açsaydım, Meriç'ten daha iyileri olduğunu fark edebilirdim."

Eğilip yüzümü yıkadım. Bir yandan da onu dinlemeye devam ettim.

"Sana farklı bakıyordu. Bunu o zamanlar kabul etmek istemesem de öyleydi."

Omuz silkip yüzünü yıkamaya başladığında yüzümü kuruttuğum kâğıt havluyu çöpe attım. Bir tane de ona aldıktan sonra yüzünü yıkamasını bekledim.

"Muhtemelen beş yıl sonraki biz, şu anki halimizden memnun olmayacak ama en azından lise cehenneminden kurtulduk."

Uzattığım havluyu alıp teşekkür ettikten sonra yüzünü kuruladı.

"Semih'le dans etmek geçmişteki aptallığımdan kurtulmak için iyi bir şans. Senin için sorun var mı?"

Bu soruyu o kadar umursamazca sormuştu ki, sorun olduğunu söylersem kendimi zavallı gibi hissedeceğimden emindim. Kendimi gülmeye zorladım.

"Hayır."

"Buna sevindim. Salonda görüşürüz."

Ve yanımdan çekip gitti.

Suzan'ın öylesine yaptığı konuşma, muhtemelen farkında bile değildi ama benim için büyük bir dersti. Tuvalette yapılan basit bir konuşma, birkaç dakika sonra Meriç'le yapacağım dansın heyecanını benden almıştı. Onun yanımdayken hatalar yapan, saçmalayan bir kızdım. Artık öyle olmadığımı herkese göstermeliydim.

Salona geri döndüğümde herkes yerindeydi. Küçük bir nefes aldıktan sonra kapı önünde dikilmeyi bırakıp Meriç'in yanına doğru yürüdüm. Yerimi aldığımda gözlerimi hocaya diktim. Düşünmemeye çalıştım ama bugün duş almıştı. Vanilya kokuyordu.

"Herkes yerindeyse başlayalım!"

Kumandanın üstündeki tuşa basıldı ve salonun içini bir müzik kapladı.

İşte geliyoruz...

Birbirimize döndüğümüzde içimden tekrarladım. *Bu benim sınavım!*

Kollarımı zarifçe kaldırdım ve aramızda dansın izin verdiği mesafeyi bulduktan sonra bir elimi omzuna, diğer elimi... Onun elinin üstüne bıraktım. Eli sırtımdaki yerini bulduğunda gözleri üstümdeydi. Kahverenginin cennetine hapsolmemak için gözlerimi kaçırdım. Elim mümkün olduğunca kibar ve sıkı tutuyordu. Bu oranı sadece o bulabilirdi. Sigara tutuşunu hatırlıyordum. Resim yaparken kullandığı parmakları sigarayı bile sanatsal bir parça gibi gösteriyordu.

"Bir, iki, üç!"

Hareket etmeye başladığımızda hocanın sesini duymuyordum. Dans odaklı kalmak için içimden saydım. *Bir, iki, üç... Bir, iki, üç...*

Sayma işlemi başladığımız yere geri dönene kadar devam etti.

"Bir dakika!"

Hocamızın el şaklatması ile durduk. Ellerimi ondan ayırıp yanına geçerken rahat bir nefes aldım.

"Az bir vaktimiz kaldı. Hareketlerin anlaşıldığını görüyorum. Hepiniz harikasınız. Koreografinin başında beyler salondaki yerini alınca hanımefendileri birer birer Ömer takdim edecek. Herkes yerini aldığı anda Ömer salonun diğer ucundaki Neşe'nin yanına gidecek ve ona sevgisini sunarak dansa davet edecek. Bunu sizinle özel olarak çalışmıştık, Ömer ve Neşe. Herkes hazır olduğunda sizden böyle ezbere hareketler istemiyorum. Kendinizi dansa bırakmanızı istiyorum. Ortaya sınırların içinde bir dans gösterisi çıkmamalı. Mutluluğunuzu paylaşmalısınız. Hareketleri aynı anda yapmak yerine birbirinizle paylaşmalısınız. Şimdi sizden bunu istiyorum."

"Harika!"

Neşe sabırsızlanarak Ömer'i çekiştirirken, Cansu ve Bora birbirlerine gülümsüyorlardı. Salonun diğer tarafında Suzan ve Semih vardı. Bir tarafta da biz. Kendimi dansa bırakmak istemiyordum. Ezberlediklerimi uygulamak istiyordum. Saydığım zaman benim için her şey daha kolaydı.

Müzik yeniden başladığında her zaman çalıştığımızın aksine yeni bir şey çalıyordu. Heyecanlanmak istemiyordum ama ilk kez duyduğum notalar buna müsaade etmiyordu. Ezberlenmiş şekilde ezberlenmiş müzikle devam etmek daha kolaydı. Çaresizce etrafıma baktım. Diğerleri başlamıştı. Yepyeni bir şeye başlamak beni korkutuyordu. Sayılar olmadığında, kendimi müziğe ve dansa bıraktığımda...

"Yapmak istemiyor musun?"

Başımı çevirip ona baktım ve dudığımdan dökülen şeye engel olamadım. "Korkuyorum."

Kaşları bir anlığına yukarı kalktı. Sonra dans pozisyonu aldı. Beni davet ediyordu. Göğsüm yukarı çıkıp inerken gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Ona yaklaştım ve kollarımı kaldırdım.

"Sadece dans et benimle."

Bir an gülümsediğini sandım ama sonra kayboldu. Birlikte hareket etmeye başladığımızda gözlerimi ondan ayıramıyordum. Müzik sanki kahverengi gözlerinden duyuluyordu. Gözbebekleri kadar siyah ve sert, etrafındaki kahverengi kadar yoğun, kahverenginin içine yayılan açık tonu kadar yumuşak... Kendimi görebiliyordum. Kendi soluk bakışlarımı, soluk suratımı, ona bakarken dehşete düşen yüzümü...

"Rahatla."

"Nasıl?"

"Bana güven."

Ağızımdan küçük bir kahkaha kaçtı.

"Bana güvenmezsen bu dansı beceremeyiz."

"Ne o? Kaçacak mısın?"

"Kaçmadım."

Yüzüme alaycı bir gülümseme yerleştirdim. Bundan becerikli olduğumu biliyordum. Bir yılım gülümsemenin çeşitli hallerini yüzüme yerleştirmeye çalışarak geçmişti. Sırtımdaki elinin varlığını parmaklarını tenime bastırana kadar fark etmiyordum. Başını öfkeyle ona çevirdiğimde

hemen toparladı. Parmakları tekrar hissetmekle hissetmemek arasında kaldığını haline geri döndü.

“Seni özgür bıraktım.”

“Umurumda değil. Sadece dans et!”

Hiçbir şey söylemedi. Yüzündeki kasları da istediği gibi hareket ettirebilse, kızdığını gizlemede yeteri kadar başarılı olurdu ama o hâkimiyeti henüz eline geçirememişti.

Dizinin üstüne çöktüğünde etrafında yavaş adımlar atmak istesem de, diğerlerine ve müziğe ayak uydurup istediğimden daha erken turumu tamamladım. Ayağa kalkarken bıraktığı elimi tekrar tutup beni zarifçe kendine çektiğinde artık profesyonel olmadığını biliyordum.

“Duygularını karıştırma.”

“İmkânsız. Dans ediyoruz.”

Yukarı kaldırdığı kollarımızın altında kendi etrafında dönmemi sabırla bekledi. Bedenlerimiz yeniden buluştuğunda ton değişti. Biraz daha hızlanmıştık. Biraz daha yakındık. Odan kaçmak istiyordum ama dönüşümüz ve hızımız beni ona yaklaşıtıyordu. Ondan kaçarsam düşebilirdim ve düşmemek için ona güvenmek zorundaydım. Ona yakın olmalıydım. Haklıydı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, onun kollarının arasında kendimi müziğe teslim ettim.

Kar yağışı iki gün daha sürdü, sonrasında yavaş yavaş güneş kendini gösterdi ve biz o salonda beş gün daha kendimizi müziğe bırakıp dans ettik. Onun kollarının arasında, vanilyanın etkisinde, giderek ona daha çok güvenerek, gözlerimi ondan daha az kaçırarak geçirdiğim günlerin sonunda savaşım bittiğinde, bunu kutlamak için

diğerlerine eşlik ettim ve birlikte karaoke yapmaya gittik. Bu bir çeşit nişanlanmadan önce yapılan partiydi. Benimse galibiyet kutlamamdı. Çünkü o dans salonunda, nefesini tenimde hissedebildiğim kadar yakınımda olduğu zamanlarda ona teslim olmamıştım. Sandığımdan daha güçlüydüm. Küllerimden doğmuştum. Ve o da bunun farkındaydı.

Bir yıla yakın süredir geldiğim Karaoke Bar ilk kez bu kadar boştu. Atahan, Taşer ve Tuna soyadları aynı anda bir yerde bulununca orası ister istemez onlara özel bir hal alıyordu. Böyle bir kural ya da yasa olabilirdi. Artık şüphelenmeye başlamıştım. Kendimize aldığımız içecekler alkolsüzdü. Kimileri araba kullanacağından, kimileri de içtiğinde saçmaladığı için alkolden uzak durulmuştu.

Daha kimse doğru düzgün dinlenemeden Neşe kendini sahneye atmıştı. Kimse onun bu enerjisini sorgulamadı. Sertap Erener'den bir şarkı seçmişti. Bir yandan sodasını yudumlarken, bir yandan da müziğe göre kıvırtıyordu.

"Bu grubun en masum iki üyesinin nişanlanması grubun tek şansı olabilir diye korkuyor musun?"

Cansu sahnede ikimizin de asla kıvırtamayacağı gibi kıvırtan ve cilve yapan Neşe'ye gözlerini büyüterek bakarken içeceğini yudumladı. "Korkmuyor değilim. Örümcek ağı gibiyiz. Diğerlerine karışmadan aşklarını yaşayan tek çift onlar ve nişanlanıyorlar."

"Şans dağıtılmış olduysa hepsini onlar almış olabilir."

Semih, Bora, Cansu cehennemi ve Semih, Kayla, Meriç cehennemi... Sürekli aramızda problemler çıkmıştı. Benim dâhil olduğum bir grup daha vardı. Caner, Kayla, Meriç. Sorunlu iki kişi vardı galiba... Birden fazla kümeye dâhil

olan Semih ve ben. İki sorunlunun bir arada olamayacağını da görmüştük. Bu arkadaş grubundan tertemiz bir aşkla çıkan Neşe ve Ömer'in istediği gibi kutlama hakkı vardı.

"Aslına bakarsan onların arasına da Meriç girmişti. Çok da pürüzsüz sayılmazlar."

Cansu gözünü Neşe'den ve sahnede ona sarılarak eşlik eden Ömer'den alamazken kendini rahatlamaya çalışmıştı. İkisine bir kez daha baktım. Neşe ona arkasından sarılmış olan sevgilisine bakarken şarkıyı "Bak aşk diyorum, yanaş diyorum, kime diyorum?" diyerek bitirdi. Ömer'i aynı bu sözlerle sahneye davet etmiş ve aşklarını sahnede göstermeye başlamışlardı.

"Kesinlikle haklısın! Pürüzsüz değiller." Omuz silk-tim. "Aralarına Meriç girmişti."

Onlar bir öpücükle sahne performanslarını sona erdirdiklerinde birbirimize baktık. İlk itirafı Cansu yaptı.

"Kıskançlık?"

"Kesinlikle!"

Gülerek bardaklarımızı tokuşturduk ve kıskançlığımıza içtik. Neşe ve Ömer ellerini ayırmadan yanımıza geri döndüğünde boş kalan sahneye Suzan çıkmıştı. Semih yeni partnerine göz kırıp onu cesaretlendirirken, bu hareketini fark eden sadece bendim.

"Bir yıl beni biraz değiştirse de, Neşe kadar hareketli bir şarkı söyleyecek kıvamda değilim. O yüzden... İdare edin."

Şarkısını seçtiğinde içeceğimden son yudumumu alıp oturduğum sandalyeden indim. Bu şarkıya ben de eşlik edecektim. Suzan bu hareketime biraz şaşırsa da

mikrofonunu kenara çekip sahnede bana yer açtı. Savaşmak kazandığın zaman zevkli oluyordu.

Suzan ilk kısmı söyledikten sonra sıra bana gelmişti. Semih'i görebiliyordum. Çiftler birbiriyle ilgilenirken, Semih keyifle bizi izliyordu. Beş günlük süreçte küs kalmamıştık ama çok fazla da konuşmamıştık.

"Eski sevgili merak edilmez mi?

Beş senelik aşk unutup silinmez ki!"

Suzan'a döndüğümde o benim yerime devam etti. Ben daha çok *Kalpsiz!* kısmına eşlik etmeyi istiyordum. Meriç'in bahsettiği o pürüzlü sesimle insanlara işkence etmektense, doğru yerlere eşlik ederek sahnede kaldım. Suzan benden daha güzel söylüyordu. Zaten şarkı onun şarkısıydı. Ben bazı yerlerde ona eşlik etmişim o kadar. Eğlenmişim de. Meriç'i gülümsetmek yerine kızdırmayı amaçlasam ve tam tersi olsa da eğlenmişim. Hatta en iyi performanslarımdan biriydi.

Belki baştan sonra bakınca benim için doğru bir seçim gibi gözükmüyordu ama depresyon dönemimi kabul ederek güçlü gözüktüğümü biliyordum. Öyle hissediyordum. Ve şarkının son kısmı kesinlikle istediğim etkide bir yumruk gibiydi. Sahneden indiğimde iki dakika öncesine göre daha mutluydum, daha güçlü hissediyordum.

"Bu gece bir harika! Neşe!"

Hepimiz yerlerimizdeydik. Semih bardağını havaya kaldırdığında dikkatimizi ona verdik.

"Kabul etmeliyim ki bu dans işi başta can sıkıcı gözüküyordu ama kızım, sen şahane bir şeysin! Bir aydır bizden çaldığın saatler ve bu gece için sana ve senin gibi

şahane biriyle birlikte olduğu için bu şanslı herife kadehimi kaldırıyorum!"

"Sağ ol, Semih. Beni gururlandırdın."

Ömer onun kadar alaycı bir dil kullandıktan sonra bardağını kaldırdı.

"Neşe ve Ömer'e!"

Bora'nın daha derli toplu sunumuyla bardaklarımızı kaldırdık ve birer yudum aldık.

Kahkahalar ve üniversite anıları bir saat bizi müzikten alıkoyarak birbirimize odakladı. Artık anlatmaktan ve gülmekten yorulduğumuzda ilk vazgeçen Semih'ti. Reklam arası vermek istiyordu.

"Sahneye kim çıkıyor? Star olarak kendimi sona saklıyorum da!"

"Ben çıktım sayılır. Siz düşünün."

"Sen çıkmış sayılmazsın."

"Evet. Meriç çıkmak istiyormuş. Sahne Meriç'in!"

Neşe sevgilisine destek olarak "Meriç! Meriç! Meriç!" diye alkış tuttuğunda, Meriç belki de onu susturmak için yerinden kalktı ve sahneye doğru yürüdü.

Merak ediyordum, çünkü onun şarkı söylediğini daha önce hiç duymamıştım. İtiraz etmemişti. Burada herkes öylesine söylediği için mi gerilmemişti, yoksa her zamanki rahatlığı mı üstündeydi bilmiyordum. İçimdeki bir başka ses ise *Yoksa bu işte de mi iyi?* diye merakla soruyordu.

O sahneye çıktığında ilgisiz gözükmeye çalışabilirdim ama yapmadım. Şarkı söyleyecekti ve ben merak ediyordum. Bedenimi sahneye doğru çevirdim. Fısıltılar kesilmişti.

Meriç Tuna'nın şarkı söylemesini merak eden tek kişi ben değildim. Boğazını temizledikten sonra bir şarkı seçti. Üstüne alınmamaya çalıştığım bir şarkı seçmişti.

Son Defa benimkinden daha iyi bir tercih olmuştu.

Ve daha manidar...

Onun konuşmasına izin vermemiştim. Aylar sonra çok yakındık. Fazla yakın. Müziğin bizi savunmasız bıraktığı bir zamanda birbirimize teslim olmuştuk ama hiçbir zaman sınırı aşacak bir konuşma yapmamıştık. Susuyordu. Görünmez sınırlarımı görüyor ve çizgileri silmeye çalışmıyor ya da üstünden atlamıyordu. Saygı duyuyordu. Gözlerime bakıp beni konuşmak zorunda bırakmamıştı. Tersine anlayışlı olmuştu. Hiç olmadığı kadar...

Ama şimdi bu şarkıyla sanki günlerdir söyleyemediği şeyleri söylüyordu. Söylemek istedikleri bunun gibi şeyler miydi?

Kalbim zorlukla ama duyabileceğim kadar yüksek bir tonda atıyordu. Kalp atışlarım da hoparlörden veriliyordu. Sadece o şarkı söylemiyordu. Oturduğum yerde durmaya devam ediyordum ama kalbim ona eşlik ediyordu.

Söylemek istedikleri bunlar mıydı?

Hayır, değildi.

Peki o zaman neden bu şarkıyı seçmişti?

Hayır, böyle hissetmiyor!

Neden gözlerini benden ayırmıyor?

Kandırmaya çalışıyor!

Öyle olsa çok farklı davranacağını biliyordum! Bambaşka bir yol izlerdi.

Onun söylemek istediklerine daha fazla kafa yorarsam, bedenimin yarısını kurtardığım bataklığa geri batardım. Oysa karnıma kadar çıkmayı başarmıştım. Çimlere sıkıca tutunuyordum. Var gücümle tutunuyordum. Yeniden toprağa basacağım gün koşacaktım. Çok uzaklara... Çamur üstümden temizlenene kadar koşacaktım. Bu benim en büyük savaşımdı. Annem haklıydı. Bataklıktan kurtulmak için bu savaşı kazanmalıyım. Burada oturup onun içinde merhamet olduğunu düşünmeye başlamak kaybetmek demektir. Bu sözler ona ait değildi. Böyle düşünemezdi! O böyle değildi!

Sandalyeden inmeye çalışırken yere düşürdüğüm kabanımı dengemi yeniden kazandığımda yerden kaldırdım.

“İyi misin?”

Kimin sorduğunu bile bilmeden kafamı salladım, kabanı eski yerine bıraktım ve lavaboya doğru hızlı adımlar attım. Her adımda kalbimin atışı beynimde bir sarsıntıya sebep oluyordu. Onu sesini hâlâ duyuyordum.

Koridora çıktığımda sırtımı soğuk duvara yasladım. Avuç içlerimi duvara yaslayıp gözlerimi yumdum. Ben güçlüydüm. Güçlü olmak zorundaydım.

Bu benim kendimle olan savaşımdı. Hata yapılırdı ama bazı şeyler unutulmazdı. İnsanlar pişman olurdu ama bu yeniden hata yapmayacakları anlamına gelmezdi. Kendimi korumalıyım. Kendimi insanlardan korumalıyım. Mutlu olmalıyım. Artık ben de mutlu olmalıyım. Her şey normale döndüğünde benim anlatılacak bir hikâyem kalmayacaktı. Sürekli hatalar yapan kız olmayı bıraktığımda, normal bir hayata kavuştuğumda artık son bulacaktı.

“Kayla?”

Sessizce nefes aldım. Onun sakinleştirici kokusu çok yakındaydı. Gözlerimi açtım.

“İyi misin?”

“Ben normal olmak istiyorum, Meriç.”

Ellerini tereddüt ederek arka cebine götürdü. Ne yapacağını bilmiyordu ya da Meriç Tuna bir anlığına anlamamıştı.

“Eskisi gibi... Anlatacak bir hikâyem olmasın istiyorum. Buraya geldiğimden beri olan şey artık olmasın istiyorum.”

Bir süre durdu. Ölüm sessizliği aramızda beden bulmadan önce kafasını ağır ağır salladı. “Anladım. Senden tek bir şey isteyebilir miyim?”

Tek bir şey?

Elleri cebinden çıktı. İki yanında öylece durdu.

“Onu hayatına geri alma.”

Berkan? Onu hayatıma geri almayacaktım. Zaman geçince öfkem geçer sanmıştım. Öfkem azalmıştı ama zaman bize çare olmamıştı. Onunla hâlâ konuşmak istemiyordum. Çünkü onu affedemiyordum. Yüzünü görmek bana iyi gelmeyecekti. Yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Asla yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Ona verdiğim değer karşısında hiç hak etmediğim bir şeyi bana yaşatmıştı.

“Endişelenme.”

Ellerini beline koydu. Başını yana çevirdi, bir süre öyle durduktan sonra dişlerinin arasındaki dudağını serbest bıraktı ve yeniden gözlerini bana çevirdi.

“Söz ver.”

“Meriç...”

“Söz verir misin?”

Hayatımdan birilerini çıkaramamak gibi bir sorunum vardı. İtibarım yüzünden bana güvenmemesini bir şekilde anlıyordum.

“Söz veriyorum. Şimdi gidebilir miyim?”

“Teşekkür ederim.”

Ne demek, Meriç Tuna!

Önümden çekilip geçmem için yol verdiğinde gözlerimi ondan ayırdım ve yürümeye başladım.

Çoğu şeyde olduğu gibi şarkı söylemede de iyiydi ve ben bunu yıllar sonra bugün, ondan vazgeçtiğimde öğreniyordum.

Geri döndüğümde sahnede Semih, Ömer ve Bora vardı. Üçünü yan yana hayal etmek, Atahan Koleji’nde okuyan biri için zor şeylerden biriydi. Hayal gücü fazla geniş biri bunu ancak yapardı.

“BEN! MESELA! UÇARIM MESELA! YERLERE GÖKLERE SI-ĞA-MI-YOR-UM!”

Semih’in başladığı şarkıya Bora devam edince ikinci şok dalgası bedenimden geçti. Kızların yanına geri döndüğümde hayretle sahnedeki üç çocuğu izliyordum.

“Neler oluyor?”

“Birisi onlara alkol mü verdi diye soruyordum ben de.”

“Korkmayın, kızlar! Bunların hepsi Neşe Toprak’ın projesinin bir ürünü. Geç Gelen Arkadaşlıklar başlığını koymayı düşünüyorum.”

Neşe yerinde zıplayarak ayağa kalktıktan sonra Cansu’yu kolundan çekerek sahneye sürükledi. Meriç arkamdan geçerek Suzan’ın yanındaki yerini aldığı anda bir an göz göze gelsek de, hemen sonra ikimiz de sahnedeki çılgınları izlemeye geri döndük. Şarkının yarısında sahneden taşıp bizi de aralarına aldıklarında, lise boyunca yaşamadığımız bir mutluluğu birlikte paylaştık. Neşe haklıydı. Bu resmen GEÇ GELEN ARKADAŞLIKLAR projesiydi ve biz şu an bu projenin en eğlenceli anını hatıralarımıza kazıyorduk.

Hep birlikte hiç olmadığımız kadar eğleniyorduk.

9

Kar yerini günler sonra ondan tek bir iz bırakmayan güneşe bıraktığından beri yaşanan en sıcak gündü. Bazılarımız hâlâ kalın giysiler tercih ederek dışarı çıksa da, bazılarımız kabanlardan ve atkılardan kurtulmuştu.

Neşe'nin saçı yapılırken Atahanların evinde kuaföre dönüşmüş odanın penceresinden dışarıyı izliyordum. İşte o büyük gün gelmişti.

"Kayla, elbiseni giy!"

Kapının önüne tanıdık bir Mercedes yaklaştığında gü-lümsedim. Satmamıştı.

"Merak etme. Geç kalmayacağım."

Pencerenin önünden ayrılıp, askıda duran çivit mavisi rengindeki elbisemi aldım. Suzan ve Cansu'nunkiyle aynı renkteydi. Modelleri biraz farklıydı ama hepimiz göz yormayacak şekilde birbirine benzeyen kıyafetler giyecektik. Sadece Neşe'ninki beyaz ağırlıklıydı ama onunkinde de mavi göze çarpıyordu.

“Arkadaşın geliyor mu?”

Elbisenin fermuarını çekmeye çalışırken bir yandan da ona cevap verdim. “Evet. Birce’yi davet ettiğin için teşekkürler!”

“Ne demek! Ben yokken sana baktığı için ona kızgın olsam da, bir o kadar da minnettarım!”

“Çok kibarsın,” diye fısıldadım.

“Caner? O da geliyor mu?”

Bu soruyu soran Cansu’ydu. Neşe kibarlıktan ya da kalabalığı sevdiğinden, lisede selam verdiği insanları bile çağıracaktı ama Ömer ona bir sınır çizmişti. Bu şaşırtıcıydı. Çünkü Neşe onu ikna etmek yerine dinlemişti ve liseden sadece birkaç kişiyi çağırmıştı. Bir zamanlar kampa-taki kısa süreli dans partnerim olan Cem ve Caner gibi...

“Bora ve Meriç geldi. Biz Suzan’la aşağı iniyoruz. Acele edin!”

Fermuarla mücadele sona erdiğinde derin bir nefes aldım.

Neşe’nin yanına geçtiğimde saçlarını yapan kadına teşekkür ediyordu. Kadın dışarı çıkınca bana döndü.

“Peri gibi gözüküyorsun.”

Eteğinin tüllerini havaya kaldırıp zarifçe beni selamladığında gülümsedim. Dünyadaki en güzel nişan töreni onunki olacaktı ve o en güzeliydi.

Neşe, hanım hanımcık görüntüsünün altında cazibeli, alımlı, çekici bir kadın saklıyordu. Ailesinde bile söz hakkı onda olurdu. İsteddiği şeyleri insanlara yaptırmada zorluk yaşamazdı. Genelde istediği her şeyi alırdı.

“Sen de çok güzelsin. İyi ki benim arkadaşısın. İyi ki... Benimlesin.”

“Sen olmasan böyle bir gün olmazdı. Sensiz yapamazdım, biliyorsun değil mi?”

“Makyajını bozacak şeyler düşünme! Çok güzel bir gün olacak.”

“Biliyorum. Seni zor durumda bıraktım farkındayım ama bir şeyi bilmeni istiyorum, Kayla. Ben...”

“Ne?”

“Bilerek yaptım. Senin sandığın gibi Meriç’le barış diye değil... Ben onu dinledim. Seninle sizin hakkınızda konuşmamızı istemiyor. O yüzden sana hiçbir şey söylemedim ama... Yani barışsanız mutlu olurum. Barışmayacaksanız da... Senin güçlü olmanı istedim. Ondan kaçıyordun. Eskisi gibi sık konuşmasak da biz kardeşiz.” Elini kalbimin üstüne koydu. “Kardeşler birbirlerinin ne hissettiklerini bilirler. Kimsenin seni anlamadığını düşünüyorsun. Senin yaşadıklarını yaşamadığımı sanıyorsun. Belki haklısın ama ben seninle her şeyi yaşadım. Sen üzülme diye görmezden geldiğim şeylerin ardından seni gülümsetmeye çalıştım. Sen o gecelerde yatağına yattığında benim huzurla uyuduğumu mu sanıyorsun?”

“Neşe...”

“Sen benim kardeşimsin, Kayla.”

“Özür dilerim.”

“Üzül diye söylemedim, şapşal. Haydi bana sarıl da aşağı inelim. Senin nişanına kadar en güzeli olacak olan nişanım bizi bekliyor!”

Kollarımı ona dolayıp sıkıca sarıldım. Saçlarımızın bozulması ikimizin de umurunda değildi.

"Seni çok seviyorum!"

"Ben de seni çok seviyorum, Kaykay!"

Gözyaşı akıtmadan birbirimizden ayrıldıktan sonra odadan çıktık. Merdivenlerin başında bizi Ömer bekliyordu. Neşe'ye ve bana aynı anda iki kolunu açsa da onları yalnız bıraktım.

"Neşe'm, prenses olmuşsun!"

"Sen de çok yakışıklı bir prens. Peki, sadece meraktan soruyorum. Bu prens karnını doyurdu mu? Ömer, dans ederken karnının gurultusunu duymak istemiyorum."

"Doydum. Yemin ederim."

İkisi merdivenlerden inerken gülmeden edemedim. Peri masallarındaki kadar romantik olmasalar da, o masallarda olduğundan daha güzeldiler.

Onları izlerken, merdivenin başında bekleyen Meriç'in geldiğini fark edememiştim. Son basamaktayken oyunu bozmamak için gülümsedim ve koluna girdim. Birlikte evden ayrılıp arabalara bindik. Cansu ve Bora bizimle aynı arabadaydılar. Ömer ve Neşe de Semih'in arabasına binmişlerdi. Suzan da onlarla birlikteydi.

Nişan töreninin yapılacağı yer eve çok uzak değildi. Trafikten ayrılıp sahil yoluna girince daha hızlı ilerlemiştik. Mekâna ulaşmamız yaklaşık yarım saatimizi almıştı.

Salon ders aldığımız sınıfa çok benziyordu. Zemin yuvarlaktı, duvar yerine her taraf camdı. Aileler masalara çoktan yerleşmişti. Neşe'nin ve Ömer'in ailesi çocuklarının

aldığı karara uyup aceleyle bir tören organize ettiğinden, geleneklere çok bağlı kalmamışlardı. Kız isteme olmasa da bir yemekte tanışıp kaynaşmışlardı. Tören için her şeyi anneler birlikte organize etmiş, Neşe'ye sadece dans derslerine katılmak kalmıştı. Ömer'in ailesinin gizli bir resmiyeti vardı ama onlar da Neşe'yi çok sevmişlerdi. Herkes onun mutluluğu için bir şeyler yapıyordu, çünkü en başta Ömer onun mutluluğunu istiyordu.

En yakın arkadaşımın nişanlandığı gün olmasının yanında, benim açımdan bir önemi daha vardı. Herkesten gizli kalbimin derinliklerinde tuttuğum not defterine annem ve babamla birlikte geçirdiğim özel bir gün daha ekleyebilecektim.

Salondaki insanlara eşsiz bir müzik ziyafeti veren küçük orkestra bize tanıdık gelen şeyler çalmaya devam ederken, anne ve babamla paylaştığım masada onların sohbetini dinliyordum. Artık imkânsıza inanmıyordum. Masallar gerçek olabiliyordu. Küçük bir kız çocuğuyken uykum gelmesin diye kendi kendime anlattığım masalların içindeydim.

Artık sırlar, gizemler, yalanlar yoktu.

Affetmeyi öğreniyorduk, birlikte olmayı öğreniyorduk. Birbirimizi kabul etmeyi öğreniyorduk.

Cem, Suzan, Meriç, Caner, Ömer, Semih, Cansu, Neşe ve ben birbirimizden bir şey saklamadan birlikte vakit geçirebiliyorduk.

Kendi küçük dünyamdan buraya geldiğimde benim için sayfaları boş bir kitap açılmıştı. Bu karmaşık, yabancı olduğum, sırlarla dolu yeni hayatımda bocalamıştım. Bir kahraman vardı, istemediğim. Ondan kurtulup kitabı

kapatmak istediğimde başka kahramanlarla dolmuştu sayfalarım. Kurtulmak istedikçe sayfaları çevirmiş, çevirmiş, çevirmiş, anlatmaya devam etmişim.

Eskiden annem ve ben vardık. Hiçbir zaman gelmeyecek biyolojik bir babam vardı. Bunu küçük yaşta kabullendiğimden, o hayatı normal saymak zor olmamıştı. Normal, normal olmaktan çıktığında yolumu kaybetmişim.

Karanlık sokaklarda yolumu bulmaya çalıştıkça ara sokaklara dalmış, iyice kaybolmuştum.

Yalanlar, sırlar beni daha dar sokaklara sürüklemişti.

Yavaş yavaş aydınlanıyordu sokaklarım. Bir şekilde toparlanmış, düşe kalka yolumu bulmuştum. Her yeni kayboluşta ya ben ayağa kalkmışım ya da ailem beni ayağa kaldırmıştı. Babamı kabul ettikçe kurtulmuştum o bilinmezlikten. Artık biliyordum... Sahip olduğum en değerli şey, ailemdi.

Işıklar önce söndü, sohbetler yarıda kesildi. Loş bir aydınlatma büyü gibi ortalığa yayıldığında herkesin başı girişe çevrildi. Orkestra devreye girdi, sessizlik naif bir sesle bozuldu ve birkaç saniye sonra Neşe ile Ömer, birlikte yürüyecekleri yolun ilk adımlarını attılar.

Alkışların orkestraya eşlik ettiği uzun yolda Neşe ve Ömer etrafa mutluluk bulaştıracak gülücükler saçarak ilerledikten sonra salonun merkezinde durdular. Aileleri iki yanda dizilerek onları karşılamıştı. Önder Atahan'ın konuşmasının ardından yüzükler parmaklardaki yerini aldı. Her şey o kadar büyüleyiciydi ki, gözümü kırpmak bile istemiyordum. Neşe'nin yüzünden silinmeyen gülümsemesi, Ömer'in hem ona hayran bakışları hem de etrafa saçtığı

mutluluk, Önder Abi'nin bir yerde titreyen sesi, anne ve babalarının gözlerindeki ıslaklık...

Ömer, Neşe'nin yanağına bir öpücük bıraktığında büyük bir alkış koptu ve uzunca bir süre herkes onları alkışladı. Doğru hislerin peşinden gidip, doğru yola birlikte adım atmışlardı. Mutlu olmayı hak ediyorlardı.

Masala dâhil olma vakti geldiğinde bir büyüünün içindeymişiz gibi hissettiren o müzik başlamıştı. Eteklerimi zarıfçe tutarak yerimi aldım. Hepimiz onlar için unutulmayacak bir anı bırakmak istiyorduk.

Kırgınlığımı, öfkemi birkaç büyülü dakika için geride bırakıp dans etmeye başladığımda, bunun en iyi dansım olacağını biliyordum. Çünkü ilk kez müziğin büyüüne, Neşe ve Ömer'in sevgisinin büyüüne kendimi bu kadar bırakmışım. Partnerimin kolları arasında en iyi dansımı ediyordum.

Onların sevgisinin perisi üstümüzde uçmaya devam etti. Etrafa biraz daha mutluluk saçtı. Büyü tozları üstümüze düştükçe masalın içindeki sayfamız renklendi. Müzik bizi bulutların üstüne taşıdı ve dans bitene kadar orada kalmamıza izin verdi.

Bir masalın içinde, büyük bir baloda, birbirini seven insanların dans ettiği bir andı.

Romantik, huzurlu ve büyülü...

"Kayla, seninle bir konu hakkında konuşmalıyız."

Annem ve babam, işten geldiğim bir günün akşamında beni salonda bekliyorlardı. Önce üstümü değiştirip bir şeyler yememe izin vermişlerdi. Eve adımı ilk attığımda bir

şey olduğunu biliyordum. Nursiş'in izin günü değildi. Ne annem ne de babam bana günümün nasıl geçtiğiyle ilgili sorular sormuştu. Sadece beklemişlerdi. Açık duran televizyonun yaptığı boş gürültü olan biteni anlamama mani olmamıştı. Babam her zamanki yerinde oturuyor, annem çaprazındaki koltuğun kenarındaydı. İkisini de rahatlıkta göreceğim yere geçmek için Trouble'ın yanından ayrıldıktan sonra yavaş adımlar attım.

Nişan töreninden beri annem bizimleydi. Nursena Hanım'da kalmış, Eskişehir'e gitmek için acele etmemişti.

Okullar çoktan açılmıştı. Neşe, Ömer, Suzan, Cansu ve Bora nişan töreni yüzünden geciktirdikleri okullarına geri dönmüşlerdi.

Ben de eski, normale oldukça yaklaşan hayatıma yeniden kavuşmuştum. Okula başladığımızda Semih'le hiçbir şey olmamış gibi devam etmiştik. Bu birimizin planlayarak yaptığı bir şey değildi, üstünde durmadan böyle devam etmesine izin vermiştik.

Ve o, dediği gibi yoktu. Döndüğünü düşünüyordum ama bir yerlere giderken etrafı kontrol etmekten kendimi alamıyordum. Bundan kurtulmam muhtemelen birkaç ayımı alacaktı. İzlenmediğime kendimi inandırana kadar etrafa biraz daha dikkatli bakmanın kimseye bir zararı yoktu.

"Sana söylememiz gereken bir şey var."

"Evet..." Arkamdaki yastığı kucağıma aldım. "Sizi dinliyorum, anne."

"Aslına bakarsan benim söylemem gereken birkaç şey var."

Bu sefer bakışlarımı babama çevirdim. Korkmak istemiyordum ama gerilmeye başlamıştım. Kötü bir şey mi olmuştu? Doktorum şehre geri döndüğünde beni kontrol etmişti. Sorun olmadığını söylese de sorun var mıydı?

“Evet, baba.”

“Sırlardan hoşlanmadığını sanıyorum.”

Hoşlanmıyordum. Başıma ne geldiyse sırlar yüzünden gelmişti.

“Bir sırrı ortaya çıkarmak için kendini büyük bir depresyonun ortasına attın.”

Ah, anne! Biraz daha az dürüst olur musun?

Neden babam gibi değildi? Her zaman doğruları söylemek zorunda mıydı? Doğrular ve gerçekler bazen saklı kalabilirdi.

Ah! Bunu ben mi söylüyordum? Yine haklısın, anne!

“Ne? Nedir, söyleyin de bitsin bu işkence.”

“İşkence mi yapıyoruz?” Babam anneme döndüğünde yüzünde karışık bir ifade vardı. Annemin yüzünde ise tek bir çizgi bile yoktu.

“Rahatla, Vural. Kızın kendi içinde bizimle savaşıyor ve anlaşılan kaybediyor.”

“Kazandın!” Gözlerimi devirdim. “Şimdi ne olduğunu anlatacak mısınız? Görünmez hançeri kalbime saplamak üzereyim.”

Babam biraz rahatlayıp arkasına yaslandıktan sonra parmaklarıyla oynamaya başladı. Hadi ama! Bunu babamın yapamayacağını hepimiz biliyorduk. Bakışlarımı anneme çevirdim.

"Baban çok istekli olmasa da, Meriç'e yaşattığım şeyi yaşamamanın üstesinden gelebileceğini savundum. Haklı olduğumu kabul etti, çünkü üstesinden gelinmeyecek bir şey olsa, sırf merak ettiğin için bir ailenin özelini kurcalamazdın."

Bu bir mahkemeydi. Kimsenin yapmaya cesaret edemediği şeyi tabii ki annem yapıyordu. Çünkü hep yapardı. Hatalarımın üstünü kapatmazdı. Yapacağı en büyük iyilik, bir süre kendimi toplamama izin vermek olurdu ki o an gelip çattığında gözyaşlarına sığınıp kaçmayayım.

Pekâlâ, buna hazır değildim ama geciktiremezdim. Annem bunun için bir yıldan uzun bir süre bana izin vermişti. Şimdi hatalarımla yüzleşmeliydim.

"Ne demek istediğini anladım."

"Çok iyi. Üstüne biraz daha konuşmama gerek var mı?"

"Hayır. Çok net anladım."

"Ben söylediğim için olmadığını düşünüyorum. Kendine uzun süre verdin. Hiçbirimiz bunu bozmak istemedik. Kendini dinlemek için bolca vaktin olduğunu sanıyorum."

"Öyle."

"Sonunda..."

"Yapmam gereken şeyleri yapmadım. Bunun için buradayız, değil mi? Artık kaçmak yok. Kabul ediyorum. Devam edebilir miyiz?"

"Harika. Tabii ki. Vural, sen bir şey söylüyordun..."

Babam annemle aramdaki şifreli konuşmayı alnını kırıştırarak takip etse de, onun da konuya hâkim olduğunu

biliyordum. Sırtımı dikleştiren kucağımdaki yastıktan kurtuldum.

Bu kadar uzun bir süreden sonra annemin bunu yapmayacağını düşünmüştüm. Ne kadar zor bir süreç geçirdiğimi gördükten sonra bunu yapmayız sanmıştım. Bir nedeni olmalıydı? Bir nedeni kesinlikle vardı.

Babam çenesini sıvazladı. Başlamaya çekiniyordu ama başladığında devamı hemen gelecek gibiydi. Kelimelerin dudağından dökülmek için sabırsızca beklediğini görebiliyordum.

Söyle ve özgürlüğüne kavuşsunlar!

“Meriç’le ilgili... Değil mi?”

Onunla ilgili olduğunu biliyordum. Annem poker suratıyla beni izlerken babam biraz rahatladı. Onunla ilgiliydi.

“Herkesin... Onunla eskisinden daha iyi anlaştığını görüyorsun. O olaydan sonra...”

“Evet. Hayatımı kurtardı. Size kızmıyorum. Onunla görüşmemenizi isteyemem. Bu benim meselem.”

“Sen bize bir şey anlatmadın ama Meriç anlattı, kızım.”

Kulaklarım uğuldamaya başladığında kalbimi duyabiliyordum. Doğru şeyi duyduğumu sanmıyordum. Acele etmemeliydim. Farklı bir şeyden bahsediyor olabilirdi.

“Seni nasıl incittiğini...”

“Bunu neden yaptı?”

Sesim beklenmedik şekilde yüksek çıktığında dilimi ısırardım. Sakin olmalıydım ama... Kalırsın! Bunu neden yapmıştı? Anne ve babamla aramı düzeltmeye çalışırken,

onların dâhil olduğu bir zayıflığım yüzünden bu kadar kırıldığımı bilmek zorunda değillerdi!

“Senin aksine Meriç bize yardımcı olmaya çalıştı.”

“Ah! Anne!”

“Annene ya da Meriç’e kızma. Seni o halde görüp nedenini öğrenmeyeceğimi mi sanıyordun?”

Ah! En başından beri biliyordu. Babam her şeyi en başından beri biliyordu ve ben sadece kendimi kandırmıştım. Onun hiçbir şey bilmediğini düşünerek bir de en ufak öfke nöbetimde yine ona saldırmıştım.

“Her neyse! Tamam.” Nefes almaya çalıştım. Göğsüm hızla yukarı çıkıp inerken, kalbim göğüs kafesimi tekmelerken becerikli olmaya çalıştım ve ciğerlerime havayı ulaştırdım. “Özür dilerim. Bunu bilmenizi istemezdim. Sizinle ilgili gözükse de değil, kendi zayıflığım ve üstesinden gelmem uzun sürdü. Kendinizi suçlamayın lütfen. Sizden tek istediğim bu.”

“Ne kadar güçlü olduğunu görüyoruz, kızım. Her şeye rağmen yanında olmaya çalıştık ama daha fazlasını yapmak isterdik.”

“Baba, lütfen... Bunun hakkında konuşmayalım.”

“Tamam... Meriç ailesi hakkında gerçekleri tam anlamıyla öğrendiğinde benim yanıma geldi. Özür diledi. Senden de özür dilemek istiyordu ama yapmayacağını söyledi. Onu şu an bile anlamakta zorluk çeksem de, senin sürekli kafama sokmaya çalıştığın o şeyi hatırlattım kendime.” Biraz durduktan sonra benim taklidimi yapmaya başladı. “O değişik bir çocuk, baba. Düşüncelerini sorgulama. Sana aptalca gelebilir ama inan bana, kendi

dünyasında haklı olduğu bir nokta kesinlikle vardır. Bunu sonradan sen de mutlaka görürsün. O yüzden lütfen onu yumruklamadan önce bu dediklerimi kendine hatırlat.”

Sağ ol, baba. Hiçbir şeyi unutmamışsın! Oysa beni bir an bile dinlemediğini düşünüyordum ve her fırsatta seni gıcık etmek için bunu tekrarlıyordum.

“Seni dinledim, kızım. O tuhaf çocuğu yumruklamadan biraz daha konuşmasına izin verdim. Gideceğini söyledi. Senden özür dilemeden gitmesi fikri çok hoşuma gitmedi ama bunda sen suçlusun.”

Kabul ediyorum, suçlu benim. Artık cezamı kesin ve bu giderek tuhaflaşan muhabbet sona ersin. Huzurla yatağıma gideyim ve konuşulan her şeyi unutmak için uykuya dalayım.

“Ona saygı duyuyorum, çünkü benim o ana kadar fark etmediğim bir şeyi gösterdi.”

Ne olduğunu sormaya korkuyordum.

Babam çenesini kaşıyıp önce anneme, sonra bana baktı. Ve evet, yeniden konuşmaya hazırды.

“Senin bana ve benim sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu. Görmezden gelerek evlilik kararı almıştım. Bunun bizim için çok da büyük bir sorun olmadığını düşünüyordum ama yanıliyormuşum.”

Yapma! Yapma! Seni budala! Beni aileme karşı daha ne kadar küçük düşürdün? Annemle babamın yeniden birlikte olmasını istediğimi de söyledin mi? Seni aptal! Ah Meriç! Meriç Aptal Tuna!

“Biliyor musun, onu dinleyerek hata yapmışsın. Çünkü evliliğin aramızdaki ilişkiyi bozmazdı. Zaten büyüyorum ve seninle çok uzun süre aynı evi paylaşmayacağız.”

"Yalan söylemeyi bırak ve yerine otur, Kayla."

"Anne!"

"Hâlâ hata yapman ikimizin de umurunda değil. Büyümek istediğini biliyoruz ama ikimizin yanında çocukça şeyler yapman bizi şaşırtmaz. Bunun değerini bil."

Yerime geri oturdum. Onunla mücadele edemezdim.

"Sonuçta Meriç dedi diye evliliği ertelemedim, Kayla. Ona hak verdiğim için bu kararı aldım. Daha sonrası bana gösterdi ki, bir evlilik yapsam bu asıl hatam olurmuş. Yeşim ve ben uzun bir süredir görüşmüyoruz."

Oh?

Evet. Oh! Sessiz bir oh! Buna sevindiğimi gizleyemedim.

"Diğer çocuklar..."

"Yapma!" Gözlerimi kapattım. Herkes her şeyi biliyor olamazdı, değil mi? Eğer öyleyse bu konuşmanın sonunda Meriç'i boğazlamaya gidecektim!

"O, gittiğinde onun hakkında konuşmalarını istemedi. Senin üstünde bir baskı oluşmasın diye..."

Böyle mi demişti? Hah! Aslı şöyle olmalıydı; Meriç Tuna, giderken bana huzuru ve özgürlüğümü verdi. Meraklı olan herkesi susturdu ve bana yapacak çok bir şey bırakmadı.

"Anlıyorum. Ailemi ve arkadaşlarımı toparlamaya çalıştı. Sonunda bana sadece kendimi toparlamak kaldı. Pekâlâ... Bunun için de ona teşekkür ederim, anne. Bu konuşma daha tuhaf yerlere gidecek mi, yoksa sindirmem için odama çıkabilir miyim?"

"Son bir şey... Bizim için de tuhaf ve kabul etmesi zor olsa da... Aranızda farklı bir ilişki vardı."

Babam boğazını temizlediğinde annem ona döndü.
"Özür dilerim. Konunun bu kısmında ben olmasam?"

"Lütfen!"

"Tabii... Anneler ne için var, değil mi?"

"Nazlı, sen harikasın!"

"İltifat mı ettin az önce? Ah! Neredeyse yirmi yıl sonra..."

Annem gözlerini devirirken babam bir gülümsemeyle bizi yalnız bırakıp bahçeye çıktı. Trouble fırsatı değerlendirip onunla birlikte kendini dışarı atmıştı. Şimdi baş başaydık.

"Kayla..."

"Anne, bunu yapmak zorunda değiliz. Anlıyorum. Ondan özür dileyeceğim ve teşekkür de ederim. Yetmez mi?"

"Meriç gerçekten gidecek, Kayla."

Sessizlik...

Kulaklarım uğuldamaya başladığında boğazımı temizledim.

"Bunu zaten biliyorum. Gitti. Artık başka bir ülkede."

"Gelmeyecek, Kayla. Asla. Ailesi oradan bir ev almayı düşünüyor."

"Ne... Ne yapmamı istiyorsun? Bir şey mi yapmalıyım? Bu onların kararı. Bizi ilgilendirmiyor."

Gözlerimi neden kaçıırıyordum o zaman? Kalbim yeniden göğüs kafesimle savaşmaya başlamıştı. Gri tüylü kedim

çimlerin üstünde paytak adımlar atmayı bırakıp babamın kucağına atladığında kulaklarım uğulduyordu. Yeniden!

“Hiçbir şey. Senden hiçbir şey beklemiyoruz, kızım. Ne kadar öğrenmeni istemese de, senin bunları bilmen gerekiyordu. Sana bir şey bıraktı.”

O ana kadar fark etmediğim kâğıdı sehpanın üstünden alıp bana uzattığında ayağa kalktım. Annemin parmaklarının arasındaki kâğıdı alıp salondan çıktım. Odama girene kadar kâğıtta ne yazdığını okumadım.

Kapıyı kapattıktan sonra katlı kâğıdı açtım.

Onun düzgün el yazısı...

Biraz geç kaldı ama artık ertelemenin bir anlamı yok. Bir daha buralarda hiç olmayacağım. Sen artık hiç olmayacaksın. Ben seni hiç hak etmedim ama bu sergi benden sonra senin aslında... Gelirsen... Lütfen, gel.

Meriç

*Bir kadın, cinayet işledi. Kendini karanlık
görüyordu. Yanılmıyordu da, çok karanlıktı. Bu
yüzden kurbanı bu kadar kolay kandırabilmişti.
Boğdu onu, öldürdü. Elleriyle değil, kalbiyle
öldürdü. Bir ölüm bir kurtuluş. Serbest kaldı
küçük adam. Bir kadın, cinayet işledi. Bir
ölümden bir iyilik serbest kaldı.*

Melehan'ın batı tarafında, gösterişli caddelerinden birinde, altmış yıllık bir bir konağın ışıkları otuz beş yıl sonra ilk kez o gece yanıyordu. Korkunç hikâyeler vardı etrafta, dilden dile değişen hikâyeler... Etrafında modernleşen binaların yanında tarihten bir virgül gibi durmaya devam eden konağın yıllar sonra içi yeniden insanla dolmuştu.

Sanat için bir geceliğine ölümden dönmüştü konak.

Şehrin köklü ailelerinden oluşan misafir kısmı sergi yerini biraz demode ve ürkütücü bulsa da, diğer taraf meraklı ve hevesliydi. Kulaktan kulağa fısıltıların arasında meraklı gözler her yerdeydi.

Kadeh cam sehpanın üstüne bir erkek tarafından nazikçe bırakıldı. "Neden? Neden? Herkes bunu soruyor."

Meriç Tuna sigarasını epey derin içine çekti. Bir gözü kapalı olsa da kıstığı diğeriyle arkadaşlarına bakıyordu. Sergi, sahibinin istediğinden daha kalabalıktı. Bu kalabalığa sebep olan ailesi onun için kaçamak odası da hazırlamıştı. Misafirler gelmeye başladığından beri Meriç o odadan dışarı çıkmamıştı.

“Efsane bir şey ortaya çıkarmışsın, Meriç. Acayip bir şey!”

Çocukluktan beri arkadaş olan üç delikanlı bir odadaydı. Kendisini diğer ikisinin abisi olarak gören Semih, bir dönemi hiç konuşmadan geçirdiği kardeşinin sergisini gezerken, içinde bulundukları konağın gerginliğini üstünden atamamış, misafirlerin yüzlerinde bile hayranlığı ve takdiri görmüştü. Meriç ile gurur duyuyordu. Bu gururu saklama ihtiyacı duymadı genç adam. Gözünden akan yaşı başparmağıyla sildikten sonra burnunu çekti.

“Seninle gurur duyuyorum, kardeşim.”

Meriç küçük bir tebessüm yüzüne yayılırken sigarayı dudağından ayırdı ve dumanı dışarı halkalar oluşturarak bıraktı.

“Yeniden eskisi gibi olacağımız kimin aklına gelirdi?”

Kıvırcık, parmağındaki yüzükle oynuyordu. Semih’in gözyaşıyla dalga geçmek istiyordu. Böyle fırsatları çok sık yakalayamıyordu ama bir kelime daha ederse ondan daha fazla gözyaşı akıtacağını hissettiğinden, bu isteğiyle mücadele etmeye çalıştı.

Aynı saatlerde şehrin diğer yakasında, Kayla ona sımsıkı sarılan kolların arasında gözyaşı dökmek için dişlerini birbirine bastırıyordu.

“Gitmek zorunda mısın?”

Arkadaşının burnunu çekerek kurduğu cümle haddinden uzun sürmüştü. Kayla, doğum kusuru gibi gördüğü büyük, yuvarlak gözlerini gökyüzüne dikti. Yıldızlara baktı. “Sonsuza dek sürmeyecek.”

Artık birilerinin hayatını mahvetmek istemiyordu. Melehan ona iyi gelmemişti. Babasını bulması ve onu babası gibi hissetmesi en büyük kazancıydı. O hiçbir zaman Melehan’a ait olmamıştı ama Meriç öyleydi. Meriç’in hayatı buradaydı. Onu elinden almayacaktı.

“Arada bir geleceğim.”

Bir aile olup zor bir karar vermişlerdi. Bu kararı almaları hiç kolay olmamıştı. Şirketin yurt dışındaki işlerinin başına geçecek olan Vural, ailenin tek şansıydı. Kayla artık yabancı bir ülkede, yabancı insanlarla birlikte yeniden başlayacaktı. Korkuyordu. Hayatında *bu son* dediği her keskin virajdan sonra bir tanesiyle daha karşılaşmıştı. Gideceği yere alışmamaktan, o hayata tutunamamaktan korkuyordu.

Babasının yanına taşınmasından sonra her şey ilk kez normalleşmeye başlamıştı oysa. Üniversiteye gidiyor, bir dergide çalışıyor ve büyüyordu. Büyüdüğünü hissediyordu. Kendini çalışarak, okula giderek ve yeni arkadaşlarıyla eğlenerek bir yıldan fazla süre oyalamıştı. Düşünmemişti pek...

Ama o geri geldiğinde yeniden düşünmeye başlamıştı.

"Arada bir... Ne kadar büyük bir teselli! Onun..."

"Ben kendim istedim. Ailemle birlikte olacağım. Annem de bizimle gelecek. Bir otel evimiz olacak. Bir süre... Belki annem ve babam yeniden dener. Kim bilir... Eski gibi değiller." Kayla'nın omuzları düştü. Boşa umutlanmak için onlarla ilgili hayal kurmayı uzunca bir süre önce kendine yasaklamıştı ama kalbinin kırık bir yanında bekliyordu. Annesinin ve babasının birbirini sevdiğini görmeyi bekliyordu. Yavaşça omzunu silkti. "Belki aile oluruz."

Turuncu ışıklar zayıfladı. Gecenin son aşamasına gelinmişti. Bir çocuğun büyümesini anlatan resimler ziyaretçiler tarafından gözlemlenmiş, değerlendirilmiş, üstüne yorumlar yapılmıştı. Genç yaşına rağmen şehrin en kalabalık sergilerinden birini gerçekleştiren adam sığınağından henüz çıkmamıştı. Soyadının bilinmişliği, onun gizemi, yeteneğinin doğurduğu merak... Birçok sebepten bir arada duran kalabalık onu bekliyordu. Onu tanımayanlar konuşması için fikir yürütmeye çalışırken, tanıyanlar bu beklentinin kısa bir konuşmayla sona ereceğini biliyordu.

"Gelmedi... Meriç."

Semih, Meriç'i saklandığı yerden çıkarmak için onun yanına geri döndüğünde parmaklarıyla oynuyordu. Kayla'nın gideceğini biliyordu. Genç kızla önceki gün vedalaşmıştı. Bir hafta önce babası sayesinde Kayla'nın şehirden, hatta ülkeden gideceğini öğrenmişti ama bunu Meriç'e söylemek için acele etmemişti.

"Ona kızma. Çok yoruldu. Eminim mantıklı bir açıklaması vardır."

Meriç elindeki kadehi sehpanın üstüne biraz sertçe bıraktıktan sonra ayağa kalktı. Kravatını düzeltirken Ömer'e hiç bakmadı. Sırtı Semih'e dönüktü ama onu yakınında hissediyordu.

"Ona kızgın değilim. Ona nasıl kızgın olabileceğimi düşünürsün? Bana bir baksana! Hayatına giren belalı insanlardan uzak durmayıp onları iyileştireceğine inanacak kadar güçlü bir kız o! Onu o kadar hak etmiyordum ki, sonunda her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Şu hale bak... Buraya gelmeyişi onu ne kadar incittiğimi yüzüme vuruyor. Hepsi bu!"

Öfkeyle arkasını döndü. Eli alnında duruyor, yüzünü en yakın arkadaşlarından gizliyordu. Kalbinin derinleri acıyordu. Ulaşıp o acıyı soğutamayacak kadar derindeydi. Kendini zehirliyordu. Daha güçlü bir çocuk olamadığı için kendine kızgındı. Anne ve babası kavga eden, babası annesini aldatan ilk çocuk o değildi. Kaçmıştı. Acılarından kaçmaya çalışmıştı. Resme sığınması onun en iyi yanıydı. Diğer her şey hataydı. O hatalar yüzünden, annesinden sonra sevmeyi isteyeceği tek kadını kaybetmişti.

"Ellerimden düşürdüm onu. Kalbimin derinlerine gömdüm ama ellerimden düşürdüm."

"Ben arayacağım. Kesin yoldadır zaten."

Ömer telefonunu cebinden çıkarırken Meriç alnını ovalıyordu.

"Ömer, bırak..."

"Meriç'e veda etmeden gitmez, Semih. Ben şimdi arıyorum."

"Ömer, bırak işte!"

Meriç derin bir nefes aldıktan sonra onlara doğru döndü. Gözlerinin altındaki kızarıklığı en iyi tanıyan kız şimdi ona sebepti.

"Bırak, Ömer. Semih'i dinle. Ben... Elimi yüzümü yıkayayım. Sonra şu konuşmayı yapalım. Bitsin bu gece artık."

Semih onu kolundan tutup durduğunda Meriç oradan çıkmak üzereydi. Kafasını sabırla kaldırdı ve çocukluk arkadaşının suratına baktı.

"Bu senin gecen. Kimsenin, hiç kimsenin bu geceyi bozmasına izin verme."

"Bunların bir anlamı yok."

"Sen yaptın onların hepsini. Tabii ki bir anlamı var."

Meriç kolunu kendine doğru çektiğinde arkadaşının elinden kurtulmuştu. Ömer onun hemen arkasında duruyordu.

"Evet, Meriç. Hepsinin bir anlamı var."

"Benim bir anlamım yok ama!"

"Sen... Ne demek istiyorsun?" Semih küçük bir kahkaha attı. Eğlenmiyordu. Onunla dalga geçmek istemiyordu ama o anı yumuşatmak için gülmek zorundaymış gibi hissetmişti.

"Çok düşünme! Ben söyleyeyim. Çünkü artık yorul-
dum!"

"Ne oluyor burada?" Nermin Tuna içeri girdiğinde oğlu öfkeyle ona bakıyordu. Gözlerini Semih ve Ömer'in üstünde gezdirdiği halde bir cevap alamayınca tekrar oğluna döndü. "Ne oluyor, Meriç?"

"Yorulдум, anne... Güçlü olmaya çalışmaktan yorul-
dum. Sürekli savaşır durmaktan yorulдум!"

Meriç yumruğunu duvara geçirdiğinde annesinin dudaklarından tiz bir çığlık kaçtı. Semih ve Ömer'i dışarı yollayıp insanları biraz oyalamasını istedikten sonra oğluna yaklaştı. Omzunu okşayıp onu kendine çevirdiğinde Meriç'in gözleri yaşla dolmuştu.

"Özür dilerim. Sana bunları yaşattığımız için özür dilerim."

"Senin bir suçun yok." Meriç hemen kendini toplamaya çalıştı. Burnunu çekip kafasını omzuna doğru çevirdikten sonra derin bir nefes aldı. "Senin bir suçun yok, anne. Babamın bile bir suçu yok. Ben daha güçlü olabilirdim ama zayıftım. Biliyorsun. Ben hep zayıftım. Dövüşmezdim bile. Yatılı okulda öğrendim gerçi."

Annesinin yüzündeki benzer yarım bir gülümseme onunkinde de vardı. Eski günleri hatırlamak ona bir an iyi hissettirmişti.

"İyiyim ben." Annesinin yüzünü ellerinin arasına aldıktan sonra alına kısa bir öpücük bıraktı. "İyiyim, anne. Sadece pişmanım ama üstesinden gelirim. Hatalarımın cezasını çekmek zorundayım. Halledemeyeceğim bir şey değil."

Nermin Tuna başını salladı. Oğlunun büyüdüğünü görebiliyordu. O hep yaşından biraz daha erken büyümüşü ama şimdi ona baktığında küçücük oğlunun kalbini duyabiliyordu. Yıllar önce görmeyi bıraktığı o küçük çocuk şimdi yeniden oğluyla birlikteydi.

"Biliyorum."

“Hadi! İçeri geçelim. Misafirlerimize teşekkür etmem gerek.”

Artık herkes hazırды. Son anda Vural Askaya ve Nazlı Salman da sergiye katılmıştı. İçeri birlikte girmişlerdi. Yanlarında bir de Caner vardı. Meriç’in, tanıdığından farklı biri olduğunu biliyordu, onu tebrik etmek için orada olmak istemişti. Caner diğerlerinin arasına katıldığında Neşe ve Cansu onu sevgiyle karşılarken Bora çekimser durmuştu. Eskiden çok iyi geçinmeseler de artık yan yana durabiliyorlardı. Onu başıyla selamladıktan sonra diğerleriyle birlikte alkışlamaya başladı.

Meriç koridorun başında, onu bekleyen yerde durduktan sonra kadehini hafifçe kaldırıp misafirlerini selamladı. Ömer sevgilisinin yanındaki yerini aldığı anda, Semih telefonunu kurcalıyordu. Kayla’dan bir mesaj beklemişti ama yoktu. Telefonunu cebine attıktan sonra gözlerini Meriç’e çevirdi.

“Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Benim kaybettiğim çocukluğuma ve büyümeme ortak oldunuz. Ben çok konuşmam ama size en savunmasız kaldığım dilde kendimi anlattım. Bu benim savaşım. Karanlık da benim, o karanlığın içinde saklı küçük beyaz nokta da... Kayboldum kendi içimde. Kendi kendimin cehennemi oldum. Sonra... Sonra bir mucize oldu.”

Meriç Tuna durdu. Kalabalığa ne anlatıyordu? Zaten yeterince çok şey anlatmamış mıydı resimleriyle? Tüm çıplaklığıyla yaptığı hataları, yanlışları, çaresizliğini, güçsüzlüğünü anlatmıştı. Boğazını temizledi.

"Birisi bana benimkine benzer bir hikâye anlattı gözleriyle. Gözleri... Siyahın içindeki küçük beyaz nokta gibiydi..."

Sustu yeniden. Birbirine bastırıldığı dudaklarını çözdüğünde omuzları düşmüştü.

"Teşekkür ederim..."

Alkış sesleri arasında arkasını döndü ve sığınağına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Annesi ve babası onun yerine tebrikleri kabul ederken, Meriç kendini sığınağına kitlemişti. Söylenmesine gerek yoktu. Sergi bitmişti.

Karanlığın Derini'nin ziyaretçileri dağılırken herkesin üstünde büyük bir memnuniyet vardı. Gece misafirler için güzel geçmişti. Genç bir yeteneğin sırlarına ortak olmanın verdiği keyifle gülümseyerek konaktan ayrılan insanların ardında Tanju Okan'ın sesi duyuluyordu. Meriç'in Kayla için düşündüğü ama Kayla'nın duymadığı şarkı, aslında Meriç'in itirafıydı. *Kadınım* salondaki misafirleri uğurlarken, dinlemesi gereken kişi konaktan ve Meriç'ten çok uzaktaydı.

Yabancılar gittiğinde sığınağından çıkan Meriç arkadaşlarının tebriklerini kabul ederken Caner uzaktan onu izliyordu. Her zaman onun karşısında durmuştu. Meriç'i her zaman farklı görmüştü. Meriç çöplüğe girmeye çalışan eskimiş, altın kaplama bir eşya gibiydi. Onun ait olmadığı o çöplükte kendi evinde hissediyordu Caner. Oradan çıkmak için her şeyi yapardı ama Meriç oraya girmeye çalışıyordu. Ona, o çöplükten kurtulma şansı olduğu halde kurtulmadığı, tam tersi oraya girmeye çalıştığı için öfke

doluydu. Meriç için oranın bir oyun olduğunu düşündüğü her an onu yumruklamak istemiş ya da yumruklamıştı.

Onun ait olduğu yerin böyle bir yer olduğunu biliyordu ama şimdi Meriç'e baktığı zaman her zamankinden farklı hissediyordu. Meriç'e üzülüyordu. O hiçbir yere ait değildi. Gittiği hiçbir yerde evinde gibi hissetmeyecekti. Bora ve Cansu onun yanından ayrılıp diğerlerine katılmak için hızlı adımlarla Caner'in yanından geçip giderken bir elini cebinden çıkardı ve bir zamanlar baş düşmanı olan çocuğa doğru yürümeye başladı.

"Tebrik ederim!"

İki genç üç saniye süren soğuk bakışların ardından birbirine sırttı. Meriç elini saçlarının arasından geçirirken *ah* 'layarak bir nefes aldı.

"Her şey için özür dilerim. Saçma sapan kavgalarımız..."

"Birçoğunu hak ettim."

Alnı kırıışan genç adam karşısındaki çocuğa bakarken başını sallayarak onayladı. "Ben de... Ben de öyle."

"Birbirimizi kışkırttık."

Elini havaya kaldırdı Caner. Meriç ondan bakışlarını ayırmadı. Sonra havadaki elini sıkıca tutarken omuzlarıyla selamlaştılar.

"Yeteneğin göz kamaştırıcı. Resimden çok anladığımı söylenemez ama büyüleyici..."

"Teşekkür ederim, Caner."

"Ben artık gideyim."

“Çocuklarla Font Karaoke’de buluşacağız. Sonra herkes dağılacak. Bir daha ne zaman görüşürüz kim bilir. Eee... Bize katıl. Uygunsan...”

Caner dudağını büzüştürüp düşünürken omuz silkti. Artık büyümüşlerdi. Kavgaya etmeden vakit geçirmeyi başarabilirlerdi. “Olur. Orada görüşürüz.”

Başıyla selam verdikten sonra ellerini cebine attı ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Islığıyla çalan şarkıya eşlik ederken, Meriç’in konuşmasını düşünüyordu. Onun ait olduğu yer Kayla’nın olduğu yerdi. O kızın hayatı, Meriç’in eviydi.

Kapıya varmak üzereyken dönüp Meriç’e seslendi. “Meriç!”

Genç adamın bakışları kapının önündeki yeşil gözleri yeniden bulduğunda kapı aralanmıştı.

“Seni ilk tanıdığımda senden nefret etmiştim. Neden biliyor musun?”

“Neden?”

“Bizim aksimize senin kurtulma şansın vardı ama sen kaybetmek için savaşıyordun sanki. Seni hem kıskanmış, hem de şansını kullanmayan bir aptal olduğun için senden nefret etmiştim.”

“Bu fikrin değişti mi?”

Omuz silkti. “Artık senden nefret etmiyorum.”

Meriç gülümsedi. “İyi. Bunu ne değiştirdi? Resimlerim mi?”

Caner de ona gülümsedi. Dudağını ısırırken resimlere hızlıca bir göz attı. Dediği gibi resimden pek anlamıyordu

ama karanlık bir resmin içine hapsolmuş yüzü gözükmeyen kızın Kayla olduğunu biliyordu. Başıyla onu işaret etti.

“Onu herkesten uzak tutmaya çalıştın. Sadece senin yanında dursun istedin. Ödün kopuyordu, değil mi? Onu kaybetmekten... Ona o kadar ihtiyacın vardı ki, kaybedeceğim diye deliye döndün.”

“İşte o kadar yalnız hissediyordum.”

“Sana akıl verecek son kişi benim belki ama... Siz çoktan aile olmuşsunuz. Ne kadar uzak durursan dur, insan ailesinden kopamıyor.”

Bir daha konuşmadılar. Caner ışığına devam edip dışarı çıktıktan sonra Nermin ve Aytaç Tuna oğullarını son kez tebrik edip oradan ayrıldı. Sergi gerçekten bitmişti.

İçkisinden son yudumu aldı ve kadehi bıraktı. Görevlilere sessiz bir selam verdikten sonra resimlerinin arasından hikâyesini burada bitirmiş gibi rahatlayarak geçti. Sonu mutlu ya da mutsuz o karanlık hikâyenin sonuna gelmişti. Şimdi ailesiyle birlikte ilk kez aile olduklarını hissederek yeni bir hayata başlayacaktı. Kayla da aynısını yapacaktı. Bu hikâyenin kaybedeni yoktu.

Herkes savaş yarası almıştı. Bazıları kan revan içinde kalmıştı ama sonunda...

Herkes ailesini kazanmıştı.

∞

Konaktan iki sokak aşağıda Font Karaoke’de Caner sandığından daha sıcak bir kucaklaşmayla karşılanmış ve diğerlerinin arasına hızla karışmıştı. Lisede döneminde hepsine çok ciddi gelen olaylar kahkahalar eşliğinde anlatılırken, geç kurulan arkadaşlıkların düğümleri sıkıca

atılıyordu. Ne kadar uzağa giderlerse gitsinler en özel günlerinde yine birlikte olacaklarını biliyorlardı. Büyürken yaşayabilecekleri en korkunç şeyleri yaşamışlardı. Birbirlerine düşmandılar. Çoğu birbiriyle kavga etmişti. Bazısı birini herkesten çok sevdiğini ve hep seveceğini düşünürken, şimdi ona sadece tebessüm ederek bakıyordu. Hiç beklemediği birine âşık olmuştu. Aşk da öyle değil miydi zaten? İmkânsız görüneni buluyordu kalbin, sıkıca sarılıyordu sonra ona. Birbirinden farklı aileleri olsa da, ruhları aynı olduğu için bırakmıyorlardı kenetlenmiş ellerini.

Büyürken affetmeyi öğreniyordu insan. Babasını, annesini, kardeşini... Sevgi durduğu sürece affetmek imkânsız olmuyordu.

Büyürken sevmeyi öğreniyordu insan. Ne fazla ne az... Sevginin kimseye zarar vermediği yerde sevmeyi öğreniyorlardı.

O yüzden Semih, ona zarar veren ilişkilerden uzak durmaya karar vermişti. Önce ailesiyle düzelterekti arasını. Babasıyla kendi kendine verdiği savaşı bitirecek, birlikte eğlenmeyi öğrenecekti. Gerekirse babasına da öğretecekti.

Ömer ve Neşe, ailelerini heyecanlandırmadan sakın kararlar alacaklardı. Birlikte aldıkları çılgın kararları yumuşatarak çevredeki insanlara açıklayacaklardı.

Suzan, büyürken insanları uzaktan yargılamayacaktı. Onları ait olmadıkları kalıplara sokup kendinden üstün görmeyecekti. Kendi değerinin farkına varmıştı.

Caner savaşmaya devam edecekti. Çok çalışacaktı. Başarmak için çok çalışmak zorundaydı. Bundan şikâyetçi değildi. Savaşmayı sevmişti. Birinin ona güvendiğini bilmek ona savaşmayı öğretmişti.

Cansu ve Bora, sevgilerinden emin olmuşlardı. Herkesin karşısına zorluklar çıkacaktı ama üstesinden gelebileceklerini biliyorlardı. Çünkü hiçbir şey kolay değildi. Değer verdikleri her şey için pes etmeden savaşmaya devam edeceklardı.

“Şimdi! Şarkı söyleme vakti! Görelim bakalım maharetlerinizi!”

Semih ayağa kalkıp herkese birden meydan okuduğunda küçük bir sessizlik oluştu. Yarışma başlıyordu ve az önce bazılarının gözünden yaş akmasına sebep olan kahkahalar son bulmuştu. Hepsi ciddileşmişti.

Biri ayağa kalktı ve meydan okumayı kabul etti.

“Performansından sonra bacaklarının titrediğini göreceğim, yavrum!”

Hepsi birden kahkahaya boğulurken Ömer şans öpücüğünü aldı ve sahneye doğru koşar adımlarla ilerledi.

Konağın önündeki Mercedes’in kilidi açıldığında sokakta kısa süreli bir aydınlanma oldu. Meriç merdivenleri hızla indi. Demir kapıyı açıp dışarı çıktıktan sonra arabasının önünden dolandı. Eğlenceyi daha fazla kaçırmadan onlara katılmalıydı. Yıllardır yaptığı her şeyden kurtulmuştu sanki. Caner’le yaşadıklarından sonra onunla belki de ilk kez eğlenerek vakit geçirecekti. İtiraf etmekten kaçınmıyordu artık. İçindeki çocuğu bulduğundan beri daha iyi hissediyordu.

“Gidemedim!”

Mercedes'in aralanmış kapısının kolundaki el durdu. Sokağın köşesinde bir siluet belirdi. Tereddüt eden adımlar yere sağlam basıyordu.

"Senden gidemedim."

Meriç kapıyı kapatıp arabanın önünden tekrar dolandı. Bu sefer adımları umut doluydu. O gelmişti. Veda etmek için ya da her ne sebeple olursa olsun... Kayla gelmişti.

Kaldırıma çıktı, iki adım sonra durdu. O da durmuştu. Cebinden telefonunu çıkardı. Meriç'e göstererek elinde bir süre tuttuktan sonra cebine geri koydu.

"Konuşmanı dinledim. Gidiyordum. Buraya gelmek için büyükanneme gidecektim. Onunla vedalaşmayı bu geceye bıraktım, çünkü onunla vedalaşmadan asla gitmezdim. Beni buradan uzak tutacak en güçlü şeyin o olduğunu sanıyordum. Gidiyordum da..."

Meriç onu omuzlarından tutup kendine çektiğinde dudakları birleşmişti. Onu korkutmadan, incitmeden, özlem duyarak öptü. Kayla parmaklarının üstünde yükselirken kollarını onun boynuna doladı.

"Çok konuşuyorsun... Hâlâ."

"Bana resimlerini göster."

Elinden tutup onunla birlikte yürüdü. İçeri girdiklerinde müzik hâlâ vardı. Görevliler henüz müzikten vazgeçmemişlerdi. Güçlü bir kadın sesi eşliğinde adımlarını atarlarken ikisi de birbirine bakıyordu. Kayla parmaklarını onunkilerden ayırıp resimlerin arasında dolanmaya başladığında Meriç bir süre onu uzaktan izledi. Kendi hikâyesinin ortasında gezinen kurtarıcı bir melek gibiydi. O karanlık resimlerinin içindeki beyaz noktası gelmişti.

Elini uzatıp ışıkları söndürdüğünde etrafa loş bir aydınlatma hâkim oldu.

Kayla koridorun ortasında dönüp baktığında Meriç yavaş adımlarla ona doğru geliyordu.

"Bay Harrington."

"Turuncu rengi sadece onda kullandım. Sen en çok turuncuyu seviyordun..." Parmakları dokunmayı özlediği saçları nazikçe okşarken gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Onu en değerli yolla anmak istedim."

"Turuncuyla?"

"Sen en masum yanınla..."

"O benim umudumdu."

Kayla vanilyayı özlemle içine çekerken parmaklarının üstünde yükseldi. Meriç yüzünü ellerinin arasına alıp ona doğru yaklaştı ve tam dudağının kenarında durdu.

"O zaman turuncu umudumuz olsun, baş belası."

Dudağının kenarına bir öpücük bıraktıktan sonra, koklayarak saçlarına doğru kıymetli bir yolculuğa çıktı.

"Turuncuyu benimle paylaşır mısın?"

Saçlarının arasındaki kokuyu derin derin içine çekti. Onda özlediği her şeyin kaynağı bu kokuydu. Onun kokusu. Burnunu saçlarının arasından boynuna doğru yavaş yavaş, kokusunu içine çekerek indirdi.

Onun kollarının arasında içi titreyen Kayla, ona sıkıca sarılmak, bir daha hiç bırakmamak istiyordu. Özlem duyduğu sevgiye yeniden teslim olduğunda, Meriç'in de aynı şekilde teslim olduğunu hissediyordu.

"Umudumuz?"

Boynunda dudağının sıcaklığını hissetti. Sonra sesi duyuldu.

“Umudumuz.”

Gözleri yeniden birbirini bulduğunda, ikisinin kalbi aynı anda atıyordu. Hayatının en önemli resmini yapar gibi parmakları Kayla’nın saçları arasında gezinirken, gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı. İkisi de bir şey söylemedi. Onlar en çok susarak konuşuyorlardı. Gözleriyle konuşuyor, kalpleriyle birbirlerini anlıyorlardı.

Mucize o gece Karanlığın Derini’nde bir kez daha gerçekleşti. Onlar birbirlerine susarak *Seni seviyorum!* dediler.

Sonra sessizliği bir öpücük mühürledi.

Meriç yüzünde göz kamaştırıcı bir tebessümle onu öpmeyi bırakıp gözlerinin içine yeniden baktığında, Kayla onu büyülenerek izliyordu. Bu tebessümü çok özlemişti.

Meriç’in tebessümü gülümsemeye dönüşürken dudaklarını araladı.

“Baş belası Kayla Derin Askaya... Derin’im... İyi ki geldin hayatıma.”

SON

Teşekkür

Aile, her şeyimiz. Biz olmamızın sebebi. Varlığı, yokluğu ya da eksikliği... Kim olduğumuzun kaynağı. Hatalarımız, başardıklarımız, sahip olduklarımız, şükrettiklerimiz, ders çıkardıklarımız... Aile, her şeyimiz. Aileme ve ailem gibi olan sevdiklerime çok teşekkür ederim.

Seher Karabulut'a, utangaç bir okurdan arkadaşlığa giden yolda desteklerin ve sevgin için çok teşekkür ederim. Ecem, Fatma ve kocaman ailem, iyi ki varsınız!

Mesajlarıyla, armağanlarıyla, sevgileriyle yanımda olan okurlarıma, kötü çocuklarıma, bizi kavuşturma yolunda yollarında olan ve sabırla bekleyen değerli ailelerine çok teşekkür ederim.

İki çocuğun sesi olma yolunda bir hatam olduysa affola.

İlk kitaptan beri bir hatıra bırakalım diyerek çıktığımız bu yolda, #bukötüçocukbenim diyerek fotoğraflarını benimle paylaşan ve paylaşmaya devam eden herkese çok teşekkürler!

Elveda, Kayla! Elveda, Meriç!

Ömer, Neşe, Semih, Cansu, Bora, Caner, Berkan, Suzan, Vural, Nazlı, Kenan, Alev, Nursiş... Elveda, çocuklar!

Elveda, Bay Harrington!

Kötü Çocuklardan Veda

Kötü Çocuk benim için gerçekten değerli kitaplardan ve onları bırakmak beni üzüyor. Ben onları bırakmayacağım, onlar her zaman yanımda olacak.

Ecem

∞

Kötü Çocuk sayesinde hiç kitap okumayan ben, kitap okumaya başladım. Çooook sevdim Kötü Çocuk'u. Birkaç ay hiç başucumdan ayırmadım. Her gün birini okudum tekrar tekrar. Bu yüzden çok teşekkür ederim. Bana böyle güzel cümleler, sayfalar, kitaplar kazandırdığın için...

Eylül Ceren

∞

Her güzel şeyin bir sonu vardır. Fakat bu o kadar güzeldi ki, biz sonunun gelebileceğini düşünmedik. Elveda Meriç. Elveda Kayla. Elveda KayRıç.

Azra

∞

Kötü Çocuk... Kötü Çocuk benim için bir ilkti. Şöyle ki, bu kadar hızlı bitirdiğim ve seri olması için dua ettiğim, yazarına sarılmak için dilek tuttuğum... Şu an belki tek değil ama ilkler unutulmaz.

Berfin

Benim vedam şu: Sana bu kadar alışmışken senden ayrılmak çok zor, Kötü Çocuk!

Ada

∞

Siyahın içindeki beyaz nokta diyerek kollarının arasına kocaman bir dünya sığdırıp, bizi uzun bir süre dünyalarına misafir ettiler. Turuncu umudumuz oldu. Sizi asla unutmayacağız. Büşra'nın Kafka'ya söylediği gibi; "Sevgili, Kayla... Meriç'i nasıl öylesine sevebildi o narin kalbin?"

Zeynep

∞

Şunu söylemeliyim ki; ben bu vedaya hazır değilim. Kötü Çocuk en derinlerimde saklı oldu her zaman. Tüm o önyargılara ve eleştirilere rağmen hiçbir zaman değişmedi. Değil Meriç'i, değil Kayla'yı, Nursiş'i bile özleyeceğim. Son kez heyecanla gideceğim Kötü Çocuk'umu elime alabilmek için kitapçıya. Son kez gün sayacağım ve son kez okumak için heyecanlanacağım. En sevdiğim renk hep turuncu olarak kalacak. Meriç'i derinlerimde yaşatacağım. Ve sen mükemmelsin, sarı meleğim. Her karanda arkanda olacağım. Sizi seviyorum Kötü Çocuklar.

Meliş

∞

Benim için Kötü Çocuk'a veda diye bir şey asla geçerli değil. Bize iyiliğin kötülüğün içinde de yaşayabileceğini, hatta mükemmel olabildiklerini gösteren, umudumuza ışık tutan, herkesin içinde ufak da olsa iyilik olduğunu gösteren, Meriç Tuna'nın çok çok çok güzel bir adam olduğunu, Kayla'nın asla pes etmediğini anlatan bu güzel kitabın bu yüzden bir vedası olamaz. Kayriç turuncusu, pembesi, mavisi ve diğer rengi ne olursa olsun, Kayriç her zaman umudumuz oldu. Her zaman olmaya da devam edecek.

Ve Büşra Abla, sen bize bu kitabı verdiğin için, karakterlerini ve kendini bize açtığın için en büyük teşekkürü sen hak ediyorsun. Seni seviyorum.

Kıymet Ece

∞

Kitaplara bağlı bir insan olarak sonları okumakta hep zorluk çekmişimdir. Çünkü bitsin istemedim hiç. İlk imza gününde, Ankara'da sana sarıldıktan ve imzanı aldıktan sonra, ikinci imza gününde sana sarılıp hediyelerini verdikten ve Semanur Abla fotoğraflarımızı çektikten sonra, yaşadığım duygular öyle özel ve güzeldi ki... Kuyruklarda oluşan dostluklar ve sana seslenirken herkesin birbirine uyum sağlaması... Seni çok çok seviyorum. Bizi unutma

Cansu

∞

Bitmedi, bitmeyecek bizim Kötü Çocuk'umuz. Her zaman kalbimizin bir köşesinde atmaya devam edecek. Bizimle olacak. Bu bir son değil aslında bir başlangıç, yeni yelkenler açıyoruz. Seni seviyorum.

Esra

∞

Turuncuya umut dolduran kız, sakar bir sarışını ölüme seven çocuk, sizi seviyoruz!

Elfin

∞

***Ve buraya sığmayan
her veda mesajı için çok teşekkürler!***

BÜŞRA KÜÇÜK

Ocak 1994'te doğdu.
Kocaeli Üniversitesi'nde
Siyaset Bilimi ve Kamu
Yönetimi okudu.

Liseden mezun
olduktan sonra
yazdıklarını Wattpad
kitap paylaşım sitesinde
yayınlamaya başladı.

İki yılda 100 bin takipçisi
oldu. Farklı hikâyeler
yazdı. Yazdıklarından
Kötü Çocuk Serisi
100 milyon okunmaya
ulaştı.

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com